

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၇၀)ကျော်က
 စာရေးဆရာမကြီးဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏
 သီးခြားကလောင်အမည်တစ်ခုဖြစ်သည့်

ကိုကိုလေး

ဟူသောအမည်ဖြင့်
 ရေးသားခဲ့သော

**မှော်ဆရာ
 မှတ်တမ်း**
ပေါင်းချုပ်
 အမှတ်(၄)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်က
စာရေးဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၏
သီးခြားကလောင်အမည်တစ်ခုဖြစ်သည့်

ကိုကိုလေး

ဟူသောအမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော

မှော်ဆရာမှတ်တမ်းပေါင်းချုပ် အမှတ်(၄)

တစ်ပြည်လုံးပြန်ချိရေး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၅၉)၊ ၃၉-လမ်း(အလယ်ဘလောက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကင်း၊ ဖုန်း - ၃၈၈၆၂၃၊ ၃၇၉၂၃၈၊ ၀၉ ၄၉၅၀၈၈၃၄

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန်. (မြ-၀၄၂၃၂)
အမှတ်- ၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
(၁၂) ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်။

- ပျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (အဋ္ဌာရသပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်- ၁၅၉၊ ၃၉ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

- စာအုပ်ချုပ် - ဝင်းပပ

- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာတိုက်
၁၉၅၇ - ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်သည်။
ဒုတိယအကြိမ်
တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်
၂၀၁၂ - ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

၈၉၅- ၈၃

ကိုကိုလေး
 မှော်ဆရာမှတ်တမ်း(ပေါင်းချုပ်)အမှတ်- ၄ / ကိုကိုလေး - ရန်ကုန်။
 တော်ဝင်မြို့မစာပေ၊ ၂၀၁၂။
 ၂၂၉ စာ၊ ၁၀.၅ စင်တီ x ၇.၃ စင်တီ
 (၁) မှော်ဆရာမှတ်တမ်း(ပေါင်းချုပ်)အမှတ်- ၄

မာတိကာ

၁။	ပြဒါးပြာသိုတ်ကြီး	၅
၂။	သိုတ်စောင့်ခုနစ်ဖတ် သမီးတော်	၄၁
၃။	လီရှောမြေ	၇၀
၄။	သူဇာနည်	၁၁၃
၅။	တပွလီသရဲ	၁၄၈
၆။	ချင်းသင်္ချိုင်း	၁၇၈
၇။	မြို့စောင့်သရဲကြီး	၂၁၂

ပြဒါးပြာသိုက်ကြီး

(၁၉၃၆-ခု၊ ဇွန်လတွင် ရေးသည်။)

ဦးပဉ္စင်း ဦးနိန္ဒယနှင့် ကိုရင်ပဏ္ဍိတတို့မှာ ကျွန်တော်၏ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေနေ၏ လက်သုံးတပည့်ရင်းများဖြစ်ပြီးလျှင် အဂ္ဂိရတ်ဘက်တွင်လည်း အတော်ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ကြလေ၏။

ကပ္ပိယကြီး ဦးသီလမှာလည်း အရွယ်ကြီးသဖြင့် စိတ်နှလုံး ခိုင်ခန့်တည်ကြည်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာလည်း အသက်များစွာ မကြီးသေးစေကာမူ အဂ္ဂိရတ်၊ ဘုမ္မိရတ်၊ သိုက်သမိုင်းများကို များစွာ လိုက်စားခဲ့သူဖြစ်သည့်အပြင် မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်သိချင်သော ဝါသနာရှိကလည်း မွေးကတည်းကပါလာသူဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေနေထံတွင် နေ့စဉ်လိုလို အဂ္ဂိရတ်အကြောင်း၊ ဘုမ္မိရတ်အကြောင်း၊ ဘုရားသိုက်၊ သိကြားသိုက်၊ ဂဝံပတေ့သိုက်၊ ဇာဂရသိုက်၊ ငမုန်ကန်းသိုက် စသော သိုက်အကြောင်းအရာများကို ဆင်ခြေဆင်လက်များများနှင့် စကားအတုံးအပြန် လျှောက်ထားပြောဆိုမြဲဖြစ်လေ၏။

ဆရာတော်မှာလည်း အင်္ဂိုရတ်၊ ဘုမ္မိရတ်များကို အတော်ပင်လိုက်
 စားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်၍ ကျွန်တော် ကပ်ကပ်သပ်သပ်လျှောက်မေး
 သမျှကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဖြေဆိုရုံမက ဒွိဟဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏
 စိတ်များကိုပင် ပျောက်ပျက်စေရာမှ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးမှာ အင်္ဂိုရတ် ဓာတ်လုံး
 ကို တကုန်းကုန်း ဖိုထိုးခဲ့သော်လည်း ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ရပ်
 လမ်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲ လိုက်ပါကြိုးစားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည့်
 အတိုင်း ယခုအခါ ယိုးဒယားနယ်စပ်ရှိ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို သွားရောက်တူး
 ဖြိုရန်ထွက်လာရာတွင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက အတူလိုက်ပါရန် ရွေးချယ်ခေါ်
 လာခြင်းခံရသူတို့မှာ ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယ၊ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ၊ ကပ္ပိယကြီး ဦးသီလနှင့်
 ကျွန်တော်ပါပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့်တကွ
 ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝေဒနာမှာ ယိုးဒယားနယ်စပ်ရှိ ကျောက်ပြာသားရွာအနီး သံဖြူ
 ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် ညဉ့်အိပ်တည်းခိုနေကြဆဲ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ညကား လကလေးကလည်း ကောင်းကင်တွင် ကြည်လင်စွာ ထွန်း
 လင်းလျက်ရှိသောကြောင့် ဇရပ်ပေါ်တွင် အိပ်မပျော်နိုင်ကြသေးဘဲ ဆရာဘုန်း
 ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ တပည့်လေးယောက်မှာ အချီအချ စကားပြောဆို
 နေကြရာမှ အင်္ဂိုရတ်၊ ဘုမ္မိရတ်၊ သိုက်သမိုင်းအကြောင်းများသို့ စကားရောက်
 သွားရာ ဦးပဉ္စင်းကလေး ဦးနန္ဒိယက . . .

“ဒါထက် ဘုန်းကြီးဘုရားကို တပည့်တော် လျှောက်ပါရစေ၊ ‘အင်္ဂို
 ရတ်လိုက်တော့ ပေ၊ ဘုမ္မိရတ်လိုက်တော့ ကြေ’ဆိုတာလို ရှေးက အင်္ဂိုရတ်
 သမားတွေဟာလဲ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အင်္ဂိုရတ်ကျမ်းအစောင်စောင်ကို မှန်
 အောင်ညှိနှိုင်းနိုင်မှ လိုရင်းမရောက်တရောက်ရှိကြတဲ့အခါအပေါ်မှာ ခုကာလ
 အင်္ဂိုရတ်သမားတွေဟာ ဉာဏ်ပညာကလေး တစ်ရွေးလောက်နဲ့ ကျမ်းပေါင်းစုံ
 မတီးခေါက်နိုင်ဘဲ ဖိုဆွဲရလွန်းလို့ အိုးမည်းတွေပေ၊ မီးသွေးဖိုးတွေကုန်၊ လုံဖိုးနဲ့
 မွဲတတ်ကြတာသာ များပါတယ်။ ဒီတော့ ငွေကုန်လူပေတာ အကျိုးရှိတယ်။
 ဘုမ္မိရတ်လိုက်တဲ့လူကြေတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်းလဲ ဘာသိုက်၊ ညာသိုက်နဲ့ တူးဖော်

လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာမှမရဘဲ နဖူးကွဲ၊ ဒူးပြန့် သရဲခြောက်ခံရ တာသာ အဖတ်တင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် သိုက်ကပဲ မမှန်လို့လား၊ လူကပဲ မမှန် လို့လား မသိရဘူး။ ဒီတော့ ဒီအလုပ်ကိုလိုက်စားတဲ့ အကျိုးပြီးစီးသွားတာ တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်လောက်ရှိပေတဲ့ အကျိုးမဲ့ အကျိုးယုတ်တဲ့လူတွေဟာ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်လောက် ဒုက္ခရောက်နေကြတာတွေသာများလို့ တပည့်တော်ဖြင့် လိုက်စားရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲဘုရား”

ဟု လျှောက်၍ ကိုရင်ပဏ္ဍိတကလည်း . . .

“တပည့်တော်ကတော့ ယုံလဲတယ်မယုံချင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လိုက်စား ချင်တဲ့စိတ်လဲမရှိဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဘယ်လိုအရေးနဲ့ကြံကြံ သက်လုံတော့ ကောင်း ကောင်းထားနိုင်ပါတယ်။ နို့ပြီးတော့ နာနာဘာဝ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေ၊ ဘာတွေ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်က သိပ်အား ကြီးနေပါတယ်”

ဟု တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ကဘောက်တိကဘောက်ချာ လျှောက်ပြောနေကြရာ ကပွဲယကြီး ဦးသီလမှာ အယူသန်သန် ရှေးဆန်ဆန်မိုး-

“မဟုတ်ဘူး ဦးပဉ္စင်းတို့၊ ကိုရင်တို့ရဲ့။ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်း၊ ဘုမ္မိရတ်ကျမ်း၊ သိုက်သမိုင်းတွေကို မမှန်ဘူးမဆိုနဲ့လေ။ သိုက်ကတော့ မှန်တာချည်းပဲ။ လုပ်တဲ့ လူတွေကလိုလို့ မအောင်မြင်တာ။ နို့ပြီး အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းဆိုတာကလဲ နက်နဲ့လျှို့၊ ဝှက်ပြီး ရေးထားတာ။ တော်တော့ပညာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်အယူအဆမှန်နိုင်မလား ဦးပဉ္စင်းရဲ့။ သိုက်ဆိုတာလဲ မှန်ရာက ဟိုဘက်လွန်နေပါသေးတယ်။ ဘုရား သိုက်၊ သိကြားသိုက်၊ ငမုန်ကန်းသိုက်၊ ဇာဂရုသိုက်တွေဟာ အင်မတန်မှန်တာ ပေါ့။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတလဲ ငယ်သေးတော့ နားရည်မဝသေးဘူးထင်တယ်။ ငမုန်ကန်းဆိုတာလဲ ပုဂံပြည်ကောင်းစားတုန်းက ပေါ်တာပေါ့ . . .

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးလင်မယားဟာ သားမွေးရင် ဖခင်ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့လျှောက် လှီးလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်မက်တာနဲ့ ပုဏ္ဏားမကြီးဟာ သူ့မှာ ရှိတဲ့ ပဋိသန္ဓေကို ဖျက်ဆီးလို့ချည်းပစ်ရာက နောက်ဆုံးတည်လာတဲ့ သန္ဓေကျ တော့ ဖျက်ဆီးလို့မရတာနဲ့ လစေ့တော့ မွေးဖွားစေရတယ်။ မွေးလာတဲ့ သား

ယောက်ျားကလေးဟာ မျက်စိတစ်ဖက် ဝမ်းတွင်းကတည်းက ကန်းလာသတဲ့။ ဒါနဲ့ အဘပုဏ္ဏားကြီးက ဒီသားဟာ ငါ့လျှာကိုလှီးမဲ့သားပဲ၊ သွားလေရောလဟယ် ဆိုပြီး ခိုင်လုံတဲ့ ဝါးကပ်ဖောင်ကလေးတစ်ခုပေါ်တင်ပြီး အရှင်လတ်လတ်အတိုင်း ဧရာဝတီမြစ်ကြောက မျှောချလိုက်သတဲ့။ ဒီကလေးဟာလဲ 'သေကံမရောက် သက်မပျောက်'ဆိုတာလို တဖြည်းဖြည်း ရေယဉ်ကြောက မျှောလာလိုက်တာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆုံးလို့ လှိုင်းလုံးတွေကြီးမားတဲ့ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီးထဲရောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဖောင်ကလေးတင်ပြီး သီဟိုဠ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကောက်ယူကျွေးလို့ မွေးစားထားလိုက်သတဲ့။ ဘုန်းကြီးကလဲ ဗေဒင်ပညာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်။ ဒီသူငယ်ရဲ့ သွေးကလဲ ဖခင်ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့သွေးပါတဲ့အပြင် သူ့ဘဏ်ကလဲ ဗေဒင်အရာမှာ ရဲရဲတောက် ပါရမီခံရင့်သန်လာတဲ့သူဖြစ်လေတော့ ဆရာဘုန်းကြီးက ကျောက်ခိုင်းနဲ့တူတဲ့တပည့်ကို ပညာသင်ကြားခြင်းတည်းဟူသော ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ တင်သွေးလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အရောင်တလက်လက်ထွက်လာပြီး သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာပင် သူ့နာမည်ဟာ မျက်စိတစ်ဖက်မပါတာအကြောင်းပြုပြီး ငမုန်ကန်း၊ ငမုန်ကန်းနဲ့ ကျော်ကြားနေတော့သတဲ့-

ဒီတော့ တချို့ကလဲ မနာလိုဝန်တို့တဲ့သဘောနဲ့ ငမုန်ကန်းအကြောင်းကို ငယ်ငယ်ကဖောင်နဲ့ မြှောလာတဲ့အကောင်၊ ကလေးကဝမွေးပြီး ရေထဲစွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ အယုတ်မသားလို့ အချင်းချင်း နားမဆုံအောင် ပြောနေကြတာတွေကို ငမုန်ကန်းကြားတာနဲ့ ဟုတ်မဟုတ် ဆရာဘုန်းကြီးကို မေးလျှောက်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဆရာဘုန်းကြီးကလဲ ဟုတ်တယ်။ ငါတပည့်ကို ပုဂံပြည်က မျှောချလိုက်တဲ့စာကမ္ပည်းနဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးတွေ့လို့ မွေးစားရပေတယ်ဆိုတာ မကွယ်မဝှက်ဘဲ ဖွင့်ပြောရရှာတာပေါ့ . . .

-ဒီတော့ ငမုန်ကန်းလဲ သူ့ဇာတိ ပုဂံပြည်ကိုသွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့မိဘ ဘယ်သူဆိုတာသိချင်တယ်။ ရက်ရက်စက်စက်စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက်လဲ စိတ်ထဲက နာကြည်းသပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ပုဂံပြည်ရောက်လာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာဝင်တည်း

ပြီး ပေဒင်အတတ်ကို ဟောနေလို့ နာမည်ကြီးနေရာက တစ်နေ့မှာ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ မင်းဆရာ ပုဏ္ဏားကြီးက နန်းတော်ဆောက်စရာ သစ်ရွေးနေတဲ့အနား ငမုန်ကန်းရောက်သွားလို့ ရပ်ကြည့်နေစဉ် ပုဏ္ဏားကြီး အထူးရွေးပေးတဲ့ နန်းတော်ဦး ရှုတိုင်ကိုဝင်ကိုင်ပြီး . . .

“ဒီတိုင်ဟာ မင်းဆရာပုဏ္ဏားကြီး ရွေးချယ်ထားပေတဲ့ မကောင်းဘူး။ အတွင်းက ခြပုန်းစားပြီး အခေါင်းကြီးလဲဖြစ်နေတယ်။ အခေါင်းကြီးထဲမှာလဲ ဖားကြီး အိုးစရည်းလောက်ပါတယ်။ ဒီအတွက် နန်းတော်တိုင်လုပ်ရန် မထိုက်တန်ဘူး”

လို့ ဝင်ပြောတော့ ဘုရင်က အံ့ဩနေသတဲ့။ မင်းဆရာ ပုဏ္ဏားကြီး မှာ ပရိသတ်ထဲတွင် မိမိအဟော အပြောကို ပျက်စီးအောင်ပြုလာရမလားလို့ ဒေါသတရား ရှေ့ထားပြီး . . .

“ဟဲ့ တောသား ပုဏ္ဏားပျက်ကလေး၊ နင်ပြောတာ ဟုတ်ရင် ဟုတ်စေ၊ မဟုတ်ရင် နင့်လျှာကို လှီးမည်”

လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ ငမုန်ကန်းကလဲ . . .

“ကျွန်ုပ်ပြောတာမှန်ရင် အသင်ရဲ့လျှာကို ကျွန်ုပ်က ဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

လို့ပြောပြီး သစ်တုံးကိုခွဲကြည့်စေရာ ငမုန်ကန်းပြောတဲ့အတိုင်း သစ်ခေါင်းဆွေးကြီးဖြစ်နေပြီး အတွင်းက ဖားကောင်ကြီး ခုန်ထွက်လာတာနဲ့ ငမုန်ကန်းက အနိုင်ရသွားလို့-

“ကိုင်း ဆရာကြီး ဘယ့်နှယ်လဲ၊ လျှာကိုလှီးရတော့မလား”

လို့ သင်တုန်းဓားကြီးကို ကိုင်ပြောတော့ ပုရောဟိတ်ကြီးက -

“သည်တစ်ခါရှိစေဦး၊ နောက်တစ်ခါမှန်လျှင် သင် ကျွန်ုပ်လျှာကို လှီးတော့”

လို့ ပြောတာနဲ့ ငမုန်ကန်းကလဲ သဘောတူ ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ပုဏ္ဏားကြီးမှာ သက်သာရာရသွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ နန်းတော်တိုင် များရွေးချယ်ပြီးနောက် တိုင်ထူရန် ရွေးကြပြန်ရာမှာလဲ ပုဏ္ဏားကြီးက မည်သည့် အရပ်က သိန်းနှစ်ကောင် ငါးကိုသုတ်ချီလာလိမ့်မည်၊ နန်းတော်ဆောက်မည့်

နေရာရောက်လျှင် သိန်းလက်မှ ငါးသည် ဤနေရာတွင်ကျလာလိမ့်မည်၊ ငါးကျ သည့်နေရာမှာ တိုင်ထူရမည်လို့ စည်းဝိုင်းရေးပြီး အခါပေးပြန်ရာမှာ ငမုန် ကန်းက . . .

“အသင်ပြသော နေရာမှာ ရှေးဦးစွာ ကျမည်မှန်၏။ သို့သော် ငါး သည် ကျရာမှခုန်၍ ဟောသည်က ကျွန်ုပ်ပြသော စည်းဝိုင်းတွင်းသို့ ရောက်လာ မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ပြောပြသည့်နေရာမှာ တိုင်ထူပါ”

လို့ ပြောပြန်တော့ ပုဏ္ဏားကြီးက ဒီအကောင် ငါ့စကားကို ဖျက်လို ဖျက်ဆီးလုပ်လှသည်။ ဟုတ်လျှင် ဟုတ်စေ၊ မဟုတ်လျှင် လျှာဖြတ်တမ်းလောင်း ကြပြန်ရာ ၎င်းတို့ပေးသောအချိန်မှာပင်သိန်းစွန်က ငါးကိုသုတ်ချီလာပြီး ရှေး ဦးစွာ ပုဏ္ဏားကြီးပြသော စည်းဝိုင်းတွင် ကျပြီးမှ တစ်ဖန်ခုန်ထွက်ကာ ငမုန် ကန်းရဲ့ စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်မိပါရောတဲ့။ ဒီအခါမှာ ငမုန်ကန်းကပဲ ပုဏ္ဏားကြီး ကို လျှာမလှီးသေးဘဲ ချမ်းသာပေးလိုက်ပြန်တယ်။

ငမုန်ကန်းလဲ တကယ့်အရေးထဲဖြစ်လို့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး ဘုရင်မင်းတရားကြီးက ကောက်ယူ ခစားစေသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ညီလာခံသဘင်တွင် ပရိသတ်စုံလင်တုန်း ဘုရင်ကိုးကွယ်တဲ့ သာသနာပိုင် ဆရာ ရဟန်းတော်ကြီးကြွလာလို့ သာသနာပိုင်ကြီးက မင်းဆရာ ပုဏ္ဏားကြီးအား-

“ဘယ်နှယ် ပရောဟိတ်ကြီး နက္ခတ်တာရာများ ရှုပါ၏လား”

လို့ မေးတော့ ပုဏ္ဏားကြီးက-

“ကြည့်ပါသည်၊ ဆရာတော်ကြီး အသက်ရှည်၍ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိပါမည်”

ဟု ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ အနီးမှာ ခစားနေတဲ့ ငမုန်ကန်းက-

“ပရောဟိတ်ကြီး၊ အသင်သည် နက္ခတ်တာရာကို အကယ်မရှုဘဲ ရှုလေဟန်ပြောသည်၊ ပရောဟိတ်တန်မဲ့ လိမ်လည်ရမည်လား၊ နက္ခတ်တာရာ အလိုအားဖြင့် သာသနာပိုင် ဆရာရဟန်းသည် ယနေ့ပဲ သက်တမ်းစေ့နေပြီ ဤညီလာခံသဘင်ကအပြန်တွင် သေရမည်”

ဟု အတပ်ထ၍ ပြောလိုက်သတဲ့။ ပုဏ္ဏားကြီးကလည်း မင်းပေါင်းစုံ ရှေ့တွင် ဤသို့ပြောရမည်လားဟု လျှာလှီးကြေး အလောင်းကစားပြုကြပြန်ရာ၊ သာသနာပိုင်ကြီးမှာ ငမုန်ကန်းကို လွန်စွာအမျက်ထွက်လျက်နှင့် ကျောင်းပြန် ကြွသွားပြီး၊ ထိုနေ့မှာပင် ကုဋီတက်ရာက ရုတ်တရက်အထလိုက်တွင် မတော် တဆ ထုပ်ကသံမို့နှင့် ဘုန်းကြီးငယ်ထိပ်ထိုးမိပြီး တစ်ခါတည်း ပုံတော်မူရော တယ်။ ဒီတော့ ငမုန်ကန်းမှာ ပုရောဟိတ်ဆရာကြီးနှင့် အလောင်းအစားပြုခဲ့ သည်မှာ သုံးကြိမ်မျှ အနိုင်ရခဲ့ပြီးဖြစ်၍ . . .

“ပရောဟိတ်ကြီး ဒီတစ်ခါ သင်၏လျှာကို လှီးတော့မည်”

ဟု ငမုန်ကန်းကပြောရာ၊ ပရောဟိတ်ကြီးမှာ ဤတစ်ကြိမ်သည်းခံ ပါဟု ဆိုရမှာရှက်၍ . . .

“ကိုင်း ငါ၏ကတိအတိုင်း ငါ၏လျှာကို လှီးတော့၊ သို့ရာတွင် သင် သည် ငါ့ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်ရုံမက ငါ၏လျှာကိုပင် လှီးရတော့မည်၊ လျှာကိုမလှီးမီ သင်သည်ဘယ်အရပ်ကလာ၍ သင်၏ မိဘကား မည်သူ၊ မည်ဝါဟု ငါ့အား ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းရာ ငမုန်ကန်းမှာ . . .

“ကျွန်ုပ်မှာ ပုဂံပြည်ကပင်ဖြစ်သည်၊ ကျွန်ုပ်မိဘများမှာ မည်သူမည် ဝါဟုမသိ၊ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဝါးဖောင်တွင်တင်၍ မျှောလိုက်သဖြင့် သီဟိုဠ် ကျွန်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်”

ဟုဆိုမှ ပရောဟိတ်ကြီးမှာ မိမိ၏ သားမှန်းသိ၍ မိမိအိပ်မက်အရ ရေတွင်မျှောခဲ့ကြောင်း၊ ယခုမှ သားမှန်းသိရကြောင်းများပြောလို့ သားအဘမှန်း သိကြပြီး၊ ငမုန်ကန်းကလည်း လျှာမလှီးတော့ဘဲ အတူတကွ နေထိုင်ကြသတဲ့-

အဲဒီလို သားအဖအတူနေကြတဲ့အခါ၊ ငမုန်ကန်းမှာ ဗေဒင်မှန် လွန်းလို့ အထူးနာမည်ထင်ရှားပြီး လာဘ်သပွကားများစွာရှင်လန်းလို့ စန်းအပွင့် ကြီး ပွင့်နေပြီး၊ ပရောဟိတ်ကြီးမှာတော့ ရှေးကလို လာဘ်လာဘများမရတော့ဘဲ အရင်က သူ့မိတ်ဆွေဟောင်းတွေကပါ ခွဲခွာရေးလုပ်ထားကြတာနဲ့ သားအဖ

ပေမယ့် အမြင်တိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးမှာ ငမုန်ကန်းရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း တွေကိုသာ ကြိုစည်အားထုတ်နေသတဲ့။

ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ကွယ် ငမုန်ကန်းကို ပရောဟိတ်ကြီးက တိတ်တဆိတ်အစာထဲကို ရူးဆေးခပ်ကျွေးတာနဲ့ ရူးသွားရှာတယ်။ အဲဒီလိုရူးနေတုန်းလည်း သူဟောသမျှ ပြောသမျှတွေဟာ မှန်တာချည်းပဲတဲ့။ သို့ပေမယ့် အကောင်းတုန်းကလို စိကာစဉ်ကာ မပြောဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်ထဲမှစွပ်မိစွပ်ရာပြောတတ်တာကိုး။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ပုရပိုက်စုတ်တစ်ခုနဲ့ ကန့်ကူဆံကျိုးတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ပါးစပ်ကပြော၊ လက်ကရေးလုပ်နေတာကို ဘယ်နေရာမဆို သူပြောတာတွေမှန်တာပဲ။

ဘယ်နေရာမှာ ရွှေရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ငွေရှိတယ်လို့ တစ်ချက်လွှတ်ပြောတာကြားရလို့ သွားတူးဖော်ကြည့်ရင် အဟုတ်ရှိတာပဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဓာတ်သိသူများက သူ့နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သူပြောတဲ့ စကားတွေရေးမှတ်ယူကြတယ်။ ငမုန်ကန်းကလည်း သူပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စကို လူကြားသွားတယ်ထင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် “ဒိန်းဒေါင်း... ဒိန်းဒေါင်း” နဲ့ အော်ပြီးပြေးရောတဲ့။ ဒါကြောင့် လိုက်ပြီးချောင်းနားထောင်တဲ့လူများက “အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်တယ်” လို့ စကားပုံလုပ်ပြောကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နောက်တော့ ငမုန်ကန်းသေရရှာတယ်။

သူမသေခင်က သူ့ကိုယ်သူ ဗေဒင်ဟောခဲ့တယ်။ ငါသေပြီးမှ ပေါင်ကျိုးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူသေတဲ့အခါ ခေါင်းတလားလုပ်ထားတာက နည်းနည်းငယ်နေလို့ ပြင်လည်းမပြင်ကောင်းတာနဲ့ ပေါင်ကို ချိုးဖြတ်ပြီး ထည့်လိုက်ရသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငမုန်ကန်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေစုမှတ်ထားတဲ့ဟာကို ငမုန်ကန်းသိုက်ရယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

နို့ပြီး ဇာဂရုသိုက်ဆိုတာကတော့ သာလွန်မင်းတရားကြီး လက်ထက်က မင်းသုံးပုဏ္ဏား ဇာဂရုဆိုတာ ဗေဒင်အရာမှာ လွန်စွာမှန်လွန်းလို့ အင်မတန်ကျော်ကြားတယ်။ သာလွန်မင်းတရားကြီးဟာ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကို

တည်တော်မူနေရာကပြီးစီးလို့ ထီးတင်ဖို့လိုတော့တာနဲ့ ဇာဂရုပုဏ္ဏားကို ဘုရား ထီးတင်ဖို့အခါ ရွေးခိုင်းတော့ ပုဏ္ဏားက အခါမပေးတဲ့အပြင် -

“အရှင်မင်းတရားကြီး ခုနစ်ရက်အတွင်း နတ်ရွာစံပါလိမ့်မယ်”

လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားဟောတဲ့အတွက် သာလွန်မင်းတရားကြီးက အမျက်ထွက်ပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို . . .

“မောင်မင်းဟောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင်မှန်စေ၊ မမှန်ရင်သတ်မယ်”

လို့ ဇာဂရုပုဏ္ဏားကို သံခြေချင်းခပ်ပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထား တယ်။ နေ့စဉ်လည်း ရှေ့တော်ခေါ်ခေါ်ပြီး . . .

“ဟဲ့ ဇာဂရု နင်ဟောတာအမှန်ပဲလား၊ ပြင်ဟောချင်ရင် ဟောဦး”

လို့ မေးတော်မူတယ်။ ဇာဂရုပုဏ္ဏားကလည်း ခြောက်ရက်လုံးလုံး အရင်ဟောချက်အတိုင်းပါပဲလို့ အယူသန်သန်ကြီးလျှောက်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ခုနစ်ရက်ရှိတဲ့နေ့ရောက်ပြန်တော့ ပုဏ္ဏားကိုရှေ့တော်ခေါ်ပြီး .

“ဟဲ့ ဇာဂရု ဒီနေ့ခုနစ်ရက်ရှိပြီ ဘယ်နှယ်လဲ”

လို့မေးတော့ ပုဏ္ဏားကလည်း . . .

“အချိန်လိုပါသေးတယ်ဘုရား”

လို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ညသန်းခေါင်မတိုင်မီ သာလွန်မင်းတရား ကြီး ရုတ်တရက် အဖျားရောဂါကပ်ရောက်ပြီး၊ နံနက်လင်းအားကြီးတော့ နတ် ရွာစံပါရောတဲ့၊ ဘယ်လောက် အဟောအပြောမှန်သလဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီဇာဂရု ပုဏ္ဏားရဲ့ ဟောချက်တွေကိုလည်း ဇာဂရု သိုက်ကယ်လို့ ထင်ရှားခဲ့တယ်။ ဒီ တော့ ရှေးက ပညာရှိများရေးထားခဲ့တဲ့ ကျမ်းတွေကမှန်ပါတယ်။ နောက်ပေါက် ပညာခံနည်းပါးရှာတဲ့ လူတွေက နက်နက်နဲနဲ မလိုက်နိုင်လို့ ထင်တိုင်းမပေါက် ကြတိုင်း မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းနဲ့ ရှေးပညာရှိများကို မပုပ်ခပ်ကောင်းဘူးတဲ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့”

ဟုပြောလျှင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေနကလည်း . . .

“အင်း ရှေးက အင်္ဂိုရတ်ကျမ်း၊ ဘုမ္မိရတ်ကျမ်းတွေ စာပေတွေဟာ ခုကာလလို အဓိပ္ပာယ်ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နဲ့ ဒဲ့ဒို့ရေးထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး

တပည့်တို့ရဲ့၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့စကားတွေနဲ့ ဖုံးဖုံးဖိဖိပညာရှိချင်းမှ တွေးယူ ပြီး သိနိုင်အောင်ရေးခဲ့တာကလား၊ ရှေးပညာရှိတွေ ရေးခဲ့တဲ့ကျမ်းကို ရှေးပညာ ရှိများတောင်လိုက်လို့မမိဘဲ အလွဲလွဲဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။

ပုဂံပြည်က ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာတို့ကြည့်ပါလား၊ ထွက်ရပ်တွေ လိုက် စားလို့ ပြဒါးသံ သေအောင် တပေပေ၊ တတေတေ၊ ဖိုထိုးခဲ့တာ၊ ဘုရင်ကပါ အားပေးကူညီပြီး ပစ္စည်းဘဏ္ဍာလိုရာထောက်ပံ့ခဲ့တာ၊ ပြဒါးလုံးကို ရွှေကျေးရ လွန်းလို့ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ဘုရင်ပါ မွဲတဲ့အဖြစ်ရောက်သည်တိုင်အောင် ပြဒါးမသေ သံမကျေဘဲနေတာနဲ့ ဘုရင်က အမျက်ထွက်ပြီး ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာရဲ့ မျက်စိနှစ်လုံးကိုဖောက်ပစ်လိုက်သတဲ့။

ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာလည်း စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားပြီး ဓာတ်လုံးကြီးကို စိတ်နာနာနဲ့ ကုဋီအိမ်က မစင်တွင်းထဲပစ်ချလိုက်သတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့နေခဲ့ကြတော့ ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာရဲ့ တပည့်ကျောင်းသားကလေးဟာ တစ်ညသ၌ မစင်တွင်းထဲက ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ အရောင်ထွက်နေတာတွေမြင်တာနဲ့ နံနက်ကျတော့ ဆရာ ဘုန်းကြီးကို လျှောက်တာနဲ့ ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ မစင်ထဲ ကဓာတ်လုံးကို အရေးတကြီးကောက်ခိုင်းပြီး ဈေးထဲက အသားရောင်းတဲ့ဆိုင် က ရရာမျက်လုံးတစ်စုံကို အမြန်ဝယ်ခဲ့လို့ ခိုင်းလိုက်တော့၊ ကျောင်းသားကလေး လည်း မရရရာ ဆိတ်မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ နွားမျက်လုံးတစ်ဖက် စပ်ပြီး၊ မျက် လုံးတစ်စုံရအောင် ဝယ်လာသတဲ့ . . .

ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာလည်း၊ အဲ ဒီမျက်စိတစ်စုံကို သူ့မျက်တွင်းဟောက် ပက်ကြီးထဲထည့်ပြီး ပြဒါးဓာတ်လုံးနဲ့ တို့လိုက်တဲ့အခါ ပကတိမျက်စိလိုအလင်း ရသွားပြီး တစ်ခါတည်းထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားလို့ ပုဂံပြည်တစ်ပြည်လုံး ကို ရွှေမိုး၊ ငွေမိုးရွာစေသတဲ့၊ ရွှေမိုး၊ ငွေမိုးရွာတယ်ဆိုတာ တကယ့်မိုးရွာသလို ကောင်းကင်ကရွာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ပြည်လုံးကလူတွေကို သံတွေ၊ ကြေး တွေ၊ ရနိုင်သလောက်အရည်ကျိုခိုင်းပြီး ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဇာက ကွမ်းမိုးကလေးနဲ့ ပြဒါးပြာတစ်တို့ တို့ပေးလိုက်တဲ့အခါ ရှိသရွေ့ ကြေးတွေ သံတွေဟာ တစ်ခါ တည်း ရွှေအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်တော့သတဲ့။

ဒါကြောင့် ပုဂံပြည်မှာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေအားကြီးလို့ အနည်းဆုံး မုဆိုးမကတောင် ဘုရားတစ်ဆူ၊ နှစ်ဆူတော့တည်နိုင်သတဲ့။ ဒါကြောင့် “လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ၊ ပုဂံ ဘုရားပေါင်း” လို့ အဆိုရှိထားတဲ့အတိုင်း ပုဂံပြည်မှာ လူတိုင်းဘုရားတည်ကြတာ ဘုရားစေတီပေါင်း (၄၄၄၆၇၃၃) ဆူရှိသတဲ့။ အဇ္ဈိကဆီတဲ၊ နာမည်ဟာ သူ့နဂိုမူလနာမည်မဟုတ်ဘူး၊ မူလနာမည်က ရှင်မထီးတဲ့၊ အဇ္ဈိက ဆိတ်၊ ဂေါဏက နွား၊ ဆိတ်မျက်လုံးနဲ့နွားမျက်လုံး တပ်ထားတာအစွဲပြုပြီး ရှင်အဇ္ဈိကလို့ ကျော်ကြားသတဲ့။ အဲ - ဒီဓာတ်လုံးမအောင်နိုင်လို့ ရှင်အဇ္ဈိကမျက်လုံးအဖောက်ခံရအောင် ဒုက္ခများသွားတာ သိရဲ့လား။ လုပ်နည်းမှားနေလို့ ကွဲ့၊ သူ့ကျမ်းရင်းထဲမှာ ဓာတ်လုံးကို ရွှေကျွေးရမယ်၊ ချေးကျွေးရမယ်၊ အပုပ်ကျွေးရမယ်လို့ အဆိုရှိထားတာတွေစေ့အောင် လုပ်ရတယ်။ အဲ ဒါကို ချေးကျွေးရမယ်လို့ ရေးထားတာကို အချဉ်ကျွေးရမယ်မှတ်လို့ အချဉ်တွေချည်း အကျွေးလွဲနေတာနဲ့ မအောင်မြင်တာ၊ စိတ်ပျက်ပြီး မစင်တွင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တော့မှ ချေးကျွေးရမယ်ဆိုတဲ့ အမှာအတိုင်း ဘွားခနဲ အောင်မြင်သွားတာကွဲ့။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့၊ တယ်မကြာသေးဘူး။ မကြာသေးဘူးဆိုတောင်၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်တော့ ရှိနေပြီ။ ပုပ္ပိုးတောင်ကြီးပေါ်ကရွာတစ်ရွာအနီးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသတဲ့။ ဒီဘုန်းကြီးဟာလည်း အင်္ဂါရတ်ထွက်လမ်းကို အပန်းတကြီးကြီးစားပြီး နေမအား၊ ညမအား ဖားဖိုတစ်ခုနဲ့ မရပ်မနားထိုးခဲ့တာ ဓာတ်လုံးအတွက် လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း အားလုံးလုပ်ပြီးပြီ။ သို့ပေမဲ့ ရွှေကျွေးရမယ့်နေရာမှာ လုံလောက်အောင်မကျွေးနိုင်ရှာတာနဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေလည်း မတတ်နိုင်၊ ဘုန်းကြီးလည်း သပိတ်ပရိက္ခရာ သင်္ကန်းပါ မကျန်ရောင်းချပေါင်နံ့ပြီး ဓာတ်လုံးကို ရွှေကျွေးခဲ့တာ။ ကျွေးရတဲ့ ရွှေကမဖြစ်လောက်တော့ အထမမြောက်ဘဲ မွဲတာအဖတ်တင်နေတော့ ဘုန်းကြီးမှာ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ဓာတ်လုံးကိုလွှင့်လို့လည်းမပစ်ရက်တာနဲ့ နောင်အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါလဲ ဆက်လက်ပြီး ထိုးနိုင်အောင် ကျောင်းပိုင်း

အနီးရှိစေတီကြီးတစ်ဆူက တံခွန်တိုင်ဟောင်းကြီးပေါ်မှာ ရှေးအခါကတည်းက ပျက်စီးဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဟင်္သာရုပ်ကြီးထဲထည့်ထားလိုက်ပြီး အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့သောအခါ ခရီးသည်ယောက်ျား သုံးယောက်ဟာ အဲဒီ တံခွန်တိုင်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇရပ်တစ်ဆောင်မှာလာပြီး အချိန်မလွတာနဲ့ တစ်ညည့်မျှတည်းခိုအိပ်စက်နေကြသတဲ့။ ညကျတော့ ခရီးသည် သုံးယောက် အနက် တစ်ယောက်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာမပြည့်စုံတာနဲ့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် အပူရှိနေရှာလို့ အဖော်နှစ်ယောက်အိပ်ပျော်နေပေမယ့် သူ့မှာ အိပ်မရဘဲ မျက်လုံးအပြဲသားနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ကြီးလှန်ပြီး နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသတဲ့။ လကလေးကလည်း ထိန်နေအောင်သာနေတော့ သူ့ခြေရင်းက တံခွန်တိုင်ကြီးကိုလည်း မျက်လုံးထဲမှာ အမြဲ မြင်နေရတာနဲ့ စိတ်က တောင်ရောက်၊ မြောက်ရောက်နဲ့ တွေးနေပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ တံခွန်တိုင်ထိပ်ဖျားက ကျွန်းသားဟင်္သာရုပ်အပျက်ကြီးကိုကြည့်နေတုန်း လူခြေတိတ်ညဉ့်နက်တဲ့အချိန်လဲရောက်ရော တံခွန်တိုင်ထိပ်က ဟင်္သာရုပ်ကြီးဟာ အတောင်ကားကြီးနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လာတာနဲ့ ခရီးသည်ယောက်ျားမှာ အံ့အားကြီးသင့် ကြည့်နေတုန်း ဟင်္သာရုပ်ကြီးဟာ အသက်ဝင်လာသလို တစ်ခါတည်း မြောက်စူးစူးကိုယ့်သွားသတဲ့။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးအောင် ထူးခြားတဲ့ အခြားအရာကို မဝေခွဲနိုင်အောင် စဉ်းစားနေရင်းနဲ့ လင်းအားကြီးလောက်ရှိတော့ ငှက်ရုပ်ကြီးဟာ မြောက်အရပ်ကပဲပြန်လာပြီး၊ တံခွန်တိုင်ထိပ်ဖျားမှာ ပကတိအတိုင်း ပြန်ပြီးနေရာတကျအတိုင်းတည်နေသတဲ့။ ဒါနဲ့ ခရီးသည်လည်း မကြုံစဖူး ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်ကိုသိချင်တာနဲ့ နံနက်လင်းလို့ အဖော်နှစ်ယောက်ခရီးဆက်လက်ပြီးသွားကြတဲ့အခါ သူ့နေထိုင်မကောင်းလို့ မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း နောက်မှ လိုက်လာမည်၊ သွားနှင့်ကြပေတော့လို့ ပြောပြီး၊ ခွဲထွက်လိုက်ပြီးတဲ့အခါ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့မှ ညကျတော့ ဇရပ်ပေါ်ကနေပြီး ငှက်ရုပ်ကြီးကို

ထိုင်ကြည့်ရင်းနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ကိုစဉ်းစားနေရာက သိချင်တဲ့ ဇောကလဲ အားကြီးနေလို့ တံခွန်တိုင်ပေါ် ကပျာကယာတက်ပြီး ငှက်ရုပ်ကြီးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားရောတဲ့။

ဒါနဲ့ လူခြေလဲတိတ်ရော ငှက်ရုပ်ကြီးဟာ လှုပ်ရှားလာပြီး မြောက်စူးစူးကို လျင်မြန်တဲ့အဟုန်နဲ့ ပျံသွားသတဲ့၊ အပေါ်ကပါလာတဲ့ ခရီးသည်မှာလည်း မြဲမြဲကြီးဖက်ပြီး ငှက်ကြီးပေါ် ခွစီးရက်ပါလာသတဲ့၊ ငှက်ကြီးဟာလဲ ကောင်းကင်ယံက သတ္တရ ဘန်တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေပေါ်ကျော်နင်းပြီး ခရီးပြင်းသွားရာက မကြာခင်ပဲ အင်မတန်မြင့်တဲ့ တောင်ထွတ်တောင်ဖျားကြီးတစ်ခုပေါ်ရောက်လို့ ငှက်ရုပ်ကြီးလည်း ကတ္တီပါမွေးရှည်ကော်ဇောကြီးများလို အလွန်တရာနူးညံ့ပျော့ပြောင်းတဲ့ မြက်ခင်းကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ ဆင်းသက်နားနေသတဲ့။

ငှက်ရုပ်ကြီးဆင်းတာနဲ့ ခရီးသည်လဲ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဆင်းထိုင်ပြီး ငှက်ရုပ်ကြီးရဲ့ အရိပ်အကဲကိုစောင့်ကြည့်နေသတဲ့၊ ဒီအတွက်မှာပဲ ငှက်ရုပ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်တွင်းက ဝင်းဝင်း၊ ဝင်းဝင်းနဲ့ အလုံးကြီးတစ်လုံး ပျံထွက်သွားတာနဲ့ ခရီးသည်လည်း အလုံးကြီးပျံတဲ့နောက်က မျက်ခြည်မပြတ်အောင်လိုက်ကြည့်တော့ နေရာကွက်လပ်တစ်ခုမှာ ရွှေ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားနဲ့ ရတနာခုနစ်ပါးတွေဟာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နဲ့ အရောင်တွေပြီးပြီးပြက်ပြက်ထွက်နေတာတွေ့ရတယ်။

အလုံးကြီးဟာလည်း ရွှေတလင်းထဲ ဆင်းပြီး လူးလှိမ့်အားရမှမနိမ့်တနိမ့်ကလေး ဝိုင်းဝိုင်းဝင်းဝင်းနဲ့ ငှက်ရုပ်ကြီးရှိရာပျံလာလို့ ခရီးသည်လည်းကပျာကယာ ငှက်ရုပ်ကြီးရှိရာ ပြေးလာပြီး တွယ်ဖက်ထားရသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဝင်းဝင်းအလုံးကြီးလည်း ငှက်ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဝင်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငှက်ကြီးဟာ မူလလာရာလမ်းကိုပျံလာလို့ ခရီးသည်ယောက်ျားလဲ ဇရပ်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး နံနက်လင်းတော့ ကျောင်းတိုက်ဘုန်းကြီးကို အကျိုးအကြောင်းတက်လျှောက်တော့ ဘုန်းကြီးမှာ ဝမ်းသာအားရထူးဆန်းပါလေရောတဲ့။

“ဟဲ့ ဒကာရဲ့ ဒီဝင်းဝင်းအလုံးကြီးဟာ ငါထိုးနေတဲ့အင်္ဂါရတ်ဓာတ်လုံးကြီးတဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ၊ ရွှေဝဝမကျွေးနိုင်သေးတာတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါနဲ့ ငါလဲ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ လွှင့်မပစ်ရက်တာနဲ့ အဲဒီငှက်ရုပ်ကြီးထဲ သွားထည့်ထားလိုက်တယ်။ ခုတော့ ငါ့ဓာတ်လုံးဟာ အောင်ခါနီးဆဲဆဲ ရွှေမစားရတာကလေးတစ်ခုကြောင့် တန်နေတာ သူ့တန်ခိုးနဲ့သူ ရွှေရှိရာသွားပြီး ဝအောင်စားရှာတာပါကလား၊ ဟဲ့ ဒကာနင်ရောက်ခဲ့တာဘခြားမဟုတ်ဘူး၊ မြောက်စူးစူးမှာရှိတဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်အနီးက ခြံရံပြီးနေတဲ့ ဝေဘူလ၊ ဝေဘာလာတောင်တဲ့။ ဒီတောင်တွေမှာ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေပေါများလွန်းလို့ အများအားဖြင့် ရွှေတောင်၊ ငွေတောင်၊ ပတ္တမြားတောင်လို့တောင်ခေါ်ကြတာကလား။ ကိုင်း ဒီကနေ့ည ဒကာနဲ့ငါ ဟိမဝန္တာကို ရောက်ဖူးအောင် လိုက်သွားကြစို့”

လို့ တိုင်ပင်ထားကြပြီး ညကျတော့ ငှက်ရုပ်ကြီးကို နှစ်ယောက်သားဖက်လိုက်သွားကြသတဲ့၊ ဟိုရောက်တော့ ဘုန်းကြီးမှာသူ့အလုံးကြီးရွှေစားတာကို အားရပီးရကြည့်ပြီး ဝမ်းအသာကြီးသာနေလို့ ဘာမှယူဖို့ သတိမရပေတဲ့၊ ဒကာလုပ်တဲ့ ကိုဟဝါမှာတော့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ခါးပိုက်ထဲ ဆန့်သလောက်ထည့်ယူပြီး ဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ငှက်ရုပ်ကြီးစီးပြီး ပြန်လာကြတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်းသူ့ပြဒါးလုံးအောင်တာနဲ့ နောက်တစ်သုတ် ဟိမဝန္တာတောင်လိုက်သွားပြီး တစ်ခါတည်းပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။ ခရီးသည်ယောက်ျားလဲ သူ့ရုပ်ရွာပြန်ပြီး ယခုတိုင်သားစဉ်မြေးဆက် ချမ်းသာနေကြသတဲ့။

အဲသလိုပဲ အင်မတန်ဉာဏ်အမြော်အမြင်နဲ့ လုပ်ကြတာတောင် လွဲမိအောင်လွဲကြသေးတယ်။ နောက်ပြီးအနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးဆိုတာတွေလည်း အင်မတန်များတယ်။ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေကလည်း အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဖျက်ဆီးတတ်ကြသေးတယ်။ ဒီလိုထွက်ရပ်ကိစ္စနှင့်စပ်ပြီး ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးတွေ ပျော်ပီးနေထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ပုပ္ပိုးတောင်ကြီးမှာ အသုံးဝင်တဲ့ ဆေးပင်၊ ဝါးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဝါးမြစ်တွေဟာလည်း အင်မတန်ပေါတယ်။

ဂမုန်းပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် ပျော်မွေ့တဲ့ ဆေးတောင်ကြီးကလား၊ တောင်ကလပ်ဆိုတာများ၊ ရှေးအခါက လူအရောက်အပေါက်လည်း နည်းတယ်။ ရောက်သွားမှဖြင့်လည်း ဆေးကြိတ်တဲ့ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ဇော်ဂျီတွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ၊ ပူပူနွေးနွေး ဆေးကြိတ်သွားတဲ့ အရာတွေပါ တွေ့ရတယ်။ မေ့ပင်အောက်ရောက်လို့ မေ့နေတဲ့ လူတွေလည်းရှိတယ်။ နွယ်ရှင် နွယ်ငန်းကြီးများဟာလည်း သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် တောင်အောက်ကို ရေဆင်းသောက်တတ်တယ်။ အဲဒီလို ရေသောက်တဲ့အခါ လူကအဆင်သင့်တွေ့ရင် ရုတ်တရက် ဓားနှင့် သုံးဆစ်ဖြတ်ပြီး ဖျိုလိုက်ရင်၊ တစ်ခါတည်း ကာယသိဒ္ဓိပေါက်ရော့တဲ့။

ဂမုန်းဘီလူး၊ ဂမုန်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂမုန်းလင်မယားဆိုတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ဂမုန်းပင်တွေလည်းရှိသေးတယ်။ ဒီဂမုန်းပင်တွေဟာ တစ်နေရာတည်းလည်းအမြဲမနေဘူး၊ တွေ့ထိုက်တဲ့လူမှလည်းတွေ့ရတယ်။ အဟာရသိဒ္ဓိပြီးစေတတ်တဲ့ ဆေးသစ်ပင်တစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ ဘယ်အပင်ရယ်လို့ တော့မသိကြဘူး။ ဟိုတလောက နွားကျောင်းသား သားအဖ တောင်ပေါ်မှာ နွားကျောင်းကြရင်း၊ သားကလေးက ထမင်းချက်တော့ ယောက်မမရှိတာနဲ့ အနီးအပါးက သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုခုတ်ပြီး ယောက်မကလေး လုပ်မွေ့မိသတဲ့၊ နောက် ထမင်းစားကြပြီး ညနေမိုးချုပ်မှ အိုးဟင်းခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြရာ ညစာလည်းမဆာ၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာလည်းမဆာ၊ ခုနစ်ရက်လည်အောင် အဟာရသိဒ္ဓိပြီးနေကြတာနဲ့ အဖေကြီးက အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး အဲဒီယောက်မကလေးလိုချင်လို့၊ ယခင်နေရာမှာပြန်ပြီးရှာတာ မတွေ့ရတဲ့အပြင် ဘယ်အပင်ကခုတ်မိမှန်းလည်း စဉ်းစားမရအောင် မေ့သွားသတဲ့။

အဲဒီလိုထူးခြားတဲ့အပင်တွေကလည်း အပြည့်ပဲရှိသကွဲ့၊ ဒီလိုရှိလို့ တွေ့အောင်ရှာမဟဲ့ဆိုပြီး ရှာပေမယ်လို့ တွေ့ဖို့က ကုသိုလ်မပါရင်လဲ မမြင်ဘူးတဲ့။ ဘာလုပ်မှန်း မသိတဲ့ လူနဲ့ကျတော့လည်း တွေ့နေရသားကွဲ့၊ ဒီလိုပဲ ရှင်ဥပဂုတ္တဆိုတာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကြေးပြာသားနဲ့ နေလို့ဖူးချင်ကြတဲ့ လူတွေအပုံပေါ့၊ တချို့လည်း အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဆွမ်းပင့်လို့တောင် လောင်းကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဖူးထိုက်တဲ့ကံမရှိရင်မမြင်နိုင်ဘူး။ ဘာမှမသိတတ်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရင် တွေ့မြင်ချင်တဲ့အခါ တွေ့မြင်ရတယ်။ တလောက ပင်လယ်ရေအောက်မှာ ပုလဲနဲ့ ကျွေ့ ငုပ်တဲ့ဆလုံအရိုင်းတွေဟာ ရေအောက်မှာသွားနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိကြောင်း၊ ၎င်းဘုန်းကြီးမှာ ရေငုပ်အဝတ်မပါဘဲ ရေထဲတွင် ထင်သလို သွားလာနေနိုင်ကြောင်း၊ မကြာမကြာပြောဖူးတယ်။ နို့ပြီး မြန်မာပြည်ကို လေယာဉ်ပျံရောက်စက ဂျာမနီလူမျိုးနှစ်ယောက် လေယာဉ်ပျံ စက်ပျက်လို့ မန္တလေးမြို့မှာ ဆင်းသက်ရတဲ့အခါ လေယာဉ်ပျံမမြင်ဖူးသေးတဲ့အတွက် ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသတဲ့။ ဘုန်းကြီးတွေလည်း လေယာဉ်ပျံကိုလာကြည့်ကြသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ဂျာမနီတွေက ဘုန်းကြီးတွေကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး သူတို့လိုလူတွေ ဝိုင်းပေါ်မှာ ခဏခဏတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ အတောင်လဲမပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျံကြသလဲလို့ မေးဖူးသတဲ့။ ဖူးချင်တဲ့လူတွေကို မဖူးထိုက်လို့မတွေ့ရပေမယ့် မသိနားမလည်တဲ့ လူတွေကျတော့ ကောင်းကင်ယံမှာ ဈာန်ပျံနေတဲ့ရဟန္တာတွေကို တွေ့ရပေတယ်။

စသည်ဖြင့် စကားဦးလှည့်မိရာသို့ ပြောဆိုလာခဲ့ကြရာမှ ဦးဇနလည်း မိမိသွားမည့်သိုက်အကြောင်းကိုတွေးမိကာ . . .

“တပည့်တို့ရဲ့ ယခုငါသွားမည့် ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးဟာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်လောက်က တည်ရှိလာတဲ့ သိုက်ကြီးကလား။ ရှေးက ထွက်ရပ်ပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များစိမံထားခဲ့တော့ သာမန် သိုက်များထက် အစောင့်အရှောက်အားကြီးတယ်။ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ သိုက်စောင့်များလည်း အလှည့်ကျလဲလှယ်စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာ ယခုအခါ သိုက်စောင့်အကြီးအကဲ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်စောင့်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါ့တပည့်များကိုလည်း ငါယုံကြည်ကိုးစားလွန်လို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ။ အရာရာသစ္စာစောင့်ပြီး စည်းမပေါက်အောင် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားရမယ်”

ဟု စကားကိုအဆုံးသတ်ကာ ထိုည ညဉ့်နက်လာသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြရလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရာဖြစ်သော ကျောက်
ပြာသာဒ်ရွာ သံဖြူဇရပ်ကြီးမှ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခဲ့ကြရာ နေမွန်းမတည့်မီပင်
ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးတည်ရှိရာ ယိုးဒယားနယ်ရှိ အထိကရ “နတ်ရာတောင်” ခြေ
ရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ထိုနေ့အဖို့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေနမှာ နတ်ရာတောင်တွင် သိုက်
ပါအချက်အလက်များကို ညှိနှိုင်းကြည့်ရှုကာ အလုပ်တွေများ၍ နေလေရာ
ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာဘုန်းကြီးအနီးတွင် ပေစာ ကိုင်သူကကိုင်၊ ဆေးအိတ်
လွယ်သူကလွယ်ရင်း အမှတ်အသားများကို ရှာဖွေကြရာ သိုက်စာအရ အကျဉ်း
ဖော်ပြရလျှင်ကား၊ သိုက်၏ ပထမတံခါးတည်ရာမှ ကျောက်ဖျာကြီးခုနစ်ချပ်
တံခါးသဏ္ဍာန်ထပ်နေလိမ့်မည်။ အပွင့်မရှိသော အပင်ကြီးနှင့် ခရီးမကွာလှ
သောနေရာကား ကျောက်ဖျာခုနစ်ချပ်တည်ရာ ဖြစ်မည်ဟု အဆိုရှိသဖြင့် ဆရာ
ဘုန်းတော်ကြီးက ညောင်ပင်ဟု ကောက်ယူပေးပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်
တို့မှာ တောင်ခြေရင်းတစ်ဝိုက်တွင် ညောင်ပင်ကိုတွေ့အောင် လိုက်၍ရှာကြရ
ပြန်လေ၏။

အတန်ကြာရှာဖွေကြရာ တောင်ခါးပန်းတစ်ခုအနီးတွင် အလွန်တရာ
နှစ်ကြာလှသဖြင့် ပုဆိုးတစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်စာမျှရှိသော ညောင်ပင်အိုကြီး
တစ်ပင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆရာဘုန်း
တော်ကြီးထံသို့ အမြန်သွား၍ ပြောကြားရာ ဘုန်းတော်ကြီးလည်းအားရဝမ်းသာ
လိုက်ပါလာပြီး ညောင်ပင်ကြီးကို ကြည့်ရှုရာ ညောင်ပင်ကြီးမှာ အလွန်တရာ
အိုမင်းလျက် အကိုင်းသေးအရွက်ကလေးပင် များစွာမရှိလှတော့ဘဲရှိသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ဦးဇေနက . . .

“ညောင်ပင်ကြီးတော့တွေ့ပြီ တပည့်တို့ရေ ဒါပေမဲ့ ကျောက်ဖျာခုနစ်
ချပ် ထပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ မတွေ့ရသေးပါကလား၊ မင်းတို့မျက်လုံးများများနဲ့
ဒီအနီးအပါးမှာ ကြည့်ကြဦးဟေ့”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ညောင်ပင်ကြီး
၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လိုက်လံကြည့်ရှုရာ၊ ကျောက်ဖျာခုနစ်ချပ်မှာ ရုတ်တရက်

မတွေ့နိုင်ရှိကြလေ၏။ သို့နှင့်ပင် တစ်နေ့လုံးလုံးတစ်ရစ်ဝဲဝဲ အခဲမကျေနိုင်အောင် ရှာဖွေကြပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ညောင်ပင်ကြီးနှင့်အနီးဆုံးနေရာရှိ တောင်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဆင်ခြေလျှော ကမူတစ်ခုကိုတွေ့ကြရာ၊ ထိုဆင်ခြေလျှော နေရာ၏ အလယ်နားတွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံး၏ အစတစ်ဖက်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုနေရာ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ထိုကမူပေါ်ရှိ မြက်ပင်ချုံနွယ်တို့ကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ကြည့်ကြရာ မကြာမီပင် ရှည်လျားသော ကျောက်ဖျားကြီးခုနစ်ခုပင် ခပ်ရွှေရွှေထပ်နေသည်ကိုတွေ့ရရာ ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာအားတက်ဝမ်းမြောက်၍ လာကြပေ၏။

စောစောက ကျောက်လှေကားကို ရှေ့အားတကြီးရှာဖွေနေခြင်းဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို အမူမထားမိသော်လည်း ကျောက်လှေကားကြီး တွေ့ပြီးသော အချိန်တွင်ကား လိုရင်းအချက်ကြီးပြီးစီးသွားသောကြောင့် အခြားအရာများကို စိတ်ဝင်စားမိလာရာတွင်မှ အနီးအပါးက အရိုးများကို သတိထားကြည့်မိကြရာ သစ်ပင်ချုံကြားကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ဖြူဖြူဖွေးနေသည့်အရိုးများမှာ အခြားတောတိရစ္ဆာန်များ၏ အရိုးမဟုတ်ဘဲ လူရိုးတွေ၊ လူ၏ခေါင်းခွံတွေသာဖြစ်ကြလေရာ အချို့ အရိုးများမှာဆွေးမြေ့လျက် အချို့ အရိုးများမှာလည်း အကောင်အထည်မပျက် မြေကျနေပြီးလျှင် အချို့မှာလည်းလက်ထဲက ဆေးလိပ်အိတ်ကလေးကို မြဲမြဲစွာ ကိုင်လျက်၊ လူသူမနီးသော တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် မည်သူမျှ မထိမကိုင်ရ၍လည်း နေရာမပျက်ဆွေးမြေ့လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဤမျှများပြားစွာသော လူ၏ အရိုးများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သင်္ချိုင်းဟောင်းများပေလားဟု ယုံမှားသံသယဖြစ်မိကာ . . .

“ဘုန်းကြီးဘုရား ဒီလူသေအရိုးတွေ ပေါ်နေတာဟာ ဒီနေရာမှာ ရှေးက သင်္ချိုင်းဟောင်းနေရာနဲ့ တူရဲ့ဘုရား”

ဟု ပြောရာ ဦးပဉ္စင်းဦးနန္ဒိယက

“ဟာ မဟုတ်တာဒကာရယ်၊ ဘယ်ကလာဒီတောကြီးထဲ သင်္ချိုင်းရှိနိုင်မလဲ၊ တောလည်လာတဲ့လူတွေ ဘေးဥပါဒ်တစ်ခုခုတွေ့ပြီး သေကြတာနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောပြနိုင်ရာကပ္ပိယကြီးများကား၊ စဉ်းစားသလို ကြည့်၍နေလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာကား ကျွန်တော်တို့အခြေအတင်ပြောကြသောစကားများကို ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်နေရာမှ . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဒီအရိုးတွေဟာ အခြားမဟုတ်ဘူး တပည့်ရဲ့၊ အနှစ်နှစ်အလလက လိုက်နေရှာကြတဲ့ သိုက်ဆရာတွေရဲ့ အရိုးတွေကလား၊ တော်ရုံစွမ်းတဲ့ သိုက်ဆရာများ ဒီအနီးအနားမကပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီသိုက်ကိုလိုက်ဖို့လဲ စိတ်မကူးဝံ့ဘူး၊ အတော်စွမ်းတဲ့ ဆရာတွေမို့ ဒီသိုက်ကိုလာတူးရှာကြတာ၊ ဒါတောင် မြင်ရဲ့လား၊ သိုက်ဆရာပေါင်း ဘယ်လောက်သေဆုံးသွားရှာတယ်ဆိုတာ ဒီအရိုးကောင်တွေကိုသာ ရေတွက်ကြည့်ပေတော့၊ အဲဒီတော့ ငါ့တပည့်များ ငါ့စကားကြပ်ကြပ် နားထောင်ကြ၊ ဘယ်နေရာမှ စည်းမဖောက်ကြနဲ့ အထဲရောက်ရင် အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်ကြလိမ့်မယ်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အနည်းငယ် စမ်းသပ်ကြလိမ့်မယ်။ လောဘကို ပယ်နိုင်သလောက် ပယ်ရမယ်။ ငါတို့ဟာ ပြဒါးပြာကိုသာ ရအောင်ယူမယ်၊ ပြဒါးပြာရရင် ဒီပစ္စည်းထက် အဆရာထောင်သောင်း အဖိုးတန်တယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ပြဒါးပြာနဲ့ စာရင် တံတွေးတစ်ပေါက်စာလောက်မှ အဖိုးမတန်ဘူးလို့ မှတ်ကြပေတော့၊ အဖျက်အဆီးတွေကတော့ ပစ္စည်းနဲ့ တစ်မျိုး၊ ကာမဂုဏ်နဲ့တစ်မျိုး၊ ထိတ်လန့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေနဲ့ တစ်မျိုး၊ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးနဲ့ စွမ်းအားရှိသလောက် သွေးဆောင်ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်၊ အာရုံငါးပါးက တစ်ပါးပါး လိုက်မှားသာယာမိရင် ငါ့တပည့်တို့ အသက်မရှိတော့ဘူး မှတ်ကြ၊ ဒီအရိုးတွေလို မင်းတို့လဲမရှုမလှသေပွဲဝင်ကြရမယ် နားလည်ရဲ့လား။”

ဟုပြောကြားကာ ထိုညအတွက် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပင် စည်းဝိုင်းချ၍ ဘေးအန္တရာယ်ရန်စွယ်၊ အနှောင့်အယှက်များကိုတားမြစ်ကာ အိပ်ရာ၊ အိပ်ခင်းများကို ပြင်ဆင်ကြရလေ၏။

ဆရာဘုန်းကြီးလည်း နံနက်လင်းလျှင် သိုက်ကြီးကို စတင်တူးရတော့ မည်ဖြစ်၍ တပည့်များကို စိတ်ထားခိုင်သည်ထက် ခိုင်ရန်နှင့် အဖျက်အဆီးတို့ကို မကြောက်ရွံ့ရန် အတန်တန် မှာထားဟောပြောပြီး ညဉ့်အတော်နက်မှ

ကျိန်းစက်ကြရာ မှောင်မည်းသော တောနက်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ငါးဦး သားမှာ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ကြတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ရှိ ကြသော အချိန်တွင် တောဟိန်းသံ၊ တောပြိုင်သံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံတို့နှင့်တကွ တဟဲဟဲ၊ တရွဲရွဲ လေတိုက်သံများအကြားတွင် ဆင်နှင့်သစ်ကျား တောသား သတ္တဝါတွေ၏ ပြေးလွှားအော်ခေါ်သံများ ကျောက်မက်ဖွယ် လူညည်းသံကြီး များနှင့်အကွ ယခင်က အရိုးကောင်သိုက်ဆရာအစိမ်းသေတွေ၏ သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနှင့် တဖြိုးဖြိုး တဖျပ်ဖျပ် ခြောက်လှန့်ပြကြသည်တို့ကြောင့် မည်သူမျှ အိပ်စက်မရအောင်ရှိကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ရွေးစင် သတ္တိခဲများဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ် ကြောင်း၊ ဆရာဘုန်းကြီး၏ စည်းပိုင်းအတွင်းသို့ မည်သည့်နာနာဘာဝကောင်မျှ မဝင်လာနိုင်သည်ကို ယုံကြည်၍ တစ်ကြောင်း၊ အငယ်ဆုံးသော ကိုရင်ပဏ္ဍိက အစ၊ ကပ္ပိယကြီး ဦးသီလအဆုံး၊ မည်သူမျှအပြုံးမပျက်ကြစေကာမူ အိပ်စက် ၍မရသည်နှင့် ပြဒါးပြာအတွက် စိတ်အားထက်သန်နေသော ဆရာဘုန်းကြီးက

“ကိုင်း . . . ကိုင်း ငါ့တပည့်များ၊ အိပ်ပျက်ရင် နံနက်ကျအလုပ်မတွင် ဘဲရှိတော့မယ်၊ အိပ်ကြ အိပ်ကြ ငါတစ်ညလုံးထိုင်စောင့်နေမယ်”

ဟု ပြောကာ အနှောင့်အယှက်များကို ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် ရှင်းလင်းသွားလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာမီ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ် ပျော်သွားကြလေတော့၏။

နေအရက်ကျင်း၍ အလင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့မှာ အိပ်ရာထ၍ ထိုနေ့သိုက်ကြီးစတင်တူးရန် ပြင်ဆင်စရာရှိသည် တို့ကို ဆရာဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေကြလေရာ ဆရာဘုန်းကြီး လည်း နေမွန်းတည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြ ငြန့်ကာ ဂါထာမန္တန်တို့ဖြင့် ပထမသိုက်တံခါးတည်နေရာကို ဖွင့်ရန်ကြိုးစား လေရာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဘုန်းကြီးမှာ အခြားဆရာများကဲ့သို့ ကန်တော့ပွဲ တွေ ဘာတွေ ရှုပ်ပွမနေရဘဲ၊ လက်စွဲတော် ဆေးတောင်ငှေးနှင့် အင်းအိုင်လက်

ဖွဲ့ခါလှည့်မန္တန်စသည်ဖြင့်သာ သိုက်ကြီးကို ဖြိုဖျက်မည်ရှိရာ၊ ဆရာဘုန်းကြီး၏ အစွမ်းမှာ မည်မျှထူးခြားနေသည်ကို ရိပ်မိလေတော့၏။

“တပည့်များ ငါတို့ဟာ ပြဒါးပြာကိုသာ ယူဖို့လာသူများဖြစ်တယ်၊ ပစ္စည်းရတနာရွှေငွေတို့ကို အနည်းငယ်မျှလိုချင်တပ်မက်သောစိတ်မရှိကြနှင့်”

ဟု အတန်တန်မှာ ကြားပြီးလျှင် သိုက်တွင်းဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စကားတစ်လုံးမျှမပြောကြရန်လည်း အထူးသဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ မှာကြားထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဆရာဘုန်းကြီး အကာအကွယ်လုပ်ပေးထားသော ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ကြိုး၊ အမျိုးမျိုးသော အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့အကွယ်အကာများနှင့် မှာထားသော စကားများကိုလည်း လေးလေးနက်နက် နာခံမှတ်သား၊ ဆရာ၏ အရိပ်အကဲကိုစောင့်စားလျက်ရှိကြပေ၏။

ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်နှင့် ခုနစ်ခါပေါက်ပြီး၊ ကျောက်လှေကား ကြီးကို ဆေးတောင်ငှေးနှင့် သုံးချက်ရိုက်လိုက်ရာ ကျောက်လှေကား၏ ထိပ်တွင် ရှိသော မတ်စောက်သည့် ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးမှာ ဆပ်ဆပ်ခါ တုန်ဟီးမြည်ဟိန်း၍လာပြီး ရင်ခွဲတံခါးကြီးပမာ၊ တဖြည်းဖြည်းအက်ကွလာလျက် အိမ်ငယ်ပမာဏရှိသည့် မည်းမှောင်သော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့မှ ခေါင်းပြုကာ ကျောက်လှေကားကြီးမှ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တက်ကြလေရာ နတ်ရာတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးတော် ငလျင်လည်းသလို တုန်ဟီးလာပြီးလျှင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွင်းမှ တဝေါဝေါ ကျလာသော ရေသံများကို ကြားရပြီးနောက် လိုဏ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းမှ ပြင်းစွာသော ရေလုံးကြီးများ ဝေါခနဲပန်းထွက်လာလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ရေထဲတွင် လွင့်စင်မျောပါသွားရတော့မည်ဟု ထိတ်လန့်နေမိစဉ် လျင်မြန်စွာ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေလုံးကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားကာ လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကျယ်ဝန်းသော ရေပြင်ကြီးပေါ်လာလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိကျောင်းတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပါးစပ်ကြီးတွေဖြူကာ ဖွေးဖွေးဖြူသော အစွယ်ကြီးတွေ ဖော်ပြရင်း ခေါင်းချင်းဆက်၍ တားဆီးထားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဘုန်းကြီး ဦးဇေနလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက် တို့ဖြင့် ပေါက်လိုက်ပြန်ရာ ပကတိဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီးနောက် နောက်တစ်ဖန် အလှူပြောင်ပြောင်တောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးလှူကြီး တို့သည် ဥမင်ဝမှဆီး၍ နေပြန်လေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မီးအပူဒဏ်ကို မခံမရပ် နိုင်အောင် ရှိကြလေတော့၏။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးလည်း အထက်နည်းအတိုင်း ဆန်ပန်းတို့ဖြင့် ကြလိုက်ပြန်လျှင် မီးတောက်မီးလှူတို့ ငြိမ်းအေးသွားပြန်လေ၏။

သို့နှင့် အဝတွင် အတားအဆီးများ ကင်းဝေးသွားပြီဖြစ်၍ ရှေ့သို့တိုး ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥမင်လိုက်ပေါက်ကြီးအတွင်းမှ ပြင်းထန်စွာညည်းအော်သံကြီးတစ်ခုကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဥမင်လိုက် ပေါက်ကြီးနှင့်အပြည့် အလွန်တရာကြီးကျယ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အစွယ်ငေါငေါနှင့် ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုမှာ လိုက်ပေါက်ဝမှ ဆီး၍ ဟနေသည်ကို တွေ့ရပြန်ရာ ရှေ့သို့တိုးသွားရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ခြေလှမ်းများကို ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားမိကြလေ၏။ မည်မျှကြီးမားသော ဘီလူးသဘက်ကြီး ၏ ပါးစပ်ကြီးပေနည်း။ ကျွန်တော်တို့ငါးဦးကား ဤမျှကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီး၏ သွားကြို သွားကြားတွင်သာ ပျောက်ပျက်သွားစရာရှိတော့လေ၏။ ဆရာဘုန်း ကြီးသည် ဆေးတောင်ဝှေးဖြင့် ပါးစပ်ကြီးကို ရွယ်၍ ထိုးလိုက်ရာ ကမ္ဘာပျက် သကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါနာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံကြီးကို ကြားရပြီး နောက် လိုက်ခေါင်းပေါက်ကြီးလည်း မူလအတိုင်းအပိတ်အဆို့မရှိ ရှင်းလင်း သွားပြန်လေ၏။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနောက်မှ လိုက် ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေရာ၊ အလွန်သာယာသော ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ပန်းမန်တို့ဖြင့် ချယ်လှယ်ထားသော ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြီး လျှင် ထိုဥယျာဉ်အတွင်းမှာလည်း အသီးသီးသော ပန်းမျိုးစုံသစ်သီးမျိုးစုံ၊ အပင်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ရွာနယ်ပယ်များတွင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသော အသီး အပွင့်အပင်မျိုးများမဟုတ်ဘဲ အလွန်တရာ ထူးကဲလှပသော အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံလှပေ၏။ အချို့အပင်များမှာ အသီးအပွင့်နှင့် အရိုးအရွက်များတွင်

ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်၊ အဆင်းရှိလျက် အချို့အပင် များမှာ ပုလဲအဆင်း၊ နီလာအဆင်း၊ မဟူရာအဆင်း တလင်းလင်းတလက်လက် အရောင်မျိုးစုံထွက်၍ နေလေ၏။ ကြည်လင်အေးမြသော ကျောက်စက်ရေစမ်း အိုင်ကလေးများမှာလည်း စမ်းလုပ်က တသုပ်သုပ်ကျနေသော ရေသံကလေး များမှာ ရွှေဆွဲလည်းသံပမာ သာယာကြည်လင်၊ စိတ်လက်ရွှင်လန်းစွာဖွယ် တင့်တယ်လှပေ၏။

ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ထိုဥယျာဉ်ထဲတွင် အတန်ကြာလှည့်လည်၍ ဒုတိယအဝင်တံခါးပေါက်ကို ရှာဖွေခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်တို့မှာလည်းအတွင်းဝင် မိသည်က အစပြု၍ စကားမပြောကြရေ ဘာသဖြင့် ထူးဆန်းသော ဥယျာဉ်ပန်း မာန်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ နှုတ်ဖြင့်ဖွင့်ဟ၍ မအံ့ဩသာသောကြောင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးများဖြင့်သာ စကားပြောရပေတော့၏။

ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆေးတောင်ဈေးကြီးကို ထောက်ကာ ထောက်ကာလာခဲ့ရာ မကြာမီတစ်ခုသော နံရံကြီးနှင့် ၎င်းနံရံအနီးက လူ၏ သုံးဆယ့်ကြီးမားသော သန်မာထွားကျိုင်းလှသည့် ကျောက်သားဘီလူးရုပ်ကြီး တစ်ခုကိုတွေ့ရလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုကျောက်ရုပ်ကြီးကို အင်းစီး၍ ဆေးကြိုမိလုံးနှင့် ရိုက်ခပ်လေရာ ကျောက်ရုပ်ကြီးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကြောက်ပါးလိလိ အသံကြီးများဖြင့် ဟစ်အော်ပြီး ၎င်း၏ လက်ကြီးဖြင့် ရှေ့က ကျောက်နံရံကြီးကို ဆွဲလိုက်ရာ ရင်ခွဲကန့်လန့်ကာကို မလိုက်ဘိအလား၊ ပထမ အတွင်း သိုက်တံခါးကြီး ပွင့်သွားလေရာ ဝင်းဝင်းဝါဝါနှင့်ရွှေရောင်တွေ တစ်ခဲနက်တောက်ထိန်လာသည်ကို တွေ့ရပြီးမှ အလွန်တရာ ရုပ်အဆင်း လှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်မှာ နောက်ပါအခြေအရံသုံးကျိပ် လောက်နှင့် အပေါက်ဝတွင် ဒူးတုပ်ရှိခိုးလျက် ဆီးဆို့ပေါ်လာကြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှတစ်ပါး ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားမှာ အံ့အားကြီးသင့် ကာ လှပစွာ ဖြိုးလိမ်းဝတ်ဆင်ထားသော ယမင်းပျိုကလေးများအား အငေးသား ကြည့်နေမိကြလေ၏။ ခေါင်းဆောင်မိန်းမပျိုလေးနှင့်တကွ နောက်တော်ပါ အဖော်များမှာ ရွှေပုဂံ၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ရွှေနားမောင်းတို့အပြင်

ဝတ်ဆင်ထားသော ထဘီ၊ အင်္ကျီများမှာလည်း ရွှေချည်ပွင့်ထိုးထဘီနှင့် ရွှေကြယ်ပေါက်ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ရွှေဇာပြင်ပဝါများကို ဝတ်ဆင်ထားရုံမက ထိုအခန်းကြီးတစ်ခုလုံးရှိ အသုံးအဆောင်များမှာလည်း ရွှေသားပကတိတွေ ချည်းသာရှိလျက် ရွှေသလွန်၊ ရွှေညောင်စောင်း၊ ရွှေကွမ်းတောင်၊ ရွှေကွမ်းခွက်၊ ရွှေလက်ဖက်ခွက်၊ ရွှေပန်းခက်၊ ရွှေပန်းခိုင်၊ ရွှေသေတ္တာ၊ ရွှေအိုး အမျိုးမျိုး အထွေထွေ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေကလည်း တောင်ပုံရာပုံရွှိလေရာ တစ်ဆောင်တစ်ခန်းလုံး ရွှေရောင်လျှမ်းပြီး လုံးလုံးကြီးဝင်းဝါထိန်လင်း၍ နေပေ၏။

ရွှေယမင်းကညာတစ်စုမှာလည်း တောင်ငွေနှင့် ရမ်းကာအတင်းဝင် လာသော ဘုန်းတော်ကြီး၏နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလျက် မျက်နှာကိုငုံ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် . . .

“ပြဒါးပြာကိုဖြင့် မယူပါနဲ့ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို သနားရင် ဒီရွှေတွေကို ယူပြီးပြန်ကြတော်မူပါ”

ဟု အမူအရာအမျိုးမျိုးနှင့် ပြောလေရာ ဘုန်းကြီးမှာ အလွန်တရာ ခေါင်းမာလျက် တောင်ငွေနှင့် မကြာမကြာရမ်းပစ်သောကြောင့် အနီးသို့မကပ် ဝံ့ကြတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ အသီးသီး လှည့်လာကြကာ အချို့က ကိုရင်ပဏ္ဍိတကိုဝိုင်းလျက် အချို့က ဦးပဉ္စင်းနန္ဒိယကိုဝိုင်းပြီး တချို့ကလည်း ကပ္ပိယကြီးဦးသီလကိုဝိုင်းလျက် အသီးသီး တောင်းပန်ကြလေရာ၊ ကျွန်တော့် ထံမှာမူကား၊ ခေါင်းဆောင်ဥက္ကဋ္ဌရုပ်အလှဆုံးဖြစ်သော မိန်းမပျိုကလေးနှင့် ရင်ဆိုင် မိလေရာ ကျွန်တော်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး . . .

“ရှိုးပါရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦး၊ ပြဒါးပြာကိုတော့ မယူကြပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေတွေကို အကုန်ပေးလိုက်ပါမယ်။ အေးအေး ပြန်ကြပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဘုန်းကြီးကို တဆိတ်တောင်းပန်လို့ ပေးပါဦး။”

ဟု ပူဆာငိုမဲ့ရင်း ဇွတ်အတင်းတောင်းပန် အသနားခံနေလေတော့ ၏။ ကျွန်တော်လည်း သနားစရာသဖွယ်၊ ချစ်စဖွယ်တစ်ခန်း၊ ပူပုံပန်းနှင့်တ

လည်းအမူအရာ မျိုးစုံနှင့် တစ်ဖက်သား သနားလာအောင် ဆွဲဆောင်နေဘိအလား မရပ်မနားတောင်းပန်နေသည်ကို စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ အတွင်ခါ၍ ပြရလေ၏။ ကိုရင်ပဏ္ဍိတနှင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယ၊ ကပ္ပိယကြီးဦးသီလတို့မှာလည်း ကျွန်တော်နည်းအတိုင်းခေါင်းကြီးတွေကိုသာ အတွင်ရမ်းနေကြသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း တောင်ဝေးကြီးကို ရမ်းကာရမ်းကာနှင့် တိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ဒုတိယအတွင်းသိုက်တံခါးတည်ရှိရာဌာနကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ရွှေယမင်းပျိုမတွေကို ရှောင်ရှားတွန်းဖယ်ကာ ဆရာဘုန်းကြီးသွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေကြစဉ် ရွှေသားပန်းကြွ ယိုးဒယားကနုတ် စသည်တို့ဖြင့် မွမ်းမံချယ်လှယ်ထားသော ကျောက်နံရံကြီးအနီးတွင် လူ၏အရပ်အမောင်းအတိုင်းထုလုပ်ထားသော ရွှေသားမိန်းမရုပ် ခုနစ်ခုတို့မှာ နံရံဘက်ကိုလှည့်လျက် အစဉ်လိုက်ရှိခိုးရင်းမတ်တတ်ရပ်လျက် တည်ရှိကြသည်ကိုတွေ့ရပြီးနောက် ထိုရွှေရုပ်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်က အလွန်လှပသော ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော အရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ထိုကန့်လန့်ကာကြီးကို မသင်္ကာသောကြောင့် မ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပထမတံခါးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လက်လေးဖက်ရှိ ကျောက်ဘီလူးကြီးကို တွေ့ရလေရာ ဘုန်းကြီးမှာ ယခင်နည်းအတိုင်း အင်းစီး၍ ဆေးကြိမ်လုံးကြီးနှင့် ရိုက်နှက်ပြန်ရာ ကျောက်ဘီလူးကြီးမှာ သွက်သွက်ခါအောင်ဟစ်အော်သည်။ ညှုနေလျှင် ရွှေယမင်းတသိုက်မှာလည်း ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးမှာလည်း ဆေးကြိမ်လုံးဒဏ်ချက်ကို မခံမရပ်နိုင်ဘိအလား၊ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်လာပြီး လက်ကြီးလေးဖက်ဖြင့် ကျောက်နံရံကြီးကို ထုရိုက်လိုက်လျှင် တော်ငလျင်မြည်ဟီး၍ မိုးကြိုးပစ်လိုက်ဘိအလား ထူးခြားကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးများ ပေါ်လာပြီး၊ နံရံကြီးမှာ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကွဲအက်သွားပြီး ဒုတိယအတွင်းသိုက်ကြီး ပွင့်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့

လည်း ဘုန်းကြီးနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြပြန်ရာ ဒုတိယသိုက်ကြီးအတွင်း၌ ကား ဖွေးဖွေးနုဖြူ ငှက်ပျောအူအဆင်းကဲ့သို့ တိုက်တွင်းရှိအသုံးအဆောင်ဟူ သမျှတို့မှာ ပုလဲဖြင့်သာ စီချယ်မွမ်းမံထားသည်တို့ကို တွေ့ရပြီးလျှင် တံခါးဝတွင် လည်း ယခင်တွေ့ခဲ့ရသော ရွှေယမင်းပျိုများထက် အလှအချောတွင်ပြောစရာ မရှိအောင်သာသော မိန်းမပျိုပေါင်းခြောက်ကျိပ်လောက်နှင့် ထိပ်ဆုံးမှ အကြီး အကဲ ပုလဲသူဇာနတ်ကညာကလေးတစ်ယောက်ပါ အခန်းပေါက်ဝတွင် ဒူးတုပ် ရှိခိုးလျက်ပေါ်လာပြန်သည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ဤမျှခက်ထန်သော အစောင့်အရှောက်များပင် ဤမျှပြားပြားဝပ် ကြောက်နေရသော ကျွန်တော်တို့ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ သီလသိက္ခာအတတ် ပညာနှင့် သမာဓိတရားကို ကိုးစားယုံကြည်မိကာ ဤပြဒါးပြာသိုက်ကြီးအပြီး တိုင် အောင်မြင်နိုင်နင်းတော့မည်ဟု ဝမ်းအသာကြီးသာမိကြလေ၏။

ယခုတွေ့ဆုံရသော ဒုတိယတံခါးမှ မိန်းမပျိုများမှာလည်း တစ်ကိုယ် လုံးတွင် ပုလဲရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသော အဝတ်တန်ဆာ ဒွါဒရာဘယက်တို့ကို ဆင် မြန်းလျက် မျက်ရေစက်လက်ဖြင့် အထက်နည်းအတိုင်း တောင်းပန်ကြပြန်ရာ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့လည်း အထက်နည်းအတိုင်း ပယ် ရှားကာ တတိယသိုက်တံခါးတည်ရာ ဌာနကို ရှာကြပြန်လေ၏။

ယခင်အခန်းအတိုင်း ရွှေသားပေါ်တွင် ပုလဲရတနာတို့ဖြင့် စီချယ် ထားသော မိန်းမရုပ်ခုနစ်ရုပ်နှင့် ပုလဲဖြင့်စီချယ်ထားသော ကန့်လန့်ကာဖုံးလွှမ်း ထားသည့် လက်ခြောက်ဖက်ရှိ တံခါးစောင့်ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးကိုတွေ့ရ လေရာ ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် ကျောက် ဘီလူးရုပ်ကြီးကို ရိုက်ခတ်ကာ တတိယသိုက်တံခါးကိုဖွင့်စေပြီးလျှင် နီလာဖြင့် ပြီးသော တတိယမြောက် သိုက်တံခါးကြီးပွင့်ကာ နီလာဖြင့်စီချယ်အပ်သော အဝတ်တန်ဆာများကိုဝတ်ဆင်ထားသော ခေါင်းဆောင်မိန်းမပျိုနှင့် နောက်ပါ အခြွေအရံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အထက်နည်းအတိုင်းရှိသောတောင်းပန်ကြ ပြန်ရာ ဆရာဘုန်းကြီးလည်း အထက်နည်းအတိုင်းဖယ်ရှား၍ စတုတ္ထတံခါးကို တွေ့ရပြန်လျှင် ယခင်နည်းအတိုင်းပင် စိန်ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသော အခန်းကြီး

နှင့် စိန်ထည်တို့ကို ဆင်မြန်းထားသော မိန်းမပျိုတစ်စု၏ တောင်းပန်ခြင်းကိုခံရ ပြန်ကာ မြရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသော ပဉ္စမတံခါးကို ကျော်နင်းလျက် ဆဋ္ဌမမြောက် ဖြစ်သော ပတ္တမြားရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသည့် သိုက်ခန်းကြီးအထိ ချောမောစွာ ရောက်လာကြလေရာ၊ ခုနစ်ခုမြောက် သတ္တမသိုက်တံခါးတစ်ခုသာ ကျန်တော့ လေ၏။

ဆရာဘုန်းကြီး၏ အစွမ်းကား အံ့မခန်းထူးခြားလှပေတော့၏။ မူလ လှေကားထစ်တံခါးကို ချန်လှပ်၍ သိုက်တံခါးကြီးခြောက်ထပ်နှင့် အကာအဆီး များကို မပင်မပန်းဘဲ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ကာ လွယ်ကူစွာ ကျော်နင်းနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ပြဒါးပြာကား သိုက်တံခါးခုနစ်ထပ်အတွင်းသို့ရောက်မှ တွေ့မြင်ရတော့မည် ဖြစ်လေရာ လွန်မြောက်ခဲ့သော တံခါးခြောက်ထပ်တို့မှာလည်း ပထမအခန်း ကား ရွှေဖြင့်ပြီးလျက် လက်လေးဖက်ရှိ ဘီလူးကြီးစောင့်၏။

ဒုတိယအခန်းကား ပုလဲဖြင့်ပြီးလျက် လက်ခြောက်ဖက်ရှိ ဘီလူးကြီး စောင့်၏။

တတိယအခန်းကား နီလာဖြင့် ပြီးလျက် လက်ရှစ်ဖက်ရှိ ဘီလူးကြီး စောင့်၏။

စတုတ္ထအခန်းကား စိန်ဖြင့်ပြီးလျက်၊ လက်ဆယ်ဖက်ရှိသော ဘီလူး ကြီး စောင့်၏။

ပဉ္စမအခန်းကား မြသားဖြင့်ပြီးလျက် လက်ဆယ့်နှစ်ဖက်ရှိသော ဘီလူးကြီးစောင့်၏။

ဆဋ္ဌမအခန်းကား ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးလျက် ခေါင်းလေးလုံး၊ လက်ဆယ့် လေးဖက်ရှိသော ဘီလူးကြီးစောင့်၏။

၎င်းသိုက်ကြီးကို ကြီးစိုးအုပ်ချုပ်နေသော ညီအစ်မခုနစ်ဖော်အနက် ခြောက်ယောက်ကိုလည်း နိုင်နင်းခဲ့လေပြီ။ ရှေ့အဖို့၌ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြဒါးပြာ ကိုရရှိရန် သတ္တမမြောက် သိုက်တံခါးဖွင့်၍ ယူကြရရုံမျှသာ ကျန်တော့သဖြင့် ဆရာဘုန်းကြီးနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့တပည့်လေးဦးမှာ အလွန်တရာရခဲ့သော ပြဒါးပြာကိုရတော့မည်ဟု အသီးသီးစိတ်အားတက်ကြွလျက်ရှိကြကုန်၏။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာဘုန်းကြီး၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တမ မြောက် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော အခန်းသို့တက်လှမ်းရောက်လာကြလေရာ ထိုအခန်း၀၌ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် အထူးခြားအလှပဆုံးသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် မှာ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လျက် အခြွေ အရံမိန်းမပျိုပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ကျောပေးကာ ဆေး ပေါ့လိပ်ကြီးသောက်၍ အပေါက်၀တွင် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ပြီးခဲ့သော သိုက်တံခါးတွေက အစောင့်များလို ရိုသေကျိုးနွံခြင်းမရှိဘဲ မာနခဲကြီးပမာ ဆရာဘုန်းကြီးကို မလေးမစား အရေးမထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသောအမူအရာကို တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့်လည်း ထိုမိန်းမ၏ ထက်မြက်သည့် တန်ခိုးကုန်ကိုတွေ့ ကြည့်မိလေတော့၏။

ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ခက်ထန်နေသော မိန်းမကို နောက်ကနေ၍ ကြည့်ကာ ကြမ်းပေါ်ကို ခြေဖနောင့်နှင့် တစ်ချက်ပေါက်လျက် . . .

“ဟဲ့ ဒကာမ ငါ့ရှေ့ကလမ်းဖယ်လဟဲ့”

ဟု တစ်ချက်ငေါက်လိုက်လျှင် ယခင် မိန်းမပျိုလည်း စောင်းကန်းကန်း ကြီး တစ်ချက်လှည့်၍ မျက်စောင်းထိုးပြီး . . .

“မဖယ်နိုင်ဘူး”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောကာ ချာခနဲပြန်လှည့်သွားလေ၏။

“ဟဲ့ ဒကာမ လမ်းဖယ်”

“မဖယ်နိုင်ဘူး”

“သိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ငါနိုင်လာခဲ့တာ နင်တစ်ယောက်တည်းခေါင်း မာနေသလား”

“မဖယ်နိုင်ပါ။ ဒီသိုက်မှာ ကျုပ်အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့အတွက် အခြား အစောင့်အရှောက်တွေထက်ပိုပြီး ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့ အသက်ကို နှမြောရင် ပြန်တာကောင်းလိမ့်မယ်”

ဟု တင်းမာစွာပြောလေရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ခက်ထန်လှသော ဥစ္စာစောင့်မအား ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့်ရိုက်ခပ် ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ဥစ္စာစောင့်

မမှာ ရုတ်ခနဲ ခွေလဲပြီး အပူကြီးပူလောင်လူးလို့မိတာ . . .

“ချမ်းသာပေးပါ ဘုန်းကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်မဘုန်းကြီး ဘုရားအစွမ်းကို မသိလို့ပြောမိတာ ဘွေမယူပါနဲ့ဘုရား၊ ချမ်းသာပေးတော်မူပါ၊ ပြဒါးပြာကိုဖြင့်မပေးပါရစေနဲ့၊ တပည့်တော်မပစ္စည်းလဲမဟုတ်ပါ၊ အထက်ဆရာကြီးများက စောင့်ရှောက်ဖို့ ခိုင်းထားလို့ စောင့်နေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားလိုချင်ရင် သိုက်တံခါးခုနစ်ခုမှာ ရှိသမျှ ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ ယူသွားတော်မူပါ၊ ပြဒါးပြာကိုဖြင့် မယူပါနဲ့ဘုရား”

ဟု ဝိုကြီးချက်မနှင့်ပြောကာ စုံဆယ်ဖြာနှင့် အခါခါကန်တော့ပြီး ဘုန်းကြီး၏ ခြေကို နဖူးဆံစနှင့် တိုက်ကာ၊ တိုက်ကာ တစာစာ တောင်းပန်ရှာလျှင် ကျွန်တော့်တွင်အလိုလို သနားစိတ်တွေ ပိုလာမိလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း တောင်ဌေးကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် . . .

“ဟဲ့ ဒကာမ ငါဒီလိုသိုက်ကိုလိုက်တာ ဒီလိုအဖိုးမတန်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ၊ ပတ္တမြားလောက်ကို ရည်မှန်းလို့ လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဒါးပြာကိုလိုချင်လို့ နှစ်ရှည်လရှည်အပင်ပန်းခံလာတာ နင်ဘာမှ အထွေအထူးစကား မများနဲ့ ရှောင်လေရှားလေဟဲ့”

ဟု ဆေးကြိမ်နှင့် ရမ်း၍ ဖယ်ရှားပြီး ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် စီချယ်ထားသော အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လိုက်၍ရှာရာ အလွန်တရာကြီးမားနက်မှောင် သပိတ်ရောင်ထနေသော လက်ပေါင်းတစ်ဆယ့်ခြောက်ဖက်ရှိသည့် မဟူရာကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးကိုတွေ့ပြန်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဆေးကြိမ်လုံးကြီးနှင့် အင်းစီး၍ ရိုက်ပြန်လေရာ ဘီလူးရုပ်ကြီးမှာ မိုးချွန်းသံအလား ကြီးမားမည်းနက်သောအသံကွဲကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြီး လက်ကြီးတစ်ဆယ့်ခြောက်ဖက်တို့မှာလည်း လယ်ပုဇွန်၏ ခြေချောင်းများပမာ အသီးသီးလှုပ်ရှားလာပြီး ၎င်းရှေ့ရှိ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီချယ်ထားသော တံခါးရွက်ခုနစ်ထပ်ကို တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်လျှင် အေးမြသောလေပြည့်၊ လေညှင်းကလေးများဝင်လာလျက် ထွက်ပေါက်၏ အနီးမှာလည်း နဂါးကြီးနှစ်ကောင် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သောအခိုးအငွေ့တွေ

လွတ်ကာဆင်ခြေလျှော ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်မှ အောက်သို့ဇောက်ထိုးဆင်းပြီး ပါးပြင်ကြီးထောင်နေသည်ကို တွေ့ရရာ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးလည်း ထိုနဂါးကြီးများကို ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်ဖြင့် ကြပေါက်၊ လိုက်သည့်ခဏ၌ နဂါးကြီးများမှာ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ချယ်လှယ်ထားသော ရွှေသားလှေကားကြီးဖြစ်သွားသောကြောင့် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ တက်ကြွသွားသော ဆရာဘုန်းကြီးနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကောက်ကောက်ပါအောင် တက်လိုက်သွားကြရာ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြာမျိုးငါးပါးဖြင့် တင့်တယ်ကြည်လင်လှသော အထိကရ ကျောက်ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို ဦးတိုက်တွေ့ရပြီးလျှင် ရေကန်ကြီး၏ အလယ်တွင်လည်း စလင်းကျောက်ဖြူ ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုကို အဝေးမှမြင်ရလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုကျောက်ဖြူပြာသာဒ်ကြီးကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း နောက်နောက်က မောပန်းလာခဲ့သည်တို့ မေ့ပျောက်သွားကာ အလွန်တရာ စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ်၍ လာကြလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ရေထဲသို့ ဆေးလုံးငယ်သုံးလုံးပစ်ချလိုက်ရာ ကန်ရေတွေလှုပ်ရှားပြီး ပိန်းကောလှေကြီးပမာဏရှိသော ကျောက်မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ကျောက်ကြီးကိုစင်း၍ ကန်ပေါင်နံဘေးသို့ချဉ်းကပ်ပေးလေရာ ဆရာဘုန်းကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုကျောက်မိကျောင်းကြီး၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာတက်စီးမိကြလျှင် ကျောက်မိကျောင်းကြီးမှာလည်း ရေထဲတွင် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် စလင်းကျောက်ဖြူ ပြာသာဒ်ကြီးတည်ရှိရာသို့ ကူးသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ပြာသာဒ်ကြီးရှိရာ အလယ်ကျွန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ကျောက်မိကျောင်းကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြပြီး ပြာသာဒ်ကြီးသို့ မျှော်ရှုကြည့်ကြရာ ပြာသာဒ်ကြီးမှာ ဖြူစင်ချောမွတ်သော စလင်းကျောက်ဖြူဖြင့်ပြီးလျက် ဘုံခုနစ်ဆင့်မျှရှိ၍ မြင့်မြင့်မားမား စွင့်စွင့်ကားကားနှင့် ထူးခြားလှပစွာတည်ရှိနေသောကြောင့် မည်သည့်နေရာကတက်၍ မည်သည့်နေရာက ဆင်းရမည်ကို မသိနိုင်အောင်ရှိလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ဖြူပြာသာဒ်ကြီးကို ကြည့်၍ ငေးနေမိသဖြင့် အနီးအပါးတွင် သတိမထားမိဘဲရှိနေရာမှ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ ရေကန်အတက်စနားတွင် တည်ရှိသော ကျောက်ရထားကြီးကို ကြည့်ရှုနေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘုန်းကြီးအနီးသို့ လိုက်သွားပြန်ရာ ထိုကျောက်ရထားကြီးမှာ ကျောက်စလင်းဖြူဖြင့် ထုလုပ်ထားလျက် လှပကျော့ရှင်းသော ကျောက်မြင်းပုံနှစ်စီး ထပ်ဆင့်လျက် ရထားဘီးကြီးနှစ်ဖက်ရှိ ဘီးသွားများမှာလည်း နတ်ဘီလူးရုပ်များသာဖြစ်ပြီးလျှင် အပေါ်က ရထားအိမ်မှာလည်း ကျောက်သားဖြင့်ပြီးသော ခြူးပန်းခြူးအုံ ဆင်စွယ်ဝန်းရှက်ယိုးဒယားပန်းခက်တို့ဖြင့်ပြီးလေရာ ကျွန်တော်မှာ ဤမျှလှပထူးခြားသော ရထားကား မည်သို့နည်းဟု စိတ်ထဲက တွေးကြံနေစဉ်ပင် ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အချက်ပြ၍ ရထားပေါ်သို့ ၎င်းနှင့်အတူ တက်စေပြီးနောက် ကျောက်မြင်းပုံကို ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပေါက်လိုက်ကာ ဆေးကြိမ်ဖြင့် မြင်း၏ တင်ပါးကို သုံးချက်မျှ ရိုက်လိုက်လျှင် မိုးကြိုးထစ်သံကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အသံကြီးပေါ်လာပြီး ကျောက်ရထားကြီးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါလာရာမှ မြေပေါ်က ကြွပြီး တစ်စ တစ်စမြင့်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်ပြီး ကျောက်ဖြူပြာသာဒ်ကြီးကို လက်ယာရစ်သုံးပတ်မျှ လှည့်ပြီး ဘုံခုနစ်ဆင့်အထက် တံခါးသို့ ရထားယှဉ်ရပ်လေရာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ပြဒါးပြာရှိရာ ပြာသာဒ်ကြီးပေါ်သို့ ကူးကျော်ဆင်းသက်ကြလေ၏။

ပြာသာဒ်ကြီး၏ အတွင်းခန်းများမှာ အလွန်တရာအဖိုးထိုက်တန်လှသော ရတနာတို့ဖြင့် စီချယ်မွမ်းမံထားသော အသုံးအဆောင်များနှင့်တကွ ရွှေလှေ၊ ရွှေလောင်း၊ ရွှေမောင်း၊ ရွှေစည်၊ ရွှေထီး၊ ရွှေယပ်၊ ရွှေကလပ်၊ ရွှေအုပ်ဆောင်း၊ ရွှေခေါင်းလောင်း၊ ရွှေကြေးစည်စသည့် အသုံးအဆောင်အမျိုးမျိုးများမှာလည်း ရွှေသား၊ ငွေသားရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် တစ်သီးတခြား တခမ်းတနား ပြုပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလျှင် ပြာသာဒ်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ကြာကလပ်ပမာ အတော်မြင့်သောနေရာတွင် ရတနာခုနစ်ပါးစီချယ်၍ ထားသော ရွှေပလ္လင်ကြီးပေါ်၌ ဆန်ကောငယ်ပမာဏရှိသော အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်

လျက်ရှိသည့် ပတ္တမြားကျောက်ဖျာတစ်ခုကို ဂန္ဓာန်လေးယောက် နောက်ကျော ချင်းဆိုင်ထိုင်၍ ရွက်ကာ ထိုပတ္တမြားခဲ နီရဲသောကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင်မှ ရတနာကိုးပါးစီချယ်သော ရွှေသားကလပ်ပေါ်တွင် မှန်ပေါင်းချောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ် လျက် ပြဒါးပြာထည့်ထားသော ကုန်နီလာကြပ်ကလေးကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အနှစ်နှစ်အလလ ကြိုးစားကြံစည်လာရသော မိမိအလို ဆန္ဒ ပြည့်ရတော့မည်ဟု အားရရွှင်မြူးအထူးဝမ်းသာ၍ နေပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ အားလည်းအစစ စည်းမပေါက်ရအောင်နေကြရန် လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် မှာ ကြားသတိပေး၍ ထားလေ၏။

သို့နှင့်ပြဒါးပြားအနီးမရောက်မီ စည်းသုံးတန်ကိုကျော်ရန် ရှိပြန်ရာ ပထမစည်းကိုကျော်လိုက်သည့်ထိုခဏ၌ ပြာသာဒ်ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး အလွန်တရာမွှေးကြိုင်သောအနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်ရလေရာ ထိုရနံ့မှာ လူတို့ ပြည်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမရှုဖူးသော အလွန်တရာထူးကဲလှသည့် ဂန္ဓာရုံရနံ့ ထူးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အထူးသဖြင့် ထိုရနံ့ကိုသာယာတပ်မက်လျက် ရုတ်တရက် ငိုက်မျဉ်းတွေဝေကာ အိပ်ချင်လာကြလေ၏။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး လည်း ဆေးအိတ်ထဲမှ ကတ္တရသိုက်ဝင်နှာကို ထုတ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို ရှူစေမှ ယခင်အမွှေးနံ့များ ပြေပျောက်သွားကာ အိပ်ချင်စိတ်များပါ ပျောက်လွန် ကုန်ကြလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန်မွှေးကြိုင်သောရနံ့များ ပျောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဒုတိယစည်းကို ကျော်ကြပြန်ရာ အလွန်တရာသာယာလှသော နတ်စောင်း၊ နတ်ညှင်းနတ်တို့တူရိယာသံပင်ထင်ရအောင် ထူးခြားလှသောတူရိယာသံများကို ကြားရပြန်လေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုသဒ္ဒါရုံကို ခုံမင်လိုက်စားနားထောင်၍ အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရရာမှ စိတ်ကြွရွှင်မြူးလာပြီး ကချင်၊ ခုန်ချင်စိတ်တို့ မှာ ကြိတ်မရနိုင်မရအောင် ထကြွလာပြီး စည်းချက်၊ ဝါးချက်များပင် လိုက်စ ပြုကြလေရာ ဆရာဘုန်းကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ လျင်မြန် စွာ ပုရပိုက်တွင် စာရေးလျက် အထက်သို့ မြောက်၍ပြမှ 'မကနဲ့' ဟု ရေးသား တားမြစ်သည်ကိုတွေ့ရရာ အကယ်၍များ ကမိပါက ကျွန်တော်တို့ စည်းပေါက်

တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကာ ကြက်သီးများပင်ထ၍လာမိလေ၏။

သို့နှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ကချင်သည့် စိတ်ကို ဖိနှိပ်၍ ကျပ်ကျပ်ကြီး စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး တတိယစည်းကိုကျော်ကြပြန်သောအခါမူကား ရွှေပေတစ် ခုပေါ်တွင် “မီးမတောင်းရ” ဟု ရေးထားသော ကမ္ဘာလုံးတစ်ခုကိုသာတွေ့ရ လေရာ ကျွန်တော်မှာ ဤအခန်းတွင် မည်သူမှဆေးလိပ်မသောက်၍ မည်သူမျှ မီးတောင်းရန်မလိုဟု ထင်မိကာ ထိုစည်းအတွင်း၌ ထူးဆန်းလှပသောရွှေလှေ၊ ရွှေသင်္ဘောကလေးများ၊ ရွှေလှည်းကလေးများနှင့် ရွှေရက္ကန်းစင်၊ ရွှေခုတင်၊ ရွှေညောင်စောင်းကလေးတွေမှာ အစီအရိစီစဉ်ခင်းကျင်းထားလျက် ရွှေမောင်း၊ ငွေမောင်း၊ ရတနာခုနစ်ပါးစီချယ်ထားသောမောင်းများမှာလည်း အကြီး၊ အငယ်၊ အရွယ်အလတ်မှစ၍ အလွန်သေးငယ်လှသောအရွယ်အထိ ခန်းလုံးပြည့် ပြည့်ကျပ်၍ နေလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုကဲ့သို့ အလွန်တရာလှပသော ရွှေလှေ၊ ရွှေလောင်း၊ ရွှေမောင်းကလေးများကိုအလွန်တရာ ကိုင်တွယ်ချင်လှသ ဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မရိုး၊ မရွှ၊ လက်များကလည်း ကျိုးကျိုးကြွကြွဖြစ်နေကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဘာမှမကိုင်ကြနှင့်ဟု ပုရပိုက်တွင် စာရေးပြ သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မရိုးမရွှဖြစ်နေသော စိတ်များကို ကြိုးစားချုပ် တည်းထားရလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးကား ပြဒါးပြာရှိရာကြာကလပ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့တစ်စုကားအဆိုပါ ရွှေလှေ၊ ရွှေလောင်း၊ ရွှေမောင်းတွေ ကြားထဲတွင် တရွှေလှုပ်ရှားထိကိုင်ချင်သောစိတ်များကို ကိုယ်စီ၊ ကိုယ်စီကားဆီး ပိတ်ပင်လျက် လက်ပိုက်ကာကြည့်နေကြရာ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကပ္ပိယ ဦးပွင်း၊ ကိုရင်တို့မှာ ရွှေငွေရတနာတွေကိုလည်း လောဘနည်းအောင်ကားဆီး ပစ်ပယ်နိုင်ကြ၏။ ဥစ္စာစောင့်မတို့၏ ရူပါရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့နှင့် ဖျက်ဆီးသည် တို့ကိုလည်း ချုပ်တည်းသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံတို့နှင့်လည်း၊ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘဲ ဆရာကောင်းတပည့်ပီပီ စိတ်တည်ခိုင်ခံ့ခဲ့ကြပါလျက် ဤအခန်း သို့ရောက်မှ တောက်တိုမယ်ရကလေးတွေကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုချင်သောစိတ်မှာ ကြိတ်မရ နှိပ်မရအောင် ထကြွသောင်းကျန်းလျက်ရှိလေတော့၏။

ရွှေမောင်းကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်များကိုဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ဘိအလား တီးများတီးလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်အသံသာမလဲဟု တီးကြည့်ချင်စိတ်တွေ တကဲကဲဖြစ်နေကြလေ၏။ ယင်းသို့ချုပ်မနိုင်တားမရ လိမ့်လဲလိမ့်လဲနှင့် စိတ်ဆွဲရာပါတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေကြစဉ် ကျွန်တော်လည်း ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို တစ်ချက်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ပြဒါးပြာကြုတ်ကိုယူရန် လက်ကမ်း၍ပင်နေပြီဖြစ်သည်ကို မြင်ရလျှင် ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းအသာကြီးသာနေမိစဉ် “နောင် နောင် နောင်” ဟု သာယာသော ရွှေမောင်းသံကလေးကိုကြားရ၍ အံ့အားသင့်ပြီး နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ ကိုရင်ပဏ္ဍိတမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ မအောင်နိုင်ဟောဘဲ တကဲကဲ သွေးဆောင်နေသော စိတ်အလိုကိုလိုက်ကာ ရွှေမောင်းကလေးကို လှမ်း၍ တီးလိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြသာဒ်ကြီးတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါလှုပ်ရှားသွားပြီး တော်ငလျင်လည်းသလို မြည်ဟီးသောအသံကြီးတစ်ချက် ကြားရပြီးနောက် . . .

“လာကြဟေ့ ဝိုင်းကြဟေ့ စည်းပေါက်သွားပြီ၊ တို့ကနိုင်တော့မယ် လိုက်ကြ၊ ဖမ်းကြဟေ့”

စသော အသံတွေမှာ အဝီစိပွက်သလို ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး တဝေါဝေါစီးလာသောရေလုံးကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်စုကို သိမ်းယူသွားသဖြင့် လက်ကားယား၊ ခြေကားယား၊ ကျွမ်းစောက်ဦးပြန်ပါသွားပြီးနောက် အလွန်တရာ ကျယ်ဝန်းသော ရေပြင်ကြီးအလယ်တွင် ကယ်သူမရှိဘဲ တကူးတည်း ကူးယက်၍ နေရလေတော့သတည်း။

ကျွန်တော်နှင့်တကွ ဦးနန္ဒိယ၊ ကိုရင်ပဏ္ဍိတ၊ ကပ္ပိယဦးသီလတို့မှာ ကြမ်းတမ်းလှသော ရေစီးထဲတွင် မနားမနေကူးယက်၍ အသက်ကို လုနေကြရသည်မှာ အတန်ကြာသဖြင့် လက်ပန်းကိုယ်ပန်းကျလာသည်တိုင်အောင်လည်း ကူးသည့်နေရာမှ တစ်ထွာတစ်မိုက်မျှ မရွေ့လျားဘဲ အသည်းတွေအူတွေပူလာသည့်တိုင်အောင် ပင်ပန်းလှသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အပြစ်ချကာ ကိုရင်ပဏ္ဍိတကိုလည်းဝိုင်း၍ အပြစ်တင်ကြရလေ၏။

“ကိုရင်မောင်းတီးလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘုန်းကြီးလဲပြဒါးပြာရခါနီးမှ ဘာ ဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး၊ သူ့ကမ္မည်းမှာ “မီးမတောင်းရ” လို့ ရေးထားတာဟာ မောင်းမတီးရလို့မှာထားတာ ကိုရင်သာ စည်းမပေါက်ရင် ခုနေအားလုံးအလို ပြည့်စုံပြီ၊ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ရုံမက ခုတော့သေကြရတော့မယ်”

ဟု ကူးရင်းယက်ရင်း ဝိုင်း၍ အပြစ်တင်ကြရာ ကိုရင်မှာလည်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ မနည်းကြီးကြီးစား၍ ကူးယက်၍နေရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အမောကြီး မောလာသောအခါ ကျေးဇူးရှင်ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို တမ်းတ လျက် . . .

“ကိုယ်တော်ရေ တပည့်တော်တို့ကို ကယ်လှည့်ပါဦး”

ဟု ကြုံး၍ ဟစ်အော်ကာ တောင်မြောက်လေးပါးရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက် မှ မူလသိုက်အဝင်စက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာမတ်မတ်ရပ်လျက် ကျွန်တော် တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာကြည့်နေသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇေနကိုတွေ့မြင်ရ၍

“ကိုယ်တော်ရဲ့ တပည့်တော်တို့သေရတော့မယ်၊ ကယ်ပါဦး”

ဟု နောက်တစ်ဖန်ကုန်း၍ အော်သည်တွင်မှ . . .

“ဟဲ့ အကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ကူးယက်နေသော နေရာမှာ ရေဆို၍ တစ်စက်မျှမရှိဘဲ ကျောက်လုံးကျောက်ခဲတွေပေါ်တွင် ရေထင်၍ ကူးနေကြောင်း သိရပြီး သွေးရဲရဲနှင့်ပေါက်ပြဲ ပွန်းပဲ့နေသော ဒူးကြီး များကို နှိပ်ကာ အမယ်လေး တ နေရသော ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ဘုန်းတော် ကြီး ဦးဇေန ရောက်လာပြီး . . .

“တယ်တော်တဲ့တပည့်များပေပဲကွယ်၊ ပြဒါးပြာ ငါ့လက်ထဲပါခါနီးဆဲ ဆဲမှ လက်လွတ်ထားခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်နာကြည်းစရာကောင်းသလဲ၊ မင်းတို့ အသုံးမကျတဲ့အကောင်တွေ ငါ သေအောင်ကြည့်နေမလို့ နောက်မှ နည်းနည်း သနားလာတာနဲ့ ကယ်လိုက်တာ”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုရင်ပတ္တိတ
အတွက်ကြောင့်သာ ဤသို့ဖြစ်ရကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုသော်လည်း
ဘုန်းကြီးမှာ . . .

“တန်ပါဟာ နောက်တစ်ခါတော့ နင်တို့ကို ဘယ်သူ့မှမခေါ်ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်ကြီးပျက်ပြီး မခံချိမခံသာကြီးဖြစ်နေရှာသဖြင့် ကျွန်တော်
တို့မှာ ပွန်းပဲ့ပေါက်ပြဲသော ဒဏ်ရာက နာကျင်သည်ကိုမျှသတိမရနိုင်ဘဲ နှစ်
ပေါင်းအစိတ်သုံးဆယ် ကြီးပမ်းလာပြီး အကြံအောင်မြင်လုနီးမှ ပျက်စီးရသည်
တို့ကို နှမြောဝမ်းနည်းအားနာခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို မျက်နှာပူနေရ
ပြီးလျှင် ယနေ့တိုင်လည်း အံ့ဖွယ်ဘနန်း၊ ထူးဆန်းစွာတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အ
ပျက်များနှင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော သိုက်ကြီးကို မျက်လုံးထဲကမထွက်နိုင်ဘဲ
တရစ်ဝဲထင်မြင်၍ သာနေရပါတော့သတည်း။

ယခုပေးပို့လိုက်သော အဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့
များဖြစ်ပါ၍ နာနာဘာဝအကြောင်းတွေ ရေးသားနေသော မိတ်ဆွေအတွက်
အသုံးချရန်အတွက်ပေါ်လိမ့်မည်ထင်သဖြင့် ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ယခုပြဒါးပြာ
သိုက်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်စပ်လျဉ်းသော အလွန်တရာထူးဆန်း၍ သနားစရာ
ကောင်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုကိုလည်း ပို့လိုက်ပါဦးမည် မိတ်ဆွေကြီးကိုကို
လေးခင်ဗျား။

ကျန်းမာပါ၏

ကျန်းမာစေရန်ဆုတောင်းလျက်ရှိပါသည်။

မောင်လှထွန်း

ဟု ပါရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ရေးနေကျ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းတွင်
၎င်းပေးပို့ထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးများကို ကြားဝင်၍ ထည့်သွင်းရေးသား
လိုက်ရပါကြောင်း။

သိုက်စောင့်ခုနစ်ဖော် သမီးတော်

(၁၉၃၆ ဇူလိုင်လတွင်ရေးသည်။)

အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ မိုင်းမိုင်းညိုညို၊ စိမ်းစိုသော တောကြီးအလယ်တွင် ထယ်ဝါမြင့်မားသော တောင်ကြီးမှာ 'နတ်ရာတောင်' ဟု အဝေးအနီးမှ သတင်းကြီးလျက် ထိုတောင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာလည်း အထူးထူးသော ဆေးပင်၊ ဝါးပင်၊ သဇင်နီ၊ ဂမုန်းပေါင်းတို့နှင့် ရေသံ၊ ချသံ၊ ဘင်၊ နာ၊ ဂျတ်၊ အဖြိုက်နက်စသော သတ္တုဓာတ်ဝင်ကျောက်မြေ . ကျောက်ခဲစိုင်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေရာ အရပ်ရပ်မှ အင်္ဂိုရတ်ဆရာ၊ ဘုမ္မိရတ်ဆရာတို့ မပြတ်လာရောက်ကျက်စားရာ ဌာနကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ရှိလေ၏။

နိုင်ငံသွယ် မြို့စားကြီး ဖနဲအံ့မှာ ဘိုးဘွားမိဘ လက်ထက်မှစ၍ အင်္ဂိုရတ်ပညာကို များစွာ လိုက်စားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိပိုင်နယ်အတွင်းရှိ အဆိုပါနတ်ရာတောင်ကြီး၏ သိုက်စောင့်နေစဉ်နှင့်အမျှ ကြည့်ကာ သိုက်အတွင်းတွင် ရှိသော ပြဒါးပြာသိုက်နှင့်တကွ ရွှေငွေပစ္စည်းတို့ကို များစွာလိုချင်တပ်မက်လျက် ရှိကြလေ၏။

မြို့စားကြီးဖနဲအုံ၏ ဘိုး၊ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင်၊ အဆက်ဆက်မှာလည်း အဆိုပါ နတ်ရာတောင်ကြီးမှ ပြဒါးပြာသိုက်ကို ဘုန်းစွမ်းတလူလူ သူရသတ္တိ သွေးတရဲရဲနှင့် အမြဲစွန့်စား ကြံစည်လျက် အသက်သို့တိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုသိုက်ကြီးကို အခဲမကျေနိုင်ဘဲ ဘဝဆုံးခဲ့ရသဖြင့် အဆင့်ဆင့်မှတ် တမ်းတင်ကာ သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ကြီးစားကြရန် ရွှေပုရပိုက်ကြီးတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း မြို့စားကြီးဖနဲအုံမှာလည်း အဆိုပါ ရွှေပု ရပိုက်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ကာ မြို့စားအရာကို ဆက်ခံခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ပြဒါးသိုက် ကြီးကို အနည်းနည်းအဖုံဖုံကြံစည်၍ နေသူဖြစ်လေရာ ဖနဲအုံ၏ ဖခင်မြို့စားကြီး မှာ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့ထက် နယ်လွန်ကာ သိုက်ကြီးအတွင်းသို့ တိုင်အောင်ပင် ပေါက်ရောက်ဖူးသွားသောကြောင့် သိုက်အစောင့်အရှောက်များနှင့်တကွ သိုက် အတွင်းရှိ ပစ္စည်းရတနာများကိုပါ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ၎င်းမသေမိနောက်ဆုံးရေးခဲ့သော ရွှေပုရပိုက်အတွင်းရှိ မှာတမ်းအသစ်မှာ ဖနဲ အုံ၏စိတ်ကို ပိုမိုယုံဖိတ်စေခဲ့သည်တွင် ယခင်မိဘ၊ ဘိုးဘွားတို့ထက် ကြီးအား၊ စည်အား၊ ထက်မြက်လျက်ရှိလေ၏။

ငါ၏ ဖခင်သည် ငါ၏ ဘိုး၊ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင်တို့ထက် ခရီးပေါက်ရောက် ခဲ့လျှင် ငါ့လက်ထက်တွင် ထိုသိုက်ကြီးကို အပြီးတိုင်လက်ရသိမ်းပိုက်ရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ဇွဲသန်သန်နှင့် အကြံကြီးစွာပြုနေသူဖြစ်ရကား နာမည်ကြီး ၍ အထူးကျော်ကြားသော သိုက်ဆရာများနှင့် ပူးပေါင်း၍ အကြံကောင်းစွာဖြင့် မကြာ၊ မကြာ တူးဖော်ခဲ့သော်လည်း တူးဖော်တိုင်းပင် ထိုသိုက်ကြီးကိုပွင့်အောင် မကြံနိုင်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသိုက်ကြီးတွင် စောင့်ရှောက်သောအစောင့်အရှောက်များမှာလည်း သတ္တိတန်ခိုးကြီးသော အစောင့်အရှောက်များဖြစ်၍ အနှစ်တစ်ရာလျှင် အစောင့် အကြီးအကဲတစ်ဦးကျ လဲလှယ်စောင့်ရှောက်သည်ဟုအဆိုရှိခဲ့ကြရာ ဖနဲအုံတို့ လက်ထက်တွင် စောင့်ရှောက်နေရသော သိုက်စောင့်မှာ တလှိုင်းမင်းသားတစ် ပါးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမင်းသားမှာလည်း အဆိုပါ သိုက်ကြီးကိုတူးဖြိုရင်းသေဆုံးရာ မှ အစောင့်အနေဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်လေရာ၊ သိုက်စာအဆိုအားဖြင့် ထို

တလိုင်းမင်းသားစောင့်ခရောက်နေခဲ့ရသည့်နှစ်များမှာလည်း အနှစ်တစ်ရာစေ့ လူနိုးသဖြင့် သိုက်စောင့်ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ခါနီးဖြစ်လေသတည်း။

သို့နှင့်မြို့စားကြီး ဖနဲအံ့လည်း ဘုမ္မိရတ်ဆရာအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးကြိုး စားစားအဆိုပါ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို အခါပေါင်း မြောက်မြားစွာတူးခဲ့ရာ တစ် ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တွင်သိုက်အတွင်းသို့ ဝင်မိရုံမှတစ်ပါး ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများကို မရခဲ့သည့်အပြင် ပြဒါးပြာကိုမူ မြင်ရုံမျှမမြင်ခဲ့ရဘဲရှိကြသဖြင့် မန္တန်၊ ဆေးဝါး၊ အင်းအိုင်များကို အထူးလိုက်စားတတ်ကျွမ်းပြီး သိုက်ဆရာကြီး တစ်ပိုင်းဖြစ်နေ သော မြို့စားကြီးဖနဲအံ့လည်း ပြဒါးပြာသိုက်ကြီး၏ အစောင့်အရှောက်အကြီး အကဲဖြစ်သူ တလိုင်းမင်းသားဥစ္စာစောင့်ကို မည်သည့်နည်းနှင့် နိုင်နင်းအောင် ဖမ်းရမည်ဟု အလီလီအကြံထုတ်ပြန်သည်တွင် မည်သို့သော စိတ်ကူးမျိုးပေါ် ပေါက်လာသည်မသိ၊ ပကတိ တောကြီးခေါင်ခေါင်ဖြစ်သော နတ်ရာတောင်ကြီး အနီးတွင် တောထွင်ရှင်းလင်းကာ အလွန်သာယာသောဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုကို မင်းအာဏာဖြင့် မကြာမီစိုက်ပျိုးပြုပြင်လျက် လှပသပ်ယပ်သော အိမ်ခုနစ် ဆောင်ကိုဆောက်စေလေ၏။

ထိုအိမ်များမှာ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရုတ်တရက် မမြင်ရအောင် ခပ် လှမ်းလှမ်းတွင်ဆောက်လုပ်ကာ အကိုင်းအခက်ဝေဖြာသောသစ်ပင်ကြီးများနှင့် လည်း ဝိုင်းရံထားလျက် အိမ်များအနီးအပါးတွင်လည်း မွှေးကြိုင်ပျံ့လှောင်း ရနံ့ကောင်းသော ပန်းပင်တို့ဖြင့် ပြုပြင်တန်ဆာဆင်ကာ သာယာအောင်စီမံ ဖန်တီးထားပြီးလျှင် မိမိ၏ မြတ်နိုးချစ်ခင်လှစွာသော သမီးရတနာခုနစ်ပါးကို အဆိုပါဥယျာဉ်တွင်းရှိ အိမ်များတွင် အခြွေအရံများနှင့် တစ်အိမ်လျှင် သမီး တော်တစ်ပါးကျသွားရောက်နေထိုင်စေလေ၏။

မြို့စားကြီး၏သမီးတော် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့မှာ အဆင်းနိကာယ် တင့်တယ်လှပစွာနှင့် လွန်သောအဆင်းကို ဆောင်သူများဖြစ်ကြလေရာ ပထမ သမီးတော်အကြီးဆုံးမှာ ကောင်းခြင်းငါးဖြာတွင် ဆံကေသာမှာ လွန်စွာထူးခြား သူတစ်ပါးထက် အလှကျက်သရေကိုဆောင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆံ၏ ကောင်းခြင်းကို အထူးပီသသနပြုကာ ကေသကလျာဟုခေါ်တွင်လျက်-

ဒုတိယသမီးတော်မှာ အရိုးအဆစ် ပြေပြစ်ခြင်းတွင်အထူးအမွန်းတင် ထိုက်သဖြင့် အဋ္ဌိကလျာဟုခေါ်တွင်ကာ၊ တတိယသမီးတော်မှာ အသားအရေ တွင် ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်ကဲ့သို့ သူတစ်ထူးထက် ပိုမိုထူးခြားခြင်းအတွက် မံသကလျာ ဟုခေါ်တွင်စေပြီးလျှင်၊ စတုတ္ထသမီးတော်မှာ သဒ္ဓါသွေးနှုတ်ခမ်းအတွင်းမှ ဝင်း လက်တောက်ပ ပုလဲရောင်ထနေသော သွေးဒန္တ၏ ကောင်းခြင်းကြောင့် ဒန္တ ကလျာဟု ခေါ်တွင်ပြီး၊ ပဉ္စမသမီးတော်မှာကား သောကြာဂြိုဟ်တနွန်းကဲ့သို့ ရွှင်ပြုံးသောမျက်လုံးမှာ အထူးဂုဏ်ယူချီးမွမ်းဖွယ်ရာဖြစ်သောကြောင့် စက္ခုက လျာ ဟုခေါ်တွင်ရာတွင်၊ ဆဋ္ဌမသမီးတော်မှာကား ငါးပါးသောကောင်းခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သောကြောင့် ပဉ္စကလျာဟုခေါ်တွင်လျက်၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သတ္တမမြောက်သမီးတော်ကလေးမှာ ခြောက်ဆယ့်လေးရပ်သော မိန်းမမြတ် လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံစုံလင်သူ ဖြစ်သည့်အပြင် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တွင် အမ တော်များထက် လွန်ကဲသောအဆင်းကို ဆောင်သူဖြစ်သောကြောင့် ရူပကလျာ ဟု ခေါ်တွင်စေပြီးလျှင် ဖခင်မြို့စားကြီးမှာလည်း သမီးတော်များကိုချစ်ခင် မြှောက်စား အထီးဆို၍ ယင်ဖိုမျှမနားရအောင် အဆောင်တော်အတွင်းတွင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အရေးပေးထားသူများဖြစ်သဖြင့် တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ် ငယ်စီဖြစ်သော ညီအစ်မတစ်စုမှာ ပျော်မှု၊ ရွှင်မှုတို့ဖြင့် ချမ်းသာစွာ စည်းစိမ် ခံစားနေကြရာတွင် ဖခင်၏အမိန့်အတိုင်း နတ်ရာတောင်ကြီးအနီးရှိ ဥယျာဉ် ကြီးအတွင်း ခြွေရံသင်းပင်းတစ်စုဖြင့် သွားရောက်နေထိုင်ရသောအခါများတွင် လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် အပျော်ကြီးပျော်ရွှင်နေ ကြပြန်လေ၏။

ဖခင်မြို့စားကြီးက ဘယ်နည်း၊ ဘယ်ပုံကြောင့် ရဂုံချောက်မြှောင် တောတောင်အတွင်းတွင် ထားလာသည်ဟု မသိကြရသော်လည်း သမီးတော် များမှာ မြို့ထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ အဆောင်ထဲတွင် ကျပ်တည်းကျဉ်းကျပ်စွာ နေထိုင်ရ သည်ထက် တောထဲ၊ တောင်ထဲ၊ သစ်သီး၊ ပန်းမာန် ရေကန်၊ ဥယျာဉ်တို့ အလယ်တွင် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် မြူးခွင့်ခွင့်ခွင့်ရသောကြောင့် တောပန်းတို့ကို ခူးဆွတ်ပျော်မြူးခြင်း၊ စိမ့်စမ်းရေတံခွန်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားခြင်း၊ နွယ်ရှင်၊

နွယ်ငန်းကြီးများကို ဒန်းလွဲပျော်မြူးခြင်းစသော တောစရိုက် ပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် ရွှင်မြူး၍မဆုံး တပြုံးပြုံးပျော်၍ နေကြလေရာ ဖခင်မြို့စားကြီးမှာ သမီးများ စံစားပျော်ပါးရာသို့ တစ်ခါတစ်ခါမျှသာ အထင်ခံလာလျက် အခါများစွာတို့မှာ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်ကို အဖော်ပြုကာ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာပြီး သမီးများနေထိုင် ပျော်ရွှင်ကြသည်ကို တစေ့တစောင်းမှ ချောင်းမြောင်းကြည့် ရှုလျက် ရုတ်တရက်ပြန်သွားတတ်လေ၏။

မြို့စားကြီး ဖနဲအံ့တွင် သမီးချောခုနစ်ယောက်ရှိကြောင်း အဝေး အနီးမှာ သတင်းကြီးလျက် အခြားသော မြို့စားများက သားသမီးချင်း လက် ဆက်ရန် တမန်စေသူစေ၍ အချို့မှာလည်း သမီးတော်များကို တွေ့လိုမြင်လိုကြ သဖြင့် ရိပ်ခြည်စောင်းပါး စောင့်စားကြစည်လျက် ရှိကြလေ၏။ နိုင်းသွယ်မြို့မှာ ယိုးဒယားနယ်ဖြစ်၍ မြို့စားကြီးဖနဲအံ့မှာလည်း ယိုးဒယားလူမျိုးဖြစ်လေရာ သမီးတော်များမှာလည်း ယိုးဒယားမင်းသမီးတွေသာဖြစ်လေ၏။

ထိုနယ်အတွင်းရှိ နတ်ရာတောင်ကြီးမှာ တစ်ဖက်က တလိုင်းနယ်ကို နယ်နိမိတ်သဖွယ် ကန့်သတ်ထားသော်လည်း တလိုင်းတို့နယ်ဘက်မှ အကူးအ သန်းများကာ သမီးတော်များ၏ သတင်းကို ကြားသဖြင့် စကားကမ်းလှမ်း တောင်းရမ်းခြင်းပြုကြလေရာ မြို့စားကြီးဖနဲအံ့မှာ အလိမ္မာသဘောဖြင့် မိမိ သမီးတော်များမှာ အရွယ်ငယ်လှသေးသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းမှ စိမ့်ပါရစေဟု အကြောင်းပြန်ထားလေသတည်း။

အစောင့်အရှောက်များပြားကျပ်တည်းသော အဆောင်ထဲတွင် ကျဉ်း ကျပ်စွာနေရသော သမီးတော်များမှာ ခမည်းတော် မြို့စားကြီးက ငယ်ရွယ်သေး သည်ဟု အထင်ရှိနေသော်လည်း ဓမ္မတာ ထုံးစံကို မလွန်နိုင်ဘဲ လောကီဘုံ သားတို့ ဓလေ့အတိုင်း အတွေ့ကိုမရှောင်နိုင်သဖြင့် အဆင်သင့်ချက်ကောင်းရှာ နေသော ပျားပိတုန်းတို့မှာ နတ်ရာတောင်ခြေတွင် ယိုးဒယားမြို့စားကြီး၏ သမီး ကလေးများရောက်ရှိနေကြောင်း ပန်းသတင်းလေညှင်းဆောင်ခဲ့ရာတွင် အခွင့် သာသော အခါကောင်းကြီးကြုံကြိုက်ရကား အလှအယက်သူထက်င်ါ ကြံရှာ

ကြသောကြောင့် ညီအစ်ကိုခုနစ်ဖော်မှာ မကြာမီအချစ်တော်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၍ နေကြလေရာ ၎င်းတို့မှာ ယိုးဒယားလူမျိုး တစ်ဦးမျှမပါဘဲ တလိုင်းမင်းဆွေ၊ မင်းမျိုးထဲကချည်း ဖြစ်လေ၏။

“ကေသကလျာ၏ စံအိမ်တော်”

သမီးတော်အကြီးကေသကလျာမှာ မကြာမကြာရေတံခွန်စမ်းလုပ် များတွင် မိမိအခြွေအရံများနှင့် ရေကစားထွက်လေ့ရှိရာမှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မေတ္တာရှေ့ဆောင်၍ ရောက်အောင်လာရှာသော စောဗညားခေါ် တလိုင်းမင်း သားကလေးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံကြ၍ အချစ်ငွေ့သင့်ကာ ဖခင်မြို့စားကြီး မသိရဘဲ တိတ်တဆိတ်မိမိအခြွေအရံများနှင့် ကြိတ်ပြီးစံအိမ်တော်ထဲတွင် ခေါ် တင်ကာ အပျော်ကြီးပျော်၍ နေရှာကြလေသတည်း။

သို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကေသကလျာက နောင်ရေးစိုးရိမ်ပူပန်ကာ -

“မောင်တော်ရယ် ခုလို တိတ်တဆိတ်နေကြရင် တစ်နေ့သ၌ ခမည်း တော်ကြီးသိမှဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ကြီးစွာသင့်ကြပါလိမ့်မယ်။ မောင်တော်လည်း ဂုဏ်ငယ်တဲ့အစားထဲကမှ မဟုတ်ဘဲ ခမည်းတော်ကို အခွင့်ပန်ပြီး အထင်အရှား ကြင်ယာများမြှောက်ထားတော်မူပါ “သမီးကညာအခါမလင့်” ဆိုသလို ခမည်းတော်ကလည်း ဂုဏ်ရည်တူချင်းမို့ ငြင်းမယ်မထင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ သဘောမတူမကြည်ဖြူဘူးဆိုရင်လည်း မောင်တော်စံရာ တလိုင်းတို့ပြည်ကို ဆောင်ကြဉ်းတော်မူပါ။ နှမတော်လိုက်ပါမည်”

ဟု ပြောတတ်လေရာ စောဗညားမှာ အေးစက်စက်နှင့်ပင် ကြင်ယာ တော်ကို ယုယစွာပိုက်ဖက်ကာ . . .

“ပူရှာတော်မူတတ်ပါပေရဲ့ နှမတော်ရယ် ခုနေပြောရင် မိမိခမည်း တော်ကြီးက သမီးတော်တွေ ငယ်သေးတယ်လို့ ပယ်တော်မူလိုက်မှာပေါ့။ ဖြည်း ဖြည်းတော့ပြောပါမယ်။ ခုနယ်ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်နေရတုန်း နေစမ်းပါရစေဦး နှမတော်”

ဟု သာပြန်ပြောတတ်သောကြောင့် ကေသကလျာမှာ ကြင်နာချစ်ခင် မေတ္တာရေဝင်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း အထိန်းတော် အမေကြီးကို တိုင်ပင်ကာ အစစလုံခြုံစေရန် စီမံပြီး စံအိမ်ထဲတွင် ချစ်သူနှင့် တူနှစ်ဖြာယှဉ်တွဲ၍ ပျော်ပွဲ ကြီးဆင်လျက်နေကြလေ၏။

“အဋ္ဌိကလျာ၏ စံအိမ်တော်”

အဋ္ဌိကလျာမှာလည်း တောကြီးအတွင်းဝယ် အသွယ်သွယ်သော ဒန်း နွယ်ကြီးများကို လှည့်လည်စီးလျက် အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ရာတွင် တလိုင်းမင်းမျိုး “သတိုးစော” ခေါ် မင်းသားတစ်ဦးနှင့် အချစ်ချင်းပေါင်းကူးမိကာ ကေသကလျာ နည်းအတိုင်း စံအိမ်ထဲတွင် ချစ်သူနှင့် တိတ်တဆိတ်ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြ လျက် -

“မံသကလျာ၏ စံအိမ်တော်”

မံသကလျာမှာလည်း ပန်းတောကြီးအတွင်းဝယ် ပျော်ပါးရွှင်မြူးရင်း ပင် တလိုင်းဘုရင်၏ အနွယ်တော်ဖြစ်သော “သမိန်စော” ခေါ် မင်းသားတစ် ပါးနှင့် အချစ်စလျားဆင်မိကြကာ စံအိမ်တော်မှာ ရွှင်ပျော်စွာ ခံစားလျက်ရှိပြီးလျှင်

“ဒန္တကလျာ၏ စံအိမ်တော်”

ဒန္တကလျာမှာလည်း ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် လှည့်လည်ပျော်ရွှင်ရင်း တံ လိုင်းမင်းသားကလေးနှင့် အချစ်ဆေးဖော်မိကာ တူနှစ်ဖြာယှဉ်တွဲ၍ အချစ်ပွဲခံ နေဆဲဖြစ်၍ -

“စက္ခုကလျာ၏ စံအိမ်တော်”

စက္ခုကလျာမှာလည်း သမိန်ရူပခေါ် တလိုင်းမင်းသားကလေးနှင့် အချစ်ဆေးဖော်မိကာ တူနှစ်ဖြာယှဉ်တွဲ၍ အချစ်ပွဲခံနေဆဲဖြစ်၍ -

“ပဉ္စကလျာဏ် စံအိမ်တော်”

ပဉ္စကလျာမှာလည်း စောရန်နှိမ်ခေါ်တလိုင်းမင်းသားကလေးနှင့် အချစ်သွေးသောက်၍ နှစ်ယောက်အတူကြည်ဖြူနေကြပြီး -

“ဥပကလျာဏ် စံအိမ်တော်”

ညီမအထွေးအရူးအမိုက်ကလေးဖြစ်သော ဥပကလျာမှာပင် “ဗညားထွေး” ခေါ် တလိုင်းမင်းသားကလေးနှင့် ချစ်ရေးပျူငှာမေတ္တာဆက်သွယ်လျက်ရှိကြလေရာ အသီးသီးသော အထိန်းတော်ကြီးများမှာလည်း သမီးတော်များ၏ အတွင်းရေးကိုခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြကာ မြို့စားကြီးလာလျှင် လျှို့ဝှက်သော အမှာတော်အတိုင်း တိတ်တဆိတ်အစီရင်ခံရန် အသင့်ကြိုစည်၍ထားပြီး တစ်ခါတစ်ခါလည်း တလိုင်းမင်းသား ခုနစ်ဦးစလုံးပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမည်သာကွဲပြားလျက် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ချင်း၊ ဂုဏ်မရအောင် တူမျှနေကြသည်ကို အံ့ဩ၍ နေမိကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မြို့စားကြီးမှာ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ဖျောက်ထွက်လာပြီး ဥယျာဉ်တော်အပြင်မှနေ၍ အထိန်းတော်ကြီးများကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ကာ . . .

“ဘယ့်နယ်လဲ အမယ်တို့ ငါမှာသည့်အတိုင်း အကြောင်းထူးများမပေါ်သေးဘူးလား”

ဟု မေးလျှင် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားသော အထိန်းတော်ကြီးများအနက်မှ သွက်လက်သော အထိန်းတော်ကြီးတစ်ဦးက “အကြောင်းတော့ ထူးပါပြီ။ သမီးတော်ခုနစ်ဖော်လုံးပင် ချစ်ခင်သူကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေရုံမက စံအိမ်တော်ပေါ်မှာပင် ချစ်ခင်သူမင်းသားများကို တိတ်တဆိတ် လက်ခံထားကြပါတယ်။ မင်းလားခုနစ်ဦးမှာလဲ တလိုင်းဘုရင်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်လို့ပြောကြပါတယ်။ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ အချက်မှာတော့ တလိုင်းမင်းသားများမှာ အမြွှာ မွေးဖွားကြသူများလို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမည်သာခြားနားလျက် ရုပ်ရည်ချင်းမှာ ရွေးမရ

အောင်တူကြပါတယ်။ အလွတ်မှာ တေ... မည်သူ့ဟဲ့မျှ အမည်မခွဲခြားနိုင်
အောင် ရှိပါတော့တယ်ဘုရား”

ဟူသော အထိန်းတော်ကြီး၏ စကားကို မြို့စားကြီးမှာ များစွာ
ကျေနပ်လျက် ခေါင်းကြီးကိုညိတ်ကာ . . .

“အင်း တယ်နေရာကျ ဒီတပခါမှ ငါ့အကြံအထမမြောက်ရင် ခံနိုင်
ရိုးလား”

ဟု ကြိမ်းဝါးပြီးလျှင် . . .

“ဟဲ့ အထိန်းတော်များ ဒီတလိုင်းမင်းသားတွေရဲ့ ရုပ်ရည်အဆင်း
အရောင်များဟာ တကယ့်မင်းသားများနဲ့ တူကြရဲ့လား၊ သာမန်ဆင်းရဲသားများ
က မင်းသားအယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့သမီးတော်များကို ကြံစည်နေကြမှဖြင့်
အမျိုးပျက်လို့ အရှက်ကွဲ အဖတ်တင်နေမှာ စိုးရိမ်ရသေးတယ်”

“ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဘုရား၊ မင်းသွေးမင်းယောင်စစ်လှပါ
တယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာများဟာလဲ အလွန်တရာလှပကျော့ရှင်းပြီး မင်းသားရုပ်ပီ
သကြပါတယ်။ စလွယ်သွယ်ပျောင်း၊ ဘောင်းနားဇောင်းများမှာလဲ ရတနာခုနစ်
ပါးအတိစီချယ်ထားပြီး သာမန်မင်းသားများ မသုံးစွဲ မဆင်မြန်းနိုင်ခဲ့တဲ့
စိန်ကောင်း၊ ကျောက်ကောင်းများဖြစ်တဲ့အပြင် ဘုရားကျွန်မတို့လို အခြွေအရံ
များကိုလည်း ရွှေခိုင်းခွက်၊ ငွေခိုင်းခွက်တွေ လူစေ့ငှအောင် ပေးဝေထား
ကြပါတယ်”

မြို့စားကြီးမှာ အလွန်တရာနှစ်သက်သဘောကျလျက် သိုက်ဆရာ
ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကိုင်း တစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ အကြံအောင်ပြီဆရာ၊ သူတို့အကဲသာ
တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်းကြည့်ကြစို့ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ အထိန်းတော်များ အဲဒီ
တလိုင်းမင်းသားများရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကို ငါကြည့်ချင်တယ်”

“မှန်ပါရှုစားတော်မူလိုတာဖြင့် မင်းသားများကိုရှေ့တော်သို့ အခစား
ဝင်ပါစေမယ်ဘုရား”

“အို . . . ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အကြောင်းကို ငါမသိချင်ပြန်နော်
မယ်၊ ရှေ့တော်မခေါ်ခဲ့နဲ့ ငါကသူတို့ရှိတဲ့နေရာကို သွားပြီး အနီးအပါးမြင်သာ
တဲ့ နေရာများက ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုတယ်။ အမယ်တို့ကလမ်းပြကြရမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးများမှာ မြို့စားကြီးနှင့် သိုက်ဆရာတို့
ကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ပြီး သမီးတော်ခုနစ်ပါးတို့၏ ကြင်ယာတလိုင်းမင်းသားများ
ကို ကွယ်ရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုစေရာ မြို့စားကြီးမှာမင်းသားများကိုမြင်ရ
လျှင် ကျေနပ်သဘောကျခြင်းဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြီးဖြစ်ကာ အတူပါသောသိုက်
ဆရာကိုလည်း တီးတိုးတီးတိုးနှင့် အားပါးတရပြောကာ တစ်ဖန်ဥယျာဉ်ကြီး၏
အပြင်အပသို့ ပြန်ထွက်လာကြပြန်လေ၏။

အထိန်းတော်ကြီးများမှာ မြို့စားကြီး၏ထူးခြားသော အမူအရာကို
မတွေးတတ်အောင်ရှိကြလေ၏။ မြို့စားကြီးလည်း ဆေးလွယ်အိတ်ထဲမှ လက်
စွပ်ခုနစ်ကွင်းကိုထုတ်ယူပြီး အထိန်းတော်ကြီးများကို ပေးအပ်ကာ . . .

“အမယ်တို့ ဒီလက်စွပ်များကို တစ်ကိုယ်တစ်ကွင်းကျစီယူသွား၊
လက်စွပ်ကိုမင်းသားများမမြင်စေနှင့်၊ ဒီလက်စွပ်ကို မင်းသားများ အိပ်ပျော်နေ
တဲ့အခါ ညာဘက်လက်သူကြွယ်မှာ မြဲမြံစွာ စွပ်ထားလိုက်ရမယ်၊ လက်စွပ်
ဝတ်မပေးရခင်စပ်ကြားမှာ အမယ်တို့မင်းသားအနား နီးနီး၊ ကပ်ကပ်မခစားကြ
နဲ့၊ ဒီအကြောင်းကိုလည်း သမီးတော်များမသိစေရ၊ လက်စွပ်ဝတ်ပြီးတဲ့အခါ
ဟောဒီငါ၏ အမိန့်တော်ပေးလွှာကလေးများကို သမီးတော်များလက်သို့ ထည့်
ရမယ်၊ မင်းသားများက လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးရန်ပူဆာသော်လည်း မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ ချွတ်မပေးရ။ ငါ၏အမိန့်ကို မနာယူလျှင် သမီးတော်ပင်ဖြစ်သော်
လည်း အသက်စည်းစိမ်ကို ရုပ်သိမ်းတော်မူလိမ့်မည်ဟု အမယ်တို့ကိုယ်တိုင်က
လည်းပြောရမည်။ အမယ်တို့လည်း ငါ၏အမိန့်စကားမှာ ကြားသမျှကို မသွေ
မလွဲရအောင် ဆောင်ရွက်ရမည်။ တစိတ်တစ်ဒေသ ဖောက်ပြန်ချို့ယွင်းခဲ့သော်
အမယ်တို့ အသက်ကိုလည်းအဆုံးစီရင်မည်။ ဤကိစ္စချောမောစွာ အထမြောက်
ခဲ့လျှင်လည်း အမယ်တို့အား ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရွဲများကိုလှည်းနှင့်တင်ယူ
လောက်အောင် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့မည်”

ဟု ကျပ်တည်းပြင်းထန်စွာ အမိန့်ထုတ်လျက် . . .

“ယခုညမင်းသားများ အိပ်စက်ချိန်တွင် အမယ်တို့ အားလုံး လက်စွပ်ကို ဝတ်ပေးပြီးဖြစ်စေရမည်။ အားလုံးကိစ္စပြီးစီးလျှင် ပြီးစီးကြောင်းကို အမယ်တို့ ခုနစ်ယောက် ငါထံမှောက်သို့အရောက်လာ၍ပြောရမည်”

ဟုမှာကြားကာ နတ်ရာတောင်ခြေရင်းရှိ မိမိတည်းခိုစခန်းချရာဌာနတွင် သုံးရက်မျှနေမည်ဖြစ်ကြောင်းများမှာထား၍ အထိန်းတော်ကြီးများကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

အထိန်းတော်ကြီးများမှာ မြို့စားကြီး၏ထူးခြားသော အမိန့်များကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိကြသဖြင့် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ကာ-

“ဘယ့်နှယ်တုံးမကြီးတို့ရဲ့ ညည်းတို့ ငါတို့အရှင် မြို့စားမင်းကြီးဟာ စိတ်နောက်ဖောက်ပြန်သလားမဆိုနိုင်ဘူး၊ မကြားစဖူး သမီးတော်တွေ တိတ်တိတ်ပုန်းလင်ရနေတာကို မဆုံးမတဲ့အပြင် ဒီလိုလင်ရနေကြတာကိုပဲ မနည်းကြီးသဘောကျပြီး ကလေးကလားနဲ့ တိတ်တဆိတ်ချောင်းလို့များတောင် ကြည့်လိုက်သေးတယ်”

ဟု ပြောကြကာ အချို့ စဉ်းစားတတ်သော အထိန်းတော်ကြီးများကလည်း . . .

“ညည်းတို့မတော်မတဲ့မထင်ကြပါနဲ့ အေရယ်၊ ဘယ်ကလာပြီး မြို့စားကြီးရှေးရမှာလဲ၊ သူ့မှာအကြံတစ်ခုခုရှိလို့သာ ဒါလောက်တောင် လိုက်စားနေတာထင်ပါရဲ့၊ တမင်တကာ သမီးတော်များကို ဒီနေရာမှာ လာနေစေတာလဲ အကြောင်းတစ်ခုရှိရမယ်၊ သမီးတော်တွေ သူတို့သဘောအလျှောက် နေတာကို မသိချင်ပြုနေတာကလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုရှိပြီထင်တယ်။ တလိုင်းမင်းသားတွေ ခုနစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရည်ချင်း ရွေးမရအောင် တူကြတာလည်း ဘယ်လောက်ထူးဆန်းသလဲ၊ တစ်မိထဲ တစ်ဝမ်းထဲပေါက်တဲ့ အမြွှာပူးများတောင် ဒါ လောက်မတူနိုင်ဘူး၊ အခုတော့ အင်မတန်လဲထူးခြားတယ်၊ နောင်ဘယ်လိုဖြစ်ကြမယ်မသိလို့ အမိတို့ကျပ်တို့လည်း အစစသတိဝီရိယရှေ့ထားပြီး ဓားမနီး အောင်နေကြမှသင့်လျော်လိမ့်မယ်”

ဟု အသီးသီးထင်မြင်ကြရာတွင် လျှောက်ပြောကာ သမီးတော်တို့၏ ကိုယ်စီကိုယ်စီဖြစ်သော ဆိုင်ရာစံအိမ်တော်ထဲသို့ရောက်လာကြလေ၏။

“သူ့ဆန်စားရဲ့မှ” ဆိုသောစကားကဲ့သို့ အထိန်းတော်ကြီးအသီးသီး တို့မှာ မြို့စားကြီးမှာသည့်အတိုင်း ထိုညအဖို့တွင် သမီးတော်နှင့်ကြင်နာချစ်ခင် စွာဦး ဒ်ပ်ရာယှဉ်နွဲ့လျက်ရှိကြရှာသော တလိုင်းမင်းသားကလေးများအား မြို့စားကြီးပေးအပ်ထားသော လက်စွပ်များကို ဝတ်ပေး၍ ကိုယ်စီကိုယ်စီသော အထိန်းတော်များက မင်းသားများမနိုးမိ မြို့စားကြီး၏ အမိန့်တော် ပေဖူးလွှာကို ပေးအပ်ကာ တိတ်တဆိတ် မြို့စားကြီးရှိရာသို့ထွက် လာကြလေ၏။

မြို့စားကြီးလည်း အထိန်းတော်ကြီးများက ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများပြီး စီးခဲ့ကြောင်း လျှောက်ထားသည်တွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်အားထက်သန် စွာ သိုက်ဆရာနှင့်အတူ နတ်ရာတောင်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီး အထိန်းတော်ကြီး များအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသတည်း။

သမီးတော်များမှာကား မြို့စားကြီး၏ အမိန့်စာပါရှိသော ပေဖူးလွှာ ကလေးများကို ကိုင်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ မရနိုင်အောင်ရှိလေ၏။ မိမိတို့တိတ် တဆိတ်ချစ်သူ မင်းသားတို့နှင့် မွေ့လျော်နေသည်ကို ခမည်းတော် မြို့စားကြီး သိရှိနေရုံမျှမက မင်းသားများအတွက်ပင် လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ပေးပြန်သော ကြောင့် မိမိတို့ဖခင်ကြီး စိတ်သဘောကောင်းလေခြင်းဟု အလွန်အမင်းဝမ်းသာ လျက် ဤလက်စွပ်များကိုပင်ချွတ်မပေးရန် အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်ထားပြန်သော အခါ ခမည်းတော်က စေတနာလွန်လှသည်ဟုပင် ပြက်ရယ်ပြုကာ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြစရာဟူ၍ အနည်းငယ်မျှမတွေးဘဲ စိတ်အေးပျော်ရွှင်စွာပင်နေလိုက် ကြလေ၏။

သို့နှင့် အတန်ငယ်နေမြင့်လာသောအခါ စံအိမ်တော်အသီးသီးရှိ မင်းသားများလည်း စက်ပျော်ရာမှ နိုးကြလေရာ ကြင်ယာဇနီးမင်းသမီးတို့မှာ လည်း အသီးသီးပင် ချစ်ခင်ယုယစွာ အပါးသို့လာ၍ ချိုသာသော ပီယဝါစာ စကားတို့ဖြင့် နှစ်သိမ့်ဖျော်ဖြေလျက်ရှိကြလေ၏။ မင်းသားများမှာလည်း အမှတ် မထင် ပျော်ရွှင်နေကြရာမှ မိမိတို့ဘဝမှာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရှိဘဲ

တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တော့မည်ပမာ စိတ်များလေးလံထိုင်းထိုင်းလျက် ရှိကြပြီးလျှင် မိမိကိုလက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်များကို မြင်ကြသောအခါမှ မျက်နှာများညှိုးလျော့နွမ်းလျသွားလေ၏။ သမီးတော်များလည်း မှန်ကဲ့သို့ အရိပ်ကြည့်နေသော မိမိတို့ချစ်သူများ မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားသောအခါ ပူပူပင်ပင် ဖြစ်လာပြီး . . .

“မောင်တော် ဘာများရွှေစိတ်တော်မကျလို့ မျက်နှာတော်များ ညှိုးနွမ်းနေရပါသလဲ၊ နှမတော်တို့လည်း သိတန်သရွေ့သိပါရစေ”

ဟု ပြောကြရာ မင်းသားများလည်း မိမိတို့လက်မှ လက်စွပ်များကို ပြကာ . . .

“ဒီလက်စွပ်ကို ဘယ်သူလာပြီးဝတ်ပေးသလဲ၊ မောင်တော်တို့ဖြင့် ဒီလက်စွပ်က အသက်ကိုရန်ရှာတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောသောအခါ သမီးတော်များမှာ အကြောင်းကြောင်းတွေကို မသိရှာသဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလျက် . . .

“လက်စွပ်အတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ နှမတော်တို့ခမည်းတော်ကြီး သမီးတော်များအလိုကိုလိုက်ပြီး သမက်တော်အသီးသီးကို ချီးမြှောက်ပေးသနားထားတဲ့ လက်စွပ်များပါ။ ဘယ်လောက်များ သဒ္ဓါတော်မူသလဲဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ကို သမီးတော်များကစပြီး ဘယ်သူမှချွတ်လို့တော့ မပေးရဘူးတဲ့၊ အကယ်၍ချွတ်ပေးခဲ့လို့ရှိရင် အသက်ကိုအဆုံးစီရင်မယ် ။ အမိန့်တော်ထုတ်ထားပါတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ မင်းသားများမှာသာ၍ မျက်နှာပျက်သွားကြပြီး

“ဒါဖြင့် နှမတော်ရဲ့ ဖခင်မြို့စားကြီးရဲ့ အကြံပေါ့၊ အင်း - မောင်တော်တို့ဖြင့် အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ကုန်ပြီ၊ နှမတော်များကို ချစ်အားသန်မိတဲ့အတွက် မောင်တော်တို့ဖြင့် တစ်နေ့၌ ဒုက္ခဘေးကြီးဆိုက်ရတော့မယ်”

ဟု မကြည်မသာနှင့် ပြောရှာကြသောအခါ သမီးတော်များမှာလည်း “အိမ်ရှေ့ပူအိမ်နောက်မချမ်းသာ” ဆိုဘိသကဲ့သို့ ထိုနေ့အဖို့တွင် မကြည်မသာနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့လေ၏။

နတ်ရာတောင်တွင်လည်း မြို့စားကြီးနှင့် သိုက်ဆရာတို့မှာ ကန်တော့ ပွဲကြီး၊ ကန်တော့ပွဲငယ်၊ အသွယ်သွယ်တို့ကို ပြင်ဆင်လျက် ဆေးဖယောင်းတိုင်ကြီး အသီးသီးကိုလည်း မီးတောက်မီးလျှံ တထိန်ထိန်နှင့်အရှိန်ကြီးစွာထွန်းညှိထားပြီးလျှင် အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ ခါလှည့် မန္တန်တို့ကိုလည်း ညှံခံကာရွတ်မန်း၍ ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြပ်ကဲကာ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို တူးဖော်လျက် ရှိလေ၏။

သိုက်ကြီးမှာ ထိုစဉ်အခါတွင် သိုက်စောင့်အကြီးအကဲလည်းမရှိတော့သဖြင့် မန္တန်တန်ခိုးအားဖြင့် ဘွားဘွားပေါ်၍လာရပြီး ခေါင်းဆောင်လူကြီးမရှိသဖြင့်လည်း အဖျက်အဆီးအကာအကွယ်များမှာ များစွာမကောင်းလှဘဲ လက်ခြောက်ဖက်၊ လက်ဆယ်ဖက်ရှိသော ဘီလူးကြီးများနှင့် သရဲ၊ သဘက်တစ်ခဲနက်သော တပည့်ငယ်သားတွေသာ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးအတွက် ခုခံကာကွယ်အသွယ်သွယ်ခြောက်လှန့်ဖျက်ဆီးလျက်ရှိကြလေရာ မြို့စားကြီးတို့သိုက်တူးရာမှာ ဤတစ်ကြိမ်များစွာ လွယ်ကူသည်ဆိုရစေကာမူ ကာကွယ်သူ နာနာဘာဝတို့အား ဆေးဝါးမန္တရားတို့ဖြင့် အကြိတ်အနယ် ခုခံကာကွယ်လျက်ရှိကြလေ၏။

အထူးသဖြင့် ကန်တော့ပွဲများတွင် အင်းခံ၍ ထွန်းညှိထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင်ကြီးများမှာ မီးတောက်မီးလျှံအားကောင်းကောင်းနှင့် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလေကစားတိုင်း အလျှံကြီးများတက်သည်ထက် တက်၍ နေနေရာသိုက်အတွင်းက နာနာဘာဝများမှာလည်း လက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်၊ ဆေးဖယောင်းတိုင်တို့တန်ခိုးကြောင့် ငိုသံ၊ ယိုသံ၊ အော်ဟစ်သံတို့ ကြွက်ကြွက်စီညံလျက်ရှိသူ ရှိကာ၊ တိုက်ဟဲ့၊ ခိုက်ဟဲ့ဟု ဟစ်အော်ခြိမ်းခြောက်သံများမှာလည်း လိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးပဲ့တင်ဟီး၍ နေပြီးလျှင် မည်းမည်းတုတ်တုတ် လူဝံရုပ်ကြီးတွေလို ပါးစပ်ပြုပြု လျှာတွဲတွဲ လက်သည်းရှည်ရှည်နှင့်အကောင်ကြီးများမှာ စားတော့မလို ကုတ်တော့မယောင်၊ စည်းအနီးတွင် ကျီးတီးကြောင်တောင်ရောက်နေကြလျက် သဘက်ကောင်၊ သရဲကောင်၊ တစ္ဆေ၊ မြေဘုတ်ဘီလူးရုပ်တွေမှာလည်း မြို့စားကြီးတို့အနီးတွင် အူအသည်းကိုဆွဲငင်တော့မည့်အလား၊

သွားကြီးအစွယ်ကြီးများ တပြင်ပြင်နှင့် ရှိပြီး၊ အချို့မှာလည်း ဘိုးသူတော် အဝတ်ကြီးနှင့် တင်းဘုတ်ကြီးတွေ ထမ်း၍ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာ ကြီးများနှင့် တင်းဘုတ်ကြီးကို တအားလွဲကာ မြေမာမာကိုပေါက်ပြီး မြေကြီး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် အစွမ်းပြလျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကြီး၏ သမီးတော်ခုနစ်ပါးမှာ ကြင်ယာတော် များအတွက် ယောက်ယက်ခတ်ဗျာများ၍နေကြလေ၏။

“အမယ်လေးပူလှချည်ရဲ့၊ လောင်လှချည်ရဲ့၊ နှမတော်ရဲ့၊ မောင်တော် ဒုက္ခဖြစ်နေတာ ကြည့်နေတော့မလား၊ မောင်တော်ကိုသနားရင် လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်ပါ နှမတော်ရဲ့။”

ဟု ညည်းညူကာ ငါးရဲ့ပြာလူးဖြစ်၍ နေကြရှာလေ၏။ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်မှာလည်း မင်းသားများအတွက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ဖြစ်ကာ ချစ်သူမင်းသားများ၏ ဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရရှာသည်ကို မကြည့်နိုင်ဘဲ လက် စွပ်ကို ချွတ်ပေးမည်တကဲ့ကဲ့ရှိကြရာ အထိန်းတော်ကြီးများမှာ သမီးတော်တို့ကို ကျပ်တည်းစွာပိုက်ဖက်လျက် တစ်ဖက်လှည့် လှည့်ဖြားထားကာ အံ့သက်ဘေး အတွက် အလှအယက်တားမြစ်ကြလေရာ သမီးတော်တို့မှာ မကြံသာအောင် ရှိကြလျက် . . .

“မောင်တော်ရဲ့ မောင်တော်ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှမ တော်တို့ခမည်းတော်အမိန့်ကြောင့် ချွတ်မပေးဝံ့ဘူးမောင်တော်ရဲ့ မောင်တော် စိတ်ထင်လို့ပါ။ ဒီလက်စွပ်ကြောင့် မောင်တော်ဒုက္ခမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရိုးရိုးနေထိုင် မကောင်းတာပါ။ သမားတော်ဆရာကောင်းများ ခေါ်ကုပါရစေ”

ဟုသာ ပြောနေသဖြင့် အပူတပြင်း အိုးကင်းနှင့်လှော်ထားသလို ဖျပ် ဖျပ်လူးဝေဒနာခံစားနေရရှာသော မင်းသားများမှာ မိမိတို့အကြောင်းကိုမသိရှာ သော သမီးတော်များအတွက် အပြောရခက်ကာ . . .

“နှမတော်ရဲ့ မောင်တော်ကို ဘာဆရာနဲ့မှ မကုပါနဲ့၊ မောင့်တော် ဝေဒနာ မောင်တော်သိပါတယ်။ ဒီလက်စွပ်ကိုသာချွတ်ပါ မောင်တော် ခုချက်ချင်းသက်သာရာရပါလိမ့်မယ်၊ အမယ်လေးပူလှချည်ရဲ့နော်၊ အို

နှမတော်ရဲ့ မောင်တော်ဖြင့် အသည်းနှလုံးကျွမ်းပေါ့ကွဲ့ နှမတို့ ဖခင်မြို့စားကြီးက မောင်တော်ကို အငြိုးကြီးနဲ့ နှိပ်စက်နေတာကို နှမတော်ကပါ ရက်ရက်စက်စက်ကြည့်နေတော့မလား၊ ချစ်တဲ့လူ ဒါလောက်ဒုက္ခခံစားနေရတာ နှမတော် ကြည့်နေရက်အပ်ပါပေရဲ့ကွယ်”

ဟု လူးရင်းလှိုမ့်ရင်း အတင်းအဓမ္မ ပြင်းပြစွာညည်းညူရှာကြလျှင် အသီးသီးသော ကြင်ယာမင်းသမီးတို့မှာ မြို့စားကြီးအမိန့်ကို မလွန်ဆံ့ခံကြသည့် အပြင် မိမိဖခင်မြို့စားကြီးက အငြိုးကြီးနှင့် နှိပ်စက်ညည်းဆဲနေသည်ဆိုရအောင်လည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သဖြင့် ယုံခွင့်မရှိဘဲ ၎င်းတို့အလူးအလဲ ဖြစ်နေသည်မှာလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်စွပ်ကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟု မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ကာ အထိန်းတော်များ လှည့်စားချက်ဖြင့်လည်း မင်းသားများထင်မိထင်ရာပြောနေသည်ဟုသာ အယူရှိသွားကြသောကြောင့် လက်စွပ်ကိုချွတ်ပေးရန်ထက် မင်းသားများ၏ ဝေဒနာကို ဆရာအကျော်သမားတော်တို့နှင့်ခေါ်ယူကုသရန်သာ စိတ်အာရုံသန်လျက်ရှိကြလေ၏။

သို့နှင့်ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်မှာ စံအိမ်တော်တစ်ဆောင်စီပင်ဖြစ်သော်လည်း အထိန်းတော်ကြီးများ၏ လှည့်စားချက်ဖြင့် ထင်မြင်ချက်တစ်မျိုးတည်းဖြစ်နေကာ လက်စွပ်ကိုချွတ်ပေးရန်သတိမထားဘဲ ဆေးဆရာများကိုသာ အရေးတကြီးအခေါ်ဝေလွှတ်ပြီး မင်းသားများအနီးတွင် ပိုက်ထွေးယုယပြုစု၍နေရှာကြလေ၏။

ညီမတော်အထွေးဆုံးဖြစ်သော ရူပကလျာမှာကား အသက်အရွယ်ကလည်း နုနယ်ငယ်ရွယ်ရှာသေးသဖြင့် ကြင်ဖက်တော်တလိုင်းမင်းသားကလေး ဗညားထွေးအပူတပြင်း ဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရရှာသည်ကို သူတစ်ထူးထက် ပိုမိုသနားကာ မိမိကိုယ်တိုင်ဝေဒနာခံစားရသကဲ့သို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ် ရပ်တည်ရာမရဖြစ်နေရှာပြီးလျှင် မင်းသားကလေး ဗညားထွေးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်လျက် မျက်ရေတဖြိုင်ဖြိုင် ကျဆင်းနေရှာလေ၏။ အထိန်းတော်ကြီးက အခြားမင်းသမီးများနည်းတူ လှည့်ပတ်ပြောဆို၍ ယုံကြည်သလိုလိုရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါလည်း သနားကရုဏာပြင်းစွာ

သက်လျက် “သူဒါလောက်လက်စွပ်ကို မကောင်းထင်နေတာ မဟုတ်တာ၊ ဟုတ်တာ အပထားပြီး နားအေးအောင် ချွတ်ပေးလိုက်ပါတော့မည်” ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးမိ ရာမှ ခမည်းတော် မြို့စားကြီး၏ အမိန့်ကိုသတိရပြန်ကာ အမိန့်တော်ကြီးကို တွေးမိပြီး အကြောက်ကြီးကြောက်၍ သွားရှာပြန်လေ၏။

သို့သော် မင်းသားကလေးဟစ်အော်သည်ည။ လူးလို့မို့နေသည်ကို တွေ့မိပြန်လျှင် မိမိအတွက်ရာဇဝတ်ဘေးကို မမြင်နိုင်ဘဲ၊ ရုတ်တရက် ချွတ်ပေး လိုက်ချင်စိတ်များ တားဆီးမရအောင်ပင်ဖြစ်လာပြန်လေရာ၊ တစ်ဖန်ရာဇဝတ် ဘေးကိုတွေ့ပြန်လျှင် တစ်ဖန်နောက်ဆုတ်သွားမိလျက် တစ်ဖက်က အော်ဟစ်လူး လို့မို့သည်ကိုတွေ့ရပြန်လျှင် တစ်ဖန်ဇွတ်တိုး၍ ပြုတော့မည်တက်ကဲဖြစ်နေရှာ ပြီး ဤနည်းအတိုင်းပင် ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်ကာ အရှူးမီးပိုင်းဖြစ်နေရှာလေ၏။

“နှမတော်ရှုပကလျာ မောင်တော်ကို ကြည့်နေတော့မလား အချစ်ရဲ့၊ အမယ်လေးပူလှချည်ရဲ့နော်၊ အသည်းနှလုံးတွေ ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ပူလှပေါ့၊ နှမတော်ဟာ မောင်တော်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဒုလိုဒုက္ခကို မကယ်တော့ဘူးလား ကွယ်၊ နှမလေးကယ်ရင်အလွယ်နဲ့ ချမ်းသာရာရောက်လိမ့်မယ်၊ ခဲယဉ်းတဲ့အ လုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလက်စွပ်ကိုသာ ချွတ်ပေးပါနှမ တော်ရဲ့၊ ခိုင်းရတာလဲများလှပေါ့၊ မောင်တော်ကို မသနားတော့ဘူးလား။”

ဟု ငိုလားယိုလားနှင့် အပူအပြင်း တောင်းပန်ခြင်းပြု၍နေလျှင် ရှုပ ကလျာတွင်အသည်းကျင်မျှ သနားလှသောကြောင့် ယုယစွာပိုက်ပွေ့လျက် -

“မောင်တော်ရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မောင်တော်အတွက် နှမလေး အသည်းနာလှချည်ရဲ့၊ ဘယ်လိုဝေဒနာဆိုတာသိရအောင် အမိန့်ရှိပါ။ မောင်တော်ဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်ဟာလဲ မောင်တော်ရဲ့ ဝေဒနာနဲ့ မဆိုင်ဘူး လို့ ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလျှင် ဗညားထွေးတွင် အပြောရခက်သဖြင့် အသက်ကိုပြင်း စွာရှူလျက် . . .

“နှမတော်မသိဘူးနော်၊ ဒီလက်စွပ်ဟာ မောင့်ကို သက်သက်ရန်ရှာ တဲ့ လက်စွပ်ပါ၊ အမယ်လေး အပြောရခက်လှချည်ရဲ့နော်၊ နှမလေးရဲ့ခမည်း

တော်က ဆေးဝါးအင်းအိုင်နဲ့ စီရင်ထားတဲ့လက်စွပ်ကွဲ့၊ ဒီလက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသမျှ မောင်တော်ခုလိုပဲ ပူလောင်ပြီးအသည်းနှလုံးကျွမ်းလို့သေရမှာ၊ ဒီတော့ မောင်တော်ကို သနားရင် မြန်မြန်ကြီးချွတ်ပေးပါနှမလေးရဲ့”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြောရှာလျှင် ရူပကလျာမှာ ရာဇဝတ်ဘေးကိုလည်း အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ . . .

“ဒီလိုသိရရင်လည်း မောင်တော်ကိုယ်တိုင် ချွတ်ပစ်လိုက်ပါမောင်တော်ရယ်၊ နှမတော်ချွတ်ပေးရင်လဲ ဒုက္ခရောက်ဦးမှာမို့ မချွတ်ပါရစေနဲ့”

“ဆေးလက်စွပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် မောင်တော်လက်နဲ့ ချွတ်နိုင်တဲ့သတ္တိမရှိဘူး၊ တခြားလူကချွတ်ပေးမှဖြစ်မယ်၊ နှမတော်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ လက်စွပ်ချွတ်မိတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်း မောင်တော်လဲလွတ်လပ်သွားမှာပါ၊ နှမတော် ရာဇဝတ်မသင့်အောင် မောင်တော်ဆောင်ကြဉ်းပြီး ပြေးပါမယ်၊ ချွတ်သာချွတ်ပေးပါတော့၊ မောင်တော်ပူလှပေါ့၊ ကြာရင်သေရချည်ရဲ့”

ဟု သနားစဖွယ်ငိုကာ၊ ရယ်ကာ၊ တစာစာပြောရှာလျှင် ရူပကလျာမှာ ငယ်ရွယ်နုနယ်ရှာသူဖြစ်သည့်အတွက် အစ်မကြီးများကဲ့သို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်နင်းအောင်မသိမ်းဆည်းနိုင်တော့ဘဲ အထိန်းတော်ကြီးအလစ်တွင် -

“ကိုင်း . . . ကိုင်း ဒါလောက်တောင်ဖြစ်နေမှဖြင့် နှမလေးချွတ်ပေးပါတော့မယ်၊ မောင်တော်သွားရာသာပါအောင်ဆောင်ကြဉ်းတော်မူပါ၊ ဒီမှာကြာကြာနေရရင် နှမတော်အသတ်ခံရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ ဗညားထွေးလက်မှ လက်စွပ်ကလေးကို ချွတ်ပေးလိုက်ရာ ဗညားထွေးမှာ ပူလောင်စွာ လူးလှိမ့်၍ ဝေဒနာခံစားနေရာမှ တစ်ခါတည်း အကောင်းပကတိဖြစ်သွားကာ . . .

“ကိုင်း . . . ကိုင်း နှမလေးလာ ဒီမှာကြာကြာနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ဟုပြော၍ ရူပကလျာကိုပွေ့ချီလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရူပကလျာလည်း ရုတ်တရက် အိပ်မေ့ချခြင်းခံအလား ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အထိန်းတော်ကြီးနှင့် စံအိမ်တော်ရှိ အခြေအရံအပေါင်းတို့လည်း ၎င်းတို့မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ရူပကလျာနှင့် ဗညားထွေးတို့ ပျောက်ခြင်းမလှ

ပျောက်ဆုံးသွားသောကြောင့် သောင်းသောင်းအုတ်အာလိုက်၍ ရှာကြလေ၏။
၎င်းတို့နှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခြားစံအိမ်တော်မှ မင်းသားခြောက်ဦးတို့မှာ
လည်း လူးလဲနေရာမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြန်ရာ ကျန်ရစ်သော သမီး
တော် ခြောက်ယောက်နှင့် အထိန်းတော်များမှာလည်း ဒေါင်းတောက်အောင်
ရှာဖွေငိုကြွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့စားကြီးတို့မှာလည်း သိုက်ကြီးကို အောင်မြင်လုနီး
ပါးဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရန်သူနာနာဘာဝတို့၏ ရန်စွယ်
ကို ချိုးနှိမ်ချေဖျက်၍ တစ်ဝက်ကျော်မျှခရီးပေါက်လာကာ ပြဒါးပြာထားသော
တိုက်ခန်းကြီးအတွင်းသို့ပင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်မိကြလေ၏။

ဘိုး၊ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင်လက်ထက်မှစပြီး၊ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို အလိုက်
ကြီးလိုက်လာခဲ့သော မြို့စားကြီးမှာ ပြဒါးပြာထားရာကြုတ်ကို အဝေးကလှမ်း
၍ မြင်လိုက်လျှင်ပင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းတကာတို့၏ အထွတ်အထိပ်သို့ တက်
ရောက်မိကာ လက်ပမ်းပေါက်ပြင်းစွာတီးလျက် ရုတ်တရက် . . .

“အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ”

ဟု ကြွေးကြော်ပြီး အဖျက်အဆီးတွေကို သိုက်ဆရာနှင့်ထားခဲ့ပြီး၊
ပြဒါးပြာရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးသွားကာ ရတနာအတိပြီးသော အောက်ခံ
ကလပ်ကြီးကို ကိုင်မိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှပ်စစ်မိုးကြိုးကျသကဲ့သို့
တစ်ခဲနက် ပြင်းထန်သော အသံကြီးကိုကြားလိုက်ရပြီး သိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး
ဝင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ၊ လျှပ်စစ်ပစ်သလို ဖြစ်သွားပြီး ရွှေမောင်းကြီး ရွှေမောင်းငယ်
အသွယ်သွယ်တို့မှာ ဘယ်ညာစုံထုနှက်သလို တဒုဒု၊ တညံညံနှင့် နာနာဘာဝတို့
ဆူသံတွေပါ ပွက်လောထလာပြီး သိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမြေမျိုသွားလျက်
မြို့စားကြီးနှင့် သိုက်ဆရာတို့မှာ အလွန်တရာပြင်းထန်လှစွာသော လှိုင်းလုံး
ကြီးတစ်လုံးနှင့် လုံးကာထွေးကာ ဒရောသောပါး အတူပါသွားပြီး ကမ်းမမြင်
လမ်းမမြင် အဆုံးအစ မထင်မြင်နိုင်သော ရေပြင်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြကာ
အသက်ဘေး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အစွမ်းကုန်မောင်းတင်၍ ကူးယက်
နေကြရရှာလေသတည်း။

မြို့စားကြီးလည်း “ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်” ဆိုသလို ပြဒါးပြာကို ရခါနီးမှ အဖျက်အဆီးတွေက အနိုင်ရသွားသဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်ရသည်ကို အားမလိုအားမရ ဒေါသဖြစ်ကာ နှမြောတမ်းတမပြီးရှာဘဲ ရေထဲတွင် ကူးယက်ရင်း တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့နှင့်အတန်ကြာ နဖူးပြဒူးကွဲဖြစ်ကာ မိမိတို့ အိတ်ဆောင်ပါလာသော လက်ဖွဲ့ကလေးနှင့်ပြကာ အမိန့်ပြန်လိုက်လျှင်ပင် ယခင်ကအဆုံးအစမရှိသော ရေပြင်ကြီးမှာ ပကတိမူလရှိမြဲမြေပြင်ကြီးဖြစ်သွားတော့မှ သိုက်ဆရာကို တွဲမပြီး မိမိသမီးတော်များရှိရာသို့ အရေးတကြီး သွားခဲ့ကြလေ၏။

မြို့စားကြီးမှာ ပြဒါးပြာကိုရခါနီးမှာ ပျက်စီးရသည့်အတွက် ဒေါသအဖျက်ချောင်းချောင်းထွက်ကာ ရူးတော့နှမ်းတော့မည် ကဲ့သို့ဖြစ်နေရှာလေ၏။

ဧကန္တ သမီးတော်တစ်ယောက်ယောက် စည်းဖောက်တဲ့အတွက် ငါ့အကြံကြီးပျက်စီးရတာပဲဟု ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သမီးတော်များရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး အထိန်းတော်ကြီးများကို ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းလျှင် သမီးတော်အငယ်ဆုံး ရူပကလျာက လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးကြောင်း၊ ယခု မင်းသားခုနစ်ယောက်နှင့် ရူပကလျာပါ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်းများကြားသိရလျှင် ရပ်တည်ရာ မရ ဒေါသအဖျက်ချောင်းချောင်းထွက်၍နေပေ၏။

ကျန်ရစ်သော သမီးတော်ခြောက်ယောက်ကိုကား မိမိအမိန့်ကိုလွန်ဆန်ဝံ့သူများမဟုတ်ဟု အဖျက်မထားဘဲ၊ မင်းသားများကို စွဲလမ်းတမ်းတမနေကြရန် ၎င်းတို့မှာ လူသားမဟုတ်သော ဥစ္စာစောင့်နာနာဘာဝများသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာပြဒါးပြာကိုအလိုရှိသဖြင့် အကြီးအကဲဥစ္စာစောင့်များကို မနိုင်နိုင်သောကြောင့် သမီးတော်များနှင့် မလိုမိုတ်ပတ်ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ထောင်ဖမ်းပြီး တန်ခိုးအာနိသင်ကြီးမားသော ဆေးလက်စွပ်များနှင့် ဖမ်းချုပ်ထားပြီးမှ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို တူးဖော်နေစဉ် သမီးတော်အငယ်ရူပကလျာမိုက်မဲလှသည့်အတွက် ဥစ္စာစောင့်များလွတ်ထွက်ကာ ပြဒါးပြာ ရခါနီးဆဲဆဲတွင် အရှုံးပေး၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရကြောင်း၊ မင်းသားခုနစ်ယောက် အယောင်ဆောင်ထားသော်လည်း စင်စစ်မှာ တလိုင်းမင်းသားဗညားထွေးခေါ် ဥစ္စာစောင့်အကြီး

အကဲ တစ်ယောက်သာဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်လွတ်လျှင် အားလုံးပင် လွတ် ထွက်သွားနိုင်ကြောင်းများ ပြောပြကာ သမီးတော်ခြောက်ယောက်ကိုခေါ်၍ နှိုင်းသွယ်မြို့သို့ စိတ်ပျက်စွာ ပြန်လာခဲ့လေသတည်း။

သမီးတော် ခြောက်ယောက်မှာ ဥစ္စာစောင့်ဟု ဖခင်မြို့စားကြီးက ဖွင့်ဟပြောထားသည်တိုင်အောင် ဖွဲ့နှောင်ရစ်ပတ် မေတ္တာဓာတ် သွင်းပြီးဖြစ်ကြ သော အချစ်တော် မင်းသားချောတို့အား တလွမ်းလွမ်းတဆွေးဆွေးဖြစ်ကာ များစွာတမ်းတနေကြရှာလေ၏။ ဇာတ်မတူသောလူသားနှင့် ဥစ္စာစောင့်များပင် ဖြစ်သော်လည်း နီးစပ်ယဉ်ပါးစလျားဘွဲ့ရစ် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သူများဖြစ်၍ တငွေငွေတမြေမြေနှင့် နေရှိသရွေ့ လွမ်း၍မကုန်နိုင် ရွှေမျက်ရည်တအိုင်အိုင် အသည်းဆိုင်တလျှပ်လျှပ် အပူမီးဟပ်တိုင်း . . .

“မောင်တော်ရေ နှမတော်တို့ကို စိတ်နာသွားပေါ့လား၊ ခမည်းတော် မြို့စားကြီးရက်စက်လို့ နှမတော်တို့ကိုပါ မုန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဒီကိစ္စထဲမှာ နှမ တော်တို့ မပါပါဘူး၊ အထင်မလွဲပါနဲ့နော်၊ နှမတော်တို့ လွမ်းလှပါပြီ နတ်ရာ တောင်ဆီကို ကသီကရီပြေးလာချင်ပေတဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ အစောင့်အရှောက် တွေမလစ်လပ်တော့ အကျပ်ကြီးကျပ်နေတဲ့အတွက် အခက်ဖြင့်ကြုံကြပေါ့နော်”

ဟု စက်ရာတွင် တခွေခွေ မျက်ရည်တွေတရွဲရွဲနှင့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အသည်းကျွမ်း၍ နေရှာကြလေ၏။

မြို့စားကြီးမှာလည်း ပြဒါးပြာကို ရခါနီးဆဲဆဲမှ လာဘ်လွဲရသည့်အ တွက် နှလုံးသွေးပွက်ကာ အသပြာတစ်သိန်းရှုံးသော ကုန်သည်အရူးမမာ စိတ် နောက်ရူးကြောင်၍သွားပြီး သမီးတော်အငယ် ရူပကလျာကို အငြိုးကြီးငြိုးကာ တွေ့ရာသခိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ ခုတ်ပိုင်းသတ်ဖြတ်မည်ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်း လျက် ငှက်ကြီးတောင်ဓား တစ်စင်းနှင့် တောနင်း၍ လိုက်ရှာနေလေ၏။

ဗညားထွေး လက်တွင် မြောမေ့လျက် ပါလာသော ရူပကလျာလည်း သတိရ၍ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်တရာကြီးကျယ်ခမ်းနား သော ကျောက်သား လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း တဝင်းဝင်း၊ တလက်လက်အရောင်မျိုး

စုံယုတ်သန်း၍ ရွှေပန်းငွေခိုင် ထိုင်သလွန်မွန်မြတ်သည့် အသုံးအဆောင်တို့မှာ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီချယ်မွမ်းမံထားလျက်ရှိသော အခန်းဆောင်ကြီးကိုတွေ့မြင်ရပြီးလျှင် မိမိမှာလည်း ရွှေသလွန်အုံးထက်တွင် ပြုံးပြုံးကလေး ဖက်ထားသော ဗညားထွေး၏ ရင်ခွင်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရရာ အလွန်တရာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ကို တဖြိုင်နက်ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရုတ်တရက်ထ၍ ထိုင်လိုက်ရာ မိမိကိုရပ်ကာကြည့်နေသော ဗညားထွေးနှင့်ရုပ်ရည်ချင်း ခွဲမရအောင် တူလှသည့် မင်းသားခြောက်ယောက်ကို တွေ့ရလေရာ ဘယ်ဟာမိမိချစ်သူမှန်းမသိတော့ဘဲ ကြက်သေသေကာ ငေးကြည့်နေမိရာမှ မိမိကိုပွေ့ထားသော မင်းသားသာချစ်သူဗညားထွေးဖြစ်မည်ဟု နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မှ ပြုံး၍ပြလိုက်သောကြောင့် . . .

“အို မောင်တော် နှမလေးဘယ်အရပ်ကို ရောက်လာသလဲ၊ ဟိုမင်းသားတွေဟာလဲ မောင်တော်နဲ့ ရွေးမရအောင်တူလှချည်ရဲ့”

ဟု ပြောသောအခါမှ ယုယုစွာဖက်ထားသော ဗညားထွေးက -

“နှမလေး ဒီ မင်းသားတွေဟာ နှမလေး အစ်မတော်များရဲ့ ကြင်ယာတော်တွေပါ။ ယခု နှမလေးရောက်နေတာလဲ မောင်တော်စံမြန်းတဲ့ တိုက်ခန်းကြီးပဲ၊ ခမည်းတော်ရဲ့ ရန်ကိုလည်း အထူးလုံခြုံတဲ့အပြင် အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခန်းခန်း၊ အဆောင်ဆောင်တွေကိုလည်း ရှုစားတော်မူစမ်းပါဦး”

ဟုပြောကာ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် စီချယ်ပြုပြင်ထားသော အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းတို့ကို လိုက်လံပြသပြီး အတီးအကမ်းစုံပျော်မွေ့ဖွယ် အဖုံဖုံတို့ကို အလုံးစုံ တွေ့ရလျှင် ရူပကလျာမှာ ချစ်သူကို မှီနွဲ့၍ ပျော်ပွဲကြီးကြိုကြိုက်ရရာလေသတည်း။

ရူပကလျာမှာ ဗညားထွေးအား လူသားစင်စစ်ပင်အထင်ရှိပြီး ရတနာတို့ဖြင့် ပြွမ်းသောတိုက်ခန်းအဆောင်တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရာမှ ရက်သတ္တပတ်မျှ ကြာသောအခါ ဗညားထွေး၏အမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းနှင့်တကွ ပြုဒါးပြာထားရာ ကျောက်ပြသင်္ဂ

ကြီးကိုတွေ့မြင်နေရခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗညားထွေးနှင့် အသွင်တူ အခြားမင်းသားခြောက်ယောက်တို့ကိုလည်း မကြာမကြာတွေ့မြင်နေရကား၊ အခြွေအရံ မိန်းမယောက်ျားများမှာလည်း ရူပကလျာအား ရှိသေသမူပြုစုလုပ် ကိုင်ပေးခြင်း၊ တီးမှုတ်ကခုန်ဖျော်ဖြေခြင်းတို့ဖြင့် ဝိုင်းရံခစားကြသော်လည်း မိမိ အား စကားမပြောတုန့်ဘောနေကြသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းအတွေးခေါင် လာရာမှ နောက်တစ်နေ့တွင် အောင်အီးမျိုးသိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ရွှေလည်တွဲ၍ ပျော်ပွဲခံစဉ်မှာပင် ကြင်ယာတော်ဗညားထွေးအား အကျိုးအကြောင်း မေးစပြု လေ၏။

ဤတွင်မူ ဗညားထွေးလည်း ရူပကလျာကို ယုယကြင်နာစွာ ပိုက်ဖက် လျက် . . .

“နှမလေးမေးမှ မောင်တော်မှန်ရာကိုပြောတော့မယ်နော်၊ အေး. . မောင်တော်နဲ့ နှမလေးမှာရှေးဘဝက ရေစက်ဟောင်းကြောင့် တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း မေတ္တာချင်းနှောမိကြသော်လည်း မောင်တော် ဟာ ဗညားထွေးခေါ်တဲ့ တလိုင်းမင်းသားဘဝတုန်းက ဟောဒီနတ်ရာတောင်ရှိ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို လိုက်စားတူးဖော်ခဲ့ရာမှ အယူတိမ်းပါးပြီး ဒီပြဒါးပြာသိုက် ကြီးမှာပဲ ဥစ္စာစောင့်အကြီးအကဲဘဝကိုရောက်ခဲ့ရတဲ့ နာနာဘာဝဥစ္စာစောင့် ဗညားထွေးဘဝရောက်ခဲ့ရပါတယ်၊ မောင်တော်ဟာ နှမလေးရဲ့ ခမည်းတော် ကြီးက ဆေးလက်စွပ်နဲ့ ဖမ်းပြီးသိုက်ကြီးကိုဖော်နေတဲ့ခဏမှာ နှမလေးကျေးဇူးနဲ့ လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်တဲ့ခဏမှာ နှမလေးကိုဆောင်ကြဉ်းပြီး သိုက်အတွင်းပြန် ရောက်လို့ ရန်သူများကိုတားမြစ်ဖယ်ရှားနိုင်တော့တယ်၊ နှမလေးသာ မကယ် ရင် မောင်တော်ဒုက္ခကြီးစွာဖြစ်ပြီး ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးလဲပျက်စီးဆုံးပါးရတော့မှာ ပဲ၊ ယခုအခါမှာလည်း နှမလေးရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးဟာ နှမလေးကို အင်မတန် စိတ်နာပြီး ဓားကြီးတစ်စင်းနဲ့ တောနင်းရှာနေတယ်။ မယုံရင် ဟောဒီကြေးမုံပြင် မှာ ရှုစမ်းပါနှမတော်ရဲ့”

ဟု ပြောကာ ရတနာတို့ဖြင့် ချယ်လှယ်ထားသော ကြေးမုံပြင်ကိုလက် နှင့် သုံးသပ်၍ ပြသောကြောင့် အံ့ဩစွာနားထောင်နေသော ရူပကလျာလည်း

ကြေးမုံပြင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ တောထဲတောင်ထဲဝယ် ငှက်ကြီးတောင်စား ကြီးတဝင့်ဝင့်နှင့် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် မိမိကို လိုက်လံရှာဖွေနေသော မြို့စားကြီးကိုမြင်ရလျှင် ဘဝင်တုန်၊ ရင်ခုန်ဖြစ်ကာ ဗညားထွေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်လျက် . . .

“အမယ်လေး ခက်ပြီမောင်တော် ခမည်းတော်လိုက်လာပြီ နှမလေး ဒီမှာရှိတာသိရင် အတင်းဝင်သတ်တော့မှာပါကလား၊ နှမလေးကြောက် လှချည်ရဲ့။”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ပြောရှာလျှင် ဗညားထွေးမှာ -

“အို နှမလေးဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ မောင်တော်စံမြန်းတဲ့ ဒီသိုက်ခန်း အတွင်းကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ပျော်ပျော်ကြီးသာ စိတ်ချလက်ချ စံဘော်မူပါ။ နာနာဘာဝကောင်ရယ်လို့လည်း မောင်တော်ကို မေတ္တာလျော့တော် မူမသွားပါနဲ့။”

ဟု ပြောလျှင် ရူပကလျာမှာ နာနာဘာဝနှင့် လူသားဇာတ်အနွယ် ခြားသော်လည်း ယဉ်ပါးပြီးသော ချစ်မေတ္တာကြောင့် အနည်းငယ်မျှစိတ်စနိုး စနောင့်မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ . . .

“အဲ ဒီလိုမိန့်တော်မမူစမ်းပါနဲ့ မောင်တော်ရယ်၊ နှမလေးလည်း မောင်တော်ကို အသက်ပေးချစ်တဲ့သူပါ။ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်မှန်းသိလို့ အချစ်ဖြင့် ပေါ့လျော့မသွားနိုင်ပါ။ မောင်တော်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်သာမူလ ပဓာနဖြစ်ပါတယ်။ နှမလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုနုတ်လို့ ဥစ္စာစောင့်ဘဝအကူးခိုင်းရင်လဲ မဆိုင်းဘဲ ကူးဝံ့တဲ့အချစ်ပါ။ နှမတော်စိတ်မှာ ခုနေမောင်တော်နဲ့ ကွဲကွာနေရမှာလောက် ဘာကိုမျှမကြောက်လန့်ပါဘူး။”

ဟု ပြောရှာလျှင် ဗညားထွေးတွင် တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဆီစိမ်သော ဝါဂွမ်း ကဲ့သို့ ပီတိတွေတလျှမ်းလျှမ်းနှင့် အချစ်ပန်းပွင့်၍ နေရှာလေ၏။

“မောင်တော်နဲ့ နှမလေးဟာ ကံတူအကျိုးပေးလိုပဲနော်၊ မောင်တော် တို့မှာလည်း ညီနောင်ခုနစ်ပါး၊ နှမတော်တို့မှာလည်း ညီအစ်မခုနစ်ဖော်မို့ မောင် တော်တို့ ညီနောင်များနဲ့ နှမလေးအစ်မတော်များလည်း ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ

အချစ်ပွဲခံခဲ့ရတယ်။ သို့ပေတဲ ဒီသိုက်ခန်းကို အစ်မတော်များဘာပြုလို့ မလာကြ သလဲလို့ တွေးမိပြီး၊ ညီအစ်မခုနစ်ဖော်ပျော်ပျော်ကြီးနေကြရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းပါမလဲ၊ နှမလေးလည်း အစ်မတော်များကို တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းလိုက်တာ မောင်တော်ရယ်၊ ညီအစ်မတစ်စုပျော်ပျော်ပါးပါး ရတနာအစုအပုံတွေထဲမှာ ချစ်သူတွေနဲ့ ယှဉ်နှိုင်းပျော်ပွဲကြီးခံကြရရင် အင်မတန်ကောင်းမှာ”

ဟု ပြောသောအခါများတွင် ဗညားထွေးက စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် “နှမလေးက အစ်မတော်များကို လွမ်းသလား၊ ဒီလိုဖြင့် မကြာခင် နောင်တော်များကို သွားခေါ်ဖို့ပြောပါမယ်၊ နှမလေးရဲ့ အစ်မတော်များမှာလဲ ကြင်ဖက်တော်ချစ်သူတွေနဲ့ ခေတ္တခဏကွဲနေရလို့ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေရှာရက် ပါ။ တွေ့ချင်ရင်ကြေးမုံပြင်မှာသာကြည့်ပေတော့”

ဟု ပြောကာကြေးမုံပြင်ကို ပြပြန်လျှင် အစ်မတော်ခြောက်ပါးမှာ ရွှေမျက်ရည်တသွယ်သွယ်နှင့် ညှိုးငယ်တမ်းတ အလွမ်းမီးခ၍ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍၊ ရူပကလျာမှာ ကိုယ်ချင်းစာသဘောနှင့် အလောတကြီးခေါ်ရန် တိုက်တွန်းလေရာ အစ်မတော်ခြောက်ပါးမှာလည်း ဥစ္စာစောင့်မင်းသားများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တမ်းတလွမ်းဆွတ်လျက် အရိုးကျေကျေအရေခန်းခန်း၊ နတ်ရာ တောင်သိုက်နန်းသို့ မနားတမ်းထွက်ပြေးချင်သော စိတ်တို့ဖြင့်သာ တစ်နေဝင် တစ်နေထွက် နေ့ရက်ကုန်လွန်ခဲ့သူများဖြစ်လေရာ နာနာဘာဝအစွမ်းဖြင့် ညီ နောင်ခြောက်ပါးလည်း သမီးတော်များအခန်းသို့ဝင်ပြီး မိမိတို့သိုက်ကြီးသို့လိုက် ပါရန် ခေါ်ကြသောအခါ သမီးတော်တို့မှာ နဂိုကပင် လိုက်ချင်ပြီး ဖြစ်ကြသော ကြောင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နောက်တွန့်၍မနေတော့ဘဲ လိုက်ပါရန်ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ကတိခံကြသောအခါ နာနာဘာဝအစွမ်း ဖြင့် သိုက်နန်းသို့ ရောက်ကြလေရာ ညီမတော်ရူပကလျာမှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် အစ်မတော်များကို ဆီးကြိုဖက်ပွေ့ကာ ပျော်ရွှင်စွာ အကျိုး အကြောင်းဇာတ်လှန်ပြောကြားလျက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပြဒါးပြာသိုက် နန်းကြီးအတွင်းတွင် ဥစ္စာစောင့်မင်းသားခုနစ်ပါးနှင့် လူသားသမီးတော် ခုနစ်ဖော်တို့မှာ ဆိုင်ရာ၊ ဆိုင်ရာ ချစ်သူချင်းယှဉ်နှိုင်း ပျော်ပွဲကြီးဖွဲ့လျက် အဆုံး

အစ မထင်နိုင်သော ကာမဂုဏ်အာရုံကြောတွင် နှစ်မွန်းမြောမေ့ အပျော်ကြီး ပျော်မွေ့လျက်ရှိကြလေ၏။

ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ရတနာရောင်တို့နှင့် တပြောင်ပြောင်တဝင်းဝင်း အရောင်ရှက်သန်း၍ ရှုမခန်းသော သိုက်နန်းဆောင်ကြီးဝယ်၊ မောင်မယ်အသီး သီးတို့မှာ တစ်ဦးလျှင်တစ်ခန်းကျ နေထိုင်ရမည့် အခန်းကြီးခုနစ်ခန်းတွင် ရွှေ သားဖြင့် ပြီးသောအခန်း၊ ပုလဲဖြင့်ပြီးသောအခန်း၊ နီလာဖြင့်ပြီးသောအခန်း၊ စိန်ရတနာဖြင့်ပြီးသောအခန်း၊ မြရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသောအခန်း၊ ပတ္တမြားရတနာ တို့ဖြင့် ပြီးသောအခန်း၊ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော အခန်းစသည်ဖြင့် အခန်း ကြီးခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော အခန်းစသည်ဖြင့် အခန်းကြီးခုနစ်ခန်းထားလျက် တစ်ခန်းလျှင် မောင်မယ်နှစ်ဦး၊ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြပြီးလျှင် သိုက် အတွင်းတွင်ဖန်ဆင်းအပ်သော ကြာမျိုးငါးပါးဖြင့် ပြီးသော ရေကန်နှင့် ဥယျာဉ် ပန်းမန်၊ သစ်သီးဝလံများ ရွှေငွေကျောက် သံပတ္တမြားတို့ဖြင့်ပြီးသော ထူးဆန်း ထွေလာအဖြာဖြာသောပင်စုံတောတွင် အတောမသတ် အပျော်ဇာတ်ခင်း၍ မဆုံးနိုင်ရှိကြလေရာ လူသားစင်စစ်ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်မှာ လူ့ဘဝနှင့်ပင်ပြဒါး သိုက်ကြီးအတွင်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ရင်းနှင့် သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်တွင်း သို့ စာရင်းပေါ်၍လာခဲ့လေ၏။

“ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏” ဟူသည်နှင့်အညီ ချစ်သူများနှင့်ပျော်ပါးရွှင်ပျံ့ချစ်ခင်ကြသောညီအစ်မခုနစ် ဖော်မှာ သောကနှင့်အဆုံးသတ်ရန် အချိန်တန်၍လာကြလေ၏။ ဥစ္စာစောင့် ဗညားထွေးမှာလည်း ပူရေးပို့ခဲ့လေပြီ။

ဤသိုက်ကြီးတွင် နှစ်တစ်ရာလျှင်တစ်ဦးကျစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသော အပိုင်းအခြားအတိုင်း ဗညားထွေးတည်းဟူသော ဥစ္စာစောင့်မှာ မကြာမှီ ဘဝ ကူးရရှာတော့မည်။ ပိယောဟိဝိပ္ဗယောဂေါ၊ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရမည့်အ ရေးကြောင့်၊ ဤဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ရမည်ပင် ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ကာ မျက်ရည်အဖြာဖြာနှင့်မှာတမ်းသ၍ နေရှာလေ၏။

“ဒီ သိုက်ကြီးထဲမှာ နှမတော်တွေကို ခွဲထားပြီး မောင်တော်ဘဝကူး ရတော့မယ်နော်၊ နှမတော်တို့မှာ လူသားစင်စစ်က ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ အနှစ်တစ်ရာလုံးလုံး ဒီသိုက်ကြီးကို ဆက်လက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရစ်ကြပေတော့၊ နှမတော်တို့မှာ ဒီသိုက်ကြီးကိုစောင့်ဖို့ရာ အထက်က အမိန့်ပါလာလေတော့၊ မောင်တော်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းက ခုနစ်ကိုယ်ခွဲလို့ နှမတော်တို့ကိုသွေးဆောင်ခဲ့ရပါတယ်။ မချစ်လို့နှစ်တယ်လဲမထင်ကြပါနဲ့နော်၊ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်စလုံး၊ ဒီသိုက်တွင်းကို ရောက်အောင်သွင်းဖို့ရာ အထက် ဆရာတို့အမိန့်နဲ့ လျော်ညီစွာ ကြံစည်ရခြင်း ဖြစ်ပေတဲ့ နှမတော်တို့ကို မောင်တော်အင်မတန်မှချစ်ခင်တယ်၊ ဘဝမကူးဘဲ၊ နောက်ထပ်အနှစ်တစ်ရာ စောင့်ရဦးတော့၊ နှမတော်တို့နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီးစောင့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံစိမ့်ရာခံကြရတဲ့သတ္တဝါမို့နေချင်လို့လည်းမနေရဘူးကွယ် ကွဲကြရတော့မယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲစွာ ပြောရှာလျှင် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်မှာလည်း သောကမီးထိန်ငြိုးတောက်လောင်စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငိုရှိုက်နေကြရှာလေ၏။

“မောင်တော်သွားရတော့မယ်နှမတော်တို့ရယ်၊ မောင်တော်မရှိတဲ့ နောက် ဒီပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို အကြီးအကဲလုပ်ပြီး လုံခြုံစွာ စောင့်ရှောက်ရစ်ပါလေ၊ မောင်တော်နဲ့ နှမတော်တို့ စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးဟာ သာမည ဘုန်းကံပါရမိရှင်များခံစားထိုက်တဲ့ သိုက်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီပြဒါးပြာသိုက်ကြီးဟာ ရသေ့ရှစ်သောင်းဝိဇ္ဇာပေါင်းတို့နဲ့ အထက်ဆရာကြီးများ စီရင်ထားခဲ့တာ ဖြစ်လေတော့ အကယ်၍အစောင့်အရှောက် ပေါ့လျော့လို့ သူတလူအဖျက်ဆီးခံရမယ်ဆိုရင် အထက်နတ်ကြီးများရဲ့ကြီးစွာသော အပြစ်ဒဏ်ထားခြင်းကို ခံကြရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတွက် နှမတော်များအထူး သတိဝီရိယရှေ့ထားပြီး စောင့်ရစ်ကြပေတော့၊ မောင်တော်ဖြင့် ဘဝကူးရတော့မယ်”

ဟု ပြောကာ မင်းသားခုနစ်ယောက်မှာ ဗညားထွေးတစ်ယောက် တည်း ဖြစ်သွားပြီး၊ သမီးတော်များကို ယုယကြင်နာစွာဖက်ပွေ့နှုတ်ဆက်လျက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ရှိရှာလျှင် လူသားစင်စစ်မှ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ကြရတော့မည်

သမီးတော်များမှာ မိမိတို့အရေးကိုတွေး၍ မပူနိုင်သေးဘဲ၊ ဗညားထွေးကိုသာဝိုင်းအုံ ဆွဲထားလျက် မသွားရန် ငိုယိုတားမြစ်၍နေကြရာ ဗညားထွေးမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ အချိန်နာရီစေ့လာသဖြင့် ဘဝကို စွန့်ခွာလျက် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့မှာ ဟစ်အော်ငိုကြွေးအသည်းဆွေးရင်း တဖြည်းဖြည်းရင်ကွဲနာကျ၍ သေဆုံးရှာကြလျှင် ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များမှာ ရွှေသား ရုပ်လုံးတွေဖြစ်သွားပြီး၊ သိုက်စောင့်သရဲကြီးများက နံရံတွင် ထောင်ထားလိုက်ကြလေ၏။

သမီးတော်တို့၏ ဝိညာဉ်ကား ဤပြဒါးပြာသိုက်ကြီးမှာပင် ညီအစ်မခုနစ်ဖော်အဖြစ်ဖြင့် အနှစ်တစ်ရာကုန်အောင် စောင့်ရှောက်ရရှာတော့မည်ဖြစ်လေရာ၊ ဖြစ်ရာဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ရမြဲဖြစ်သော သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားပီပီ၊ ပျော်ချည်တစ်ခါ ဆွေးချည်တစ်လှည့်ဖြင့် သိုက်အတွင်းရှိ အခြွေအရံများကို အုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်၍နေကြရရှာလေရာ နိုင်းသွယ်မြို့စားကြီးမှာလည်း မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး၍ ယူကျုံးမရ အပူလုံးကြွပြီးလျှင် တစ်စ၊ တစ်စ ရူးသွပ်ဖောက်ပြန်ကာ သမီးတော်များ၏ အမည်တွေကို တကျော်ကျော် အော်ခေါ်လျက် တောနက်ရာတခိုတွင် ဟိုဝင်သည်ထွက်ဖြစ်၍ နေခဲ့ရာ သိုက်စောင့်ခုနစ်ဖော် သမီးတော်တို့မှာ ဖခင်ကို သနားသဖြင့် သိုက်ကူးစဉ်က နာနာဘာဝတို့ပြုစားချက်ကို ဖြေဖျောက်၍ ပကတိလူကောင်းဘဝရောက်အောင်ပြုပြင်ပေးပြီး မိမိတို့အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ဝမ်းနည်းစွာ နတ်သံနှော၍ ပြောကြရှာသောကြောင့် နိုင်းသွယ်မြို့သူ၊ မြို့သားများမှာ မြို့စားကြီးနှင့် သမီးတော်များကိုသနား၍ မဆုံးနိုင်ရှိကြရာ မြို့စားကြီးမှာလည်း မိမိသမီးတော်များကို ငဲ့ညှာသဖြင့် ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးကို နောင်ထပ်တူးဖြိုရန် စိတ်မရှိတော့ဘဲ ရဟန်းဘောင်သို့ကူးကာ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းဖြင့် သမထအလုပ်ကို ကြိုးကုတ်လုံးပမ်း၍ နေရှာလေတော့သတည်း။

ကိုကိုလေးခင်ဗျား

ကျွန်တော်နောက်ထပ်ပို့မည်ဆိုသော အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာအထက်ပါအကြောင်းများဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သွားစဉ်က ဒုက္ခတွေ့ရသော နတ်ရာတောင်ပြဒါးပြာသိုက်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်းသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ပြာသာဒ်ရွာက လူများထံမှ ကြားသိရသည့်အတိုင်း ရေးသားပေးလိုက်ပါကြောင်း။

မောင်လှထွန်း

ဟု စာပါအတိုင်း ၎င်းပေးပို့လိုက်သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။

လီရှောမြေ

(၁၉၃၈ ခု ဧပြီလတွင် ရေးသည်။)

ကျွန်တော်သည် ဤမှော်ဆရာမှတ်တမ်းဟူသော အခန်းကြီးကို ဘုရားဟော သုတ်ဒေသနာတော်များဖြစ်သော ငါးရာငါးဆယ် နိကာယ်ငါးရပ် အပဒါန် သီလက္ခန္ဓာ ဓမ္မပဒ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပေတ ဝိမာနစသည့် ဝတ္ထုကျမ်းဂန်များ တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ များစွာသော လောကီကျမ်းဂန်များမှလည်းကောင်း၊ တစ္ဆေ ဒီပနီ၊ ကဝေသာရစသော ကျမ်းများမှလည်းကောင်း အထောက်အထားများစွာ တို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အမှတ်အသား များကို ဒုဂ္ဂင်တွင် ရေးသားလာသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါး ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ နာနာဘာဝ တစ္ဆေ သရဲ ဥစ္စာစောင့် နတ်စိမ်း နတ်မိစ္ဆာများနှင့် စုန်း ကဝေ ဇော်ဂနီ မောက်လုံး မောက်ပြား မောက်ကတော် မှော်ကတော် ထဘီ ခြုံ ထမံသီစသည့် အောက်လမ်း လက်ဝဲဂိုဏ်းများအကြောင်းကိုလည်း လစဉ် လစဉ် အစဉ်အတိုင်း သူ့ဆိုင်ရာတွေ့ကြုံလာသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် မှတ် တမ်းတစ်စု ပြုသည့်အားလျော်စွာ ထိုမှတ်တမ်းကိုအခြေပြုလျက် ဖတ်ရှုရန်

လွယ်ကူစေခြင်းငှာ ကလောင်နှင့်အနည်းငယ်တန်ဆာဆင်၍ ပေါ်လွင်သောစာသွားဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော်၏ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းအခန်းကို နှစ်သက်စွဲလမ်းစွာ အစဉ်ထာဝရ ဖတ်ရှုလာကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ အားလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ မှတ်တမ်းထဲမှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသော်လည်းကောင်း အနည်းနှင့်အများသော်လည်းကောင်း၊ မသိမသာသော်လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော်လည်းကောင်း ခိုးယူ ရိုက်ရှင်ရိုက်ကူးကာ အငှားကြားဝါ ကိုယ်ကောင်းရှာတတ်ကြသော အချို့ရှုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာများအားလည်းကောင်း၊ ယခု နှစ်သစ်ဆန်းသကဲ့သို့ တိုးတက်ရွှင်လန်း ချမ်းသာပွင့်လမ်းကြပါစေသတည်းဟု လက်ဆောင်သဘောနှင့် ဤ “လီရှောမြေ” ဝတ္ထုကို အထူးရေးသားလိုက်ပါသတည်း။

ကိုကိုလေး

ခွင့်လွှတ်နိုင်မှု

အထက်ပါ ကိုကိုလေး၏ အမှာစကား ၁၉၅၈-ခု၊ ဧပြီလအတွင်းက ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်အခါကပင် မှော်ဆရာမှတ်တမ်းများမှ သော်လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုများမှသော်လည်းကောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ခိုးယူခြင်း၊ မှီးခြင်းစသည့် အငှားကြားဝါ ကိုယ်ကောင်းရှာစနစ်မှာ ထွန်းကားနေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပါသည်။

သို့လင့်ကစား စာရေးသူသည် ဤသို့ ပညာရွှေအိုး လူမခိုးဟူသော စကားပုံကို လက်တွေ့တော်လှန်၍ တစ်ပါးသူ၏ ဉာဏ်ဦးနှောက်ကို မသမာသောအပြုအမူတို့ဖြင့် ခိုးယူသုံးစွဲ စားပေါက်ထွင်နေကြခြင်းများကို သဘောထားကြီးစွာပင် ခွင့်လွှတ်ကာ လျစ်လျူရှုခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို သိတော်မူကြရန် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ထုတ်ဝေသူ

၂၈-၁-၅၈

မိုးကုတ် ကျောက်တွင်းနယ် ပတ္တမြားမြေအရပ်သည် တောအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ် ရံကာ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးပမာ တောင်စဉ် တောင်တန်း တောင်ခါးပန်းကြီးများ ပိတ်ဖုံးကာဆီ လျက် ရတနာခုနစ်ပါး အဖိုးတန် ပတ္တမြားများပေါ်ထွက်သီးပွင့်ရာ ရတနာဖြင့်ပြီးသော မြေထူး မြေမြတ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခုတိုင် သုံးမကုန် ယူမခန်း ရတနာတွေဒင်းကြမ်းပေါ်ထွက်နေဆဲဖြစ်ကြောင်းကို အထူးရေးသားရန်မလိုတော့ပေ။

ထိုနယ်တွင် ပေါက်ဖွားသည့် ဇာတိအစစ်များကား လီရှောတိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ပါး မိုင်းဆာခေါ် မိုင်းသာ ရှမ်းတရုတ်များလည်း ရောရာရှိကြသဖြင့် စုပေါင်းသိမ်းကျုံးကြည့်မည်ဆိုက လီရှော မိုင်းသာတို့မှာလည်း ရှမ်းကိုးဆယ့်ကိုးအပါအဝင်ဖြစ်၍ စင်စစ်ရှမ်းဟုပင်ဆိုထိုက်ပေ၏။ မိုးကုတ်မြို့ကြီးမှာ ယခုအခါ ကျောက်တွင်းအလုပ်ကြောင့် မြန်မာ၊ ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်စသဖြင့် လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်ရာ ဒေသဖြစ်သော်လည်း မိုးကုတ်မြို့၏ မူလပင်ရင်းဇာတိသားတို့မှာ လီရှောနှင့် မိုင်းသာတို့သာလျှင်ဖြစ်ပေ၏။

ပတ္တမြားရေကိုသောက်၍ ပတ္တမြားမြေပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားသူများဖြစ်၍လားမသိ၊ အခြားသော ရှမ်းမျိုးများထက် အသားအရေ ညက်ညောဖြူစင်လျက် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ နှာတံ မျက်ခုံး မျက်လုံးများသာမက မျက်နှာပေါက်တစ်ခုလုံး အချိုးအစားကျ၍ အတော်ကြည့်လှသော ပုံသဏ္ဍာန်များသာ တွေ့ရခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့၏ ထူထူထဲထဲ ဗွဲဗွဲပြာပြာ ညစ်ထွေးစွာသော အဝတ်ကြီးများသာ ခွာပစ်ပြီး ခေတ်မီအောင် ဝတ်ဆင်စေရမူ လူတိုင်းငေးရမည့် ရုပ်ကလေးတွေသာဖြစ်ရန်ရှိလေ၏။ မိုင်းသာထက် ပတ္တမြားမြေသူအစစ် ချစ်စရာ လီရှောမကလေးများမှာသာ၍ပင် လှကြသေး၏။ ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း သွယ်သွယ်လှလှ မျက်နှာပေါက် အချိုးကျကလေးများတွင် ဖြူစင်ဝါဝင်းပြည့်တင်းချောမွေ့သော အသားကလေးများမှာ ရှမ်းကလေးများကဲ့သို့ အသားပွကြမ်းကြမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အထူးညက်ညောလှလျက် ပြည့်တင်းဖောင်းကြနေသော ပါးအို့ကလေးများမှာ

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရဲရဲနီပြီ သရက်သီးပန်းဆွဲကလေးသဖွယ် ဘယ်နိုင်ငံကလာ သည့် ရှိစိဂျစ်မှမသုံးရဘဲ မွေးကတည်းက သဘာဝအတိုင်း အလှပြင်ပြီးပါလာ ကြလေ၏။

သူတို့မြေပေါ်က ပတ္တမြားခဲကလေးတွေကို အမြဲဂုဏ်ပြိုင်နေသလို နီရဲသောနှုတ်ခမ်းပါးကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ မပြုမပြင် မနုတ်မရိတ် ဆေးမကူ မှင်မသားဘဲ သုံးရက်လအကွေးလို ခုံးမျက်စကလေးတွေ စိမ်းစိမ်း လန်းလန်း စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် နဂိုနေ အချိုးကျကလေးများသည်လည်းကောင်း၊ မွေးကတည်းက ဆုတောင်းပြည့်လာကြသူများဖြစ်ရကား လီရှောမကလေးတွေ မှန်လျှင် ကလေး၊ လူကြီး၊ အပျို၊ အအိုမကျန် အရုပ်သဏ္ဍာန် ဆိုးသူမရှိ။ ကြည့်ကောင်း အဆင်ပြေ ချစ်စရာမျက်နှာကလေးတွေကိုသာ တွေ့မြင်ရရာ အမှတ်မဲ့ မတွေးဘဲ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားမည်ဆိုက အတော်ချိုးမွမ်းစရာ ကောင်းနေတော့၏။

သို့ရာတွင် ရုပ်ပင်လှသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ညစ်ပတ်ထူထဲ မွဲပြာနက် မှောင်သော အသွေးအရောင်နှင့် မိုးမရှောင် နွေမရှောင် တစ်ထည်တည်းကို စွဲမြဲ၍ လဲရကောင်းစေမရှိသော တိုနဲ့နဲ့ နံငယ်ထဘီမည်းမည်းနှင့် ဝတ်လဲတော် အင်္ကျီပြာမွဲမွဲမှာ အတော်ပဲ ရွံစရာကောင်းပြီး ခေါင်းစီးအဝတ်မှာလည်း ချွတ် သည်မရှိသဖြင့် မိန်းမ ယောက်ျား အများအားဖြင့် ရုပ်ကလေး သနားကမားရှိ သည်နှင့်မမျှအောင် အောက်သိုးသိုး ချဉ်စူးစူးအနံ့များ စွဲနေသော ၎င်းတို့၏ အဝတ်များကြောင့် အနားသို့ပင် မကပ်ချင်အောင်ဖြစ်ရလေ၏။

ဤသို့ အဖိုးတန် ပတ္တမြားမြေပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားနေထိုင်လာကြသူ များဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားခြင်း၊ လောဘနည်းခြင်း၊ ဖြစ်သမျှနှင့် ရောင့်ရဲလွယ် ကြခြင်းတည်းဟူသော အခြေခံဖြင့် လာရောက်တူးဖော်ကြသည့်အလုပ်များ ကိုသာ နေ့စားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရှာကြလျက်၊ တချို့အမျိုးသမီး ကလေးများမှာလည်း လူမျိုးခြားတို့ ပတ္တမြားတူးဖော်သော စက်ကြီးမှ ကျောက်ခဲ သလဲ အမှိုက်သရိုက်များ စွန့်ပစ်ချရာ ရေကန်ကြီးအတွင်း ဒူးဆစ်ပေါင်လယ်

တမျှဆင်း၍ ကျောက်ဖြူးကလေးများ ရှာဖွေယူငင်လျက် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး တစ်နေ့စာအတွက် လုံးပမ်း ရှာကြပြီး အချို့ တောင်ပေါ်ကြီးသူကလေးများမှာမူ တောသီး၊ တောရွက်၊ တောပန်းခက်ကလေးများကို ပင်ပန်းစွာရှာဖွေခူးဆွတ်ကာ မြို့ပေါ်ရှိ ငါးရက်တစ်ဈေး မိလာရောက်ရောင်းချပြီး ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး အနည်းငယ်ဝယ်ယူကာ ပြန်သွားတတ်ရှာကြသူများဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ခေတ်သဘောနှင့် မရောနှောသလောက် အောက်ကျနေောက် ကျကြီးဖြစ်နေကြသူများအား အကြီးအကဲပြုသူ စော်ဘွား၊ မြို့စားတို့ကလည်း မျက်စိနှင့်နားကို ဖွင့်ပေးရန်မကြိုးစားကြဘဲ မိမိတို့သာလျှင် အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန်တို့ကို လေယာဉ်ယုံနှင့်တစ်လှည့်၊ သင်္ဘောခရီးဖြင့်တစ်ဖုံ အခေါက်ခေါက်အခါခါ လူးလာပြန်သွား၍ အဝါအကြား အဖျော်အပါးနှင့် အဝတ်အစား အနေအထိုင် အသုံးအဖြုန်းကို ခေတ်မီရန် ကြိုးစားသလောက် မိမိတို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရာဒေသနှင့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအတွက် မျက်စိဖွင့်၍မပေး၊ ကြီးပွားရေး တိုးတက်ရေးဘက်မှ လုံးလုံးလက်လွှတ်ထားလိုက်ကြသောကြောင့် ခမျာများမှာ အဖိုးတန် မြေပေါ်တွင် လူဖြစ်လာရရှာသော်လည်း ဘဝ၏ဆုံးရှုံးခြင်းကြီးကို ခံရမှန်းမသိ ခံနေကြရရှာသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူတို့မှာ ယင်းသို့ ခေတ်မမီသဖြင့် ဤအခြေကျအောင် အောက်ကျနေသေးသော်လည်း အချို့သော အဘိုးကြီးများမှာ ရှေးအခါက မိမိတို့အစဉ်အလာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်ဝဲလမ်းဘက်ကိုမူ အတော်နက်နဲစွာ လိုက်စားကြသူများလည်းရှိကြလေ၏။ လက်ဝဲလမ်းပညာများ အသီးသီး ထွန်းကားခဲ့ကြသည့်အနက်မှ ရှေးဆရာကြီးများ အထူးလျှို့ဝှက်ထားခဲ့သော ပညာများမှာ အချို့နေရာတွင် အခြားသောလက်ဝဲလမ်းဆရာများ လိုက်၍ မမီနိုင်အောင် ထူးခြားနက်နဲသော ပညာရပ်များလည်း အမြောက်အမြားရှိခဲ့သည်ဟု တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရပေ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့မှာ သစ္စာတရားကို အလွန်စောင့်ထိန်းကြသူများဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ လိုက်စားကျွမ်းကျင်ထားသော ပညာများကို အရေးမကြီး

လှသော ကိစ္စကလေးများတွင် မဆိုထားဘိ၊ မိမိတို့အပေါ်တွင် ကျိုးယုတ်ရှက်ကွဲ ဖြစ်ခံရခြင်း၊ အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်လာခြင်းစသော ကိစ္စကြီးများပင် တစ်ရာ လျှင် ဆယ်ယောက်မျှ အသုံးချသူ နည်းပါးလှပေ၏။ ထိုအကြောင့်လည်း ဆရာကြီးများ၏ ထူးခြားသောပညာကို သာမန်ဆရာမျိုးတွေ ကြားရုံမျှ ကြားဖူးမည်မဟုတ်ရကား လောကကြီးတွင် မရှိသလောက် တိမ်ကောပပျောက် လုခါနီးပါးဖြစ်ရသော်လည်း ကျွန်တော်တွင် အကြောင်းနီးစပ်သဖြင့် ကံအား လျော်စွာ တွေ့ကြုံလာရသောကြောင့် အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဖတ်၍ကောင်းစေရန် ဝတ္ထုသဖွယ် ရေးသားလိုက်ပါသည်။

“တောင်ခိုးဝေဝေ တိမ်ခြေဆိုင်းဆိုင်း ရှုတိုင်းသာမော လွမ်းဖွယ်ပေါ်” သော လီရှောတောင်ခြေတစ်ခုတွင် မီးခိုးကလေးတအူအူနှင့် တဲအိုအပျက်က လေးတစ်ခုကား ဘာသာဘာဝအလျောက် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင် ကြသော လီရှောမြေးအဘိုးသုံးယောက်တို့နေထိုင်ရာ ဌာနကလေးဖြစ်လေ၏။

လီရှောအဘိုးကြီး မိနောကား အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိ အိုမင်းလှ သောအရွယ်ဖြစ်၍ အဘိုးကြီးမိနောနှင့် အတူနေရှာသူများမှာ မိတဆိုး ဖတဆိုး အဘိုးနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မိသောက်ခေါ် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မြေး ယောက်ျားကလေးနှင့် မတ်နွမ်ခေါ် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ် မြေးမလေးများဖြစ်ကြလေ၏။ အဘိုးကြီး မိနောမှာ ငယ်စဉ်အခါက မြေးနှစ် ယောက်ကို စွမ်းအားရှိသလောက် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ ကြီးရင့်အိုမင်းလာသောအခါမူ လိမ္မာသော မြေးမောင်နှစ်မက “ကျွေးတုံ့ ကျွေးလှည့် မွေးတုံ့မွေးလှည့်” ဆိုသလို အဘိုးကြီးကို အေးအေးချမ်းချမ်းထိုင်နေ စေလျက် ၎င်းတို့မောင်နှမသာ အပြင်ထွက်ကာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးမွေးနေကြ ရှာပေ၏။

အဘိုးကြီး မိနောကား အလုပ်ခွင်ကိုရပ်နား၍ အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ နေရပြီဖြစ်သောအခါ မိမိတို့မျိုးရိုးစရိုက်အတိုင်း တတ်မြောက်သင့်၊ တတ် မြောက်ခွင့်ရှိလာခဲ့သော ပညာများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အထူးလိုက်စား အမွန်း

တင်ထားရကား အလုပ်မရှိ၍ အားတိုင်း အမွန်းတင်ထားသောပညာကို အခါခါ စစ်ဆေး စမ်းသပ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့အဖို့ လည်း တစ်နေ့ခင်းလုံး မိမိပညာစစ်ဆေးခြင်းကိစ္စတွင် လုံးပန်းနေရာက ညနေ စောင်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့် မြေးကလေးများ ပြန်ချိန်နီးသဖြင့် အဆင်သင့် စားရန် မီးဖိုအနီးတွင် စားသောက်စရာ ချက်ပြုတ်ရင်း တလှုပ်လှုပ် မီးမှုတ်နေ ရှာလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း မြေးကလေးများ လာလမ်းသို့ လည်ကိုဆန့်တန်း မျှော်မိရာက အဝေးမှ အထုပ်အပိုးကလေးများထမ်းကာ အားရွှင်လန်းစွာ ပြန်လာသော မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရမှပင် စိတ်ချလက်ချနှင့် ပြုံးနိုင်ရှာလေ၏။

“အဘရေ . . . ငါတို့လေ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံများများရလာတယ်။ တောင် ပေါ်က ချိုးသွားတဲ့ပန်းတွေလဲ ခြောက်မူးတစ်ပဲနဲ့ ဘိုကြီးအိမ်က ဝယ်သေး တယ်။ ငါ ကျောက်ရွာတာလဲ နတ်သွေးကလေးတစ်လုံးရငဒို့ ထာမှာ သွားရောင်းတာ ငါးမတ်တောင်မှရတယ် အဘရာ၊ အဘဖို့ မုန့်လဲဝယ်လာတယ်၊ ကွမ်းသီးနဲ့ ကွမ်းလဲဝယ်လာတယ်၊ ဟိုကောင် မိသောက်လဲ အဘဖို့ဝယ်သေး တယ်၊ ပြီးတော့ ငါလေ မိသောက်နဲ့ ကျောက်တူးလိုက်ဖို့ပြော လာခဲ့တယ်၊ ဟိုလူက ငါ့အတွက် ဆန်တစ်တင်းနဲ့ ငွေတစ်ဆယ် ကျပ်ပေးမယ်၊ မိသောက်ကို လဲ ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်နဲ့ ဆန်တစ်တင်းပေးမယ်တဲ့၊ ငါနဲ့မိသောက် နှစ်ယောက် လိုက်မယ် အဘ”

ဟု အားရပါးရကြီးဖက်ကာ ပြောလေမိ၏။ မိသောက်လည်း . . .

“အေးဟေ့ . . . အဘ ငါတို့သွားကြမယ်၊ အဘဖို့ စားစရာအစုံဝယ် လာပြီး တို့ပြန်လာရင် အဘဖို့ ဆန်တွေ ဆီတွေ ကွမ်းသီးတွေ အများကြီး ဝယ်လာမယ်၊ ဟိုမှာ ကျောက်ကောင်းကောင်းရရင်လဲ ဟိုလူက တို့ကို ငွေနည်း နည်းပိုပေးမှာတဲ့။ အဘ နင်ဝမ်းသာရဲ့လား။”

ဟု အားပါးတရ ပြောရှာလေ၏။ အဘိုးကြီး မိနောမှာ မြေးကလေး များ ပြောစကားကို ဝမ်းသာအားရ နားထောင်ရသော်လည်း မိမိမျက်စိအောက် တွင် ကြီးပြင်းလာရသည့်ကလေးများကို အဝေးသွားရန် စိတ်မချသကဲ့သို့ ခပ်မိမိ

စဉ်းစားလျက် တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း အတော်ကလေး အတွေးနက်သွား မိလေ၏။

“အဘ ငါတို့ နက်ဖြန်ကာ သွားရမယ် သိလားအဘ၊ ဒီမှာ ကောင်း ကောင်းနေဟေ့”

ဟု မိသောက်က ထပ်ပြောရာ အဘိုးကြီးက . . .

“ဟဲ့ မိသောက်နဲ့ မတ်နွမ့် နင်တို့ သူ့ငွေယူလာကြပြီလား၊ ငါတော့ တယ်မသွားစေချင်ဘူး၊ နင်တို့ကို ငါ့အနားမှာပဲထားချင်တယ်၊ လူတွေဟာ တချို့ မကောင်းဘူး၊ မိသောက်က ယောက်ျားလေးမို့ ကိစ္စမရှိပေမဲ့ မတ်နွမ့်က မိန်းကလေးဖြစ်လို့ ငါစိတ်မချဘူး၊ နင်တို့သွားရင် ငါလဲလိုက်မှာပဲ၊ ဘယ်ကိုသွား ကြမှာလဲဟ”

ဟု မေးမှ . . .

“အဘရေ ငါတို့ ဝေးဝေးမသွားရဘူး၊ ကျပ်ပြင်နားတင်ပဲ၊ အဲ ဟိုမှာ ငါနဲ့ မတ်နွမ့် တဲတစ်ခုရမယ်၊ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး၊ မတ်နွမ့်ကို ငါကြည့်မှာပေါ့၊ ငါ့မှာလဲ ဓားရှည်အရှိသားပဲ၊ အဘ ဒီမှာ အေးအေးနေရစ်ပါ၊ ငါတို့ ခဏခဏ ပြန်လာကြည့်မှာပေါ့”

ဟု ပြောသောကြောင့် အဘိုးကြီးမိနောမှာ နောက်ဆုံးတွင် သဘော တူ ရရှာလေ၏။

ဘိုးလှသည် မြေလတ်သား လူပါး လူလည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကျောက်တွင်းနယ်သို့ရောက်သာပြီးနောက် ကျောက်တွင်းလိုင်စင် ယူ၍ လူငှားများနှင့် ဖော်ယူနေသူဖြစ်လေ၏။ ၎င်း၏ လူယုံလက်ရင်းတပည့် မှာ မောင်ညှာဆိုသူဖြစ်၍ မောင်ညှာမှာလည်း ဆရာလူပီပီ ပါးရည်နပ်ရည် အထူးရှိလျက် သွက်လက်ဖျပ်လပ်သလောက်လည်း မိုက်စိတ်ရှိသူဖြစ်ရာ ဆရာ၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲအတိုင်း အလိုတော်ကျ အမြဲဆောင်ရွက်ပုံသော သတ္တိရှိလေ၏။

“မောင်ညွှာရဲ့ မတ်နွန်ကလေးဟာ သိပ်လှတာပဲကွာ၊ ငါတော့ . . . ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဆရာလဲ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်လာပြီဆို တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့်သာ ကောင်မကလေးအပါလှော်လာတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ဆရာ ကောင်မလေးမောင် မိသောက်က တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ သူ့ခါးထဲမှာ ဓားကြီးအမြဲရှိတယ်”

“ဓားလောက်တော့ အပျော့ပေါ့ကွာ၊ ငါ ဒီနယ်ရောက်လာတာ ကြာ သလောက် ဓားခဲတာလဲ အံ့ခွနေပါပြီ။ မင်းလဲ ဆရာအရည်အချင်းသိသားနဲ့၊ မပူစမ်းပါနဲ့။ သူတို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အချို့ခံနဲ့ဆွဲယူ ရင် ပါတာချည်းပဲမဟုတ်လား၊ ကျောက်ပြာသာဒ်က ကောင်မကလေးတုန်းက လောက် မခဲယဉ်းသေးပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာအကြောင်းတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိ ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ဒီကောင်မကလေးတွေဟာ ရိုးလဲ အလွန်ရိုးရှားကြတယ်၊ သူတို့ သူများပြောတိုင်းလဲ ယုံလွယ်ရဲ့၊ နောက်ပြီး ချစ်မိမှဖြင့် တမ်းတမ်းစွဲပဲ ဆရာ ဘယ်လိုခွာချလိုမှမရအောင် စွဲနေတတ်ရှာလို့ ဒီလိုခွဲမျိုးခံတာလေးတွေ တွေးမိရင် အတော်သနားစရာကောင်းတာပဲ”

“အံ့မာ ဟေ့ကောင် မင်းက ဒီနေရာလာပြီး ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာ ထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သနားရင် မင်းလိုက်ပြီးလုပ်ကျွေးနေပါလား။ ဘာဖြစ်လဲ ကွ၊ ရရင်ကြိတ်မှာပေါ့။ လူထဲထည့်ပြီး သနားနေရဦးမှာလား။ မင်းက ငါ့ကို တရားပြနေပြီပေါ့လေ”

“ဟာ . . . ဒီလိုလဲ စိတ်မတိုပါနဲ့ဆရာရယ်၊ ဆရာအလုပ်ကို ကျွန် တော်က ကန့်ကွက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တည်းမို့ အကျိုး အကြောင်းပြောတာပါ။ နို့ မတ်နွန်ကို ဆရာတော်တော်ခရီးရောက်နေပလား”

“တစ်ဝက်လောက်တော့ သေချာနေပြီကွ။ ကောင်မကလေးက ငါ့ကို အတော်ယုံကြည်လာတယ်။ ငါကလဲ ကျောက်တူးတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့၊ မြေ

သယ်တဲ့အထဲကနေပြီး သက်သာအောင်နေစေတယ်။ မိသောက်လဲ သူ့ညီမ
ကလေး သက်သာအောင်ခိုင်းတာနဲ့ ငါ့ကို အတော်ခင်မင် ကျေးဇူးတင်တယ်။
ငါက သူ့ကို အမြဲမျက်နှာသာပေးပြီး အဝတ်အထည် အစားအသောက်ကလေး
နဲ့ ချောထားတော့ တစ်နေ့တခြား ယုံကြည်အားကိုးနေရှာတယ်။ အားအားရှိတဲ့
အခါ တို့က အထူးအဆန်းအကြောင်းတွေပြောပြရင် နှစ်ယောက်စလုံး အားကြီး
သဘောကျတာပဲ။ ငါ့ကိုလဲ သဘောကောင်းတဲ့လူဆိုပြီး အားကြီးခင်နေကြ
တယ်။ မိသောက်ကလဲ ငါ့ကို အတော်ယုံနေပြီ။ တစ်ခါတလေ သူတို့အဘိုးကြီး
ဆီပြန်တဲ့အခါလဲ ငါက မုန့်ဖိုးကလေးများပေးလိုက်တဲ့အခါ သိပ်ဝမ်းသာရှာကြ
တာပဲ။ ငါဟာ သူတို့လူယုံဖြစ်လာပြီ။ ဒီတော့ လူယုံက သေအောင်ပူးသတ်
ဖို့ လိုတော့တယ်ကွ။ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုက မတ်နွံနွံကလေးကို ငါ့လက်တွင်း
ရောက်ဖို့အရေးကြီးနေတာကလား”

“နောက်တော့ကောဆရာ၊ ဒီကျောက်တွင်းအလုပ်က တန်းလန်းကြီး
နဲ့ . . . ”

“ခက်လွန်းလို့တပည့်ရာ မိုးကျလာရင် ကျောက်တွင်းတွေကို ပိတ်ရ
မှာပဲ။ လူစုကွဲရောမဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့သွားပြီး မျက်နှာပြနေစရာလိုတော့
လဲ”

“အဲ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဪ . . . ဆရာ . . . ဆရာ . . . ဆရာတို့
လုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ သိပ်စေ့တာပဲဗျာ။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော် တပည့်ခံနေ
တာ။ ဒါနဲ့ဆရာရေ မိုးမိတ်က အုံးချိုကလေးနဲ့ မိုးကုတ်ဈေးထဲမှာ တစ်နေ့က
တွေ့လာတယ်။ ရှင့်ဆရာ ဘယ်မလဲတဲ့၊ ကျွန်မကို ရက်စက်သွားလိုက်တာရှင်၊
တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ကျန်ရစ်တာပဲ၊ ခုမှ
လမ်းဘက်က ဘိုကပြားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ရနေလို့ စိတ်ပျောက်လက်
ပျောက်ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆရာလဲ ဟိုက
တည်းက အောက်ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဆရာဆီမှာ မနေတာအလောက်
ကြာသွားပြီလို့ တော်တော်ညာပြောလိုက်တယ်ဆရာ။ ဆရာ့အားတွေက

များလွန်းတော့ ဟိုသွား မလွတ်၊ ဒီသွားမလွတ်အောင် တွေ့ တွေ့လာတာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အေးကွာ . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် လော့ကကြီးမှာ ကိုယ်ကောင်းကြံပြီး အသားယူနေရတာ အပျော်ဆုံးပဲဟေ့။ ညှာတာတတ်တာတွေ၊ သနားတတ်တာ တွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်တာတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချုပ်ချယ်ထားရာကျ သကဲ့။ ကိုင်း မင်းလဲ ထမင်းလေးဘာလေးချက်ကွာ၊ ငါ မတ်နွန့်တို့တဲဆီ လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ဆေးတံကိုခဲ၍ ရွက်ဖျင်တဲကလေးမှ ထွက်သွားလျှင် တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ညှာလည်း ဆရာကို မျက်စိတဆုံးကြည့် ကျန်ရစ်ကာ-

“အင်း ငါ့ဆရာလဲ ကျောက်တူးရတဲ့အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ မြာသိုက်တူး ရတဲ့ကံ့စွဲကတစ်ဖက်၊ ဒလက်လည်နေရှာတာပါပဲကလား။ တစ်နေ့တော့ လည် လွန်းတဲ့ဘီး ချေးနင်းမိပါလိမ့်မယ်။ ခုကို သူ့ဟာသူသာမသိတာ၊ သူနင်းသွားတဲ့ ခြေရာတွေဟာ ရှုပ်ပွေ့ကျန်ရစ်တာပဲ။ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် တော်တော်လဲ ရက်စက်နိုင်တဲ့လူ။ ဒီလောကကြီးမှာ သူ့သနားညှာတာရမယ့်လူရယ်လို့ တစ် ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့အစားပါပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားပြောဆိုရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

မောင်ညှာမှာ ဆရာ၏အလိုတော်ရို လက်ရင်းတပည့် လူမိုက်တစ်ဦး ဖြစ်သော်ငြားလည်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောစိတ်ထားနှင့် မတရားပြုမှုရာများ တွင် ဆရာဘိုးလှ၏စံချိန်ကို မမိသေးသည့်အားလျော်စွာ တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်း၏ အတွင်းသန္တာန်၌ လူတစ်ဖက်သားအား သနားကြင်နာစိတ်ကလေးများဝင်လာ တတ်သူဖြစ်လျှင် ယခုတွေ့မြင်ရသော လီရှောမောင်နှစ်မနှစ်ဦးကို အထူးပင် သနားနေသူဖြစ်လေ၏။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ဆင်းရဲသူများမှာ အနည်းငယ်သော ဆန်ကလေး၊ ငွေကလေး အခကြေးငွေကလေးမြင်၍ ဘိုးလှ၏အလုပ်ခွင်သို့ လိုက်ပါလာကြ ရှာသည်မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောဉာဏ်နှင့် အကွက်ဆိုက်အောင် ကြံလာ

သော ဘိုးလှ၏အတွင်းပရိယာယ်ကို နားမလည်ရှာဘဲ မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက် မှား
နေရှာသဖြင့် တစ်နေ့တွင် ရိုးရိုးသားသားနှင့် အပြစ်ကင်းမဲ့လှသည့် မတ်နွန်
ကလေးမှာ ဘိုးလှတည်းဟူသော သွေးစုပ်ကောင်ကြီးအား လှပတောင့်တင်း
ဝါဝင်းနုထွတ်သော ကိုယ်ကလေးအား မျိုဝါးစားသောက်စေရန် အယောင်
ယောင်အမှားမှားနှင့် အပ်နှင်းမိရှာတော့မည်တကားဟု တွေးမိတိုင်းပင် သနား
လျက်ရှိလေ၏။

သို့သော် ဤကိစ္စ၌ မိမိက သနားနေ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်
ရောက်တားဆီးပုံသည်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲက သနားရုံသာ သနားနေရလျက်
အဖထက် သားတစ်လမကြီးပုံသဖြင့် ဘာသိဘာသာ အေးဆေးစွာပင် နေလိုက်
ရလေ၏။

“မတ်နွန်ရေ နင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဒီနေ့ ငါအလုပ်နားပေး
တယ်၊ မိသောက် ဘယ်သွားသလဲ”

“ဟုတ်တယ်မောင်ကြီး မိသောက် အဘဆီကိုခဏသွားကြည့်တယ်”

“ဪ ခါဖြင့် နင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ထိုင်လေ ငါရေနွေးအိုးသွားတယ်ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မောင်ကြီး နင့်ဖို့လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတယ်မှာပေါ့”

“ဟာ နေပါစေ၊ ငါမသောက်ချင်ဘူး၊ လာပါ ဒီမှာထိုင်ပါ၊ ငါပျင်းလို့
နင်တို့ဆီကိုလျှောက်လာတာ၊ စကားပြောရအောင်”

“မြို့အကြောင်းပြောမလားကွဲ့၊ ငါ နားထောင်ချင်တယ်”

“မြို့အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်တဲ့အကြောင်းပြော
မလို့”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းဟုတ်လား၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ချစ်လို့လဲ၊ ဟို အောက်
ပြည်က ကောင်မလေးချောချောကလေးနဲ့ ချစ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ အောက်ပြည်က လူတွေကို တစ်ယောက်မှမချစ်ခဲ့ဘူး၊ အခု ဒီကျမှ ငါချစ်ချင်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့နေလို့ နင့်ကို ပြောပြမလို့ဟဲ့”

“အေး ကောင်းတယ်ဟဲ့၊ ငါလဲ ဒီကောင်မလေးကို ချစ်မယ်နော်”

“ငါ့ကိုကော မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်တာပေါ့ဟဲ့၊ မောင်ကြီးကိုလဲချစ်တာပေါ့၊ မောင်ကြီးချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုလဲ ချစ်မှာပေါ့”

“နင် ငါ့ကိုတကယ်ချစ်သလား”

“အို ချစ်တယ်ဟဲ့”

“ငါလဲ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ငါချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ နင်ပဲဟဲ့”

“ဟင် မောင်ကြီးကလဲ ငါက တခြားပြောသလားလို့”

“နို့ . . . နင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား၊ ငါကတော့ သိပ်ချစ်တာပဲ၊ နင့်ကို မချစ်ရရင် ငါသေသွားလိမ့်မယ်၊ နင် ငါ့ကို မသနားဘူးလားဟင်”

ဟု ပြောကာ ဘိုးလှသည် အက်တင်အမျိုးမျိုးလုပ်ကာ မတ်နွမ့်၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ညှစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ရိုးသားလှသော လီရှောမကလေး မတ်နွမ့်မှာ ဘိုးလှ၏မျက်နှာကို သနားကြင်နာစွာစိုက်ကြည့်နေမိရှာလေ၏။

ငင်း၏စိတ်ထဲတွင်ကား ဘိုးလှမှာ မိမိတို့ကို အလုပ်ပေးထားသော ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေရုံမက မိမိတို့အပေါ်တွင် အစစအရာရာ အရေးတယူ ခင်မင်စွာ ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်လာသော ကျေးဇူးများကြောင့် အလွန်တရာ စိတ်သဘောကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ချစ်ခင်ယုံစား အားကိုးကြီးထားခဲ့သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မတ်နွမ့်မှာ ဘိုးလှကို မချစ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘဲ နဂိုမူလကတည်းက ခင်မင်အားကိုးပြီးဖြစ်ခဲ့၍ ငါ့ကိုမချစ်ရရင် သူ့သေသွားမှာလားဟု သနားစိတ်ကလေးများဝင်ကာ ချစ်ပါတော့ဟု ချက်ချင်းပြောချင်လာလေ၏။

သို့သော် သူ့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးမှာလား၊ ငါ့ကို ခဏကလေးချစ်ပြီး တော်တော်ကြာတော့ ပစ်သွားမှာထင်ပါရဲ့ဟုလည်းကောင်း၊ ဒီလူဟာ လူနိုးလူကောင်းပါ။ တခြားလူတွေနဲ့လည်း မတူပါဘူးဟုလည်းကောင်း၊ တစ်မျိုးတမည်တွေးနေမိပြီးလျှင် ငယ်စဉ်က အတူကြီးခဲ့ရသူ သူငယ်ချင်း၊ ယခုကြီးပြင်းမှ မိမိအား ပိုးပန်းချစ်ကြိုက်နေရှာသည့် “မိအိုက်” ခေါ်သော လီရှောလူပျိုချောကလေး၏ မျက်နှာကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းမြင်လာကာ မိမိ ဘိုးလှကိုယူလိုက်ပါက မိအိုက်ကို သနားစရာ ကောင်းနေမည်ကိုလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံတွေးကာ မတ်နွမ့်၏ ရင်ထဲတွင် ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေရှာလေ၏။

“မတ်နွမ့်ရဲ့ ပြောစမ်းပါ။ ငါ နင့်ကိုမချစ်ရဘူးလားဟင်၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ချင်တယ်ဟဲ့၊ မချစ်ရရင် ငါ ဟောဒီတောင်ပေါ်ကခုန်ချသေလိုက်မှာပဲ၊ ငါ့ကို မသနားဘူးလားဟင်”

ဟု မတ်နွမ့် ပါတော့မည်ထင်သဖြင့် ရှေးကထက် အက်တင်ကောင်းအောင် ဟန်ဆောင်ကာ ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောပြီး မတ်နွမ့်၏ကိုယ်ကလေးကို ကျပ်တည်းစွာ ပိုက်ပွေ့ဖြစ်ညစ်လိုက်သဖြင့် အရိုး အရိုင်းကလေး မတ်နွမ့်မှာ ဘိုးလှကို သနားသည်ထက် ပိုမိုသနားလာလေ၏။

သနားစရာတွင် အတွေ့နှင့်အငွေ့ကလည်း လက်ငင်းအဆင်းတွန်းနေသောကြောင့် မိအိုက်ကိုဥဲ့ညှာချင်သလိုလိုနေခဲ့သော စိတ်များမှာ တစ်ခါတည်း လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်လျက် မျက်စိအောက်တွင် မချိတင်ကဲ အချစ်လွန်ဆွဲနေသော ဘိုးလှဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်လဲပြိုသွားကာ-

“မောင်ကြီး နင်က တော်တော်ကြာတော့ အောက်ပြည်ပြန်သွားမှာ၊ ငါ့ကို တစ်သက်လုံးချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင် ငါ့ကိုချစ်ရင် နောက်တော့ ငါဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်ဟဲ့”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့ကလေး ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ မတ်နွမ့် မိမိဘက်သို့ လုံးလုံးယိမ်းငိုက်လာကြောင်း အတပ်သိသွားသဖြင့် တအားတက်ကာ-

“နင့်ကိုချစ်ရရင်လေ ငါဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး မတ်နွဲ့မို့၊ နင်နဲ့ ဒီမှာ ပဲ အမြဲနေမယ်၊ ငါ့ကိုမယုံရင် နင်လွဲမှာပဲ၊ ငါဟာ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တာ”

ဟု အာသန်သန်ပြော၍ သဘောရိုး လီရှောမကလေးမှာ ဘိုးလှကို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟု အထင်ပေါက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဝမ်းသာအားရ နှင့် . . .

“နင် မပြန်ဘူးဟုတ်လား၊ နောက်တော့ ငါ့ကို လိမ်မသွားနဲ့နော် မောင်ကြီး”

ဟု ပြောကာ ကျင်လည်သော ဘိုးလှ၏ သန်မာသည့်လက်မောင်း ကြားတွင် အားထားသော မျက်နှာကလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်း တဖွေးဖွေးကြည့်ပြီး လောကကြီး၏ အချစ်အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်မှန်းမသိ ဝင်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ကစ၍ မတ်နွဲ့မို့မှာ ဘိုးလှ၏ပြုပြင်ချယ်လှယ်ရာသို့ အချစ်နယ် ကျယ်ကျယ်နှင့် တလည်လည်ပါ၍ နေရှာတော့၏။ အရိုင်းချစ် အနိုးချစ်ကလေး ဖြစ်သောကြောင့် အရူး အမဲသားကျွေးမိသလို ဘိုးလှကို တမ်းတမ်းစွဲ၍ နည်း နည်းကလေးမှ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေရှာကာ အလုပ်ခွင်သို့ ပင် မလိုက်ပါနိုင်ဘဲ ဘိုးလှ၏ ရွက်ထည်တဲနှင့် မိမိတို့နေရာ ကောက်ရိုးတဲက လေးကို ဥဒဟိုကူးသန်းပြီး ဘိုးလှတည်းဟူသော မိမိ၏အချစ်ကသိုဏ်းကွက်ကြီး ကိုသာ အခါခါကြည့်၍ ပီတိသောမနဿဖြစ်နေရှာတော့ရာ ဘိုးလှကလည်း ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို မတ်နွဲ့မို့ မိမိတဲသို့လာနေသလောက် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်ပြီး အလုပ်ခွင်သို့ ဆင်းမည်ကိုပင် တားဆီးထားလေတော့၏။

မောင်အကြီးဖြစ်သူ မိသောက်ကား အစပထမသော် အကြောင်းကို မရိပ်မိရှာသေးသဖြင့် နှမကလေး အလုပ်ခွင်သို့မဆင်းလာသည့်အခါ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွဲ့မို့ နင်ဘာလို့ အလုပ်မဆင်းတာလဲ၊ သူ့ငွေယူရင် သူ့ အလုပ်ကို ကျေအောင်လုပ်ရတယ်ဟဲ့”

ဟု ပြောသော်လည်း မတ်နွဲ့မို့က . . .

“ငါ ဒီမှာမလုပ်ပေတဲ့ မောင်ကြီးအိမ်မှာ သွားနေတာပဲ။ မောင်ကြီးက လဲ အလုပ်မဆင်းရဘူးပြောလို့ နေတာပေါ့ဟဲ့၊ မိသောက်ရဲ့ ငါ့ကိုလေ မောင်ကြီး ကလေ သိပ်ချစ်နေပြီ၊ ငါကလဲ ချစ်တာပဲကွယ့်၊ သူနဲ့ငါနဲ့လေ အခု သိလား မိသောက် . . . ”

ဟု အရူးအမိုက် အရိုးအရိုင်းကလေးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘွင်း ဘွင်းရှင်းရှင်းဖွင့်၍လင်းလိုက်မှ မိသောက်မှာ ပါးစပ်ကြီးဟလျက် ကြက်သေ သေနေပြီး မျက်နှာကြီးများ နီမြန်းလာကာ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွမ့် နင်တယ်မိုက်ပါလား၊ ငါ့ကို အစက ဘာလို့မတိုင်ပင် တာလဲ၊ အဘက ငါ့ကိုအတန်တန်မှာတာ သိရက်သားနဲ့၊ နင် ဒီလူကိုယူရ မလား၊ အဘသိရင် ငါရော နင်ရော အားကြီးစိတ်ဆိုးမှာ၊ ဒီလူတွေဟာ သစ္စာ မရှိဘူး၊ တော်တော်ကြာ နင့်ကိုပစ်သွားမှာ၊ တောက် နင်တယ်မိုက်တာကိုး မတ် နွမ့်၊ ဟိုခွေးကောင်ကလဲ ဘာတုံး ငါ့နှမကလေးကို ဒီလိုကြံရမလား၊ ရိုးတီး ယားတားလုပ်ရင် ငါ့ဓားနဲ့သွားခုတ်သတ်ပစ်မယ်”

ဟု ခါးထဲက ဓားဆွဲပြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်သောအခါ မတ်နွမ့်မှာ မျက်ကလဲ ဆန်ပျာဖြစ်သွားရှာပြီး မိသောက်၏ ဓားကြီးကိုဆွဲလှကာ . . .

“အို မောင်ကြီးကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မိသောက်ရာ၊ ငါ မောင်ကြီးကို သိပ်ချစ်နေပြီ၊ မောင်ကြီးကလဲ ငါ့ကို အများကြီးပဲချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုမချစ်ရရင် တောင်ပေါ်ကခုန်ချပြီး သေမှာတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလဲသနားလို့ ချစ်လိုက်တာပဲကွယ်၊ မောင်ကြီးဟာလေ အားကြီးသဘောကောင်းပါတယ်ဟဲ့၊ တခြားလူတွေလို မဆိုးပါဘူး၊ တို့ကို ငွေတွေ ဆန်တွေ အများကြီးပေးတယ်မဟုတ်လား မိသောက် ရဲ့၊ သူ အားကြီးလိမ္မာပါတယ်ဟယ်၊ အဘက တခြား တခြား လူတွေလို ဆိုးလိမ့်မယ်ထင်ပြီး မှာတာပါ၊ မောင်ကြီးသဘောကောင်းတာသိရရင် အဘ စိတ်မဆိုးပါဘူးကွယ့် နော်၊ မောင်ကြီးကို ဓားနဲ့မခုတ်ပါနဲ့ မိသောက်ရယ်၊ ငါ သေမှာပဲ၊ မောင်ကြီးသေရင် ငါမနေဘူး”

ဟု ခါးခါးသီးသီး ကာကွယ်နေသောကြောင့် မိသောက်မှာ မိမိနှမ
 လေးသည် ဘိုးလှအား တမ်းတမ်းစွဲချစ်ခင်နေရှာပြီဟု သနားကရုဏာသက်လာ
 ပြီး သက်ပြင်းကြီးကို တစ်ချက်ချလိုက်ကာ “ငါတော့ စိတ်ညစ်တာပဲ မတ်နွမ့်ရာ၊
 နှင် ဒီလူကိုမှ သွားကြိုက်ပလေဟယ်၊ တို့လူမျိုးချင်းယူရင် ငါမမူပါဘူး၊ ခုတော့
 သူနဲ့တွေ့ပြီး နှင် တစ်နေ့ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

ဟု ညည်းညည်းညာညာကြီးပြောလျက် လက်က ဓားကြီးကို လွှတ်ချ
 လိုက်လေ၏။

“အို မိသောက်ကလဲ မောင်ကြီးက ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ဆိုနေ၊
 ဘယ်တော့မှ ပစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

ဟု စိတ်ချလက်ချပြီး အယူသီး ပြောနေရှာလျှင် မိသောက်တွင်
 ခေါင်းကြီးကို တဖြည်းဖြည်းရမ်းပြီး-

“မတ်နွမ့် နှင် မသိဘူးနော်၊ နှင်မိုက်ပြီ၊ နှင်လေ နှင့်ကြောင့် ငါစိတ်
 ညစ်တယ်၊ ကဲ ကဲ ခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါပေါ့လို့ဖြစ်ရတာ၊ ငါ
 ဘိုးလှကောင်ကို ဒီလိုမလုပ်ဘူးထင်လို့ နှင့်ကို ဂရုမစိုက်မိတာ မှားတာပဲ။ အခု
 မှတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီတော့ နှင် သူနဲ့ရတဲ့အကြောင်း အဘ မသိစေ
 နဲ့၊ အဘသိရင် ငါ့ကိုအပြစ်တင်မယ်၊ နှင့်ကိုလဲစိတ်ဆိုးမယ်၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့
 အဘက နှင့်ကို မိအိုက်နဲ့ပေးစားမလို့ တိုင်ပင်ထားတာ၊ ခုတော့ နှင်က သူ့ကို
 ယူတယ်ဆိုရင် မိအိုက်က မိုက်မိုက်နဲ့ ဓားနဲ့လိုက်ခုတ်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ
 မသိစေနဲ့တော့၊ နှင်လဲ သူ့ကို သတိထားပေါင်း၊ တစ်နေ့ နှင် ဒုက္ခကောင်း
 ကောင်းဖြစ်ရချည်သေးရဲ့ မတ်နွမ့်ရယ်”

ဟု မျက်ရည်တလည်လည်နှင့်ပြောနေလျှင် မတ်နွမ့်မှာ ဝမ်းနည်းကာ
 မျက်ရည်ကလေးများ တသက်သက်ကျလာရှာလေ၏။ သို့နှင့်လည်း အချစ်မီးက
 အပြင်းတောက်လောင်ဆဲဖြစ်၍ စိတ်ညစ်ဖို့ကို သတိမရ ဘိုးလှ၏အချစ်ပိုက်
 ကွန်တွင်းတွင် ဘဝင်ကြည်နူး အပျော်ကြူး၍သာ အချိန်ကုန်ရှာပြီး အဘိုးကြီး
 မိနော့ကိုကား ထိုအကြောင်း မကြားမသိရအောင် မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်
 လုံခြုံစွာ ဖုံးဖိ၍သာထားကြလေ၏။

မိသောက်ကား အမှုလွန်ပြီးဖြစ်၍ ပြင်မရသည့်အပြင် နှမသယ်ကလည်း တမ်းတမ်းခွဲကြီး ဖြစ်နေဆဲဖြစ်သောကြောင့် အနှောင့်အယှက်ပြုလိုက်လျှင် မိမိနှမပင် စိတ်ညစ်ရမည်ကို တွေးပူကာ မချီတယ်နှင့်သာ အလိုက်သင့်ကြည့်နေလိုက်ရရှာတော့၏။

မတ်နှမ့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် အချစ်အေးယာဉ်စီးနေသောအခါများတွင် တစ်ထောင့်တစ်နားက သက်ပြင်းကြီး တအားရှူချကာ “အင်း မတ်နှမ့် မတ်နှမ့် ပျော်ရှာတုန်းရှိသေးတယ်။ နင်ဒီလိုပျော်နေသလောက် တစ်နေ့ကျ ဒုက္ခရောက်ရှာတော့မယ်။ ဒီလူတွေဟာ ဘယ်လောက်ရိုးပါတယ်ဆိုဆို၊ ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ်ဆိုဆို တို့တောင်ပေါ်သားတွေကို တစ်သက်လုံး မယားလုပ်မထားနိုင်ဘူး။ နင် မိုက်လေခြင်း မတ်နှမ့်ရယ်။ ခု ပြုံးနေတဲ့ နင့်မျက်နှာကလေးဟာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ မျက်ရည်စိုစိုနဲ့ ငိုနေရတာ မြင်ရတော့မှာပါကလား”ဟု ကရုဏာပွား၍ သနားမဆုံးဖြစ်ပြီး ဓားကြီးကိုသာ မကြာခဏ စမ်း၍ နေမိရှာလေ၏။

ဘိုးလှသည်ကား စားနေကျကြောင်ပါးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အသစ်စက်စက် နှစ်သက်မကုန်နိုင်သော အပျိုရည်အပျိုသွေးနှင့် လီရှောမကလေး မတ်နှမ့်အား လက်ဝါးကြီးအုပ်၍ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်အောင် သွေးဆောင်တုပ်ချည်၍ အသွေးအရည်လျှမ်းသော ပန်းဝတ်ရည်ထုံရနံ့ကို ခန့်ခန့်ကြီးစုတ်မျိုးစားသောက်နေလျက် နေ့ရက်တွေအတော်များလာခဲ့လေရာ အသစ်ပြောင်း၍ အဟောင်းကိုစွန့်ချင်သော ဝါသနာအတိုင်း မတ်နှမ့်နှင့်နေရသည်ကို ငြီးငွေ့စပြုလာလေ၏။

အချစ်ပန်းကို မညှိုးတန်းဆင်မြန်းနေရှာသော အရိုးခံမကလေး မတ်နှမ့်မှာမူ အခါတိုင်းနည်းတူ ချစ်သူ၏အနီး၌ ပွတ်သီးပွတ်သပ် ပူးကပ်မြဲနေရှာသော်လည်း ငြီးငွေ့စပြုလာသော ဘိုးလှက ရှေးအခါကလောက် အချစ်သဘောနှင့် ရောနှောဆက်ဆံခြင်းမပြုဘဲ ခပ်လွဲလွဲ ခပ်ရှောင်ရှောင်ပြုကာ ကျောက်တွင်းရှိရာသွား၍သော်လည်းကောင်း၊ မြို့ပေါ်တက်၍သော်လည်း

ကောင်း နေတတ်ပြီးလျှင် တဲတွင် မတ်နွမ်နှင့်အတူနေသောအခါများတွင်လည်း မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် သီးခြားနေသည့်အခါနေတတ်၍ မတ်နွမ်က ထုံးစံအတိုင်း အရောဝင်လာသည့်အခါများမှာပင် ဆယ်ခါတစ်ခါ မကြည်လင်ဘဲ ခပ်အင်အင် ဈေးတက်နေရှာလေ၏။

ယင်းသို့ ဘိုးလှ ဈေးတက်နေသောအခါ ရိုးရှာသူ မတ်နွမ်ကလေးမှာ လင့်အလိုက်ကိုတိုး၍ ဂရုစိုက်ပြီး မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ရှေးကထက် ယုယပြုစုနေရှာပြန်လျှင် အကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်သူ ထမင်းချက် မောင်ညွှာက လီရှောမကလေး မတ်နွမ်ကို အထူးသနား၍ နေမိကာ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အပြစ်မဲ့သူကလေးအား ဘိုးလှ ငေါက်ငမ်းမာန်မဲပစ်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မသိမသာ လက်တို့ကာ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွမ်ရဲ့၊ ဆရာအနား ခဏခဏသွားမနေနဲ့။ သူ့ကျောက်တွင်းက ကျောက်မရလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ညစ်နေတုန်းကို သူ့အနား လူလာတာ မကြိုက်ဘူးဟဲ့”

ဟု တစ်ဖက်လှည့်နှင့် သတိပေးထားသည့်အခါ ထားရှာလေရာ အရိုးခံချစ်နေသူ မတ်နွမ်မှာ ဘိုးလှကို ချစ်ရာက အသနားတွေပိုလာပြန်တော့၏။

“မောင်ကြီး ကျောက်မရလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်နော်။ ငါ သိပ်သနားတာပဲ။ မောင်ကြီးမျက်နှာအိုနေရင် ငါသေချင်တယ်။ ကျောက်များများရရင် မောင်ကြီး ပျော်လာမှာပဲ။ အို . . . ငါလဲ သွားတူးမှာပေါ့။ ငါပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းပါစေ။ မောင်ကြီးပျော်ပျော်နေရအောင် ငါ ကျောက်အများကြီးရှာပေးမယ်”

ဟု စိတ်ကူးပြီး ကျောက်တူးရာသို့ အလုပ်ဆင်းပြန်ကာ အပန်းတကြီး ကျောက်ရှာလျက်ရှိလေ၏။

တူးထားသော ဖြန်းမြေများကို တောင်းကြီးနှင့် အားရပါးရရွက်ယူကာ ရေအိုင်မှာ တနေကုန်တစ်နေခန်း မောရမုန်းမသိ ဆေးကြောမွေနှောက်၍ ကျောက်တုံးကလေးတစ်လုံးတလေပေါ်လာသောအခါ အားရဝမ်းသာ ဘိုးလှ ရှိရာသို့ပြေးပြီး . . .

“မောင်ကြီးရေ ဟေ့မောင်ကြီး ငါကျောက်ရလာပြီတဲ့၊ ဝမ်းသာရဲ့ လားဟင်”

ဟု ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိပြောကာ ပါလာသောကျောက်ကလေး များကို ဘိုးလှလက်ထဲ ထည့်လိုက်လျက် ဘိုးလှမျက်နှာကို အကဲခတ်ရာ ဘိုးလှ မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်ပင် တွေ့မြင်ရပြန်ခြင်းကြောင့် ဒီကျောက် အဖိုး မတန်သေးလို့ မပျော်သေးတာထင်ပါရဲ့။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ကျောက်ကို ငါရ အောင်ရှာပေးမယ်။ ဒီတော့မှ မောင်ကြီးပျော်လာမှာပဲ။

ဟု ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မျက်နှာလိုအားရ ကျောက်တွင်းအနီးသို့ ပြေးလာပြန်လေ၏။

မိသောက်ကလည်း နှမကလေး ယခုတလော အလုပ်ဆင်းနေသည် ကို တွေ့ရပြန်ရာ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွဲ့နွဲ့ နင်အလုပ်ဆင်းပြန်ပြီလား၊ ခုတော့ နင့်လင်က မလုပ်နဲ့ လို့ မပြောတော့ဘူးလားဟဲ့”

ဟု မေးမိရာ . . .

“အို မဟုတ်ဘူး မိသောက်ရဲ့ မောင်ကြီးလေ ခုတလော ကျောက်မရ လို့ စိတ်ညစ်ပြီး မှိုင်မှိုင်နေတာကို ငါသနားတာနဲ့ သူ့စိတ်ပျော်အောင် ကျောက် များများရပါစေတော့လို့ ငါလာလုပ်နေတာပါ”

ဟု ပြောလျှင် မိသောက်က အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ ကျောက် မရရမှာလဲ။ တို့တွင်းကလဲ အတော်အသင့် ထွက်သားပဲဟဲ့”

ဟု ပြောသည့်တိုင်အောင်

“အို အတော်အသင့်ထွက်ပေတဲ့ သူလိုချင်တဲ့ကျောက်ကောင်းမျိုး မရသေးလို့ပေါ့ဟဲ့။ ဒါကြောင့် ငါလဲ ကြိုးစားရှာနေတာဆိုမှ နင်က သိလဲမသိ ဘဲနဲ့”

ဟု စူတူတူပြောကာ ရေအိုင်တိုင်း တကုန်းကုန်းနှင့် ကျောက်ဖြုန်းတို့ ကိုရှာနေတော့၏။

မိသောက်ကား အကြောင်းကို တင်ကြိုသိထားသကဲ့သို့ နှမသယ်ကလေးအတွက် တစ်ရက်မှ စိတ်မအေးဘဲ ဘယ်နေ့ မျက်ရည်ကလေးတစ်စင်းစမ်းနှင့် လွမ်းခန်းပေါ်ရှာမလဲဟုသာ သေချာပေါက် စိတ်ချလာခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်နေ့မှ စိတ်ချမ်းသာခဲ့သည်မရှိဘဲ မတ်နွမ်းမုတ်နွမ်းကဲကဲသာ မသိမသာ အမြဲအကဲခပ်နေရှာ၏။ ကျောက်တွင်းအလုပ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း မိုးဦးကျကာနီးသဖြင့် အသင့်အတင့် တူးဖော်ရရှိထားသော ကျောက်များကိုလည်း ပွဲစားများနှင့် ရာထားအဖိုးဖြတ်ကာ အရပ်ရပ် အလုပ်သမားများနှင့်လည်း အခကြေးငွေ ရှင်းလင်းစပြုလာကြလေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌မှာ မတ်နွမ်းသည် မျက်နှာကလေးညှိုးငယ်စွာနှင့် ဘိုးလု၏တံမှပြန်လာသည်ကို တစ်နေ့မပြတ် အကဲခတ်နေသူ မိသောက်က ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်၍ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဆောင့်လိုက်သလို အောင့်သွားကာ မတ်နွမ်းရှိရာသို့ ကပျာကယာလိုက်ကြည့်လျှင် တဲအတွင်းရှိ ကွပ်ပျစ်ကလေးအပေါ်တွင် ခေါင်းချပြီး ရှိုက်ကြီးငင်ကြီး ကြိတ်မှိတ်ငိုနေရှာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ယုယကြင်နာ ကရုဏာမကင်း သက်ပြင်းကြီးချကာ အနီးမှာ ထိုင်ပြီး ငိုသံပါကြီးနှင့် . . .

“ဟဲ့ မတ်နွမ်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေသလဲ၊ နင့်လင်က ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ငါ့ပြောစမ်း မတ်နွမ်း၊ ငါမခံဘူး၊ နင့်ကိုဖော်ကားရင် ငါ အခုသွားသတ်မယ်”

ဟု ပြောမှ မတ်နွမ်းမှာ ငိုရာက ခေါင်းထောင်ထလာပြီး

“အို မိသောက် နင်ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ မောင်ကြီးက ငါ့ကို ဘယ့်နှယ်မှ မလုပ်ပါဘူး၊ ငါ စိတ်ညစ်လို့ ငိုတာပါဟဲ့”

“အေး နင်ဘာပြုလို့ စိတ်ညစ်ရတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြော”

“မိုးကျလာတော့မှာမို့ အလုပ်ပိတ်ရတော့မယ်။ မောင်ကြီးလဲ အောက်မြို့ကို ခဏပြန်ပြီး ကျောက်တွေသွားရောင်းမယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုတော့ ဒီမှာ အဘနဲ့ အတူပြန်နေရစ်ခဲ့လို့ပြောတယ်။ သူ ခဏပြန်သွားဦးမယ်တဲ့။ ဟိုမှာ ပစ္စည်းတွေလဲ သိမ်းနေပြီ။ သူပြန်မလာရင် ငါသေမှာပဲ မိသောက်ရဲ့”

“အေး ဒါကြောင့် ငါအစကမပြောဘူးလား။ သူတို့ အောက်ရွာပြန် သွားရင် နင်တို့သာ ဒုက္ခဖြစ်ကျန်ရစ်တတ်ပါတယ်ဆို နင်မယုံဘဲကိုး။ ခုတော့ နင်ငိုရပြီမဟုတ်လား။ ငါလဲ နင့်ကိုသနားတာပဲ”

“အစကတော့ မပြန်ဘူး ဒီမှာပဲနေမယ်ဆိုပြီးတော့ အခုတော့ ခဏ ပြန်မယ်တဲ့ မိသောက်ရဲ့။ သူ့ကျောက်တွေ ဒီမှာရောင်းရင် ဈေးကောင်းမရဘူး တဲ့။ ဟိုအောက်မှာရောင်းရင် ဈေးကောင်းကောင်းရမယ်တဲ့။ ငါတော့ သူပြန်သွား ရင် လွမ်းနေမှာပဲ။ သူ ငါ့ကိုချစ်တော့လဲ ချစ်ပါတယ်ဟယ်။ ငါ့ကို လိမ်မသွား ဘူးထင်ပါရဲ့နော်”

“နင် မိုက်တာပဲ။ ကဲ ကဲ လာ ငါနဲ့အတူ သွားမေးရအောင်၊ နင့်ကိုလဲ မပစ်သွားပါနဲ့ဆိုတာ ငါက ကူပြောပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငိုရွှက်နေရှာ သော နှမကလေး မတ်နွမ့်ကိုတွဲ၍ ဘိုးလှ၏တံဆိသို့ ရောက်လာကြပြန်လေ၏။

“စိတ်ချပါ မိသောက်ရဲ့။ နင့်နှမကို ငါမလိမ်ပါဘူး။ မိုးမကုန်ခင် ကျောက်ရောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“အေးဟယ် ငါနှမကလေးကို သနားပါဟယ်။ နင်ပြန်မလာရင် သူ သေသွားရှာတော့မယ်။ ငါလဲ နင်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ မလိမ်ပါနဲ့ဟယ်။ ငါတို့ကို မသနားပေမယ့် ကောင်မကလေးကို သနားပြီး ဆက်ဆက်ကြီးပြန်လာ ပါဟယ်နော်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ငါပြန်လာမှာပါ။ ငါမလာဘဲကိုနေလို့မရပါဘူး။ ဟော ဒီမှာမြင်လား ဒီကျောက်တွင်းတွေကို သုံးနှစ်တောင် လိုင်စင်ယူထားတယ်။ မိသောက် နင်လဲ ထာပွဲစားတွေပြောသံမကြားဘူးလား။ ငါမပြန်ဘဲနေချင် တောင် ဒီကျောက်တွင်းကို ဆက်လုပ်စရာက ရှိနေတော့ လာရမှာပါဟဲ့။ မတ် နွမ့်ကလဲ ငါ့ကိုမယုံဘူးလား။ နင့်ကို အများကြီး ငါချစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ငါ လိမ်မသွားပါဘူးဟဲ့”

ဟု ကျောက်တွင်းလိုင်စင်ကြီးကိုထုတ်ပြကာ ရိုးသားသော မောင်နှမ နှစ်ယောက် ယုံကြည်လာသည့်တိုင်အောင် အမျိုးမျိုး လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ညာ

လှိုင်း၍နေလေရာ နောက်ဆုံး၌ မတ်နွမ့်နဲ့ မိသောက်တို့လည်း ဘိုးလှစကားကို နားဝင်ပြီး အယုံကြီးယုံလျက် မိုးတစ်ချက်နှစ်ချက်အကျတွင် ဘိုးလှပေးသော ငွေစကလေးများနှင့် မြို့ဆင်းမည့် ဘိုးလှပါ အတူတကွ ကျောက်တွင်းနယ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး မိုးကုတ်မြို့ကြီးပေါ်ရောက်မှ အသီးသီးလမ်းခွဲလိုက်ကြ လေ၏။

မိုးမကုန်မီ ပြန်လာမည်ဆိုသောစကားအရ မတ်နွမ့်လည်း ဘိုးလှအား တလွမ်းလွမ်း၊ တတတနှင့် မျှော်နေရှာလေ၏။ မိသောက်ကလည်း မျက်နှာက လေး ညှိုးနွမ်းနေသော မတ်နွမ့်အား တီးတိုးတီးတိုးနှင့်ကြိုက်ကာ . . .

‘နင့်လင်ပြန်လာပါလိမ့်မယ်ဟာ၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ ဒီလိုမိုင်နေရင် အဘသိသွားလိမ့်မယ်။ မိအိုက်ကလဲ နင့်ကိုအကဲခတ်နေတယ်။ တစ်နေ့က တောင် ငါ့ကိုလာမေးနေသေးတယ်။ မတ်နွမ့်ကလေး ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ မျက်နှာ မသာဘူးလို့ပြောတယ်။ ငါက တော်အောင် ညာပြောလိုက်ရတယ်”

ဟု သတိပေးရလေ၏။ သို့သော် မတ်နွမ့်မှာ မဖုံးမကွယ်တတ်ရှာသော အရိုး အရိုင်းသက်သက်ဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေသလောက် မျက်နှာတွင် ပေါ်ပေါက်နေရာ တစ်ခါ တစ်ခါလည်း အဘိုးကြီးမိနော မြင်သွားသောကြောင့်-

“ဟဲ့ မတ်နွမ့် နင်ကျောက်တွင်းကပြန်လာမှ ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ တမိုင် မိုင်နဲ့ ငါမြင်ရတယ်”

ဟု မေးမှ မတ်နွမ့်မှာ ကပျာကယာမျက်နှာပြင်လိုက်ရကာ-
“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး အဘရ။ အလုပ်မရှိတာနဲ့ ပျင်းလို့ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနေတာပါ”

ဟု ရောယောင်ညာလိုက်ရလေ၏။
သို့သော် မတ်နွမ့်မှာ လူကွယ်ရာသို့သွားပြီး မျက်ရည်ကလေးတစ်ဝဲ နှင့် အမြဲအလွမ်းနာဖမ်း၍နေရှာတော့၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ရက်တွေ ကုန်လာခဲ့ရာ မတ်နွမ့်မှာလည်း လွမ်းရင်းဆွေးရင်း တဖြည်းဖြည်းပိန်ခွုံး လာလေ၏။ မိုးမကုန်ခင် ပြန်လာခဲ့မည်ဟု အလီလီယုံကြည်လောက်အောင် ပြောသွားသော အကျောသမား ဘိုးလှ၏ အရိပ်အစကိုလည်း လုံးလုံးမှ မမြင်ရ

တော့ရုံမက မိုးလေဝသကုန်၍ နှင်းမှုန်ဖြောက်ဖြောက်နှင့် ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မတ်နှစ်ကား မျက်ရည်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပေ။ အိပ်ရာ ပေါ်တွင်ခွေ၍ စိတ္တဇဝေဒနာ စွဲကပ်စပြုရှာလေ၏။

မိသောက်ကား နှမဖြစ်ပုံလည်း အကဲမရ။ ဘိုးလှလိမ်လည်ပြီဟု လည်း အတပ်သိရ။ အဘိုးကြီး မိနောကလည်း မြေးကလေးအတွက် အမျိုးမျိုး စစ် ချက်ထုတ်နေသဖြင့် စပ်ကြားက အခက်ကြုံ၍နေရှာလေရာ တစ်ခါတစ်ခါ နှမအနားကပ်ကာ . . .

“မတ်နှစ်ရယ် ဒါလောက် စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟယ်၊ အဘကလဲ မေးလှပြီ။ ဒီလိုနေရင် နင်သေသွားလိမ့်မယ်။ နင့်လင်ပြန်လာမှာပဲ၊ သူ့ကိစ္စမပြီးသေး လို့ မလာနိုင်သေးတာထင်ပါရဲ့”

ဟု ချောထားပါသော်လည်း မတ်နှစ်မှာ ရင်ထဲက မချီရှာသဖြင့် . . .

“ငါ ဟန်မလုပ်နိုင်ဘူး မိသောက်ရဲ့၊ အဘမေးရင် သိအောင်ပြော လိုက်တော့မယ်၊ ရိုက်ချင်ရိုက်ပေစေ၊ နင်လဲ ဖုံးမထားနဲ့တော့။ အဘသိအောင် ပြောပြီး နင် ကျောက်တွင်းကိုဆင်းပါဟယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့လင်များပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေတော့မယ်၊ နင်သွားကြည့်ပြီး ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဟုဆိုကာ နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးကြီး မိနောအားလည်း မိမိအဖြစ် အပျက်တွေအားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်လေ၏။ မတ်နှစ် အလုံးစုံဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း အတွက် အဘိုးကြီးမိနောမှာ အစသော် ရှုရှုရှုနှင့် ဒေါသမီးကြီး ရဲရဲတောက် လျက် . . .

“နင်တို့မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အစက ငါ မသွားကြပါနဲ့ဆိုတာ နားမထောင်ကြဘူး။ ဘယ်မလဲ မိသောက်၊ ဒင်းကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်မယ်”

ဟု ဆူညံကြိမ်းမောင်းလေရာ မိသောက်မှာလည်း-

“မိမိ အစက မသိရကြောင်း၊ သူတို့ချင်း အမှုလွန်ပြီးမှ သိရတဲ့အ တွက် နှမကလေး စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မှာမြင်၍ မကျေနပ်ဘဲနှင့်ပင် နေခဲ့ရ

ကြောင်းများပါ ယခု ဘိုးလှ ပြန်မလာသည့်အကြောင်းများနှင့် မတ်နွမ် စိတ္တဇဝေဒနာကြောင့် သေမှာကြောက်ရကြောင်းများ”

ပြောပြကာ နှမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျောက်တွင်းသွားပြီး ဘိုးလှကို ရှာပေးမည့်အကြောင်းများပြောမှ အဘိုးကြီးမှာလည်း မြေးကလေးကို သနားပြီး သက်ပြင်းကြီးချကာ စိတ်လျော့လိုက်ရရှာလေ၏။

“ဒီလူတွေဟာ သစ္စာမရှိပါဘူးလို့ ငါအပြောသားနဲ့ မှားမိအောင် မှားခဲ့ရလေဟယ်”

ဟု တောက်ခေါက်ညည်းညူကာ မိသောက်ကို ကျောက်တွင်းသို့လွှတ်လိုက်ရရှာလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းတွေကို သိရ၍ မချီလှသော လီရှောကလေး မိအိုက်မှာလည်း အိပ်ရာတွင် တခွေခွေနှင့် စိတ္တဇဝေဒဝနာခံစားနေရရှာသူ မတ်နွမ်ကို ရင်ထုမနာ ကရုဏာဆင့်ကဲလျက် အပါးမှမခွာရက်ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် မတ်နွမ် စိတ်ပျော်ပါစေဟု အမျိုးမျိုးအလိုလိုက်၍ အကြိုက်ကိုပြုစုနေရှာလေ၏။ မတ်နွမ်မှာ မိသောက် ကျောက်တွင်းမှပြန်ရောက်မည့်ရက်ကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်နေရှာလေ၏။ သို့နှင့် မိသောက်ပြန်မရောက်နိုင်သောအခါ အရှက်အကြောက်ကို သတိမရရှာဘဲ အနားကထိုင်၍ ပြုစုနေရှာသော မိအိုက်နှင့် အဘိုးကြီး မိနောအား . . .

“မိသောက်သွားတာလဲ ကြာလှပြီအဘရယ်၊ ခုတောင် ပြန်မလာသေးဘူး၊ ငါ့လင်နဲ့ တွေ့မှတွေ့ရဲ့လား၊ တွေ့ရင်တော့ ငါ့လင် လိုက်လာမှာပဲဟဲ့၊ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့အကောင်ပါ။ မိသောက် မိသောက် ဘာပြုလို့ ခုတောင်ပြန်မရောက်သေးတာလဲ၊ မိအိုက်ရယ် နှင့်သူငယ်ချင်းက အားကြီး ဒေါသကြီးတာ၊ ငါ့လင် မအားသေးလို့ မလိုက်နိုင်သေးဘူးဆိုရင် ဒေါသကြီးပြီး ငါ့လင်ကို ဓားကြီးနဲ့ ခုတ်သတ်နေမလားဟယ်၊ ငါ စိတ်မချပါဘူး၊ ကျောက်တွင်းကို နင်လိုက်သွားစမ်းပါဦး”

ဟု မကြာမကြာ ပြောနေရှာပြန်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မိအိုက်လည်း မိသောက်ကို ရှာဖွေရန် လိုက်လာရပြန်လေ၏။

“အဘရယ် ငါတော့ သေမှာပါပဲ၊ မသေခင် ငါ့လင်မျက်နှာကလေး ဝဝကြည့်သွားချင်လိုက်တာဟယ်၊ မိသောက်နဲ့ မိအိုက်တို့ကလဲ ခုတောင် ပြန်မလာကြသေးဘဲကိုး”

ဟု အိပ်ရာထက်မှ ပက်လက်ကလေးပြောနေရှာတိုင်း အဘိုးကြီး မိနောမှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေရှာတော့၏။ အသက်တမျှ ချစ်မဝရှာသော မြေးမကလေးအား သစ္စာမဲ့သော လူ၏စော်ကားခံရခြင်းကို အပြင်းအထန် ဒေါသမာန်ကြွ၍ မကြာခဏ ဓားဆွဲကာ ဒင်းရှိရာအရပ်သို့ လိုက်သတ်ရန် ကြံရွယ်မိသော်လည်း မြေးကလေးက တမ်းတမ်းစွဲချစ်နေသူဖြစ်သောကြောင့် အောင့်အီး သည်းခံကာ မိသောက်တို့ တွေ့အောင်ရှာခေါ်လာပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရှာလေ၏။

မိသောက် သွားရာသို့ လိုက်ရှာသော မိအိုက်မှာလည်း မိမိချစ်ကြိုက်နေသော မတ်နွမ်ကလေး၏အမှားကို သနား၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိလေ၏။ အချစ်နှင့်ယှဉ်၍ဖြစ်ပွားသော ဒေါသများကြောင့် ဘိုးလှဆိုသူအား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သော်လည်း မတ်နွမ်နှင့် အထူးချစ်ခင်နေလျက် ၎င်းအတွက် အသက်ပင် သေမလောက်ဖြစ်နေရှာသည်ကို တွေးသနားပြန်ကာ ဘိုးလှကိုတွေ့လျှင် မသကာ ထမ်းခေါ်ရခေါ်ရ ခေါ်ပေးတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလာရင်းအတိုင်း မိသောက်နှင့်တွေ့အောင် ကျောက်တွင်းတောင်ခြေအရောက် ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ မိသောက်၏သတင်းကို ရှာဖွေနားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် တောင်ကြားလမ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြန်လာနေသော မိသောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ဝင်တိုးမိလေတော့၏။

“ဟဲ့ မိသောက် နင့်ကို ငါလိုက်ရှာနေတာကြာလှပြီ၊ ဟိုလူကော မတွေ့ခဲ့ဘူးလားဟဲ့”

ဟု မေးရာ မိသောက်မှာ မှိုင်းဝေလေးလံသော မျက်နှာကြီးနှင့်မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဟင် မိအိုက် နင်ဘာလို့လိုက်လာသလဲ”

ဟုသာ မေးနိုင်ရှာတော့၏။

“ငါလား မတ်နွမ့်က နင်မလာလို့ ငါ့ကို နင့်နောက်လိုက်သွားပါဆို တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ မတ်နွမ့်မျှော်လှပြီဟဲ့၊ နင့်လူကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“အေး . . . တွေ့တယ်၊ ပြန်လာပြီ၊ ကျောက်တွင်းမှာရှိတယ်”

“တွေ့ရင် ဘာပြုလို့ခေါ်မလာသလဲဟ၊ ဟိုကမျှော်လှပြီ၊ လာ မရ ရအောင်သွားခေါ်ချေရအောင်”

“မခေါ်ပါနဲ့တော့ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ မတ်နွမ့် သူ့လင်ကို အင်မတန်တွေ့ချင်နေတယ်”

“မခေါ်နဲ့ဟယ်၊ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့အကောင်ဟဲ့၊ ငါက ခဏကလေးလိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင် မလိုက်တဲ့အပြင် ငါ့ကို ရက်ရက် စက်စက်နှင့်လွတ်လိုက်တယ်။ မတ်နွမ့် နင့်စိတ်ကြောင့် သေတော့မယ်၊ ခဏ လေးလာပြီး မျက်နှာပြရုံပြပါပြောတာတောင်မှ နင်တို့တွေ ငါမယုံဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ငါ့ကို ရိုက်လွတ်မယ်လုပ်တယ်၊ သူ့တပည့်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ လက်ထဲမှာ တုတ်ကြိုးနဲ့ ငါ့ကိုအတင်းတွန်းထိုးလွတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါ မတ်နွမ့်ကို ဘယ်နှယ်ပြောရမလဲမသိဘူး။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင်လဲ မြန်မြန်သေသွားတော့ မှာပဲ။ ငါတော့ တစ်ခါတည်း သေအောင်သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပေါ့”

ဟု ပြောကာ မှိုင်ပုံကြီးချသွားရှာလေ၏။ မိအိုက်လည်း သက်ပြင်းကြီး

ချကာ-

“တယ်ဆိုတဲ့ လူကိုးဟ၊ မတ်နွမ့်ကလဲ မျှော်လှပြီ။ သူ့သက်သာ အောင် ညှာပြောပါဟယ်။ ဟိုကောင်ကိုလဲ နောက်တစ်ခါသွားပြီး ချောခေါ်ရင် လိုက်လာမှာပဲ။ ကဲ ကဲ ပြန်ကြမယ်ဟေ့၊ မတ်နွမ့်မျှော်လှပြီ”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြလေ၏။ တဲသို့ရောက်လျှင် အဘိုးကြီး မိနောကလည်း တိတ်တဆိတ်ဆီး၍ မေးလေရာ သူ၏ ဆိုးဝါးရက် စက်ပုံကို အလုံးစုံပြန်ပြောရရှာလေ၏။ မိနောလည်း များစွာဒေါသထွက်ကာ

“ဟင် မိအိုက် နင်ဘာလို့လိုက်လာသလဲ”

ဟုသာ မေးနိုင်ရှာတော့၏။

“ငါလား မတ်နွမ်က နင်မလာလို့ ငါ့ကို နင့်နောက်လိုက်သွားပါဆို တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ မတ်နွမ်မျှော်လှပြီဟဲ့၊ နင့်လူကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“အေး . . . တွေ့တယ်၊ ပြန်လာပြီ၊ ကျောက်တွင်းမှာရှိတယ်”

“တွေ့ရင် ဘာပြုလို့ခေါ်မလာသလဲဟ၊ ဟိုကမျှော်လှပြီ၊ လာ မရ ရအောင်သွားခေါ်ချေရအောင်”

“မခေါ်ပါနဲ့တော့ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ မတ်နွမ် သူ့လင်ကို အင်မတန်တွေ့ချင်နေတယ်”

“မခေါ်နဲ့ဟယ်၊ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့အကောင်ဟဲ့၊ ငါက ခဏကလေးလိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင် မလိုက်တဲ့အပြင် ငါ့ကို ရက်ရက် စက်စက်နှင်လွှတ်လိုက်တယ်။ မတ်နွမ် နင့်စိတ်ကြောင့် သေတော့မယ်၊ ခဏ လေးလာပြီး မျက်နှာပြရုံပြပါပြောတာတောင်မှ နင်တို့တွေ ငါမယုံဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ငါ့ကို ရိုက်လွှတ်မယ်လုပ်တယ်၊ သူ့တပည့်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ လက်ထဲမှာ တုတ်ကြိုးနဲ့ ငါ့ကိုအတင်းတွန်းထိုးလွှတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါ မတ်နွမ်ကို ဘယ်နှယ်ပြောရမလဲမသိဘူး။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင်လဲ မြန်မြန်သေသွားတော့ မှာပဲ။ ငါတော့ တစ်ခါတည်း သေအောင်သတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပေါ့”

ဟု ပြောကာ မှိုင်းပုံကြီးချသွားရှာလေ၏။ မိအိုက်လည်း သက်ပြင်းကြီး

ချကာ-

“တယ်ဆိုးတဲ့ လူကိုးဟ၊ မတ်နွမ်ကလဲ မျှော်လှပြီ၊ သူ့သက်သာ အောင် ညာပြောပါဟယ်။ ဟိုကောင်ကိုလဲ နောက်တစ်ခါသွားပြီး ချောခေါ်ရင် လိုက်လာမှာပဲ။ ကဲ ကဲ ပြန်ကြမယ်ဟေ့၊ မတ်နွမ်မျှော်လှပြီ”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ပြန်လာကြလေ၏။ တဲသို့ရောက်လျှင် အဘိုးကြီး မိနောကလည်း တိတ်တဆိတ်ဆီး၍မေးလေရာ သူ၏ ဆိုးဝါးရက် စက်ပုံကို အလုံးစုံပြန်ပြောရရှာလေ၏။ မိနောလည်း များစွာဒေါသထွက်ကာ

မိမိပညာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ရန် ကြံစည်မိလေ၏။ သို့သော် မြေးကလေး မျက်နှာထောက်၍ ဒေါသအလျောက် မပြုနိုင်အောင်ရှိလေရာ ဤတွင်လည်း သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြကာ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွမ့်ကို မှန်တဲ့အတိုင်းမပြောပါနဲ့။ သူ စိတ်ပျော်လာအောင် ညာပြောပါကွယ်”

ဟု စကားထည့်ပြီး မတ်နွမ့်အိပ်ရာအနီးသို့လာကြလေ၏။ မတ်နွမ့်မှာ မိသောက်နှင့် မိအိုက်တို့ကိုမြင်လျှင် ချက်ချင်းပင် အားတက်ရွှင်ပြုံးလာကာ . .

“ဟာ မိသောက်နဲ့ မိအိုက်တို့ပြန်လာပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့လင်နဲ့တွေ့ခဲ့ လားဟဲ့”

ဟု ဆီးမေး၍ . . .

“အေး တွေ့တယ်၊ သူပြန်လာတာ ၅ ရက်လောက်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ကျောက်တွင်းမှာ လုပ်သားတွေနဲ့ ကိစ္စများနေလို့ ခုချက်ချင်းလိုက်မလာနိုင်သေး ဘူး။ နောက်မှလာခဲ့မယ်တဲ့”

ဟု မချီသွားဖြင့် မျက်နှာကို အနိုင်ဟန်လုပ်ပြုံးရယ်ကာ ပြောလိုက် လျှင် မတ်နွမ့်မှာ မျက်နှာကလေး ကြည်လင်ရွှင်လန်းလျက် ရုတ်တရက် လဲနေ ရာမှထပြီး-

“မောင်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်ဟုတ်လား။ မောင်ကြီး ပြန်လာပြီနော်၊ ငါ့ကို သူ့မလိမ်ဘူးဟဲ့၊ ပြန်လာပြီတဲ့။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ လူပဲကွယ်။ တခြားလူ တွေလို မဆိုးဘူးနော်။ ငါပျော်တယ်ဟေ့၊ ပျော်ပြီ။ ငါ မာလာတော့မှပဲ။ ငါ့လင် ကို နင်ဘယ်မှာတွေ့သလဲ၊ ကျောက်တွင်းမှာလား၊ ငါ့လင် အောက်ပြည်ကပြန် လာမှ ဝလာသလား၊ လှလာသလား၊ ငါသွားကြည့်ချင်လိုက်တာတယ်၊ ငါ မြန် မြန် မာလာရင်ထနိုင်မှာပဲ”

ဟု အားရဝမ်းသာပြောနေရှာလျှင် မိနောတို့ မြေးအဘိုးမှာ တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မချီမဆန်ဖြစ်ရရှာလေ၏။

“ငါ မာလာရင် ငါ့လင်ဆီကို ငါလိုက်မယ်နော် အဘ”

ဟု အိပ်ရာက မထနိုင်သေးဘဲ စိတ်ထဲရှိသလောက် တဖျစ်တောက် တောက်ပြောနေရာ . . .

“အေး အေး ဖြည်းဖြည်းတော့ လိုက်တာပဟာ၊ နင် မာအောင်ကြီး စားပါဦး၊ နင့်လင်လဲ လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု လှည့်ဖြား၍ထားကြလေ၏။ သို့သော် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ၍ လာသည့်တိုင်အောင် ဘိုးလှလည်း ပေါ်မလာ၊ မတ်နွမ့်မှာလည်း ကောင်းကောင်း မသက်သာ၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထူထူထောင်ထောင် နေနိုင်ရုံမှတစ်ပါး အင်အား နည်းနေသေး၍ လမ်းကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်ဖြစ်နေရာက . . .

“အဘရဲ့ ငါ့လင်လဲ မလာသေးဘူး၊ သူ အလုပ်တွေများနေပြီထင် တယ်။ ငါ့လင်ဆီကို ငါသွားချင်တယ်ကွယ်၊ ငါ့ကို ထမ်းစင်နဲ့တင်ပြီး လိုက်ပို့ ပါလား”

ဟု နားပူပြန်ရာ အဘိုးကြီး မိနောမှာ-

“နင်သွားလို့ မတော်သေးပါဘူး မတ်နွမ့်ရာ၊ ငါ မိသောက်ကို နောက် တစ်ခါထပ်ပြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု လိမ်ညာထားပြီး မိသောက်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက် မိအိုက်တို့အိမ် ဘက်သို့ ရှောင်ထွက်ခိုင်းထားပြီးမှ ဘိုးလှဆီက ပြန်လာသောဟန်ဖြင့်-

“လာခဲ့မယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ကျောက်တွင်းကြည့်မယ့်သူမရှိလို့ လာချင်ရက် နဲ့ နေရတယ်တဲ့၊ နင်ဘာမှမပူနဲ့၊ နင့်လင်လာခဲ့မယ်တဲ့ မှာလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သောအခါ မတ်နွမ့်မှာ စိတ်အားရွှင်လန်းလာရှာ ပြန်မလေ၏။

သို့သော် ပရိယာယ်ဆင်လုံးမျှသာဖြစ်လေရာ နေ့ရက် ကုန်လာသော် လည်း ဘိုးလှ မပေါ်လာ။ ဘိုးလှ မပေါ်လာတိုင်း မတ်နွမ့်ကမေး၍ မတ်နွမ့်က မေးတိုင်း မိသောက်ကို အခေါ်လွှတ်ဟန်ဆောင်လာခဲ့ရရာ နောက်ဆုံးတွင် အခေါက်ရေများသလောက် ခရီးမရောက်ဘဲ ယခင် အခြေအနေမျိုးသာ ထပ် တလဲလဲကြားနေရသောကြောင့် မတ်နွမ့်မှာ ညှိုးသည်ထက်ညှိုး၊ နွမ်းသည်ထက်

နွမ်းလာကာ သင်္ကာမကင်းနိုင်အောင်ဖြစ်လာလေ၏။ သို့ မသင်္ကာခြင်းမှာလည်း ဘိုးလှအပေါ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည် မကောင်းထင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိသောက်နှင့် မိအိုက်တို့ကို အထင်လွဲကာ “ဒင်းတို့ ငါ့လင်ကိုသတ်ပစ်ကြပြီ၊ ဒါကြောင့် မလာ တာပါ” ဟု စွပ်စွဲတော့လျက် နောက်တစ်ကြိမ် မိသောက်က ဘိုးလှထံကပြန်လာ ဟန်ဆောင်ပြီး . . .

“မတ်နွမ့်ရေ နင့်လင် အလုပ်အားလုပြီ၊ လာခဲ့မယ်တဲ့”

ဟု အပြောတွင် အယုံအကြည်မရှိတော့သော မတ်နွမ့်က ငိုရှိုက် ကာ . . .

“မိသောက် နင် ငါ့ကိုမလိမ့်နဲ့၊ ငါ့လင်ကို နင်တို့သတ်ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ့လင် ငါ့ကိုချစ်သားနဲ့ နင်တို့ ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ထားလို့ ငါ့ဆီမလာ နိုင်ရှာတာပဲ၊ ငါသိတယ်၊ နင်တို့ ငါ့ကိုလိမ့်တယ်”

ဟုပြောကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုရှာလေ၏။ မိသောက်နှင့် မိအိုက်မှာ လည်း ‘ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်’သလို အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်း ပတ်ထမ်း မိနေဘိအလား အံ့အားသင့်လျက် ဟုတ်တာကို အဖြေခက်၍နေကြလေရာ အဘိုးကြီး မိနောမှာလည်း မှန်ရာကို အပြောရခက်လျက် မြေးအတွက် ငဲ့ကွက်ပူ ဆွေး စိတ်မအေးရခြင်းဖြင့် ထမင်းမှ ဖြောင့်ဖြောင့်မစားနိုင်ရှိနေရှာတော့၏။

“ဟဲ့ မိသောက်နဲ့ မိအိုက်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ငါ့သမီးရဲ့။ နင့်လင် မသေပါဘူး ရှိပါတယ်။ တကယ်မအားလို့ မလာတာပါ။ ငါသိပါတယ်”

ဟု ဝင်၍ပြောရသော်လည်း မတ်နွမ့်မှာ အဘိုးကြီးကိုပါ မယုံသင်္ကာ နှင့် . . .

“အဘ နင်လဲညာတာပါ။ ငါသိပါတယ်၊ ငါ့လင်ကို နင်တို့အားလုံး ပိုင်းသတ်တာပဲ၊ ငါသေတော့မှာပဲ မောင်ကြီးရေ၊ နင့်သတ်ရင် ငါလဲသေမှာပဲ ဟဲ့၊ ငါ့ကိုခေါ်လှည့်ပါလားဟဲ့”

ဟု ငိုယိုတမ်းတ စိတ်အားလျော့သည်ထက် လျော့လာသဖြင့် သေလမ်းပွင့်ရန် အချိန်အခါ နီးနေပြီဖြစ်လေတော့၏။ မိနောနှင့် မိသောက်၊ မိအိုက်တို့မှာ ကွယ်ရာတွင် ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရပြန်လေ၏။

“ကဲ ဟိုကောင် မလာတာကို တို့သတ်လို့သေပြီထင်နေပြီ၊ သူလဲ သေတော့မယ်၊ ငါတို့ ဘယ်လိုကြံကြမလဲ၊ ဟိုအကောင် မသေတာကို မြင်ရရင် စိတ္တဇရောဂါဟာ ချက်ချင်းပျောက်သွားမှာပဲ”

ဟု မိနောကပြောလျှင် မိသောက်နှင့် မိအိုက်မှာ တွေ့တွေ့ကြီးစဉ်းစား နေရာက . . .

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟိုကောင်ကို တို့သတ်လို့သေတယ်ထင်ပြီး မတ်နွမ့် မြန်မြန်သေသွားမှာဖိုးရတယ်။ ဒီတော့ ဟိုကောင် မသေတာကိုမြင်မှ သူမလာ တော့မှာပဲ။ ဟိုကောင်ကလဲ ခေါ်လို့ရမရတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြမလဲ ဆိုတာကြံမှပဲ”

ဟုပြောကာ ဘိုးလှကို ပါအောင်ခေါ်ဖို့အရေး အမျိုးမျိုးတွေးကြ လေ၏။ မိနောလည်း အတန်ကြာတွေးနေပြီးမှ ဉာဏ်ရလာဘိအလား . . .

“ကဲဟေ့ ဒီတစ်ခါတော့ အနုနုမရရင် အကြမ်းကိုင်ရမှာပဲ။ ငါပြော မယ် မိအိုက် မိသောက်နဲ့လိုက်သွား ဟိုကောင်ကို ပြလိမ့်မယ်၊ နင် သူ့မျက်နှာ ကိုမှတ်ထား။ ပထမ သူ့ဆီကို မိသောက်တစ်ယောက်တည်းသွား မတ်နွမ့်ကို ခဏကလေးလိုက်ကြည့်ဖို့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ခေါ်ရမယ်၊ အဲဒီလို တောင်းပန် ခေါ်လို့ မရတဲ့အဆုံးကျမှ မိအိုက်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး ကျောက်တူးဖို့ နေရာကောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ တခြားလူမသိအောင်လိုက်ကြည့်ပါဆိုပြီး တောထဲ ညာခေါ်လာ၊ နင်တို့ချိန်းထားတဲ့နေရာရောက်ရင် မိသောက်က စောင့်ပြီး ဒီကောင်ကိုဖမ်းခေါ်လာခဲ့၊ အဲဒီလို ဖမ်းတဲ့အခါ အညှစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း တို့က ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်ကြနဲ့”

ဟု မှာထားသင်ကြားသဖြင့် မိသောက်လည်း အတော်သဘောပေါက် သွားကာ . . .

“အေး ဒါကောင်းတယ်၊ တို့ ဒီနေ့ပဲသွားမယ်အဘ”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလျက် များမကြာမီ ထွက်လာကြ လေ၏။

တောင်ပေါ်သူ အရိုး အရိုင်းကလေးများကို ပထမရှေးဦးစွာ အညာ အလှိုင်းကောင်းကောင်းနှင့် ယုံလောက်အောင် သွေးဆောင်ဖျက်ဆီး၍ ပြီးလျှင် ပြင်ပြင်စိမ်းကား လုံးလုံးသား လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အသစ်ကိုသာ ထပ်ခါထပ် ကာရှာ၍ ပျော်မွေ့နေကျဖြစ်သော ဘိုးလှမှာ မိုးကုတ်ကျပ်ပြင်သို့ တက်လာက တည်းက “ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်းတူးရင်း”ဆိုသလို ကျောက်တွင်း အလုပ်နှင့် စီးပွားဖြစ် ဓနသိုက်လိုက်ခြင်းနှင့် ဣတ္ထိယသိုက်အတွက် အရိုး၊ အရိုင်းမကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးခြင်းဟူသောအလုပ်ကြီးနှစ်ခုကို အားကြီးမာန် တက် ဂရုစိုက်နေသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လောကကြီးတွင် ကိုယ်ကောင်းရာ ၍ တစ်ဖက်သားကို သနားမညာရက်စက်စွာပြုမှုရာတွင် အတော်ပင် ထူးခြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပွဲပြီးမီးငြိမ်း မိမိအလိုပြီးလျှင် အစကချီခဲ့သလောက် ပြတ် ပြတ်တောက်တောက် မထောက်မထား အမိပတိ၊ ခါးတတ်သဖြင့် မိမိစနက် ကြောင့် တစ်ဖက်သား အသက်သို့ထိခိုက်နေစေကာမူ မပူမပင် ပျော်ရွှင်စွာနေ နိုင်သူဖြစ်ရကား ညှိုးငယ်စွာဝင်လာသော မိသောက်ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ပျော်ရွှင်ကြည်လင်သော မျက်နှာနှင့် ဇိမ်ခံကာ ဆေးတံ သောက်နေရာက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ သတ်တော့ ပုတ်တော့မယောင်နှင့်-

“ဒီကောင် လာပြန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ထဲထဲဝင်လာသလဲ၊ ခုထွက်သွား လိုက်”

ဟု ဟိုတုန်းက ချီခဲ့သလောက် မာမာတောက်တောက် ငေါက်ငန်း လွတ်ရာ မိသောက်မှာ မျက်နှာအောက်ချ ဇွတ်ဝင်လာပြီး

“ပြောစရာကလေး ရှိလို့ပါဟယ်၊ နှင့်ဒီလိုမရက်စက်ပါနဲ့။ နှင့် အတွက်နဲ့ မတ်နွမ့်ကလေးသေတော့မယ်ကွယ်။ သေခါနီး နှင့်မျက်နှာကလေး ၀၀ကြည့်သွားပါရစေ။ ခေါ်ပေးဖို့ ပူဆာလွန်းလို့ သူ့အသေမှ ဖြောင့်ပါစေတော့ လို့ နှင့်အငေါက်ခံပြီး လာခဲ့တာပါကွယ်။ ငါ့ကို မသနားတောင် ကောင်မ ကလေးသေတော့မှာမို့ ခဏကလေး လာကြည့်ပါဟယ်။ နှင့်ခြေမနာအောင် ငါ့ကုန်းပိုးခေါ်ပါမယ်။ ခဏကလေးလိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

ဟုပြောလျက် တဲအတွင်းဘက်သို့ ဘိုးလှကို ဆွဲသွင်းလာကြရာ ဘိုးလှလည်း ဒေါသတကြီးနှင့် ဆုပ်ကန်ကန်ကြီး ပါလာလေ၏။

“ဟဲ့ မတ်နွမ့် ထကြည့်ဦး။ နင့်လင်လိုက်လာပြီလေ။ မသေပါဘူးဟဲ့။ ဒီမှာကြည့်ပါ”

ဟု မိသောက်က ပြောသဖြင့် မတ်နွမ့်လည်း မျက်လုံးကလေး မသယ်နိုင်သယ်နိုင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အကယ်ပင် ဘိုးလှပါလာသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ လဲရာက ထပြီး . . .

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

ဟု ပြောလျက် ဘိုးလှ၏ ဒေါသထွက်နေသော မျက်နှာကြီးကိုပင် သတိမရ၊ ဂရုမထားနိုင်ရှာဘဲ ဝမ်းသာအားရနှင့် ထ၍ ဖက်ရာ လက်နှစ်ဖက်ကို ထွက်ပြေးမည်စိုး၍ မိသောက်နှင့် မိအိုက်တို့က ချုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် မလှုပ်မရှားနိုင်သည့်တိုင်အောင် ဒေါသစိတ် အထူးဆောင်နေသော ဘိုးလှလည်း အလွန်တရာ ရက်စက်လှသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်၍ မိမိကို အားရဝမ်းသာဖက်ရှာသော မတ်နွမ့်အား

“သွား . . . ငါ့ကိုမထိနဲ့”

ဟု ပြောကာ လွတ်လပ်နေသော ခြေနှင့် လှမ်းကန်လိုက်လျှင် အားအင်ကုန်ခမ်းနေရှာသော မတ်နွမ့်ကလေးမှာ မြေပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးလဲသွားရှာလေ၏။ လဲရာက အားယူ၍ မထနိုင်ရှာသည့်တိုင်အောင် မျက်လုံးကလေး ကြောင်တောင်နှင့် ကြည့်ကာ

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး ငါ့ကို ဘာလို့စိတ်ဆိုးတာလဲ။ နင်မကြိုက်တာ ငါဘာမှ မလုပ်ပါဘူး မောင်ကြီးရဲ့”

ဟု မြည်တမ်းငိုကြွေးရှာလျှင် မိနော၊ မိသောက်၊ မိအိုက်တို့မှာ ယဲ့ယဲ့ကလေးမျှသာ ရှိရှာသော မတ်နွမ့်အား ရက်စက်စွာ ခြေနှင့် ကန်ပစ်လိုက်ရမည်လားဟု ဘိုးလှအား ဝိုင်း၍ ထိုးကြိတ်မည်ပြုလျှင် ဘိုးလှလည်း အားကြီးခွင်ကြီးနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်၍ နေကြလေ၏။

“ဟဲ့ နင်တို့ဆီ မလာချင်ပါဘူး ပြောရက်နဲ့ ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ခေါ်လာပေတဲ့၊ နင့်နှမကို ငါအရေးလုပ်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ နင်တို့လို တောင်လေးတောင်မွှားတွေကို ငါအရေးထားနေရရင် အလုပ်တောင် လုပ်မစားရဘူး။ ငါသွားမယ်ဟ။ လွတ် လွတ်ဟ ငါ့ကို ဖမ်းမထားနဲ့ နင့်နှမ လည်း ငါ့ခြေနဲ့တောင် မတို့ချင်ဘူးသိလား”

ဟု မိမိကို ချုပ်ချယ်ထားရမည်လားဟု များစွာ ဒေါသထွက်နေသည့် အတိုင်း အမျိုးမျိုးရေရွတ်ဆဲနေသည်တွင်မှ မတ်နွမ်မှာ ဘိုးလှ၏ စိမ်းကားရက် စက်ပုံများကို သိသွားပြီး မိမိအတွက် မိသောက်မှာ မည်မျှအောက်ကျနောက် ကျ အပင်ပန်းခံနေရရှာသည်တို့နှင့် နောက်ဆုံး မလိုက်လိုသော ဘိုးလှကို နှမလုပ်သူ ခဏကလေး မြင်ရုံမျှ မြင်ရစေတော့ဟု စွန့်စွန့်စားစား လုပ်လာရှာ သည်များကိုပါ အရေလည်သွားတော့လျက် ရက်စက်လှသော ဘိုးလှ၏ မျက်နှာ ကိုသာ ဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်နေနိုင်ရှာတော့၏။ မိနောလည်း လဲနေရှာသော မြေးကလေးကို ပွေ့ထူဖေးမနေရှာပြီး

“သမီး သမီး ဘယ်နာသွားသလဲဟဲ့။ ကဲ နင်မြင်ချင်လှတဲ့ နင့်လင် ကို မြင်ရပြီမဟုတ်လား”

ဟု ပြောသည်တွင်မှ မတ်နွမ်မှာ ရင်ထဲက နာလာပြီးလျှင် . . .

“ဟင် အဘ ငါမိုက်တယ် ငါမိုက်တယ်၊ သူသိပ်ဆိုးတယ်နော်။ ငါ့ကို မချစ်ဘူး။ ငါသိပြီ။ မိသောက်ကို ငါသနားတယ် မိသောက်ရယ်။ နင် အစက ငါ့ကို ဘာပြုလို့ မှန်တာမပြောသလဲ။ ငါသေမှာပဲ မထူးပါဘူးဟယ်။ အစက ပြောပါတော့။ ကဲ အဘ သူဒီမှာ မနေချင်ဘူး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ အဘ ရယ်။ သွားပါစေတော့”

ဟု အားလျော့ကာ ပြောလိုက်ရှာလေ၏။

မိသောက်လည်း ရက်စက်လှသော ဘိုးလှကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့် လျက် ရုတ်တရက် ဓားကို ဆွဲ၍ ရွယ်လိုက်မိလျှင် လျင်မြန်ဖျတ်လပ်သော ဘိုးလှလည်း တစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်ထားသော မိနောလက်အတွင်းက ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်ကာ မိသောက်ရှိရာသို့ ပူးဝင်လုံးနေ၏။

မိနောနှင့် မိအိုက်တို့လည်း ရုတ်တရက် အံ့အားကြီး သင့်နေရာတွင် ဘိုးလှနှင့် မိသောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်ပြန် အထက်ရောက်အောက်ကျ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရာက နောက်ဆုံးတွင် မိသောက်လက်ထဲက ဓားကို ဘိုးလှ ရသွားပြီး ၎င်းဓားကြီးနှင့်ပင် မိသောက်၏ ရင်ညွန့်သို့ လျင်မြန်စွာ တအား ထိုးစိုက်လိုက်ရာ မိသောက်မှာ ထိုနေရာတွင် ပုံလဲကျသွားလေ၏။

လျင်မြန်တိုတောင်းလှသော အချိန်ကလေးတွင်ဖြစ်၍ ကြောင်နေ သော မိအိုက်လည်း မိသောက်လဲကျမှ သတိရကာ ကပျာကယာ လှံတစ်ချောင်း ကို ယူပြီး ဘိုးလှအနီးသို့ ပြေးဝင်လာရာ ကျင်လည်ဖျက်လပ်စွာ တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးသဖြင့် မိအိုက်လည်း ပြေးရာသို့ လိုက်၍ လှံနှင့်ပစ်သော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ဘိုးလှ လွတ်ထွက်ပြေးသည်ကို မိအောင် မလိုက်အားဘဲ တဲသို့ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

မိနောလည်း မျက်စိရှေ့တွင် သွေးရဲရဲနှင့် သေပွဲဝင်ရရှာသော မိသောက်ကို ကြည့်ကာ မချိမဆန့် မခံမရပ်နိုင်ချည်း ဖြစ်နေရှာပြီးလျှင် မတ်နွမ့် မှာလည်း မိသောက်အလောင်းသို့ လေးဖက်တွား၍ တအားကြိုးစားလာပြီး အလောင်းကိုဖက်ကာ

“မိသောက်ရယ် နင်ငါ့ကြောင့် သေရပြီနော်။ အဘ ငါမိုက်လို့နော်။ ငါ့ကို သတ်ပစ်ပါအဘရယ်။ ငါမိုက်ပြီ။ ငါမိုက်ပြီ”

ဟု ပြောငိုရင်း မေ့မြောသွားရှာသည်ကို တွေ့ရလေရာ မိအိုက်လည်း ဒုက္ခသည် မြေးအဘိုးတစ်စုကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပြုစုဖေးမနေရလေ ၏။

မိသောက်အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသော်လည်း အဘိုးကြီးမှာ တက် တခေါက်ခေါက်နှင့် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ဘိုးလှကို ကလဲ့စားချေရန် ကြိမ်းဝါး ၍ နေလေ၏။ မိမိလက်ရုံးတစ်ခုကဲ့သို့ အားကိုးနေရသော မြေယောက်ျား ကလေးမှာ ဘိုးလှလက်ချက်ကြောင့် အသက်ပါဆုံးရရုံမက ချစ်လှသော မြေးမ လေးကိုလည်း လူ့ဖြစ်ရုံအောင် အညွန့်ချိုးဖျက်ဆီးလျက် အသက်သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်ရသောကြောင့် ဒေါသမီးကြီး မသိမ်းဆည်းနိုင်ရှိလေရာ

“ငါမကျေဘူး မိအိုက်။ ဒီခွေးကောင်ကို ငါပညာနဲ့ ကလဲ့စားချေရမယ့် ငါမိတ်ကျေမယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး အသက်ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေရှာသော မြေးမကလေး အနီးမှာပင် မိမိဆည်းပူးလာခဲ့သော ဆရာကြီးတို့၏ ပညာများကို စေစားအသုံးပြုရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။ မိအိုက်မှာလည်း ရှေးပညာကို ဘာမှနားမလည်သေးသော ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အဘိုးကြီး မိခင်ရွတ်ဖတ်မန်းမှုတ်နေသည်ကိုသာ ကြည့်နေမိလျက် အသက်ငင်သလို ဖြစ်နေသော မတ်နွဲ့ကို ယုယစွာ ပိုက်ဖက်ဖေးမထားရလေတော့၏။

မိနောလည်း မြေကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ကာ ပညာကုန်ကြနေဘိအလား မရပ်မနား ရွတ်ဖတ်မန်းမှုတ်နေပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်းကင်သို့မော့ကာ ရွတ်ဆိုလျက် လက်ဖြင့် ဆန့်တန်းခံယူလျက်ရှိ ရာက တစ်ခါတစ်ခါ လေထဲသို့ လက်ယပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာသကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အတန်ကြာ ပြုလုပ်နေလေရာ များမကြာမီ သိမ့် သိမ့်ခါ မြည်ဟီးသော အသံကြီးတစ်သံကြားရပြီး တဲထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါကောင်ကြီးသည် လက်ထဲတွင် အရာတစ်ခုကိုကိုင်ကာ တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ကုတ်ကိုင်ကြီး ဝင်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အချိန်ကလည်း လင်းအားကြီးလောက်သာ ရှိသေးပေရာ တဲထဲတွင် မှောင်ကျလျက် ဝါးကွပ်ပျစ်အနီးတွင် မလင်းတလင်း တောက်နေသော ကညင်ဆီကလေးမှာ တမေးမှေးနှင့် ဝိုးဝါးလောက်သာ လင်းနေသောကြောင့် ဝင်လာသော သတ္တဝါကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသော မိအိုက်လည်း မည်းမည်းကောင်ကြီးအနီးရောက်မှ ပကတိလူ၏ကိုယ်ထက် နှစ်ဆသုံးဆမျှကြီးသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ၎င်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း မျက်နှာကြီးကအစ ခြေဖနောင့်ဖျားအထိ ရွဲရွဲနုနုနေသော ကုဋ္ဌနုနာသယ်ကြီးပမာ အဖုဖုအထစ်ထစ် အပိန်ပိန်အဖောင်းဖောင်း၊ ကြည့်မကောင်းအောင်

ဆိုးဝါးလျက် ကွဲအက်ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်း၊ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြောင်ကြီးအပြင် လက်သီးဆုပ်ကြီး ထင်ထားသလို ဖုလုံးခုံးကြွနေသော နှာခေါင်းကြီးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဆံပင်ကြီး ဖားလျားအုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလျက် ၎င်း၏ ဖူးယောင်ဖောင်းကြွသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်မှာ အလွန်တရာ ဟောင်းနွမ်းလှသော မြေအင်တုံပဲ့ကြီးနှင့် ဝင်းလဲ့တောက်ပြောင် အရောင်လက်လက် ထနေသော ဓားသုံးစင်းကိုကိုင်ပြီး အဘိုးကြီးမိနော့ကို ရိုသေကိုင်းညွတ်သော အမူအရာနှင့် လှမ်းပေးပြီး တဖြည်းဖြည်း တဲအတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မိနော့လည်း လူမည်းကြီး ပေးသွားသော ဓားသုံးစင်းနှင့် အင်တုံပဲ့ကြီးကို လှမ်းယူကာ ယခင်မန်းမှုတ်နေသော မြေပေါ်တွင် ချထားပြီး အပြင်ထွက်၍ တံစက်လက်ပြန်ရေများခံယူလာပြီးလျှင် ယခင်အင်တုံထဲသို့ ထိုရေများကို လောင်းထည့်လျက် ဓားသုံးလက်ကိုလည်း အင်တုံထဲရှိ ရေထဲမှာ စိမ်ထားကာ များစွာသော ဂါထာတွေကို အတန်ကြာ မန်းမှုတ်နေပြန်လေ၏။

မိအိုက်လည်း အဘိုးကြီး လုပ်သမျှကို အနားက ထိုင်ကြည့်မြဲ ကြည့်လျက်ရှိလေရာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင် ယခင် အင်တုံထဲက ဓားသုံးစင်းမှာ အချင်းချင်း အလိုလို ဆက်သွားပြီး အင်တုံထဲမှာပင် ချားရဟတ်ကြီးကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းလည်ရာက တစ်စတစ်စ မြန်လာပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ မှတ်နေအောင် လည်လာတော့လျက် လည်ရင်းပင် မျက်စိအောက်က ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ မိနော့မှာကား တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ဂါထာတစ်ခုကို ရွတ်ပြီး အလွန်တရာ ကျေနပ်သွားဘိအလား သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချကာ မိအိုက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာလေ၏။

“သွားပြီဟေ့ ဟိုအကောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာပြီး ခုတ်တော့မှာပဲ။ ခွေးလိုမိုက်တဲ့အကောင်က တို့ကို လာစလို့ရှိမှ ငါတို့ အဖိုးအထိုက်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ပညာနဲ့တစ်ခါတည်း လက်စားချေလိုက်ရတော့မှာပဲ”

ဟု အားရကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်လျှင် မိအိုက်လည်း အဘိုးကြီးနည်း အတိုင်း အားရကျေနပ်နေရှာလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ငင်နေရှာနေသော မတ်နွဲ့မ့်လည်း အမောကြီး စိုက်လာရှာကာ လေးလံ လှသော လျှာသံကြီးနှင့် . . .

“အဘရေ ငါတော့မနေရတော့ဘူး။ မိသောက်သွားရာကို လိုက်ရ ပြီ။ မိအိုက်ရယ် အဘကို ကြည့်ပါဟယ်”

ဟု ပြောရင်း အမောဖောက်ရာက ဝိညာဉ်ချုပ်ပျောက် အနိစ္စရောက် ရရှာတော့၏။

အဘိုးကြီး မိနောလည်း မြေးကလေးကိုဖက်ကာ ပရိဒေဝမီး ထိန်ညှိုး စွာ တောက်လောင်ရှာသဖြင့် ဘာမှ သတိမရတော့ဘဲ မတ်နွဲ့မ့်အလောင်းကို ဖက်ကာ . . .

“ဟဲ့ မတ်နွဲ့မ့် မတ်နွဲ့မ့် အမိုက်ကလေး ငါ့ကိုပစ်သွားပြီလား။ ကံဆိုးမ ကလေးရယ်။ ငါအိုကြီးအိုမ နင်တို့ ငါ့ကို ပစ်သွားရက်ကြတယ်နော်။ မိသောက် ရယ် နင့်နှမလေး လာလေရဲ့ဟဲ့”

ဟု တုန်ရင်လှိုက်လှဲသော အသံကြီးနှင့် တသင်္ဃိုင်ပြီး အပူမီးကြီးလောင် နေရှာလျှင် မိအိုက်တွင်လည်း မျက်ရည်မသိမ်းဆည်းနိုင်ဘဲ လှိုက်လှဲစွာ ငို၍ နေမိရှာလေ၏။

ယင်းသို့ မတ်နွဲ့မ့်အလောင်းကိုဖက်ကာ နှစ်ယောက်သား ငိုနေမိကြ ရာ အချိန်မည်မျှကြာသည်ပင် သတိမရအောင် ဖြစ်နေစဉ် မြေးကလေးကို ဖက်ကာ ငိုနေရှာသော အဘိုးကြီးမိနောမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားဘိအလား မိမိလည်မျိုကို လက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ကာ “အမယ်လေး”ဟု တစ်ချက်သာ အော်လျက် ရဲရဲနီသော သွေးတွေ ပန်းထွက်လာသည်ကို မြင်ရလျှင် မိအိုက်မှာ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနှင့်

“အဘ အဘ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိရာ မိနောမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ရှာသေးဘဲ သွေးရွှေး သွေးတန်းနှင့် အင်တုံကြီးကို လှမ်းဆွဲကာ အင်တုံထဲက ရေများနှင့် အထက်ကို

လှမ်းပက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချွင်ခနဲမြည်ကာ ယခင်ဓားသုံးစင်း မြေပေါ်ကျလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင်မှ အဘိုးကြီး မိနောလည်း မိမိလည်မျိုက ဓားဒဏ်ရာကြီးကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ

“မိအိုက် မိအိုက် ငါမနေရတော့ဘူး။ ငါ့မြေးတွေနောက်လိုက်ရတော့ မယ်။ ငါလည်း သတိလစ်သွားလို့ ဖြစ်ရတာဟဲ့။ ငါ့မြေးကလေးသေတာကို ကြည့်ပြီး ပူဆွေးနေမိလို့ သတိလစ်သွားတာနဲ့ ဓားတွေ ပြန်လာမယ့် အချိန်ကို မေ့သွားတယ်။ အေးဟယ် ငါသေတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ နို့မို့ ငါ့မြေးတွေ ကို လွမ်းနေရမှာ”

ဟုပြောကာ အိုင်ထွန်းနေသော သွေးဗွက်ထဲတွင် လဲသွားရှာလေ၏။

“အဘ အစက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သတိလစ်တာလဲ။ ငါနားမလည်ဘူး ပြောပါဦးအဘရဲ့။ ငါဘယ်နှယ် လုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု မိအိုက်က ပွေ့ထူကာ မေးသော်လည်း

“နင် မတတ်နိုင်ဘူးမိအိုက်။ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့။ ဒီဟာ ငါတို့ ရှေးက ဆရာကြီးများ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ဓားစကြာလွတ်နည်းခေါ်တယ်။ ငါဟာ ရှေးပညာလိုက်စားလို့ ဒီနည်းကို တတ်ထားတဲ့အတွက် ဟိုကောင်ကို စီရင်ဖို့ လွတ်လိုက်တာပဲ။ ဓားစကြာလွတ်ပြီး ရန်သူကို လက်စားချေခိုင်းရင် ဓားစကြာ ဟာ တခြားလူတွေ မမြင်ရဘဲနဲ့ ရန်သူကို သုတ်သင်ပြီး ပြန်လာမြဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ပြန်လာတဲ့အခါ လွတ်တဲ့လူက အင်တုံရေနဲ့ ကြိုပြီး ပက်သိမ်းရတယ်။ မသိမ်းမိရင် လွတ်တဲ့လူကို ပြန်သတ်ပြီး တွေ့ရာမြင်ရာ လူရော တိရစ္ဆာန်ရော မရှောင် တွေ့သမျှဆက်ပြီး လိုက်သတ်နေတာပဲ။ ခုလည်း ငါသိမ်းဖို့ စောင့်နေ တာပဲ။ မတ်နွမ့်အသက်ထွက်သွားတာနဲ့ စိတ်တွေတုန်လှုပ်ပြီး ပရိဒေဝ မီးတောက်နေတာနဲ့ ဓားစကြာပြန်လာတာကို မသိ။ သတိမရ ဖြစ်သွားလို့ ငါ့ဓားစကြာက ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ လာထိတာပဲ။ နောက်ဆက် မထိပါစေနဲ့လို့ ငါက ကပျာကယာ ရေပက်ပြီး ပြန်သိမ်းလိုက်လို့ ကျလာတယ်။ နင်ဒီဓားတွေ

သွားမကိုင်နဲ့နော်။ အမယ်လေး မောပြီ။ သမီး သမီး အပိုက်တွေရေ။ အဘ နင်တို့နောက် လိုက်လာပြီဟဲ့”

ဟု ပြောပြီး အဘိုးကြီး ငြိမ်သွားရှာပြန်လေ၏။ မိအိုက်လည်း အဘိုး ကြီးနှင့် မတ်နွဲ့မိုတို့ အလောင်းနှစ်ခုကြားတွင် အပိုင်သားကြီးဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ဓားစကြာနည်းကိုလည်း ကြတ် သီးထ၍ မဆုံးဘဲ အနားက ဓားကြီးသုံးချောင်းကို ကိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့် ရဲရဲမျှ မကြည့်ဝံ့အောင်ဖြစ်ကာ ဓားတွေ ဆက်လာလေမလားဟု အသက်ပင်ပြင်းပြင်း မရှုဝံ့ဘဲ အလောင်းနှစ်ခုဆက်ကြားမှ ငြိမ်သားကောင်း၍ နေရရှာလေ၏။

ထိုအတွင်းမှာပင် ယခင်ကြားရသော သိမ်သိမ်တုန်မြည်ဟီးသံကြီး မျိုး ပေါ်လာပြန်ပြီး ယခင်လူမည်းကြီး ဝင်လာပြန်ရာ မိအိုက်မှာ သွေးပျက် တော့မလောက် ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေပြီး မှင်သက်မိသော မျက်လုံးကြီးနှင့် သာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိလေ၏။

လူမည်းကြီးလည်း ထုံပေပေကြီး ကုပ်ကိုင်ကုပ်ကိုင်လုပ်ကာ ဝင်လာ ပြီး မိနောအလောင်းကြီးကို ကြည့်ကာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ညိတ်လျက် မြေပေါ် တွင် ကျနေသော ဓားသုံးလက်နှင့် အင်တုံကြီးကို ကုန်းကောက်ကာ လာလမ်း အတိုင်း တဖြည်းဖြည်းပြန်ထွက်သွားသည်တွင်မှ မိအိုက်မှာ သတိရလာပြီး တစ်ခါတည်း မိမိတဲဆီသို့ သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးလာခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ မိအိုက်မှာ မနေသာ သေးဘဲ မိနောနှင့် မတ်နွဲ့မိုတို့ အလောင်းများကို အပေါင်းအဖော်များနှင့် တိုင်ပင်မြှုပ်နှံလိုက်ကာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိစေခြင်းငှာတစ်ကြောင်း။ ဓား စကြာအလွတ်ခံရသော ဘိုးလှသတင်းကို ကြားသိချင်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် ကျောက်တွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ဘိုးလှသတင်းကို စုံစမ်းရာ ဘိုးလှ မှာ လည်မျိုတွင် ဓားခုတ်ရာနှင့် မကြာမီ ရက်အတွင်းကပင် သေဆုံးသွား ကြောင်း၊ ဘိုးလှ၏ အလုပ်များကို ၎င်း၏ တပည့် မောင်ညွှာက ဆက်လက် အမွေခံလုပ်ကိုင်နေကြောင်း သိရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မိအိုက်သည် မောင်

ညာဏ် ကျောက်တွင်းမှာ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်နေရာမှ မောင်ညွှာနှင့် တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးအရောဝင်လာကြသဖြင့် ဘိုးလှသေဆုံးရပုံကို ထပ်မံမေးမြန်းရာ

“ငါ့ဆရာသေတာတော့ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ မိအိုက်ရာ သူ့အနားမှာ ဘာမှလည်း မမြင်ရဘဲနဲ့ ဓားတွေလာတယ်၊ ဓားတွေလာတယ်ဆိုပြီး ဟိုပြေး ဒီပြေး ပြေးရှောင်ရင်း သူ့လည်ပင်းက သွေးတွေထွက်ပြီး ဓားခုတ်ရာ ဟက်တက်ကြီး ပေါ်လာရာက သွေးလွန်ပြီး လဲသေသွားတာပဲ။ ငါတို့အနားမှာလည်း ဒီပြင်လူတွေ ရှိလို့ပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုရင် ငါကလည်း သတ်သလိုလို ထင်ကြပြီး အလကားနေရင်း ငါစက်တိုင်တက်ရမှာပဲ”

ဟု ပြော၍ မိအိုက်ကလည်း မိမိတွေ့ကြုံခဲ့သမျှ မတ်နွမ့်တို့ မြေးအဘိုးတစ်စု၏ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဘိုးလှ၏ ရက်စက်ဆိုးဝါးပုံများကို ပြန်ပြောပြမှ မောင်ညွှာလည်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထမလောက် ကြောက်ရွံ့မိကာ

“အမလေး တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါကလားဟယ်။ အို ငါ့ဆရာကလည်း မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ငါ့ဆရာအကြောင်း ငါသိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ အမြဲတွေးမိတာပဲ မိအိုက်ရဲ့”

ဟု ပြောကာ မောင်ညွှာလည်း ထိုနေ့ကစ၍ တရားအကျကြီးကျ လျက် ဆိုးဝါးရက်စက်သော ဘိုးလှ၏ အမွေခံတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးစေကာမူ ယခုအခါ သူတော်ကောင်းစိတ်မွေး၍ ခပ်အေးအေး စီးပွားရှာနေတော့သတည်းဟု မောင်ညွှာတည်းဟူသော ကျောက်ကုန်သည်၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်ကွက်ဖော်ပေးလိုက်ရပါသတည်း။

သူဇာနည်

(၁၉၃၉-ခု၊ မေလတွင်ရေးသည်။)

ကျွန်တော်သည် မတ်လစာမေးပွဲကြီးကို ဖြေဆိုပြီးနောက် နွေဦးပေါက် ကျောင်းကြီးအပိတ်တွင် အားလပ်ရက်နားခွင့်ရရှိသည်နှင့်လျော်ညီစွာ တစ်နှစ် ပတ်လုံး ကျောင်းစာသင်ခန်း၌ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်ချုံးဟိုက်မော ခဲ့ရသမျှတို့ကို ဆေးလျော်ဖြေချွတ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ခွင့်ရသော အခိုက်အခါများတွင် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဆည်းပူးလိုသည်တစ်ကြောင်း၊ ကျဉ်း မြောင်းကျပ်တည်း ငြီးငွေ့စွာနေရာမှ ခြေညောင်းလက်ဆန့် အတောင်ဖြန့်လို သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျောင်းပိတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အထက်မြန်မာပြည် အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြို့ကြီး ပြကြီးအသီးသီးနှင့် ရွာကြီး ရွာငယ် အသွယ်သွယ်တို့အပြင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ရှိ စေတီပုထိုး တန်ခိုး ကြီးဘုရားသို့လည်းကောင်း၊ အထက်ရှမ်းပြည်နယ် ရှမ်းရွာတလျှောက်နှင့် ရှုမော် ခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အခါကာလအားလျော်စွာ စခန်းစဉ်သင့်ရာ လှည့် လည်လည်ပတ်၍ ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတတို့ကိုမှတ်သားပြီး ထူးခြားသာယာသော

ရှုမျှော်ခင်းများ၊ အဆောက်အဦများ၊ စေတီဘုရား၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ဂူကျောင်းများနှင့် သယ်ဇာတ ကမ္ဘာ့တန်ဆာ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော တောတောင်ရေမြေ ထူးထူးထွေထွေမှန်သမျှကို တစ်ခုမကျန် ကျွန်တော်၏ခရီးဆောင် ကင်မရာလေးနှင့် ရိုက်ယူထားပြီး အယ်လ်ဘမ်ခေါ် ဓာတ်ပုံထည့်စာအုပ်ကြီးများတွင်ထည့်ကာ မှတ်တမ်း အမှာစာ ကဗျာ လွမ်းချင်း စသည်တို့ကိုလည်း ဓာတ်ပုံအသီးသီးတို့အောက်မှ သူ့နေရာနှင့်သူ အံကျအောင် ရေးသားဖြည့်စွက်ထားခြင်းဖြင့် အယ်လ်ဘမ်ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို ကိုင်တွယ်ဖွင့်လှန်ကြည့်မိသူမှန်ပါက စာအုပ်မဆုံးမချင်း ပြန်မချနိုင်တော့ဘဲ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ခရီးထွက်နေရသည်နှင့်မခြား စိတ်ဝင်စားလျက် နေတတ်ကြပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကြီးများမှာ မြန်မာပြည် ချောင်ကြိုချောင်ကြား အစွန်အဖျားက ဓာတ်ပုံများကိုပါ ကပ်ကပ်သပ်သပ် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မရောက်လျှင် ရောက်အောင်သွား၍ ပုံများကိုလည်း မရအရ ရိုက်ကူးထည့်သွင်းထားခဲ့ခြင်းဖြင့် မြန်မာပြည် နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာသာဆိုလျှင် ကျွန်တော်မရောက်ခဲ့သော အရပ်ဒေသမရှိသလောက် စုံလင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ထပ်ခရီးထွက်စရာမရှိသလောက် ဖြစ်လာပါတော့သည်။

သို့နှင့် မြန်မာပြည်အတွင်းသာမကသေး မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ်အပြင်သို့ ထွက်၍ လည်ပတ်ချင်ပြန်ပါသည်။ ပသျှူးကျွန်းဆွယ်၊ မလေးကျွန်း၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ အင်ဒမင်ကျွန်းများကို ပထမခရီးအဖြစ်သွားမည် စိတ်ကူးစဉ်အကြောင်း မညီညွတ်သည်နှင့် ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားကြပြန်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျောင်းအပိတ်တွင် ဘယ်ဆီကိုမျှ ခြေညောင်းမဆန့်ရတော့သဖြင့် အိမ်တွင်းတွင်သာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အပျင်းဇာတ်ထုပ်ခင်း၍ နေရပါတော့သည်။

သို့လိုအားအားရှိတိုင်း စာအုပ်တွေကိုချည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးကြည့်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်ကြည့်သော စာအုပ်များမှာ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားများနှင့် များစွာ အကျွမ်းမဝင်ရရှာဘဲ ရှေးမိဘဘိုးဘွားတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စာအုပ်ဗီရိုထဲတွင် အမြဲအောင်းနေရသည့် စာဟောင်း၊ ပေဟောင်းများ၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်နိပါတ်ပုံပြင်၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်း၊ ဗေဒင်

ကျမ်း၊ ရာဇဝင်နှင့် သမိုင်းဟောင်းများဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနှင့်ပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသောကြောင့် စာအုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ရှိလာရာမှ နောက်ဆုံးအကြိမ် သမိုင်းဟောင်းများကိုဖတ်ရာတွင်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားခွင့်ရလာပါတော့သည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တွေ့ရသည့် စာဟောင်းကျမ်းဂန်နှင့် ရာဇဝင်သမိုင်းများတွင် မနုဿလူသားနှင့် သမ္မာဒေဝ မိစ္ဆာဒေဝစသောနတ်များ အကြောင်းအားလျော်စွာ တွေ့ကြုံစကားပြောဆိုကြခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ဘုရားစေတီများတည်ရာတွင် လူတစ်ရစ် နတ်တစ်ရစ် တည်ကြောင်း၊ နတ်များ၏ အကူအညီအမျိုးမျိုးရပုံ၊ လူနှင့်နတ်တို့တွေ့ဆုံကာ စကားခွန်းတုံ့ပြောကြားပုံများကို အထူးသဖြင့် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတော့သည်။

ဥပမာ သမိုင်းများတွင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်း၊ ရွှေတိဂုံဘုရားသမိုင်း၊ ပုဂံရွှေစည်းခုံသမိုင်း စသည်တို့တွင် လူနှင့်နတ်များ အထင်အရှားတွေ့ကြုံဆက်သွယ်ခဲ့ကြပုံများကိုလည်းကောင်း၊ သရေခေတ္တရာ ဒုတ္တဘောင်မင်းလက်ထက်၊ ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်းလက်ထက်စသည်တို့မှာ ဘုရင်နှင့်နတ်များ အထင်အရှား ကူးလူးဆက်သွယ်ခဲ့ပုံများကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက်နောက်ကျသေးသည့်ခေတ်မှာပင် လူနှင့် နတ်တို့ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြုံဆုံစည်းရပုံများကို အတော်ပင်လေးစားယုံကြည်မိခဲ့ပါသော်လည်း ယခုခေတ်တွင်မူ ဘယ်သူ့ ဘယ်ဝါတစ်ဦးမျှ နတ်နှင့်တွေ့ရသည်မရှိ။ နတ်မျိုး နတ်နွယ် မဆိုထားဘိဦး အနိမ့်စားဖြစ်သော ဥစ္စာစောင့်များနှင့် အချို့တွေ့ကြုံရသည်ဟု သတင်းစာများတွင် ခေါင်းစည်းစာလုံး အကြီးစားများနှင့် အထင်အမြင်ပေါ်လွင်စွာ ပါလာတတ်သည့်တိုင်အောင် အစအဆုံးလိုက်၍ ပင်ရင်းသို့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စိစစ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ဝိုးတိုးဝါးတား ထင်ခြေများနှင့်သာ အဖျားရှူးသွားသည်တို့ကို တွေ့ရပါတော့သဖြင့် ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ခဲ့ရင်းစိတ်များကိုပင် ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်သွားစေပါသည်။

ဤသို့ အထင်ပေါ်ပျက် ယုံကြည်ချက်နံနည်းသွားသည်နှင့်ပင် ယခင် ဖတ်ရှုမှတ်သားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းစာပေကျမ်းဂန်တို့ကို အထင်အမြင်သေးကာ ရှေးလူကြီးတွေ ထင်ရာလျှောက်ပြီးထားခဲ့လေသလားဟု ယုံမှားသံသယဖြစ်ရ တော့မလိုလိုရှိလာကာ အဆိုပါ ရှေးစာဟောင်းကျမ်းဂန်များကို လုံးဝပစ်ပယ် ထားရတော့မည်ကဲ့သို့လည်း ရှိတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဟောင်းကျမ်းဂန်များမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်ရာဘာသာ၏ ပင်မအချုပ်အချာဖြစ်သော ဘုရားဟောကျမ်းဂန်များ ကို အခြေထား၍ ထိုအခြေခံပင်မကြီးမှ အကိုင်းအခက်အလက် အညွှောက် တဝေဝေပေါက်ပွားခဲ့ရသော စာဟောင်း သမိုင်းဟောင်း ရာဇဝင်ဟောင်းများ သာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစာဟောင်း ကျမ်းဂန်တို့မှာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကို ပစ်ပယ်မှုလည်း မိမိဘာသာ အခြေကိုထိပါးပုတ်ခတ်ရာသာ ရောက်အံ့ သကဲ့သို့ ရှိနေသည်နှင့်အတော်ပင် အခက်အခဲတွေ့ရပြန်ကာ မယုံမရဲကြီးနှင့် သာ ဒီနတ်ဒေဝါဆိုတဲ့အမျိုးဟာ အကယ်ရှိအံ့လော။ မရှိအံ့လော။

ရှေးကအတိုင်းရှိပါမူ ယခု လူတို့နှင့် အဘယ်ကြောင့် တစ်ရံတစ်ဆစ် မှု ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လောက်လောက်လားလား အထင်အရှား မတွေ့ကြုံ ရသနည်း။ ရှိရိုးမှန်က တွေ့ရမည်သာ။ စာဟောင်းကျမ်းလာတို့ကို ထောက်ထား ခြင်းအားဖြင့်လည်း၊ ရှေးခေတ်အခါများက လူတို့မဟုတ်မတရားပြုပါများလျှင် နတ်များ ပြိုင်က ကြီးစွာသော အပြစ်ဒဏ်ခပ်တပ်ခြင်းရှိခဲ့ဖူးပါလျက်လည်း ကောင်း၊ သူတော်ကောင်းတရား လက်ကိုင်ထားသူတို့အားလည်းကောင်း၊ နတ် များချစ်ခင်ကာ သိသိသာသာစောင်မကြည့်ရှုဖူးသည်ဟုလည်းကောင်း အတိ အလင်းအဆိုများရှိထားပါလျက် ယခုခေတ် ယခုအချိန်၌ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်း မတရားပြုမှုတွေ မှီပေါက်သလို ပေါများနေပါလျက် တစ်စုံတစ်ဦးသော နတ် ကမှု ဆုံးမတားမြစ်ခြင်း အပြစ်အလျောက် ဒဏ်ထားခြင်းမရှိ မမြင်၏။ မကြား ၏သို့ ထုံပေလုံပေနကမ္မတ္တိဖြစ်နေကြသည်မှာ ဒေဝါဆိုသော နတ်များ အကြောင်း၊ စာဟောင်း၊ သမိုင်းဟောင်း၊ ဝတ္ထုကျမ်းဂန်တို့တွင်ပါရှိသော်လည်း အကယ်ပင် မရှိ၍သာဟု တစ်ထစ်ချတွေ့ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏စိတ်တို့သည် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သို့လော သို့လောဖြစ်ကာ ယုံမှားသံသယတည်းဟူသော ပိစိကိစ္ဆာ ပင်လယ်ထဲတွင် အမျှင်မပြတ်နိုင်အောင် ဝဲလည်နေခဲ့ရာမှ တစ်ရံတစ်ခါလည်း ရှေးဟောင်း ပန်းချီကားတို့တွင် ဗြဟ္မာရုပ် သိကြားရုပ်စသည်များကို အကြောင်း အားလျော်စွာ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်မိလေရာ အထက်ဆီက ယုံမှားသံသယ အမှုတို့မှာ ခိုးလိုးခုလုနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ပိုခဲ့စေပြန်ပါသည်။

ဤသို့ ရှေးဟောင်းရုပ်လုံးများ ပန်းချီလက်ရာများနှင့် စာဟောင်းကျမ်းဂန်တို့ကို အထောက်အထားပြုခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်း ခေတ်ကြီးများဆီက နတ်၊ သိကြားနှင့် လူသားတို့ တွေ့ကြုံဆုံစည်းလျက် မျက်ဝါးထင်ထင် အကယ်ပင် ကိုယ်တွေ့မြင်ကြရသောကြောင့်သာ ဗြဟ္မာကြီးအဆင်၊ သိကြားမင်းအဆင်၊ နတ်သမီး နတ်သားအဆင်၊ ဒုရင်မကိုင်များနှင့် နတ်နဂါး၊ နတ်ဂဠုန်၊ ဂုဗ္ဘန်၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့ အဆင်းတန်ဆာ၊ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ၊ လောကဗျူဟာစသော ရုပ်ပုံရုပ်လုံးများကို စံနမူနာထား၍ ရေးသားထုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုယူဆချပြီး မယုံရလည်းအခက်၊ ယုံရလည်းအခက်နှင့် ဟိုတစ်ဝက်သည်တစ်ဝက် ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်တို့ကား ဤအကြောင်းကိုသာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်နှင့် စိတ်ဝင်စားနေမိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခေတ်ကာလပညာတတ်ကျွတ်ဆပ်ဆပ်လေပေါက်ဖြင့် နတ်၊ သိကြား မရှိကြောင်း၊ ရှိက တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူကြီး လူအိုများနှင့်တွေ့တိုင်း အချက်ရှာ၍ ခပ်နာနာ ပြောမိသော အခါမူကား ကျွန်တော်၏ဆွေသားမျိုးသား ဖြစ်ကြကုန်သော သက်ကြီးအိုများမှာ ကျွန်တော်၏စကားကို နားကြားပြင်းကပ်ဘိအလား . . .

“ဟေ့ အေးမောင် မင်းတို့ကာလ သားသမီးတွေဟာ ပညာလေးလက် တစ်လုံးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်အထင်ကြီးကြသကဲ့ကွယ့်။ နတ်၊ သိကြားကို မတွေ့ရတိုင်း မရှိဘူး မပြောနဲ့။ မင်းတို့ကာလ မင်းတို့လူစုရဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များမပြောထားနှင့် တစ္ဆေ သရဲ မိစ္ဆာ

နတ်များကတောင်မှ အတွေ့မခံချင်ကြလို့ ရှောင်ကြဉ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်နေကြတယ်။ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင်ကွာ မင်းတို့ခေတ်က လူတွေဟာ ကတိသစ္စာမဲ့တဲ့လူတွေဖြစ်တော့ တစ္ဆေ မိစ္ဆာများကတောင် အရေးမလုပ်ဝံ့တဲ့ခေတ်ကိုးကွ”

ဟု မာန်မဲသလိုလို ကြိမ်းမောင်းသလိုလို ပြောသည်တွင် ကျွန်တော်ကလည်း ဆင်ခြေမတက်ဘဲ မနေနိုင်သောကြောင့် . . .

“ဘာကြီးရယ် . . . နတ်တို့၊ သိကြားတို့ တကယ်မရှိလို့ မတွေ့ရတာကို လူတွေ သစ္စာမဲ့လို့ ကတိမတည်ကြည်လို့ဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးနဲ့ ကျေနပ်ရမယ်ဆိုရင် ဟုတ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ အခုခေတ်ကလူတွေဟာ ဒါလောက်လဲ မဆိုးသေးပါဘူး။ တကယ်လို့ဆိုပြီး လူတစ်ရာမှာ ဆယ်ယောက်လောက်တော့ ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီဆယ်ယောက်လောက်ကိုမှ နတ်တို့ သိကြားတို့က အတွေ့မခံကြတော့ဘူးလား ဘာကြီးရဲ့”

ဟု အထွန့်တက်မိရာ . . .

“အေး မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့သာ ဟုတ်တယ်ထင်တာကိုးကွဲ့၊ မင်းတို့ခေတ်ဟုတ်တာက လောကဓာတ်အကြံဆန်း ဉာဏ်ဆန်းများနှင့်သာ သက်ဆိုင်တယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဟိုးရှေးခေတ်တုန်းကတော့ လူတွေဟာ ကတိသစ္စာ အင်မတန် တည်ကြည်တယ်။ မုသားဆိုတဲ့ လိမ်လည်မှုစကားကို ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားကလည်း လုံခြုံကြတယ်။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားကလည်း လက်ကိုင်ထားကြတယ်။ ကံငါးပါးလည်း လုံခြုံကြတယ်။ ပဉ္စသီခါးဝတ်ကဲ့သို့ မြဲကြတယ်။ ကတိသစ္စာဟာလည်း ဘယ်လောက် မတည်တယ်၊ တည်တယ်၊ ယုတ်စွာအဆုံးကွယ်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု၊ ကြေးငွေချေးငှားမှုများမှာပင်၊ ယခုကာလလို စာချုပ်လား၊ ခေါင်းကပ်လား၊ လက်မှတ်ထိုးလား၊ မလုပ်ရဘူး။ အသိသက်သေလည်း မရှိဘူး။ အချင်းချင်း ယုံကြည်ကြရတယ်။ ပြီးတော့လည်း အသက်တစ်ချောင်းအသေခံရင် ခံမယ်။ နှုတ်ကတိ တစ်ခွန်းကို အတိမ်းမခံကြဘူး။ အဲဒီလိုလူတွေက တရားစောင့်တော့

မိုးလေဝသလည်း မှန်တယ်။ ဥတုသပွာယမျှတတယ်။ နတ်တို့သိကြားတို့ဆို တာကလည်း စောင့်ရှောက်မခံတယ်။ စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုတယ်။ ဘုန်းသမ္ဘာနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားအာဇာနည်တွေလည်း မကြာခဏ ထွန်းကားတယ်။

အဲဒီလို သမ္ပတ္တိခေတ်ကောင်းကြီး အခါကောင်းကြီးမျိုးမှာဆိုတော့ လူသားနဲ့ နတ်သိကြားတို့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ နီးစပ်ယှဉ်ပါးနိုင်ကြ တယ်။ အခုမင်းတို့ရဲ့ ဆုတ်ကပ်ဆိုတဲ့ ဝိပုတ္တိခေတ်ဆိုးကြီးမှာ လူတွေကလည်း တရားမစောင့်၊ အခါကာလကလည်းဆိုး၊ မုသားကို ရေလဲသုံးပြီး သစ္စာဆို တာဘာလဲလို့ မေးနေရတဲ့အခါကြီး၊ “သူနိုး သူခိုး၊ ငါနိုး ငါခိုး” ဆိုတဲ့ လူတွေချည်း စုနေကြတယ်။ လူတွေက တရားပျက်တော့ မင်းတို့လို လူငယ်တွေတော့ မပြောလိုပါဘူး။ မင်းတို့ခေတ်မှာ လူပေါင်းထောင်သောင်းကို အားသန်သန်နဲ့ ကတိသစ္စာထားရာက လက်တစ်လုံးခြားလိမ်ပြီး၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ကိုယ်ကောင်းကြံသွားကြသေးတာ၊ အမိုက်အရူးအရွယ်ကလေးတွေ၊ အမိန့် ဖတ်မစင်သေးတဲ့ မင်းတို့အရွယ်တွေ တော့ စကားထဲထည့်ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး။

မင်းတို့ခေတ်ကြီး၊ မင်းတို့လောကကြီးဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင်၊ လူ သေကောင်ပုပ်၊ ခွေးသေကောင်ပုပ်၊ ကျွဲသေကောင်ပုပ်၊ နွားသေကောင်ပုပ် တွေကို စုပေါင်းပြီး စဉ်အိုးကြီးတစ်လုံးထဲထည့်ထားတာနဲ့တူတယ်။ အဲဒီအပုပ် အိုးကြီးကို ဘယ်သူမှမကပ်ချင်ကြသလို ဒီလောက်တောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ထူပြောပြီး ကတိသစ္စာမရှိ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ကွက်တဲ့ လူအပုပ် အသိုးတွေအနားကို ဘယ်နတ်ဘယ်သိကြား ကပ်ချင်မလဲ။ ငါပြောပြီကော သမ္မာဒေဝ မဆိုထားနှင့် မိစ္ဆာဒေဝရဲ့ အစေအပါးဖြစ်တဲ့ သရဲ တစ္ဆေတွေက တောင် မင်းတို့ခေတ်ကလူတွေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာပြီး အနားနီးနီးမကပ်ချင်ကြဘူး၊ ဒါကဲ့ပဲ မင်းတို့က ငါတို့ဘာကြောင့် မတွေ့ရပါလိမ့်လို့ မတွေးဘဲနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ

ကလေး တစ်ပဲဖိုးလောက်သင်ပြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ လောကမှာ နတ်တွေသိကြားတွေဆိုတာ မရှိဘူး၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မိစ္ဆာနတ်ဆိုတာ လဲမရှိဘူးလေး၊ ခေတ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသလေးနဲ့ ရွှေဉာဏ်တော်စူးရောက် ကြတယ်။

မင်းတို့နည်းဦးနေတဲ့ အနောက်တိုင်းသားအစစ်တွေဟာကော သူတို့ ရဲ့ စုန်း၊ နတ်၊ တစ္ဆေတို့ သမ္မာဒေဝတို့ကို မင်းတို့လိုပစ်ပယ်သလားဆိုတော့ မပစ်ပယ်ကြဘူး။ အခု သာပြီးအယူရှိလာကြသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလို အယူရှိလို့လဲ ဝိညာဉ်ရဲ့ဓာတ်ပုံအထိရအောင် လိုက်စားကြတယ်။ မင်းတို့ကတော့ ဒီလိုလဲမလိုက်စားနိုင်ဘဲနဲ့ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ စာဟောင်း ပေဟောင်းတွေကိုပဲ ထိပါးပုတ်ခတ်ပြီး အသုံးမကျလေယောင် ပြောဆိုပြစ်တင်ချင်ကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံးငါပြောမယ် အေးမောင် မင်းဘာမှ အကျယ်အပွားမပြောလေနဲ့။ ဒီခေတ်ဟာ မင်းတို့ခေတ်၊ ရှေးခေတ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ခေတ်မှာ ကျွန်စိတ် မွေးပြီး ကျွန်လိုတွေ့မှာပဲ။ သခင်ခေတ်တုန်းကလဲ သခင်စိတ်မွေးပြီး သခင်လို တွေးကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစား “ဒီမင်းဒီစိုး၊ ဒီသူခိုးနဲ့၊ ဒီမိုးဒီလေ၊ ဒီလူတွေနဲ့” ဆို တာလို မင်းတို့ရဲ့ သစ္စာတရားမရှိတဲ့ခေတ်မှာ နတ်သိကြားမတွေ့နိုင်တာနဲ့ အပြစ်မဆိုနဲ့၊ မင်းတို့ခေတ်နဲ့ မတန်ဘူး။ နတ်တို့ သိကြားတို့နဲ့ ရိပ်ခြည်တွေ့နိုင် စကားပြောနိုင်တာက ဟိုးရှေးသမ္မတ္တိခေတ်ကောင်းအခါ လူတွေ တရားစောင့် သစ္စာကတိတည်ကြည်တဲ့အချိန်တုန်းကဖြစ်တယ်”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် လေးလေးပင်ပင် အေးအေးဆေးဆေးကြီး နှက် လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်တော့သဖြင့် အာစေး ထည့် နှုတ်ပိတ်ခံရဘိအလား အပိုင်သား အရှုံးပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် လူမှန်းသိတဲ့အချိန်ကစပြီး တွေ့ရသမျှ မြင်ရသမျှ ကြားရ သမျှ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် ဂုဏ်ရှိ ဂုဏ်မဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ရသာလျှင် ဘနဖူးသိုက်တူးနေကြရုံမက မသထာရေစာ သံထွေခဲကိုပင်

တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ အငြိအငြင်ခံပြီး မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် မျက်နှာပြောင်ပြောင် ကြီးထား၍ ဝိုင်းစားနေကြရုံမက ကတိသစ္စာနည်းသော ပလုပ်ပဖြသံကြီးနှင့်ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်ထောင်မာန်မဲ သွားဖြတ်နိုးဟောက်နေကြသူတွေမှာ မြို့နှင့်တစ်ဝန်း၊ နယ်နှင့်တစ်ဝန်း လက်ရမ်း၍ မလွတ်အောင်ရှိနေကြသည်လည်း အထင်အရှားဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့နှင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို တစ်နေ့ဆက်ဦးမည်။ နတ်၊ သိကြားရှိရိုးမှန်လျှင် တစ်နေ့ တွေ့ရအောင် ငါကြံမည်ဟူသောဇွဲနှင့် အားခဲနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဘကြီးမှာ အသက်(၈၉)နှစ်ရှိရှာပါပြီ။ သို့ရာတွင် သတိမလစ် သူငယ်မပြန် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော သမာဓိတရားနှင့် အမြဲဘုရားအာရုံပြုခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားများခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရှာပါသည်။

ဘဘကြီးမှာ ကျွန်တော့်အဖေ၏ အဘိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကား ဘဘကြီး၏ မြစ်ဖြစ်ပါသည်။ ဘဘကြီး၏ အသက်အရွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သက်တမ်းအရဆိုလျှင် အလွန်မှည့်ပျော်နေသော ကြွေလှတဲခါ သစ်သီးမှည့်ကလေးကဲ့သို့ရှိသော်လည်း ဘဘကြီး၏ စင်ကြယ်သောသီလ သမာဓိအားဖြင့် အသက်သတ်မစားဘဲ အသီး အရွက်ကိုသာ စားလာသူဖြစ်ပြီး အချိန်မှန် လမ်းလျှောက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားခဲ့သော အလေ့အကျင့်ကြောင့်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အရွယ်နှင့်စာသော် လွန်စွာ ကျန်းမာတောင့်တင်းသေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပန်းခြံထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းထောက်ကာ မေတ္တာဘာဝနာပွားများရင်း ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်နေသူ ဘဘကြီးအနီးသို့ကပ်ကာ လေပေးဖြောင့်အောင် ဘဘကြီးနှစ်သက်မည့် ဘုရားစကား၊ တရားစကားများကို ပြောဆိုမေးမြန်းလျက်ရှိရာမှ ဘဘကြီးလည်း ကျွန်တော်အား အတော်အတန် ကျေနပ်သွားခြင်းဖြင့် တရားနှင့်ယှဉ်သော ဆုံးမစကားများ ပြောကြားလျက်ရှိသည်တွင် ကျွန်တော်ကပင် စတင်လျက်

“ဘာကြီးရယ် ကျွန်တော် နတ်တွေ၊ သိကြားတွေကို မြင်ဖူးတယ်ရှိ အောင် အိပ်မက်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါလောက် မြင်စမ်းချင်ဘိတယ် ဘာကြီး ရယ်”

ဟု စလိုက်လျှင်ပင် . . .

“ငါ့မြေးတို့ခေတ်က တရားမစောင့်တဲ့ခေတ်ကြီးဆိုတော့ တွေ့ရ မြင်ရ ခဲယဉ်းပါဘိကွယ်”

ဟုသာ ညည်းသံကလေးပြန်လာလေ၏။ ကျွန်တော်ကား အားမံ လျော့ပေ။

“ဘာကြီးရယ် မြတ်စွာဘုရားက သိကြားသာသနာရယ်လို့တောင် ထားခဲ့မှ သိကြားမင်းဆိုတာလဲရှိမှာပါပဲနော်။ ကျွန်တော်လေ သိကြားမင်းလို နတ်တို့ရဲ့ အဓိပတိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကို မမြင်ရ ရှိပါစေတော့ နတ်မျိုး နတ်နွယ် ထဲက သာမညနတ်များလောက်တော့ မြင်ရဖူးတယ်ရှိရအောင် ကြည့်ချင်စမ်းပါ ဘိတယ်။ အဆုံးဗျာ ပုဂံခေတ်မှာ အနော်ရထာဘုရင်၏ခမည်းတော်ဖြစ်တဲ့ ကွမ်းဆော်မင်းတို့လို ရုက္ခဗိုးနတ်တစ်ဦးဦးက ကိုယ်ထင်ပြရင်လဲ အကောင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန်များကို မယုံမကြည်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေတဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိကြတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မသိပေတဲ့ အလှမ်း ပြတ်လွန်းအားကြီးတော့လဲ မရှိဘူးလို့ သံသယပေါ်နေကြတယ်။ တကယ်လို့သာ တစ်ဦးတစ်ယောက်က တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင် သံသယဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူတစ်စု ရဲ့စိတ်များလဲ ပျောက်ပျက်ကုန်ကြမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ တွေ့ဖူးတယ် မြင် ဖူးတယ်ရှိအောင် တွေ့စမ်း မြင်စမ်းချင်လှတယ် ဘာကြီးရယ်”

ဟု ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်သည်တွင်ကား ဘာကြီးမှာ အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ . . .

“ဟဲ့ အေးမောင်၊ နင် ဒါလောက်တောင်မှ တွေ့ချင် မြင်ချင်ရင် ငါ တစ်ခု သညာပေးမယ်၊ မင်းကြိုးစားနိုင်ရင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ မြင်ရ ကြားရမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဟယ် ဒါပေတဲ့ နင်တို့ခေတ်က သစ္စာတရားမရှိတဲ့

ခေတ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားချွတ်ယွင်းပြီး လောဘမီး၊ ဒေါသမီး ဟုန်းဟုန်းတောက် နေကြတဲ့ခေတ်ထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်လို ကြိုးစားကြိုးစား ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးဟယ်”

ဟု စိတ်ပျက်သံနှင့် စကားကို ပြန်၍သိမ်းလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာဘကြီး စတော့မည်ပြုပြီးမှ ပြန်၍သိမ်းလိုက်သည်ကို လွန်စွာ အခံရခက်လျက် စိတ်အားကလည်း လွန်စွာတက်နေခိုက်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ . . .

“ဟာ ဘာဘကြီးရယ်၊ စိတ်ပျက်မလွယ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ ခေတ်မကောင်း အခါမဟုတ်လို့ မရတာ ရတာ ကျွန်တော့် တာဝန်ပေါ့။ ဘာဘကြီး ပြောမယ်ဆိုရင် နည်းလမ်းရှိသလောက် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ် ဘာဘကြီးရယ်။ လောကမှာ ‘ကြိုးစားလျှင် ဘုရားဖြစ်နိုင်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိသေးတာပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲနဲ့ ဇွဲကောင်းပါတယ်။ ဘာဘကြီးရဲ့ ရှိခိုးပါရဲ့ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော် သိကြားတို့ နတ်တို့ဆိုတာ မြင်ချင်စမ်းလွန်းလို့ပါခင်ဗျာ”

ဟု အထပ်ထပ်နှင့် ရေငတ်သလို တောင်းပန်ရာတွင် . . .

“ဟဲ့ ဟဲ့ အမယ်လေး ငါပြောမှာက သိကြားတို့၊ နတ်တို့ ထိအောင် မရည်ရွယ်ဝံ့ပါဘူး။ အမယ်လေး ဒီလောက် အထက်တန်းကို တက်လှမ်းနိုင်မဲ့ အကြံအစည်နည်းလမ်း ဘာဘကြီးမှာ မရှိပါဘူး။ ဘာဘကြီးပြောမှာက ငါ့မြေး တကယ်ကြိုးစားနိုင်ရင် နတ်မျိုး နတ်နွယ်ရဲ့ အရိပ်အခြည်ကလေးတစ်ခုခု မြင်ရရုံသာ နည်းပေးနိုင်တာပဲ။ ဒါလဲ မင်းတို့ သစ္စာ ကတိမတည် တရားမစောင့်တဲ့ခေတ်ထဲမှာဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်လဲ တယ်မထင်မိလို့ ခပ်အင်အင်လုပ်နေမိတာပဲ။ မင်းတို့အရွယ်နဲ့ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ ငါ့မြေးက တယ်နုသေးတာပဲ”

ဟု ထပ်၍ဆိုပြန်သောကြောင့် ယုံကြည်လောက်သော အရိပ်အယောင်မျှကို မြင်ရလျှင်လည်း မနည်းဘူးဟုတွက်ကာ . . .

“ပြောသာပြောပါ ဘာကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော်နိုင်ပါ တယ်။ တကယ်လို့ ဘာကြီးပြောပြီးမှ ကျွန်တော် စိတ်မနိုင်ဘူးထင်ရင်လဲ မကြီးစားဘဲနေရုံပေါ့။ ဘာကြီးရဲ့နည်းကိုပြောမှာသာ ပြောပါတော့ ဘာကြီး ရယ်”

ဟု မပြောမချင်း မရမက နားပူလျက်ရှိသောကြောင့် ဘာကြီးမှာ နောက်ဆုံးတွင် မပြောချင်ပြောချင်နှင့်ပင် . . .

“ဒီလို ဒီလိုကွဲ့၊ ဘာကြီးတို့ငယ်ငယ် ရှင်လူထွက်စအရွယ်က သူငယ် ချင်း လူပျိုကလေးငါးယောက်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပွိယအဘိုးကြီးတစ် ယောက်နှင့် အတော်ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကပွိယကြီးဟာ သမာဓိမှော် အတတ်ကို အတော်လိုက်စားတဲ့လူကြီးကွယ်။ ဒီတော့ ဘာကြီးတို့ကလဲ လူပျို ဖြစ်စအရွယ်ဆိုတော့ သူကလဲ ဘာကြောင့်မသိ အတော်လေးစားတယ်။ ဒါ နဲ့ တစ်နေ့တော့ ဟေ့ မင်းတို့ သူရဿတီမယ်တော်ကြီးတို့ကို မင်းတို့တွေ ချင်သလားလို့ မေးတယ်။ ဘာကြီးတို့ကလည်း တွေ့ချင်ကြောင်းပြောကြတာနဲ့ ဒါဖြင့် မင်းတို့စိတ်ခိုင်ရလိမ့်မယ်၊ စိတ်မခိုင်ရင် ဒုက္ခဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့၊ ဘာကြီးတို့ကလဲ သူရဿတီမယ်တော်ကြီးဆိုတာကို အင်မတန်မြင်လိုတာနဲ့ အမျိုးမျိုးအာမခံကြတယ် . . .

-ဒါနဲ့ သူပြောတဲ့နည်းအတိုင်း သူငယ်ချင်း လေးငါးယောက် လူသူ ဆိတ်ကင်းတဲ့ ကျောက်ဂူတစ်ဂူဆီမှာ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ပုတီးစိပ်၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပြီး ဥပုသ်ကြီးဝင်ကြရတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားပြီး ဂူထဲမှာ (၄၉)ရက်လုံးလုံး နေရတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မယ်တော်ကြီးကို တွေ့မြင်ရပါလို့၏ဆိုတာ တိုင်တည်ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေ ဂုဏ်တော်စိပ်နေရ တာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ (၄၉)ရက်စေ့တဲ့နေ့ ညမှာ သူရဿတီ မယ်တော်ကြီးလား ဘာလားတော့ မသိဘူးမြေးရယ် အင်မတန်လှပတဲ့ နတ်မျိုးနတ်နွယ် မိန်းမငယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ မြင်ရတာပဲ။ ဘာကြီးတစ်သက်ဖြင့် ဒီလို လှပပြီး အရောင်အဝါတင့်ရွှန်းစိုပြည်တဲ့ မိန်းမမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။”

ဟုပြောကာ ရပ်နေသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း အထူးစိတ်ပါဝင်စားလာသောကြောင့် . . .

“ဟာ ဒီဟာလောက် ဘာမလုပ်နိုင်စရာရှိလဲ ဘာဘကြီးရဲ့၊ အလွယ်သားပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထင်က အတော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်းများလားလို့”

ဟု စကားတောက်လိုက်မိပါသည်။ ဤတွင် ဘာဘကြီးက အနည်းငယ်ပြုံးပြီးလျှင် . . .

“နေပါဦး ငါ့မြေးရဲ့၊ မင်းက လွယ်တာလောက်သာ တွေးနေတာပဲ၊ ဘာဘကြီးကလဲ လွယ်တာကိုသာ ပြောရသေးတယ်။ တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲကို မပြောရသေးဘူး။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ (၄၉)ရက်လုံးမှာ အရဟံဂုဏ်တော်ကို အာရုံစူးစိုက်စွာနဲ့ ပုတီးပတ် တစ်ထောင်ပြည့်အောင် စိပ်ရတယ်။ စိပ်ပုံက မင်းတို့ အခုကာလ ဘုရားလူကြီးတွေ ပုတီးစိပ်ကြသလို နှင်ပြီး နှင်ဆင်းဆိုတဲ့ စိပ်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပုတီးတစ်လုံးဆိုရင် တစ်လုံးပြီးပြီ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်တွေ ရည်မှန်းပြီး စိပ်ရတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ အာရုံမဖောက်ပြားရဘူး။ စိတ်မယုံ့လွင့်ရဘူး။ မကောင်းတဲ့စိတ်အာရုံလဲ တစ်ကွက်ကလေးမှ မညှို့စေရဘူး။ အမှတ်မဲ့သတိလစ်ပြီး ချို့ယွင်းသွားမိရင်လဲ သီလကျိုးသလို ကျိုးသွားတဲ့အတွက် အသစ်ပြန်ပြီး ခိဋ္ဌာန်ရတယ်။ အနှောင့်အယှက်ကလဲ သိပ်များတယ်ကွဲ့။ အောင်ခါနီးလေ အနှောင့်အယှက်များလေပဲ။ တွေ့ရတဲ့အနှောင့်အယှက်များကလဲ စိတ်ဖောက်ပြား ညှို့ကွက်စေလောက်တဲ့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးမျိုးပဲ . . .

-အဲဒါ ပုတီးစိပ်တဲ့နေရာသာ ပြောတာနော်၊ သတိလစ် အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါမျိုးမှာ အလစ်ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးခံရတာလဲ ရှိသေးသကွယ့်။ လုပ်ရတာက စိတ်ကို အထူးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့အလုပ်၊ မကောင်းညစ်ညူးတဲ့ ကိလေသာရာဂနှင့်ယှဉ်တဲ့စိတ်ဆိုလို့ တစ်စိတ်တစ်ကွက်မှ မဝင်စားစေရဘူး။ ဝင်စားမိတာနဲ့ တစ်ချက်တည်း အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ပြန်တာပဲ၊ အဲသည်လို ပျက်ပြန်ရင်လဲ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်ပြီး စလုပ်ရပြန်တယ်၊ ဒီတော့ နေ့အချိန်မှာ သမာဓိကြီးစွာနဲ့

မကောင်းစိတ်တွေ အဝင်မခံဘဲ ခွာရုံနှင့်ထုတ်နိုင်ပေမယ်လို့ ညဉ့်အချိန် အိပ်
ပျော်နေတဲ့အခိုက်အတန့်များမှာလဲ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတို့
ပယောဂနဲ့ဖြစ်စေ၊ အလိုအလျောက်ဖြစ်စေ၊ အာရုံဖောက်ပြားစေလောက်တဲ့
ကာမဂုဏ်တရားနှင့်ယှဉ်သော အိပ်မက်များမြင်မက်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ သာယာ
လိုက်မိတယ်ဆိုရင်လဲ အဓိဋ္ဌာန်ရက်တွေဟာ ပျက်ကုန်ပြန်တာပဲ-

-ဒီတော့ (၄၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှ (၄၉)ရက်နဲ့ ကိစ္စ
မပြီးဘူး၊ အနည်းဆုံး စိတ်ခိုင်လှပါတယ်ဆိုတောင် (၄-၅)ခါတော့ ပြင်အဓိဋ္ဌာန်
ရတာချည်းပဲ၊ ဒါနဲ့ အချို့လဲ စိတ်ပျက်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ပြန်ပြေးကြ
တယ်။ ဘာကြီးနဲ့ ဘာကြီးရဲ့သူငယ်ချင်း မောင်ဘိုးအိုဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်
သာ ရွဲကောင်းကောင်းနဲ့ မဖြစ်မချင်း ပျက်ရင်းပြင်ရင်းနှင့် သုံးလကျော်ကြာမှ
ကိစ္စပြီးခဲ့ကြတယ်။ ဒါတောင် ထင်သလောက် မယ်မယ်ရကြီး မမြင် မတွေ့ရ
ဘူး၊ အရိပ်အငွေ့လောက်သာ ရှိခဲ့တာကလား မြေးရဲ့။ နို့ ပြီးတော့ လူပျိုဖြစ်
စ အရွယ်ကလေးများကို သူရသတိမယ်တော်ကြီးဟာ အထူးအရေးထားပြီး
ပြက်ရယ်ကျီစယ်တတ်တယ်လို့လဲ တချို့ကပြောကြတယ်။ နို့ပြီး ဘယ်သူမဆို
ပေါ့ကွယ်၊ ထက်တုန်း မြက်တုန်း လူပျိုပေါက် လူပျိုဘဝရောက်စ လူကလေး
များဟာ သွေးလေချောက်ချား စိတ်ကစားတတ်တဲ့ ဓာတ်အခံရှိကြတော့
ဘယ်လိုပဲ သမာဓိထားထား အလစ်မှာ ဝင်မှားတတ်သေးတာပဲ။ အင်မတန်
စိတ်ရွဲကြီးလို့ နေ့အဖို့မှာ လမ်းမမှားဘူးထားဦး၊ ညဉ့်အချိန် အိပ်ပျော်နေတဲ့
အခါများမှာ သွေးလေချောက်ချားပြီး ကမောက်ကမနဲ့ ကိလေသာ သွေးဆွတဲ့
အိပ်မက်ထဲ အိပ်မက်ခွဲမျိုးနဲ့ မတွေ့ရအောင် ရှောင်ဖို့ကလဲ တစ်ခက်ကွယ်-

- အဲဒီလို အိပ်မက်နဲ့ စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်သွားလည်း လုပ်ထား
ခဲ့သမျှရက်တွေဟာ ပျက်ကုန်တာနဲ့ အသစ်ထပ်ပြီး ၄၉ ရက် ခိဋ္ဌာန်ရတာ
အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေများ ၄၉ ရက်ပြည့်ခါနီးဆဲ
ဆဲကလေး “ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်” ရလေခြင်းဆိုသလို ကယောင်
ချောက်ချား သွေးစမ်းအိပ်မက်မျိုးကြောင့် ကြီးစားခဲ့ရသမျှရက်တွေ သဲထဲရေ

သွန်ဖြစ်ကုန်ရတာ အင်မတန်နုမြောစရာကောင်းတာပဲ မြေးရာ၊ ဒီတော့ငါ့ မြေး တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဇွဲကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောရာ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်တရာ ဝိဝါဒကွဲလိုသော အချက် များဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ စိတ်အားထက်သန်နေသည့် တွေ့မြင်လိုသော ဇော အာရုံကြောင့်တစ်ကြောင်း ပကတိပင်ကိုစိတ်ကလည်း မမြင်မနေ မရမနေ ကြိုးစားလိုသည့် ဇွဲက အတော်အသည်းကောင်းသူဖြစ်သည့်အလျှောက် ဘာကြီးအား ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုပြီးလျှင် နည်းရှိသမျှကို အသေး စိတ်ထက်သန်မှုကို အကဲခတ်လျက် တားမရမည့်အခြေမြင်သဖြင့် ခပ်အင်အင်နှင့်ပင် နည်းလမ်းရှိသမျှ တိတိကျကျ စီစဉ်သင်ကြား မှာထားသွန် သင်ကာ နောက်ဆုံးသတိပေးစကား တစ်လုံးအဖြစ်နှင့်လည်း . . .

“ဒါနဲ့ ငါ့မြေးရေ အစစအောင်မြင်ပြီး မင်းတွေ့ချင်တဲ့ သူရသတိ နတ်သမီးကြီးကိုယ်တိုင်များ ကံအားလျော်စွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရလျှင် စိတ်ကို ကျပ်ကျပ်ထိန်းကွဲနော် အင်မတန်လှ အင်မတန်ချောတဲ့ နဂိုအသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ အတွေ့ ခံလေတော့ ဘယ်လိုလူသားယောက်ျားမှ မပြစ်မှားဘဲ မနေနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပြစ်မှားပြီး စိတ်နောက်ကိုယ်ပါပြစ်မှားလိုက်မိရင်လည်း အင်မတန် ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ တစ္ဆေ့ သရဲတွေပေါ်လာပြီး လိပ်ပြာကို လှန့်လိုက်တာနဲ့ နှလုံးသွေးမပျက်တပျက်နှင့် အသက်ထက်ဆုံးရှုံးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတတ် တယ်။ ဒါကိုကျပ်ကျပ်သတိထားပါလေ”

ဟု စိုးရိမ်စွာမှာကြားလိုက်ရှာပါသည်။

ကျွန်တော်ကား အလုပ်တစ်ခုကို ဇွဲသန်သန်နှင့် မဖြစ်မနေလုပ်မည် ဟူသော စိတ်နှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ ကျောင်းကြီးပိတ်ရက်တွင် အစစနေရာတကျ စီစဉ်လျက် စစ်ကိုင်းဘက် မင်းဝန်တောင်တစ်ဝန်းနှင့် ချောင်နန်းများတည်ရှိရာ ဌာနသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အစီအစဉ်တို့ကို ရေးရလျှင် ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးအတိုချုံး၍ ရုန်းရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် စစ်ကိုင်းချောင်လူ

သွားလူလာအနည်းဆုံးဖြစ်သော ချောင်တစ်ချောင်ရှိတော့ရ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို မိဘများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဆရာဒကာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အလျှောက် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လျှောက်ထား၍ ထိုကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦးထံတွင် ကျွန်တော့်အတွက်တစ်ထပ်စာမျှသော ထမင်းကို သက်သတ်လွတ်ပဲပြုတ်ဖြင့်သာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန် ငွေကြေးထောက်ပံ့ထားပြီး ကျွန်တော်မူကား ဘုန်းတော်ကြီးအား အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝင်ရန် လာကြောင်းကို ရည်ရွယ်ချက်မှတစ်ပါး အားလုံးအမှန်အတိုင်းလျှောက်ထားပြီး ထိုတောရကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်ခါးပန်းကျောက်ဂူကလေးတစ်ခုတွင် ဘာကြီးသင်ကြားလိုက်သည့် နည်းအတိုင်းအဓိဋ္ဌာန်စိပ်ပုတီးနှင့် ဋ္ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျဂူအောင်းပါတော့သည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နံနက်အချိန်တွင် ကပ္ပိယကြီးအပို့လာသော တစ်ထပ်စာမျှ သက်သတ်လွတ်ထမင်းကို စား၍ အပြင်အပသို့လည်း မနီးမဝေးရှိ ကျောက်ရေကန်တစ်ခုသို့ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရန် တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်သည်မှတစ်ပါး အခြားတစ်ပါးသို့လုံးဝမသွားတော့ဘဲ ဂူထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်သာ ဆယ်ပါးသီလထိန်း၍ တစ်နေ့လျှင် ဂုဏ်တော်တစ်ထောင် မှန်မှန်စိပ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း၊ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များအဝင်မခံဘဲ သမာဓိတရားကို ကြီးစား၍ အားဖြည့်ခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့်ရက်ပေါင်းအတန်ကလေးကြာလေသောအခါ ဘာကြီးပြောသည့် အခက်အခဲမျိုးတွေနှင့်လည်း မကြာခဏ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်ကား စိတ်ဆောင်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်သူဖြစ်လေရာ အာရုံဖောက်ပြားစိတ်ကစားမခံဘဲ တစ်ယူသန်ဖွဲ့ကြီး၍ နေသောကြောင့် သတိကိုမလစ်ရအောင် အထူးတိမ်းရှောင်ခဲ့၍ ကျွန်တော် သတိဝီရိယနှင့် နေဆဲအခါတို့၌ အရေးမကြီးသော်လည်း ဘာကြီးပြောသည့်အတိုင်း အိပ်ပျော်နေသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့်အိပ်မက်များက (၃-၄)ကြိမ်မျှ မြင်မက်လာ၍ ကျွန်တော့်

ကြိုးစားမှုတို့မှာ (၇) ရက်ရ၍ ဖျက်ရ၊ တစ်ခါတစ်ရံ (၁၀) ရက် (၁၅) ရက် လောက်ရမှ ဖျက်လိုက်ရနှင့် အမျိုးမျိုး ကသိကဖောက် ဖြစ်ရပါတော့သည်။ တစ်ခါကမူ ရက်ပေါင်း(၂၅) ရက်ရှိကာမှ ဖျက်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ စင်စင်ကြယ် ကြယ်နှင့် တစ်ရှိန်တည်း (၄၉) ရက် ပြည့်မြောက်အောင်မြင်ဖို့ရာမှာ ချောတိုင် တက်ရသူပမာ ခဏခဏ ပြန်ကျလာခြင်းကြောင့်၊ အတော်ပင်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ အခြားသော တန်ခိုးကြီးပြဟွာမင်း၊ သိကြားမင်း၊ နတ်မင်းများကိုပင် မတွေ့မမြင်နိုင်စေကာမူ လူသားတို့နှင့် အများ ဆုံး နီးစပ်ဆက်သွယ်လေ့ရှိသော သူရဿတီဒေဝီနတ်မယ်ကို ဘာကြီး နည်း ပေးစကားအရ အထူးမြင်လို တွေ့လိုလှသည့် ဇောများကြောင့်၊ စိတ်မပျက် လက်မပျက် ဆက်လက်ကြိုးစားခဲ့မိပါသည်။

လူကိုယ်တိုင်သတိရ၍ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သောကြောင့် မကျိုးမပျက် သော်လည်း ညဉ့်အိပ်ချိန်သတိမရှိစဉ် အခါတို့တွင် ကယောင်ချောက်ချား အိပ် မက်များကြောင့် ဖြစ်မြောက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ရက်ကလေးများ ကျိုးပျက်သွားရပါ များသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပျော်အောင်ပင် မအိပ်ဝံ့တော့ဘဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤသို့နှင့်ပင် ဘာကြီးမှာစကားအတိုင်း မပေါက်မကြား သမာဓိ ရှေ့ရှုထားပြီး သူရဿတီမယ်တော်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုလှသောအာရုံဇောဖြင့် ထက်သန်စွာအဓိဋ္ဌာန်ကျင့် သုံးလေခဲ့ရာ (၄၉) ရက်ပြည့်ရန် ထက်ဝက်လောက် ရောက်လာခဲ့သည်တွင် အနှောင့်အယှက်တစ်မျိုးပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် မိမိစိတ်ကိုထိန်းနိုင်ခြင်း၊ အိပ်ပျော်စဉ် အလစ်ဝင်၍ အိပ်မက်နှင့် ဖျက်တတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မအိပ်မနေစွတ်ပေ၍ ကျင့်လာခဲ့ခြင်းဖြင့် အနှောင့်အယှက်မရှိဟု စိတ်အားတက်လာခဲ့ပါသော်လည်း၊ ယခုတွေ့ရသော အနှောင့်အယှက်မှာ အဘယ်သို့သော အနှောင့်အယှက်ဟု မတွေးတတ်အောင် ရှိလာပါ၏။ ထိုအနှောင့်အယှက် ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် အတွက် ဗျည်း (၃၃)လုံးဖြစ်သော အက္ခရာများကိုပင် လွန်စွာအားနာလှပါတော့ သည်။

သို့သော် မရေးလျှင်မပြီးသဖြင့်လည်း အရိပ်အမြွက်ပြရုံ သဘော ပေါက်လောက်ရုံမျှ၊ အယဉ်ဆုံးသော အသုံးအနှုန်းနှင့် ရေးရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်းဂုဏ်တော်ကိုစိပ်ကာ အာရုံစူးစိုက်နေသည့် အခါများတွင် ယခင်ကမူ ကုသိုလ်ရေးနှင့်စပ်၍ ကောင်းသောအာရုံနိမိတ်များ သာ ထင်ခဲ့ပါလျက် “လေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ” ဆိုသောစကားပမာ အဓိဋ္ဌာန် ရက်ပြည့်ကာနီးမှ မဖွယ်ရာသောအာရုံတွေထင်လာမြင်လာပြန်ပါသည်။

မထင်မြင်အောင်လည်း ရှေးကလိုစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိရာ အာရုံမှာပေါ်မြဲပေါ်နေသည်တွင်မှ ထိုတွေ့မြင်ရသော အာရုံများမှာ အထင် အတွေးမဟုတ်ကြောင်း၊ မျက်မြင်ဖြစ်နေကြောင်း၊ အကယ်၍သာရှေ့သို့ လက်လှမ်းလိုက်ပါက ထိမိကိုင်မိမလောက် တစ်ခါ တစ်ခါနီးကပ်လာတော့ ကြောင့် သိရပါ၏။

မြင်ရသော အာရုံများကား အဝတ်အစားမပါ ဗလာကိုယ်တည်း မိန်း မပျိုချောကလေးတစ်ဦးမှာ အမှောင်တိုက်အတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပြီး၊ လှပသော သူ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ဘယ်ညာပြောင်းနွဲ့ကာ ကိလေသာသူပုန် ထစေတတ်သော ဟန်အမူအရာတို့ဖြင့် ပြူးတစ်လှည့်ရယ်တစ်ခါနှင့် ကျွန်တော် ၏ အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာပြီး ကျွန်တော်၏ စိတ်များကို ထိန်းသိမ်းခြင်း ငှာ မစွမ်းနိုင်သည်အထိ ထိကပါး၊ ရိုကပါး မြှူချိုသွေးဆောင်နေသည်ကို အာရုံ ထင်ထင်တွေ့မြင်နေရပါ၏။ အခါများစွာပင် ဤသို့သောအဖျက်အဆီးမျိုး ကြောင့် စိတ်ကိုတင်းနိုင်သရွေ့တင်းစွာထားရာကပင် သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ အဓိဋ္ဌာန် ရက် တစ်ဝက်ကြီးနှင့် ပျက်စီးကျိုးပေါက်ခဲ့ရပြန်ရာ၊ ကျွန်တော်၏ အကြံမှရှေ့မ တက်ဝံ့ဘဲ တစ်ဝက်နှင့်အရူးပေးရမည်ကဲ့သို့ရှိလာပါသည်။

သို့သော် “ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်” ဤမျှလောက်အဆင်း ရဲခံပြီးမှဖြင့်၊ မရ၊ မနေဆက်လက်ကြိုးစားမည်ဟု ထက်သန်သောခွဲနှင့် အရူးမ ပေးဘဲ ကြိတ်ခဲ့၍သာ အဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို ဆက်လက်ပြုပြန်ပါသည်။

ယခင်ကမျက်မြင်အာရုံကိုတွေ့မြင်နေရခြင်းဖြင့် တစ်ခါမသာယာ လျှင် တစ်ခါသာယာမိကာ သန့်ရှင်းမွန်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်ကို ငြိပတ်ရှုပ်ထွေး

စေသော ကာမအာရုံကြီးမျှင်တို့၏ အစည်းအနှောင် မခံရအောင်၊ နောက်ဆုံး အကြိမ်တွင် ဖျက်ဆီးသောအာရုံကို တွေ့မြင်ရတော့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အံကြိတ်ကာစိတ်တင်း၍ အဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို လက်မလွတ်တမ်း ကျင့်ဆောင်ခဲ့သောအခါ ထိုအဆီးအတားမျိုးကို ကျော်လွန်လွတ်မြောက်မှန်း သိလာပါသည်။

သို့နှင့်လည်း အဖျက်အဆီးတို့မှာ တစ်မျိုးနှင့် မရကတစ်မျိုးနှင့် နှိုင်း ဆွကြပြန်ပါတော့သည်။ ယခုနောက်ဆုံးအကြိမ်ဖျက်ဆီးပုံတို့ကား မျက်စိစုံမှိတ် ထားခြင်းကြောင့် ရူပါရုံအားဖြင့် နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုနိုင်သောကြောင့်လောမသိ၊ မျက်စိစုံမှိတ်၍ အံကြိတ် စိတ်တင်းထားသူ ကျွန်တော်အား အလွန်တရာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သောအတွေ့ ကလေးများဖြင့် ကြိုးစားဖျက်ဆီးခြင်းခံရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သူ လူယောက်ျားပျိုတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ဤ မျှ ညက်ညောနူးညံ့ အကြိမ်တစ်ရာဖန်သောဝါဂွမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ အိအိရွှမ်းရွှမ်း အတွေ့အထိကလေးများကို မျက်စိစုံမှိတ်ထားရင်းမှ ခံစားရသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အတွေ့သဘောမှာ မေ့မြောသာယာ ချစ်စရာကြီးဖြစ်နေရုံမက ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား ချောမြို့ကျီစယ်နေဘိအလား ဟိုအနားကိုင်၊ ဒီအနားထိနှင့် ပြိုင်ချင်စဖွယ်၊ မိချင်စဖွယ်ကြီးဖြစ်နေပါတော့သည်။

မျက်စိစုံမှိတ်၊ အံကိုကြိတ်၍ စိတ်ကိုတင်းနိုင်သမျှတင်းကာ အဓိဋ္ဌာန် ချက်မပျက်အောင်ထိန်းပါသော်လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံးမပါအောင် တင်းနိုင် သည်ထား၊ စိတ်ကိုမူကား အတော်ပင် ဆုံးမတားမြစ်ရပါ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် လှုပ်တစ်ပြက်အချိန်၌ ကုဋေတစ်သိန်းချုပ်၏။ ကုဋေတစ်သိန်းဖြစ်၏ ဆိုသော စကားအတိုင်း လျင်မြန်သော စိတ်ဆန္ဒမှာ သတိမအုပ်ခင် လှုပ်ချင်က လှုပ်၍ မြုပ်ချင်ကမြုပ်သွားတတ်သည်နှင့် တိုတိုရုန်းရသော် ၎င်းအခါတွင် လည်း နှစ်ကြိမ်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ရက်ပြည့်ခါနီးမှကပ်၍ ပျက်စီးကျိုးပေါက်ရ ပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးစားရသမျှ အောင်မြင်ခါနီးမှ 'ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးတစ်' ခံရသည်တို့ကို နှမြောတသ၍ မဆုံးနိုင်ရှိကာ တစ်ခါတစ်ရံလည်း

ဒေါ်မနုဿ စိတ်များပင်ပေါ်လာမိပါသည်။ ဤအဖျက်အဆီးကား ဘာကြီးမှာ ကြားလိုက်သည့်စကားအရ သူ့ရသေတီမယ်တော်ကြီးထံမှ စေလွှတ်သော အဖျက်အဆီးများ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

မယ်တော်ကြီးသည် သူ၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်အစစ်အမှန်ကို လူသားတို့အား များစွာပြသလိုခြင်းမရှိ၍ အဓိဋ္ဌာန်မမြောက်အောင် စေလွှတ်ဖျက်ဆီးခိုင်းတာဖြစ်ကြောင်း ဤသို့ဖျက်ဆီးမှသာ အဓိဋ္ဌာန်သူများ အဓိဋ္ဌာန်ချက်ပျက်စီးကျိုးပေါက်သွားသဖြင့် မိမိသဏ္ဍာန်ကို ပြသရန်တာဝန်မကင်းတော့သည်ဖြစ်၍ မရအရဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဇွဲကောင်းသူများ အဓိဋ္ဌာန်ချက်အောင်မြင်သွားပါမူ သူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်အစစ်အမှန်ကို မပြဘဲမနေသာ အဓိဋ္ဌာန်သူကျင့်ခဲ့ရသော ဂုဏ်တော်တို့၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကြောင့်တစ်ကြောင်း အဓိဋ္ဌာန်ချက်ပြုသူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို လေးစားရသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မနေသာဘဲ ၎င်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြရရှာတော့သည်။

မယ်တော်ကြီး၏ သဘောအလိုကား မိမိသဏ္ဍာန်ကို ဘယ်သို့သော လူသားမျှ ထင်ရှားပြသလိုစိတ်မရှိကြောင်း ထိုသို့ အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီး ကြီးစွာတွေ့ခဲ့သော် မယ်တော်ကြီးအား ထူးခြားစွာ မေတ္တာပို့ရ တောင်းပန်ရကြောင်း စသည်များကို စဉ်းစားမိလာရာ ကျွန်တော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်ချက်ပြုရာတွင် အစစအရာရာ ရှေးအခါကထက် ဂရုစိုက်လျက် ကိုယ်နှင့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး သူ့ရသေတီမယ်တော်အားလည်း အဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာပို့အမျှထေတိုင်ရာသည်ပြီး ၄၉ ရက် ပြည့်၍ အဓိဋ္ဌာန်မြောက်သွားအောင် ဇွဲသန်သန်နှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ်ကြိုးစားခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အားသွန်ကြိုးစားပါတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ယခုအကြိမ်ကား “လုံ့လလည်းထူ ငါလည်းကူ မျိုးစေ့လည်းချ ငါလည်းမ” ဆိုသော စကားအရ အစစအကြောင်း ညီညွတ်သွား၍ လားမသိ၊ အဓိဋ္ဌာန်ချက်အတိုင်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းစွာနှင့် အနှောင့်အယှက်မပေါ်လာဘဲ (၄၉)ရက်စေ့ခါနီး၍ လာပါတော့သည်။ ဤအခါတွင် ယခင်အထက် အကြိမ်များကကဲ့သို့ ဆင်ပြောင်ကြီးအမြီးရောက်မှ တစ်နေ့ဦးမည်

လားဟု ပျက်စီးကျိုးပေါက်သွားမည်ကို များစွာနှမြောဖွယ် ကောင်းသော အောင်မြင်ခဲ့ရသည့် ရက်များအတွက် စုံမက်မြတ်နိုးစွာ မကျိုးမပေါက်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး မယ်တော်ကြီးအားလည်း အဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာကို နာနာပို့၍ နေရ ပေ၏။

သို့နှင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်ဆိုသလို အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာနှင့် လာခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံး (၄၉)ရက်ပြည့်သည့် အဆုံးစွန် ညအဖို့သို့ ရောက်လာခဲ့ ပေ၏။ ဤညကား အဓိဋ္ဌာန်ရာဇဝင်တွင် အထူးခြားဆုံးသော ညဖြစ်တော့မည်။ ငါ၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးစင်ကြယ်စွာ စောင့်သုံးခဲ့ရသော (၄၉)ရက်သော ရက်မြတ်၊ ရက်ကောင်းတို့၏ အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ဤည၌ ထင်မြင်ရတော့ အံ့ဟု အားတက်ဝမ်းမြောက်စွာနှင့်ဂုဏ်တော်များကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပုတီးစိပ်၍ နေမိလေ၏။

အထက်က တစ်နေ့လျှင် ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ခန့် (၄၉)ရက် အကန့်အသတ်အတိုင်း စိပ်ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ဤနေ့မှာ (၄၉)ရက်အတွက် အဓိဋ္ဌာန်ချက် ဂုဏ်တော်များ ပြည့်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့ညအတွက် အပိုသက်သက်ပင် ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ကို အာရုံစူးစိုက်စွာ စိပ်လျက်၊ ည၌ ထက်ဝက်အဖို့ကို လွန်မြောက်ခဲ့စေပါ၏။

စိတ်တို့ကား ဤယနေ့အဖို့ ငါ၏ အကြံအောင်မြင်တော့မည်၊ ငါတွေ့ လို မြင်လိုသော နတ်သမီးကြီးတစ်ဦး၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပေတော့မည်။ ဤယနေ့ညကား၊ ငါ၏ တောင့်တလိုလားလှသော ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝတော့မည့်နေ့ဟု လွန်စွာအားတက်မိပါသော်လည်း ညဝက် အထိ မယ်တော်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်မမြင်ရသေးသောကြောင့် စိတ်ချ လက်ချ ဝမ်းမသာရဲသေးဘဲ မျှော်လင့်သော စိတ်ဇောဖြင့်သာ စိတ်အား ထက်သန်စွာ မိမိရှေ့ရှိ မှောင်ထဲသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံဝင်စားလျက် နေရ ပေသေး၏။

အချိန်မှာ ညဦးနက်မှ သန်းလွဲချိန်မျှ ရှိလောက်ပြီထင်ရပါသည်။ ဂူပေါက်ဝမှ တိုးဝင်နေသော သန်းခေါင်ထွက် လရောင်ကလေးပင် ပျောက်

ကွယ် နိဗ္ဗိဒ်ဆင်းသွားပြီးဖြစ်ရကား၊ ကျောက်ဂူတစ်ခုလုံး အမှောင်တိုက်အတိဖုံး၍ နေပေတော့၏။ ကျွန်တော်ကား၊ ပုတီးကို စိပ်ကာ ဂုဏ်တော်များကို ရည်မှန်းလျက် ရှေ့တည့်တည့် အမှောင်ဘက်သို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိပေ၏။

ထိုခဏ၌ပင် အလွန်တရာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လှသော ရနံ့တစ်မျိုးသည် ကျွန်တော်၏ နှာဝသို့ တိုးဝင်လာကြပါတော့သည်။ ထိုအမွှေးရနံ့မျိုးကား၊ ကျွန်တော်လူဖြစ်လာမှ တစ်ရံတစ်ခါမျှ မရှုရှိုက်မိဖူးသေးသော ထူးခြားလှသည့် ရနံ့မျိုးဖြစ်ပါ၏။

စံပယ်ရနံ့နှင့်လည်းမတူ၊ မြတ်လေးပန်းနံ့နှင့်လည်းမမျှ၊ သော်က၊ နှင်းဆီ၊ သရဖီ၊ အင်ကြင်းစသော ပန်းရနံ့မျိုးနှင့်လည်းမယှဉ်သာ၊ ဂမုန်း၊ သဇင်ပန်းတော်ဝင်ဆိုတာတွေနှင့်လည်း ခြားနား၍ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အာသာဝတီနတ်ပန်း ရနံ့မျိုးပင်ဖြစ်လေသလားဟု တွေးမှားမိလောက်အောင် အလွန်လျှင် ထူးခြားသည့် မွှေးရနံ့မျိုးဖြစ်ပေ၏။

ထိုမျှ မွှေးကြိုင်လှသည့် ရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရသော ခဏ၌ပင် ကျွန်တော် စိတ်များမှာ ကြည်လင်သန့်ရှင်းစွာနှင့် ဖရဏာပီတိစိမ့်သလို တအိမ့်အိမ့်နှင့်၊ အကြောင်းမဲ့နှစ်သိမ့်ကြည်နူးလာသည်ဟု ထင်ရပါတော့သည်။ မျှော်လင့်သော စိတ်အားမှာလည်း ရှေးကထက် အဆများစွာ တက်ကြွမိပြီးလျှင် မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်ရလတ္တံ့သော အာရုံကိုသာ စိတ်ဇောကြီးစွာနှင့် စောင့်စားကြည့် မျှော်နေမိပေ၏။

ယင်းသို့ အမှောင်အတိပြီးသော ဂူထဲတွင် ထူးခြားသော မွှေးရနံ့ကို ရှုရှိုက်ကာ ထင်မြင်တွေ့ကြုံရမည့် အာရုံကို မျှော်မှန်းတမ်းတနေစဉ်၊ ကျွန်တော်၏ တည့်တည့်အမှောင်ထဲတွင် လျှပ်စစ်ပစ်လင်းလိုက်သလို ဖျပ်ခနဲ၊ ဖျပ်ခနဲ သုံးကြိမ်တိတိ၊ ဝင်းဝင်း၊ ဝါဝါ၊ ပြာပြာ၊ လဲ့လဲ့၊ အရောင်တစ်မျိုး ပေါ်လာပြီး၊ ပိုးဝုန်းကြူးသဏ္ဍာန် အဆင်းတန်ဆာဒွါဒရာများနှင့် ကြီးမားသော ရွှေဟင်္သာစီး၊ မယ်တော်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည်၊ ဓာတ်မှန်ကို ထောင်ပြတ်အလား အထင်အရှားပေါ်လာပါတော့သည်။

မယ်တော်ကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်အား ကျွန်တော်အဘယ်မှာလျှင် စာဖွဲ့ရေးသားနိုင်စွမ်းတော့မည်နည်း။ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကာ၊ လပြည့်ဝန်းနှင့်ပမာ တူသော မျက်နှာ၊ ပြေပြစ်ကြော့ရှင်း၊ ပြည့်တင်းကိုယ်ဟန် အချိုးအစားကား၊ ကျွန်တော် စာအားဖြင့် ထင်လျားအောင် မရေးသားနိုင်ငြားလည်း၊ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်မူကား၊ ယနေ့ထိ မှတ်သားမိလျက် ရှိပေသေး၏။

မယ်တော်ကြီးသည် ရွှေဟင်္သာယာဉ်တော်မှ တစ်ဆင့် ကြွလှမ်းကာ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြုံးချိုစွာ ရှေးရှုလာနေသည်ဟုလည်း ထင်ရပါသည်။ မယ်တော်ကြီး နောက်ပါးမှ အခြေအရံနှင့်တူသည့် အသွယ်သွယ် အဝဝသော နတ်မယ်လျကလေးများလည်း (၇)ယောက်ခန့်မျှ ခြံရံပါအလာကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ၎င်းတို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း၊ လွန်စွာ ပြေပြစ်ချောမွေ့လျက်၊ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်ထွက်သော၊ ဘယက်တန်ဆာဒွါဒရာများကို ဆင်ကာ၊ နွဲ့နှောင်းပြေပြစ် ကျစ်လစ်ဝါဝင်းသော ကိုယ်ကလေးများကို ပါးလွှာနုညက် အိစက်ပျော့ပျောင်းလှသည့် တိမ်ဦးလွှာ၊ ခါသာနုတို့ဖြင့် စုခြံရစ်သိုင်း၍ ကိုယ်ပိုင်းကို မထင်မရှားဖော်ပြထားဘိသို့ ကြည့်မငြီးနိုင်ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်ကား စိတ်ဝင်စားဖွယ်သော အခြေအရံသူဇာနွယ်မကလေးများကို များစွာဂရုမပြုနိုင်သေးဘဲ၊ သူရဿတီမယ်တော်ကြီးကိုသာ ချစ်ခင်ကြည်ညိုရှိသောစွာသော စိတ်ထားဖြင့် စိမ်းစိမ်းစားစားကြည့်ကာ ပီတိအစိမ့်စိမ့်၊ ကြက်သီးဖိန့်ဖိန့်နှင့် ဖရဏာပီတိဝွမ်းဆီထိသို့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင်၊ မိန်းမောလျက် နေစဉ်၊ မယ်တော်ကြီးမှာ ကျွန်တော်၏ အပါးသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီး မယ်တော်ကြီးသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ သုံးကြိမ်တိတိထိလျက်၊ သူ၏ နောက်ဘက်ရှိ အခြေအရံများကို ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့်အလား၊ ကြာပန်းကိုင်ထားသော လက်နှင့်ပင် ပြုံးရွှင်စွာ ညွှန်ပြလျက်၊ ကျွန်တော်၏ အနီးအပါးမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ၊ ကျွန်တော်ကား ကြည်နူးသော သဒ္ဓါစိတ်

ဖြင့် ရုတ်တရက် မိန်းမောမြောမေ့သွားသကဲ့သို့ အသည်းတွင် အေးခနဲလိုဖြစ် သွားပေတော့၏။

ယင်းသို့ မယ်တော်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်က ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာနေကြသော မယ်တော်ကြီး၏ အခြေအရံနှင့် တူသည့် “သူဇာနွယ်”ဝင်၊ နတ်ပျိုခင်တို့မှာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာ ကလေးများဖြင့်၊ ကျွန်တော့်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်ကာ၊ တိမ်ခိုးပမာ ပါးလွှာသော ခြုံထည်ကမ္မလာတို့ဖြင့် ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံထားသည့် မဝီမပြင် မထင်မရှားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကလေးများဖြင့် ကနွဲ့ကလျ၊ လှုပ်ရှားချောမြို့ ကလူကျီဝယ်ပြုကာ၊ ကျွန်တော့်အား လက်ယပ်ပြခြင်းဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ သွေးဆောင်ခေါ်ယူသွားလေရာ၊ ကျွန်တော်သည် လူကိုယ်တိုင်လိုက်ပါမိသည် လား။ သတိမေ့လျော့လျက် ဝိညာဉ်သာလျှင် လိုက်ပါသွားမိသည်လားဟု ခွဲခြား မပြောနိုင်ငြားလည်း ကျွန်တော်ကား သူဇာနွယ်ကလေးများ သွေးဆောင်ခေါ် ယူသွားရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းပင် ပါမှန်းမသိလိုက်ပါသွားမိပါတော့၏။

သူတို့ကား တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်သွားမိ၏။ ထိုသို့ လိုက်ရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ ခြေများသည် မြေပြင်ကို နင်းရသည်မထင် လေယာဉ်ကိုနင်း၍ တိမ်တိုက်ဆီ သို့ ဖောက်ထွင်းလာခဲ့သည်ဟု ထင်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အား ပျူပျူ ငှာငှာနှင့် သွေးဆောင်ခေါ်ယူလာသော သူဇာနွယ် လှဒေဝီကလေးတို့လည်း ပါးလွှာသော တိမ်ခိုးခြုံထည် ကမ္မလာများနှင့်၊ ရွှေစွန်ညိုဝဲသလို၊ လေထဲတွင် ပျံဝဲရာမှ၊ ကျွန်တော့်အားလည်း နှစ်ယောက်စီ နှစ်ယောက်စီ အလှည့်ကျလာ၍ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆွဲတွဲမကာ၊ တိမ်တိုက်ထဲတွင် ပျံဝဲလာကြပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက တအိအိ၊ တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းတို့၏ အထွတ် အထိပ်သို့ စိတ်ရောလူရော ရောက်လျက်ရှိပေ၏။

ယင်းသည့်နည်းဖြင့် လေဟုန်ကိုစီး၍ သူဇာနွယ်မင်းသမီးကလေး တတွေနှင့် အတူပါခဲ့ရာ များမကြာမီတိမ်ခိုးတွေ ဆီး၍ နေသောကျောက်တောင်

ထွတ်ကြီးထိပ်ရှိ နတ်ဘုံဆောင်ကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်လာကြပါသည်။ နတ်ဘုံဆောင်ကြီးမှာ ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် အရောင်တဝင်းဝင်းဖြာ၍ စိန်မြ၊ ပတ္တမြား၊ ပြနိုးယားတို့ဖြင့် ထုလုပ်မွမ်းမံထားပြီး စုလစ်မွန်ချွန်တံခွန်ဗိမာန်အဆင့်ဆင့်ရှိလျက် ရှေ့လသာကွက်တမျှော်တခေါ်ကြီးမှာလည်း ဖြူနုဝင်းပြောင်အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ရှိသော ကျောက်သလင်းဖြူများနှင့်ခင်းထားဘိသို့ရှိပြီး ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကြီးအောက်တွင် တစ်စုစီ၊ တစ်စုစီပြေးနေသော တိမ်ခိုးကလေးများကလည်း၊ ထိကပါး၊ ယိကပါး ကလူကရီးစယ်သွားကြလေ၏။ သာယာသောလေညှင်းကလေးများကလည်း တသုန်သုန်ရှိလေ၏။

ကျောက်သလင်းဖြူ မြေပြင်၏ အလယ်ဗဟိုတွင်ကား အရေးအနားမရှိသော ကျောက်ရေကန်ကလေးတစ်ခုရှိ၍ ကန်တွင်းရှိရေများမှာ ဖန်သား၊ မှန်သားကဲ့သို့ပြတ်သားကြည်လင်ပြီးလျှင် ကန်အတွင်း၌လည်း မြအဆင်းရှိသော ကြာဖက်များနှင့် ပုလဲအဆင်းဖြင့်ပြီးသော ကြာဖြူပွင့်၊ ပတ္တမြားအဆင်းဖြင့်ပြီးသောကြာနီပွင့်၊ နီလာရောင်အဆင်းဖြင့်ပြီးသော ကြာညိုပွင့်ကန်နှင့် အနံ့အစစ် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ကြည်လင်သောရေမှာလည်း လေရှိန်ကြောင့် လှိုင်းစိပ်ကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ကန်စပ်သို့ အစဉ်မပြတ်အောင် ရိုက်ခတ်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မတွေ့မကြုံဖူးသည့် ထူးခြားသော အတွေ့အမြင်များကို အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းတို့ဖြင့် တအံ့တဩ မိန်းမောတွေဝေစွာ ကြည့်နေမိလေရာ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို သွေးဆောင်ခေါ်ယူလာကြသော သူဇာနွယ်ကလေးများကို သတိရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသောအခါ တစ်ယောက်မှမမြင်ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ဘယ်ဆီများသွားကြပါလိမ့်မည်ဟု တောင်မြောက်လေးပါးကြည့်မိသောအခါများတွင်လည်း အရိပ်အစမျှ မမြင်ရတော့ဘဲ ကျယ်ပြန့်သော လဟာပြင်ကြီးနှင့် ကျောက်ရေကန်အနီးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ယောင်လယ်လယ်နှင့် အားငယ်သွားမိပါတော့၏။

ထိုသို့ အားငယ်စွာနှင့် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေရစဉ်မှာ ပင် ကောင်းကင်တိမ်ကြားထဲကလိုလို ဘုံဆောင်ပြာသာဒ်ကြီးအတွင်းဆီကလိုလို ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့နှင့် ဆည်းလည်းသံလိုလို ရွှေခြူ ငွေခြူသံလိုလို သာယာသော စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာသံလိုလို အားငယ်နွမ်းလျနေသောစိတ်ကို တစ်ခဏခြင်း ရှမ်းစိုကြည်လင်လာစေသည့် အသံတစ်မျိုးကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်အားတက်ကြွစွာ အသံလာရာအရပ်သို့ မှန်းမျှော်ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ထိုအသံမှာ ကျွန်တော်နှင့် အလွန်နီးကပ်လျက်ရှိသည့် ရေကန်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံများဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် အလွန်တရာ အံ့ဩစွာသော မျက်နှာနှင့်ပင် ကြင်လင်သော ရေပြင်ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေမိပါတော့သည်။ ကြည်လင်သော ဖန်သား မှန်သားပမာ လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ် ကြာဖူးကြာဖက်ကလေးများကိုလေခပ်၍ အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားနေသော ရေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း ကူနွေရပြီး အငြိမ်ကြီးငြိမ်သက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ကြာလေထူးခြားလေဖြစ်လာသော မျက်မြင်အာရုံများကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေမိရာမှ သာယာလှသော တူရိယာသံတို့မှာလည်း၊ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာပြီ။ ဤတွင်မှလည်း ကြားရသော တူရိယာသံတို့မှာ ရေကန်အောက်မှ တောက်လျှောက်တက်လာကြောင်း အတပ်သိရပါသည်။ လှိုင်းစိပ်ကလေးတဖျပ်ဖျပ်ရှိသော ရေကန်ပြင်လည်း မှန်သားပမာ ပကတိတည်ကြည်ငြိမ်သက်လာလျက် ကြာဖူးကြာခက် ကလေးများလည်း မလှုပ်မရှား၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကန်အလယ်ရှိ ရေအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခု တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်လည်း မျက်တောင်ခတ်ရန်ကိုပင်သတိမရဘဲ ဇီးကွက်ကဲ့သို့ မျက်လုံးကို တအားခဲ၍ ကြည့်နေမိပါသည်။

သာယာသော တူရိယာသံတို့လည်း၊ တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်ဆူညံလာ ပါတော့သည်။ ရေထဲမှ ပေါ်လာသော အရာလည်း၊ တစ်စတစ်စ မြင့်တက် လာသည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအရာမှာ တိမ်ခိုးကဲ့သို့ ပါးလွှာသော ပန်းနုရောင် ကမ္မလာ ကို လွှမ်းခြုံထားသည့် သူ့ဇာနည် နတ်မယ်လှကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း သိရပါသည်။

လှပကျော့ရှင်း၊ ပြေပြစ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကလေးမှာ ဝင်းဝင်းလက်လက်၊ တဖျပ်ဖျပ်ပြုံးပြောင်၍ အရောင်တံဖိတ်ဖိတ် ရှိသော ဘလက်တန်ဆာဒွါဒရာတို့ကို ဆွဲဆင်ပြုပြင်ထားသည့်တိုင်အောင် တိမ်ခိုးကဲ့သို့ ပါးလွှာသော ပန်းနုရောင် ကမ္မလာကိုယ်ရုံကလေးမှ တစ်ပါး၊ အဝတ်အစားအလျဉ်းမပါ ဗလာကိုယ်တည်းပမာကဲ့သို့သာ တွေ့မြင်ရသည်ဟု မှတ်ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကား ပြုံးပြုံးအက်အက်နှင့် ပုဇွန်မျက်စိစံချိန်မျိုးအတိုင်း မြင်ရသော အာရုံတွင် မတုန်မလှုပ်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့ဇာနည်ကလေးလည်း၊ တဖြည်းဖြည်း ရေအောက်မှ မြင့်တက်လာလေရာ ခြေဖျားအထိ ပေါ်လာသည် တွင် ရေပြင်၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ သာယာသော တူရိယာသံများနှင့် ရောနှော က၊ဘိသကဲ့သို့ ကိုယ်ဟန်ကို နွဲ့ကာ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ လှည့်ပတ်ကခုန် နေပြန်ပါသည်။

သူ့ဇာနည်သည် ရေပေါ်ဝယ်လှည့်လည် ကခုန်သကဲ့သို့ ပါးလွှာသော ပန်းနုသွေး ခြုံကမ္မလာကို ဖြန့်ကာပြန့်ကာ လိပ်ပြာကသဏ္ဍာန်ကိုယ်ဟန် တနွဲ့နွဲ့၊ ဘယ်ညာလှည့် ကနေလေရာ ကန်ရေပြင်မှာလည်း ပကတိတင်းမာ သော မှန်သားကြမ်းပြင်ကြီးအလား ရေခဲပြင်ကြီးများသဏ္ဍာန် ကြုံကြုံတင်းခံ နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယခင်ပန်းနုရောင် လွှမ်းခြုံသော သူ့ဇာနည်ဖွား ကလေးအလား၊ အခြားသော ပျိုယမင်းခြောက်ဖော်တို့လည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေပြင်မှခွဲကာ၊ ဘွားခနဲ ဘွားခနဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါ်ပေါက်

လာကြကာ၊ ပျော်ရွှင်စွာ မြူးတူးကခုန်နေကြပြန်ပါသည်။ သူတို့အဝတ်အဆင်၊ ကမ္မလာခြံလွှာအသွေးအရောင်များလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူဘဲ တစ်ယောက်က အဝါနုရောင်ပါးလွှာသော ကိုယ်လွှမ်းကာသာနှင့်ရှိပြီး တစ်ယောက်က အပြာနုရောင်၊ တစ်ယောက်က မရမ်းနုရောင်၊ တစ်ယောက်က ဖက်ဖူးနုရောင်၊ တစ်ယောက်က တိမ်ခိုးရောင်၊ တစ်ယောက်က ပုဇွန်ဆီရောင် စသည်ဖြင့် သူဇာနွယ် ခုနစ်ဖော်မှာ (၇)ထည်ခြံလွှာ၊ အရောင် (၇)မျိုးဖြင့်၊ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ ပန်းလိပ်ပြာများ ပန်းမြိုင်ကြီးအတွင်း ကူးလူးပျံပျော်ပွဲကျင်းပကဲ့သို့ ပျော်မြူးကခုန်နွဲ့မျိုးစုံ၍ နေကြပါသည်။

ကြည်လင်သော ကန်ရေပြင်ကြီးမှာလည်း ရေခဲပြင်ကြီးပမာ တင်းမာကြာခိုင်၍နေပြီး ကြာဖူးကြာခိုင်ကလေးများမှာလည်း ကျောက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ကုန်ရေရ ငြိမ်သက်နေကြပါသည်။ တူရိယာသံ ငြိုးငြိုးညံတို့လည်း အသံမစဲရုံမက အောင်မဲညှိပွင့်အဆင်းရှိသော (၇)ထည်ခါသာ ပါးလွှာလွှာတို့ လွှမ်းခြုံထားသော အခြားနတ်ကညာကလေးငါးယောက်လည်း ရေကန်စမှပေါ်လာကြပြီး၊ ၎င်းတို့လက်ထဲတွင် အသီးသီးပါလာကြသော တံပိုး၊ ခရာ၊ ပတ်သာ၊ ဒုံမင်း နတ်စောင်းညှင်းတို့ကို တမျှင်းမျှင်း တီးမှုတ်လျက်ရှိပြန်လေရာ၊ စောစောက ရေအောက်မှာ ပေါ်လာသော တူရိယာသံများ၏ မူလလက်သည်တရားခံများပေတကားဟု စဉ်းစားလိုက်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား ဤမျှထူးခြားသော အတွေ့အမြင်များကို ဤမျှထက်ပိုမိုထင်ရှားအောင် စာမဖွဲ့နိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်တော်၏ ပီတိဟုန်ကား နှလုံးကို တငြိမ်ငြိမ် ဒန်းလွှဲကစားနေရသကဲ့သို့ အလွန်အကြူး အထူးပျော်ရွှင်၍ ဘဝင်အကျကြီးကျ၍ နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မြင်ဖူး တွေ့ဖူးလိုသော အာရုံတို့သည် အပြီးတိုင် ပြည့်စုံလေပြီ။ ယုံကြည်လေပြီ။ ကျေနပ်လေပြီ။ အကြင်မျှကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်၏ စိတ်များကား၊ အမှုန်အနယ် ကင်းစင်ကြည်လင်စွာနှင့် ရွှင်ပြုံးပျော်မြူး ကြည်နူးနှစ်သိမ့်လျက် ရှိပေသေး၏။ ထိုမျှကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်၏ ဘဝကို သတိမရ၊ ကျွန်တော်ထိန်းချုပ်ရမည့် စိတ်အာရုံများကို

မစဉ်းစားမိဘဲ၊ ပီတိဟုန်လှိုင်းဂယက်ထဲတွင် တဝဲလည်လည်ပါ၍နေပါတော့သည်။

တင်းမာကြည်လင် မှန်သားအင်းပျဉ်ကဲ့သို့သော ကန်ရေပြင်ထက် ဝယ်၊ နုညက်ဖြူလဲ့ ကိုယ်ဟန်ခွဲ၍ တနွဲ့နွဲ့ကခုန်နေကြသော သူ့ဇာနည်အသွေး နတ်ကညာယမင်းကလေးများကား သာယာသော တေးဂီတနှင့် တူရိယာသံထဲ တွင် ပြုံးတစ်လှည့်ရယ်တစ်ခါပျော်မြူးစွာ ကခုန်နေကြရာက မကြာ မကြာလည်း၊ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့် ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ လက်ယပ်ခေါ်နေကြသကဲ့သို့ တွေ့မြင်နေရပါသည်။ သူ့ဇာနည်တို့ကား ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မျက်စိမှောက်မှား နယ်ကျွံလာသော မနုဿ လူသားတစ်ဦးကို အထူးဂရုပြုကြဟန် တူပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ခုနစ်ဖော်သော သူ့ဇာနည်ကလေးတို့သည် လှည့်ပတ် ကခုန်ရင်းက ရေကန်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ငေးနေသူ ကျွန်တော့် အနားသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် အရောတဝင်ချစ်ခင်မှုဟန်ဖြင့် အလှအယက် သူ့ထက်ငါ တွဲယူခေါ်ဆောင်သွားကြရာ ကျွန်တော်လည်း ရေငတ်တုန်း သန့်ရှင်း အေးမြသော ရေအိုးစင်ကလေးတွေ့ရသလို သူ့ဇာနည်ကလေးတွေကြားတွင် ကားယား ကားယားနဲ့ အလိုက်သင့်ပါသွားပါတော့သည်။ သူတို့၏ လက်ကလေး များမှာ အကြိမ်တစ်ရာဖတ်သော ဝါဂွမ်းဆိုင်အလား၊ များစွာနူးညံ့လှပြီး အာရုံအတွေ့ကလည်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်မတတ်ထက်မြက်လှပါတော့၏။

ကျွန်တော်ကား အဆက်မပြတ်တွေ့ထိအပ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံ ရေယာဉ်ကြောတွင် မိန်းမောမြောမေ့၍ နေသကဲ့သို့ပင် ရှိပါတော့သည်။ သူ့ဇာနည်တို့ကား ကျွန်တော့်ကို အလယ်ကထားလျက် သူတစ်လက် ငါတစ် လက်ဆိုသလို အလှအယက်တွဲဖက် ကခုန်ကြပြန်ရာ၊ လိပ်ပြာမောင်နံ့တောင်ပံ ယှက်နွဲ့ပျော်ပွဲခံနေကြသည်နှင့် မခြားနားတော့ပါ။ ယခင်က လှိုင်းစိပ်ကလေး တဖျတ်ဖျတ်နှင့် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသော ကြည်လင်အေးမြသည့် ကန် ရေပြင်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြေပြင်ကဲ့သို့ ခြေတင်၍ နင်းနိုင်သည်အထိ

ပကတိဖန်သား၊ မှန်သား၊ ရေခဲတုံးကြီးများပမာ တင်းမာနေသည်ကို ကိုယ်တွေ့ သိရပါသဖြင့် သူတို့၏ ထူးလှသော တန်ခိုးအာနိသင်ကို အံ့ဩစွာ သတိပြု လိုက်မိပါသည်။

ယင်းသည်နှင့်ပင် နတ်ကညာယမင်းကလေးများနှင့် ကခုန်ပျော်မြူး တူရိယာသံစုံကြား၍ နေကြရာမှ ခုနစ်ယောက်သော သူ့ဇာနည်တို့မှာ ကျွန်တော် နှင့် အလဲလဲအဖုံဖုံ၌ တွဲကာတွဲကာ ကခုန်မြူးရွှင်နေသည်တွင် ကျွန်တော် နှင့် အများဆုံးတွဲ၍ ကရသော ပန်းနုရောင်သူ့ဇာနည်ကလေးကား ကျွန်တော် ကို အားလုံးထက်ပို၍ အရေးလုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူကလေးကို အထူးအရေးပေးမိ မျက်မှန်တန်းမိပါသည်။ အခြားသော နတ်ကညာများထက် လည်း အဆိုပါပန်းနုရောင်သူ့ဇာနည်ကလေးမှာ အရွယ်အားဖြင့်လည်း ပို၍ ငယ်၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့်လည်း ပို၍ကြော့ရှင်း လှပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူကလေးကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံနိုင်၊ သူက လေးကလည်း ကျွန်တော်ကို ကြာကြာလက်လွတ်မထား၊ အခြားသော နတ် ကညာများနှင့် လက်လှည့်သင့်သလို ကြုံရာဆွဲကနေရသည့် အခိုက်အတန့် ကလေးမှာပင် သူကလေးပေါ်၍ ပေါ်၍လာကာ ကျွန်တော်ကို ဆွဲခေါ် တွဲကတတ်ရှာပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခြားသူများလက်ရောက်သွား သော အလှည့်တွင် သူကလေးနှင့် တွဲရသလောက် စိတ်ထဲက မပျော်ရွှင်နိုင်ရုံ ပါသည်။

ထိုသို့ အချိန်အတန်ကြာ တူရိယာသံစုံကြား၍ ကခုန်ပျော်မြူးနေ ကြရာ၊ အချို့နတ်သူဇာတို့သည် အသီးသီးအပန်းဖြေကာ၊ တချို့မှာလည်း မိမိလိုရာ အရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ကား အခြားသူတွေ ထွက်ခွာသွား၍ တစ်ကြောင်း၊ အချို့ရပ်နားနေ၍ တစ်ကြောင်း၊ ကန်ရေပြင်တွင် မြူးရွှင်ကခုန်ကြသူ နည်းပါးသွားလေ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အချိန်ကြာကြာ တွဲရလေဟု သဘောပေါက်ကာ ဝမ်းမြောက်စွာ ကခုန်မြူးရွှင်၍ နေကြရပါ၏။

ထိုအချိန်အထိ သူ့ဇာနည်တို့နှင့် ကျွန်တော်မှာ စကားဟူ၍ တစ်ခွန်းမျှ မပြောကြရသည် မဟုတ်ပါဘဲ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမူအရာတို့နှင့်သာ ပလူး၍ နေကြရခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့နှင့် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အနားယူကာ၊ ထွက်သွားကြသောအခါလည်း ကျွန်တော်နှင့် သူကလေးသာ နှစ်ယောက်သား အေးဆေးစွာ ကခုန်ကျန်ရစ်ကြပါသည်။ ဤတွင်လည်း သူကလေး၏ မျက်နှာမှာ အပေါင်းအဖော်တွေ မရှိသဖြင့် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နှင့် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ခွင့်ရသကဲ့သို့ မျက်နှာကလေးတချို့ချို့နှင့် အလိုလိုပြုံး၍ နေရှာပါတော့သည်။

တူရိယာတီးမှုတ်နေကြသော သူ့ဇာနည်ကလေး ငါးဦးမှာကား၊ မရပ်မစဲ တီးမှုတ်လျက်ပင်ရှိ၏။ သူတို့ တူရိယာသံမရပ်မချင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးမှာ တပူးပူး တတွဲတွဲနှင့် အကကို မရပ်စဲနိုင်ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူကလေးမှာ အပေါင်းအဖော်တွေ တစ်ဦးမျှ မကျန်သောအခါတွင် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ယခင်ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော အပျော်စိတ်သက်သက်သာသာမဟုတ်တော့ဘဲ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးတွဲထိကပ်နေကြရာမှတစ်ယောက်၏ ရှုပါရုံကို တစ်ယောက်သာယာမိကာ၊ အတွေ့အထိတည်းဟူသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံမှာလည်း ကာမဂုဏ်စိတ်နှင့် ယှဉ်ပူးပြီး၊ ရာဂမီးခိုးကလေး တအူအူ ထွက်လာကြပါတော့သည်။

ဤသို့ နောက်ကျိရုပ်ပွေသော စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေ ဝင်လာသည်၏ အခြားမဲ့၌ကား၊ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်၏ မျက်စိများမှာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ၊ တဏှာ၏ အခိုးအငွေ့ အရိပ်အချည်တွေ သန်း၍ နေကြပါတော့သည်။ ခပ်သွက်သွက် ကခုန်မြူးတူးရာမှ တစ်စတစ်စ လေးလံလာကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သာယာတိမ်းညွတ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တပြုံးပြုံး ကြည့်နေမိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသကဲ့သို့ပင် တူရိယာကလေးများလည်း တဖြည်းဖြည်းတီးကွက်များ လေးလံနွေးကွေးလာကြပါသည်။ ထိုခဏတွင်လည်း တသုန်သုန်ဖျန်းလျက်ရှိသည့် လေချိုလေအေးကလေးမှာ ရှေးကထက် တိုးလျက်၊ ခပ်သွက်သွက်ကလေး တိုက်ခတ်လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူ့ဇာနည်ကလေးတို့၏ စိတ်ကား၊ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ကျွမ်းလောင်လာကြပါတော့သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သာယာတပ်မက်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်နေကြရာမှ အနီးအနားက အဖော်များကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ တစ်စတစ်စသည်းကာ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် တပ်မက်စွဲလမ်းသောစိတ်များ တိုးပွားပြည့်လျှံလာပြီး၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရှေးကထက် ပူးပူးကပ်ကပ်နေမိကြရုံမက ကျွန်တော်ကား သူ့ဇာနည်ကလေး ချစ်သက်လှယ်ကလေး၏ ဖြူဖွေးကျော့ရှင်းဖော့ယမင်းကဲ့သို့သော ကိုယ်ကလေးကို တအားသိမ်းကျုံးလျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ဖက်ပြီး၊ ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ သွင်း၍ ထားမိလေရာ သူ့ကလေး၏ အသည်းဆိုင်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ အချစ်အင်ပါယာအလံတိုင်ကလေး အစိုက်ခံရရှာသဖြင့် မရုန်းမဖယ် မျက်လုံးကလေး ကလည် ကလည်နှင့် ရင်ခွင်ကြား ခေါင်းထားရင်း မြှူသလိုလိုနှင့် အမူပို၍ နေရှာပါသည်။

နှစ်ဦးလုံး၏ ရင်ခွင်တို့ကား အချစ်ဒီဂရီ တဒိတ်ဒိတ်တိုး၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ အချစ်ဩယထဲတွင် တလည်လည်၊ တဝဲဝဲဖြစ်၍ နေကြပါတော့သည်။ ထိုခဏ၌ တီးမှုတ်သော တူရိယာသံများ မကြားရတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အချစ်ရေယာဉ်ကြောတွင် နစ်မြောရာမှ သတိရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ တူရိယာတီးသူနတ်ကညာတစ်စုမှာ ပတ်သာခုံမင်း စောင်းညှင်းတို့ကို လက်လွှတ်ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား အလွန်စိုးရိမ်လှစွာသော မျက်နှာထားများနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာထားအမူအရာများကား တစ်စုံတစ်ခုသော ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့်အလား ထူးခြားတုန်လှုပ်နေရှာကြဟန်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည်ပင် သူတို့၏ မျက်နှာထားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန်နှင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍ လာပါတော့သည်။ ယခင်က ခပ်သွက်သွက်တိုက်နေသော လေရှုကလေးလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကား အခြားကို အာရုံမပြုနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်ထဲက ပန်းရောင်နုသူဇာနည်ကလေးကို တင်းကုပ်စွာ ပိုက်ဖက်ထားမိပါတော့၏။

သူကလေးလွမ်းခြုံထားသော ပါးလွှာသည် ပန်းနုရောင် ကမ္မလာ ကလေးကား လေထဲတွင် တံခွန်ဝဲသကဲ့သို့ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်ပါးလျက် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်ကလေးပါပင် လေထဲသို့ ပါသွားမယောင်ဖြစ်နေလေရာ ကျွန်တော် လည်း ရင်ခွင်တွင် မတ်တတ်မှီနေရှာသူကလေးအား တိုးတက်ခိုင်မြဲစွာ သိမ်းကျုံး ပိုက်ဖက်ထားလိုက်ပြန်ပါသည်။

လေကား ကြမ်းသည်ထက်ကြမ်း၍ လာပါသည်။ အာကာတိမ်ခွင် ထက်ကောင်းကင် အရပ်ဖြစ်၍လည်း၊ ကောင်းကင်လေကြမ်းမှာ ကြောက်ခမန်း လီလီ ပြင်းထန်လှပါသည်။ တဝီဝီတဝေါဝေါနှင့် ဒလဟောသွန်တိုက်လာ သော လေကြမ်းကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်၏ အသည်းညှာ သူဇာနည်ကလေး လွင့်ပါမသွားစေရန်ကိုပင် အားအင်ရှိသမျှနှင့် ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်ခုအနီးတွင် တွယ်ကပ်နေကြရပေ၏။

ထိုခဏ၌ စူးရှသော အော်သံကလေးများ ကြားရ၍ တစ်ဖက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ တူရိယာတီးကြသူ နတ်ကညာကလေးများမှာ သူတို့၏ အောင်မဲညိုအဆင်းရှိ ကိုယ်ရုံကဗ္ဗလာသည် လေထဲတွင် တလူလူလွင့်ပါတိုင်း နွဲ့နှောင်းသွယ်လှသောကိုယ်ကလေးများလည်း တိမ်းတိတ်မ်းပါး လေယာဉ် ကြောတွင် မြောပါသွားကြရှာလျက် အချို့ခများမှာလည်း ကမ္ဘာပျက်အံ့ သည်ကို ကြောက်ရွံ့သကဲ့သို့ ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် အသံကလေးတစာစာဟစ် အော်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ကယ်ဆယ်သူရှာကြပြီး အချို့မှာလည်း တွယ်မိတွယ်ရာ ကျောက်ပြာသာဒ်တိုင်လုံးကြီးများကို ကိုယ်ကလေးနှင့်မှီတွယ် ကပ်နေရှာကြသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း အားနွဲ့သော ထိုသူကလေးများကို တတ်အားသမျှ ကယ်ဆယ်ချင်လှ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲက အသည်းညှာကလေး ကို ခွဲခွာ၍ မထားခဲ့ရန်နိုင်ရုံမက ပြင်းထန်လှသော လေပြင်း၏ဒဏ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မခုခံနိုင်သဖြင့် သနားလျက်နှင့် ကြည့်၍နေရပါတော့ သည်။ သူကလေးကား ကြောက်အားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကြားတွင် မလှုပ် မယှက် ကုတ်၍ နေရှာ၏။

ထိုခဏ၌ ကြီးမားလှသော လေလုံးကြီးတစ်ချက်သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဘက်သို့ တစ်ရှိန်တည်း ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်ရော သူပါ မှီခိုရာ ကျောက်တိုင်ကြီးမှာ ကွာသွားပြီး လေထဲတွင် တလိမ့်လိမ့်ပါနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူကလေးအား အထူးဂရုပြု၍ လိုက်ဆွဲနေသည့်တိုင်အောင် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်မှလွတ်ထွက်သွားပါသေးသည်။ လေပြင်းကား မစဲဘဲ သည်းသည်ထက် သည်းလျက်ရှိပေ၏။ သူကလေးက ကြောက်ရွံ့စွာအော်ခေါ်၍ နေရာတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားပါ၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် လေကြမ်းတစ်ချက်ဆောင့်ဝင်အလာ၍ ကျွန်တော်လက်မှ သူကလေး လွတ်ထွက်သွားပြန်ရာ ကျွန်တော်လည်း ကပျာ ကယာ လိုက်အဆွဲတွင် လေအလုံးအခဲကြီးတစ်ချက် ရိုက်လိုက်ပြန်သော ကြောင့် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူကလေးနှင့် နောက်ထပ်အဝေးကြီး ဝေးသွားတော့ ၏။ သူကလေးကား လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းကာ ဟစ်ကြော်အော်ခေါ် ရင်း လေထဲတွင် တလူလူလွင့်ပါသွားရှာရကား ကျွန်တော်လည်း အပြေးအလွှား လိုက်ရပြန်၏။

သို့ ပြေးပင်ပြေးငြားလည်း တစ်ခါထက်တစ်ခါ အားကောင်းလာ သော လေနီကြမ်းဘေးကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ တိမ်းတိတ်မိမ်းပါးနှင့် သာ ချစ်သူလွင့်ပါးရာသို့ တရော်ရော် တရမ်းရမ်းနှင့် တမ်းမှန်းခေါ်အော်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်ဘုံဆောင်အစွန်းမှ ကျွမ်းပြန်ကျ သွားသည်ကို သတိရလိုက်ပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း အေးခနဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော်ပင် ဘယ်အဖြစ်ရောက်သွားသည်ကို မသိတော့ဘဲ လုံးဝ သတိလစ်သွားပါတော့သည်။

အချိန်ကာလ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ အိပ်ရာမှနိုးသကဲ့သို့ရှိ၍ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါမူကား ကျွန်တော့်အနီးတွင် လူများဝိုင်းအုံ နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ထမင်းချက်၍ပို့သော ကပွိယကြီးနှင့် ဘာကြီးလည်း ပါပါသည်။ အခြားသူများကား ကျွန်တော်၏ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် အသိမိတ်ဆွေများဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ခေါင်းရင်းမှာထိုင်နေသူကား ဆရာသမား နှင့်တူသော်လည်း ထိုသူကို မသိသေးပါ။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူများလည်း ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့်ကြည့်သောအခါ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လာကြ လျက် . . .

“ဟော သတိလည်လာပြီ၊ အသက်ခုမ်းသာလာပြီ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပါးစပ် အော်ကြ ပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော် ကား အကြောင်သား ငေးနေမိပါသေးသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော့်မေမေက ရှေ့တက်လာကာ . . .

“မောင်အေးမောင် လူကလေး သတိရပြီလား၊ မင်းဘာသွားလုပ်တယ် ဆိုတာ ဘာကြီးနဲ့ ဟောဒီကပ္ပိယကြီးပြောလို့ သိကြပါပြီ၊ ငါ့သားက တယ် အတတ်ဆန်းတာကိုးကွယ်၊ ဟောဒီက ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးကယ်ပေလို့၊ မင့် အသက်ပြန်ရတာကွယ်၊ နို့မို့ မင်းလား ရူးရင်ရူး၊ သေရင်သေမယ်၊ ကဲ ကဲ ထထ၊ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးကို ကန်တော့လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုသည်တွင် ကျွန်တော်၏အဖြစ်အပျက်ကို သတိရကာ ကျေးဇူး ရှင်ဆရာကြီးကို ထ၍ ကန်တော့လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုနောက်တွင်ကား အားလုံး၏အမေးကိုလည်း ပြေစေအောင် ဆရာ ဦးကိုကိုလေးကို အထက်ပါအဖြစ်အပျက်အတိုင်း ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ ကို တစ်စမကျန် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ လင်းကြင်းလိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

ဟူသော မောင်အေးမောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာမှာ ကျွန်တော်၏ လက်သုံးမှတ်တမ်းတွင် တစ်ခန်းတစ်ဖွဲ့ပါရှိသည့်အားလျော်စွာ မှော်ဆရာ မှတ်တမ်း၌ ဇာတ်တစ်လမ်းဖွင့် လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ကပ္ပလီသရဲ

(၁၉၃၈-ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင်ရေးသည်။)

ဆရာဝန် မောင်မင်းဟန်သည် အလုပ်ချိန်ကုန်သည်နှင့် ဆေးရုံမှ သွက်လက်သောခြေလှမ်းဖြင့် အစိုးရပေးထားသော ဆေးရုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ မိမိ နေအိမ်ကလေးသို့ စိတ်လောစူးစိုက်ကာ အရေးတကြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အကြောင်းသိများကား မောင်မင်းဟန် ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းသွားသောခြေ လှမ်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ အချို့မူကား ပြုံးရုံမျှနှင့် တင်းတိမ်ကျေနပ်ခြင်းမရှိ၊ မိမိနှင့်နီးစပ်ရာလူအများအား . . .

“ဟေ့ ကိုမင်းဟန်ကြီး ပြန်သွားတာ ဘယ်လောက်ခြေသွက်သလဲ ပြိုင်မြင်းသာဆိုရင် သူ့ခြေကို နာရီသမားတွေ ရေချိန်ကိုက်ကြည့်ပြီး ဝင်းပေါက် က တစ်ပေးကြမှာပဲ”

ဟု ပြောသူကပြော၍ အချို့ကလည်း . . .

“လောကိုကွ လောလော ဒီလောဟာ ဒီပြင်လောနဲ့ မတူဘူးဆရာ”

ဟု ဖြေသူကဖြေလျက် အချို့ကလည်း . . .

“ဪ အရင်တုန်းက အင်မတန်ကုန်ကြီးပြီး ထေရ်ကြီး ဝါကြီး ဆရာတော်များလို ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်ဆင်မင်း၏ လှမ်းခြင်းမျိုးနဲ့ လှုပ်လှုပ်လဲ့လဲ့ကလေး လှမ်းသွားတာမြင်ရလို့ ဒီလူပျိုကြီးတစ်ယောက်တော့ ဒီလိုနိုးနေသမျှ ဒီတစ်သက် မိန်းမ မရတော့ပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ မယားရစ လူပျိုသိုး ကုန်ကြီးများပြတ်ပြီး ဖျပ်ဖျပ်လူး အရှုံးအမဲသားစားရသလိုဖြစ်နေ ပါပကော”

ဟု ပြောသူကပြော၍ . . .

“ဟာ လူရိုးလဲဖြစ်ပြန် လူပျိုကြီးဘဝက မယားရ၊ ရပြန်တော့လဲ မယားကလေးကလဲ သမီးကလေးအရွယ် လှကလဲလှ၊ ငယ်ကလဲငယ်တော့ ဘယ်မချစ်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မတုံး၊ ဟန်ကလေးများလုပ်ပြီးမှ မပိုင်နိုင်အောင် အတုံး လိုက်အတစ်လိုက် ချစ်ချင်တိုင်း တအားချစ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

ဟုလည်းကောင်း၊ အချို့ လက်အောက်အလုပ်သမားနှင့် ကွန်ပေါင်းဒါ များကလည်း . . .

“ဟေ့ ငနဲကြီးလစ်ပြီကွ၊ သူ့ငယ်ကလေးကို တွေ့ချင်လှပြီထင်တယ်။ ‘စောင်ခြားတာတောင် တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ခြားတယ်ထင်နေတဲ့အခါကြီးလား ကွ၊ ခုလို တစ်နေ့လုံး အလုပ်ခွင်ဝင်နေရတော့ ကိန္နရီမောင်နဲ့ တစ်ညကွဲရုံနဲ့ အနှစ်ခုနစ်ရာ မထဘဲ ငိုတဲ့ကိန်းမျိုးထဲ ရောက်သွားရောပေါ့”

ဟု သွားနေသူ ခလုတ်တိုက်မိစဖွယ် အသွယ်သွယ်အခန်းခန်း ရယ် သွမ်းသွေး၍ ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

မောင်မင်းဟန်ကား မိမိတိုင် အခြားသူများမြင်လျှင် ရယ်စရာကျမည် ကိုမျှ တွေးတောရှက်ကြောက်ရန် သတိမရနိုင်ဘဲ အသည်းစွဲချစ်လှသော ညား ကာစ ဇနီးမယားဖြစ်သူ ရီရီကလေး၏မျက်နှာကို ခွဲခွာထားခဲ့ရသော အလုပ် ချိန် နာရီများ အတိုးချ၍ အားပေးတရ ဝဝကြီးကြည့်လို မြင်လိုလှသောကြောင့် ဒရောသောပိုးကြီးပြန်ခဲ့လေရာ အိမ်ပြတင်းမှ မျှော်နေရှာသော ရွှေလမင်းကြီး လို ဝင်းဝင်းဖြူဖွေးသော ရီရီ၏မျက်နှာကလေးကို အဝေးက လှမ်းမြင်လိုက်ရ

သည့်တစ်ခဏ၌ ဂေါသီတ စန္ဒကူးကို နဖူးကဖြူလောင်းသည့်အလား အသည်း နှလုံးများတွင် ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိသလို တအိအိစိမ့်ဝင်၍ ကြည်လင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးမက ဝမ်းမြောက်၍သွားလေသတည်း။

“ဟော ကိုကိုလာပြီ၊ ကိုကိုရေ ခိုလေးဖြင့် ကိုကိုမလာသေးလို့ သိပ်ကို ပျင်းနေတာပဲ၊ ကိုကိုကလဲ ကြာလိုက်တာကွယ်လေ၊ တကယ်ဆို အစောကြီး ပြန်ခဲ့ပါလား။”

ဟု ပြုံးတစ်လှည့် နွဲ့တစ်ခါနှင့် မောင်မင်းဟန်ခါးကိုဖက်ကာ ဆီး၍ ကြိုလိုက်သောကြောင့် မင်းဟန်မှာ အချစ်ရည်ရွှမ်းသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ . . .

“ကိုကို အလုပ်ပြီးပြီးချင်း အပြေးဆင်းလာခဲ့တာပဲ ခိုလေးရဲ့။ ကိုကို လဲ ခိုလေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပဲလို့စဉ်းစားပြီး တစ်နေ့လုံးအလုပ် လုပ်ရင်း ခိုလေးမျက်နှာကလေး မြင်မြင်နေတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ ဆေးရုံက နာစုံမလေးတွေကို လူနာတွေအတွက် စကားပြောရင်း ခိုလေး ခိုလေးနဲ့ ယောင် ယောင်ခေါ်မိလို့ အတော်သတိထားနေရတယ်ကွယ့်”

ဟု ပြောလိုက်၍ ရီရီမှာ သဘောကျသွားဘိအလား-

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဟု အူလှိုက်အော်ရယ်ရင်း . . .

“အင်း ကိုကို ခိုလေးကို သိပ်သတိရနေတာဟာ သိပ်ချစ်လို့ပဲနော် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သောအခါကား မင်းဟန်မှာ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ရောက်လာ ပြီဖြစ်၍ ရီရီကို တအားပွေ့လိုက်ကာ-

“ချစ်တာပေါ့ ခိုလေးရဲ့၊ ချစ်လိုက်တာမှ ချစ်တာတွေ လျှာတစ်ကုဋေ ဖန်ဆင်းပြီး သံသရာကြီးမဆုံးမချင်း ထိုင်ပြောနေဦး လုံးစေ့ပတ်စေ့ရှိမယ်မထင် ဘူး။ ခိုလေးကော ကိုကို့ချစ်ရဲ့လား”

ဟု စကားတုံ့ပြန်လိုက်လျှင် . . .

“ဟင် ရီလေးကလဲ ကိုကိုကို သိပ်ကို သိပ်သိပ်ပြီးချစ်တာ၊ ရီလေးသာ ခါးပိုက်ဆောင်နာရီကလေးဖြစ်ရင် ကိုကိုအိတ်ထဲမှာ အမြင်ပြေးလိုက်နေမှာပဲ”

ဟု ကနွဲ့ကလျာပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် ချစ်သူချင်းချင်း ချစ်တင်းနှိုးနှော အချစ်တရားဟောကြရင်းပင် အချစ်၏စည်းစိမ်တွင် နေ့စဉ် ပျော်ရွှင်မဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြလေ၏။

မင်းဟန်မှာ ဇီဝေကြောင်သောဝါသနာကြောင့် မိန်းမလူရာမှာပင် မိန်းမတစ်ဦးအား အမြီးပြန် ခေါင်းပြန်ရွေးချယ်နေခဲ့ခြင်းဖြင့် အသက်သုံးဆယ် ကျော် လူဖျိုဟိုင်းကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရရာမှ အခောအလှ ထိပ်တန်းကျ အဖျို ဖျန်းစ ရီရီကလေးကို ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ရီရီ၏တုပ်ကွေးအဖျားရောဂါကို ကုပေးရာကအစ အကွမ်းတဝင်ဖြစ်သွားကြရာက ရီရီမှာ မကြာမကြာလန့်၍ တက်တတ်သောရောဂါတစ်ခုပါ အဆစ်ပေါ်လာရာတွင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ အထူးကု မစောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ရီရီ၏မိခင်ကြီး သဘောတူချက်အရ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ရသော လက်ရွေးစင်စိတ်တိုင်းကျ ဇနီးမကလေးဖြစ်လာသဖြင့် အသက်နှင့်ထပ်တူထားပြီး စားမလို မျိုမတတ်ဖြစ် အောင် ချစ်ကြိုးတွေ နှောင်ဖွဲ့လျက်ရှိလေရာ ရီရီကလည်း မိမိထက် အသက် တစ်ပြန်စာမျှ ကြီးနေသူဖြစ်သော်လည်း မောင်မင်းဟန်က အနွဲ့အဆိုး ဇွဲမျိုးခံ ကာ ယုယစွာချစ်အားသန်မှုကြောင့် အကိုကြီးလိုတစ်သွယ်၊ ဖခင်လိုတစ်မျိုး အချစ် ရိုး အချစ်ဆန်းနှင့် နှစ်ဖက်နှစ်လမ်းက အစွမ်းကုန်ပြန်၍ ချစ်ရှာသဖြင့် အချစ်ညီသော ဤလင်နှင့် ဤမယားမှာ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်စကားကို နားမှ လေသံ မကြားရတော့ဘဲ အစဉ်အမြဲ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြလေတော့သတည်း။

ဆရာဝန် မောင်မင်းဟန်သည် လူဖျိုကြီးအဖြစ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သော်လည်း အခြားသော ရွက်အုပ်သီး လူဖျိုကြီးအမည်ခံသူတို့ကဲ့သို့ အပျော်အပါးကို ကြိုတ်၍လိုက်နေသူမဟုတ်၊ လခထုတ်လျှင် ကလေးစရိတ် ကြိုတ်ပေးနေရသော လူဖျိုကြီးမျိုးလည်းမဟုတ်သော တကယ့်လူဖျိုကြီး အရိုးခံ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အပြင်အပ အာရုံပိုတွေမများဘဲ သူ၏ဝါသနာ

အလျောက် ရှေးဟောင်းပန်းပုရုပ်လုံးများကို စုဆောင်း၍ ၎င်း၏အိမ်တွင် ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းမှ မနေရအောင် အလှပြင်ဆင်ထားတတ်လေသည်ဖြစ်ရာ မောင်မင်းဟန်၏ အိမ်တစ်ခုလုံး လူမျိုးစုံတို့၏ ရှေးဟောင်းလက်ရာနှင့် ခေတ်ကာလလက်ရာ ရုပ်လုံးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရှုပ်နေလေတော့၏။

ဆင်စွယ်ရုပ်လုံး၊ သစ်သားရုပ်လုံး၊ ရွှံ့စေးဖြင့်ပြီးသောရုပ်လုံး ရုပ်ပုံများမှာ ဆေးရောင်ခြယ်သည်က တချို့၊ နဂိုပကတိအရောင်နှင့်တစ်မျိုး၊ လူမျိုးစုံတို့၏ ပန်းပုပညာဖြင့် စီမံခြယ်လှယ်ထားသည့် လူရုပ်၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဆင်း၊ မြင်း၊ ကွဲ၊ နွားမှအစ ကိန္နရီ ကိန္နရာ နဂါး၊ ဂဠုန် ဂုဗ္ဘဏ် ယက္ခ ဂန္ဓဗ္ဗစသည့် အလှပြရုပ်လုံးများကို အဖိုးအခများစွာပေး၍ ဝယ်ချမ်း စုဆောင်းထားသည့် အားလျော်စွာ မောင်မင်းဟန်၏ အိပ်ခန်းတွင် ခုတင်နှင့် မနီးမဝေး၌ ၎င်းတို့လင်မယား အလှပြင်ရန်ထားအပ်သော မှန်တင်ဗီရိတစ်ခုနှင့်ယှဉ်လျက် အသားနက် နီဂရိုး ကပ္ပလီလူရိုင်းရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကို ရီရီနှင့် မရမီအချိန်ကာလကပင် အလှထားရှိလေရာ ထိုအရုပ်ကြီးမှာ ပကတိလူလောက်ကြီးမား၍ ထုလုပ်ဆေးချယ်ထားသည်မှာလည်း တကယ့်ကပ္ပလီအစစ်နှင့် ရွေးမရအောင်ရှိကာ စကားမပြောနိုင်သည်တစ်ခုသာလျှင် အရုပ်ပါတကားဟု ခြားနားစေလေတော့၏။ လိမ်ကောက်သော ဆံပင်မွေးမှာ ရှုပ်ထွေးလျက် ဖြူဖွေးနေသောသွားနှင့် မျက်လုံးတို့သာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်ပြီး ထူ၍တွဲနေသော နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး သပိတ်ရောင်တမျှ မည်းမှောင်လှသော အသားရောင်များ ချယ်လှယ်ပြီး လှံတန်ကြီးတစ်ခုကို ထောက်ကိုင်ကာ တိုနဲ့သော ခါးဝတ်ကလေးမျှသာပါခြင်းဖြင့်လည်း တကယ့်ကပ္ပလီလူရိုင်းအစစ်တစ်ဦးရပ်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရလေရာ ဆရာဝန်မောင်မင်းဟန်မှာ ထိုအရုပ်ကြီးအတွက် အကြောင်းမထူးသော်လည်း ဆရာဝန်ကတော်ကလေး ရီရီမှာမူ အသက်အရွယ် နုနယ်ငယ်ရွယ်သူကလေးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ထိုအရုပ်ကြီးကို မြင်ရလျှင် ကြောက်ချင်သလိုလို ရွံ့ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတတ်သည့်အတွက် . . .

“ကိုကိုရယ် ဒီအရုပ်ကြီးကို ရီလေး ကြာကြာကြည့်မိရင် ကြောက်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလို ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာမထားပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ညများ အိပ်ရာထဲက တရေးနိုးလို့ ဒီအရုပ်ကြီးမြင်လိုက်ရရင် ရီလေးတစ်ယောက်တည်း သိပ်ကြောက်ကြောက်သွားတာပဲ”

ဟုပြောစေကာမူ မောင်မင်းဟန်မှာ မိမိဇနီးကလေးကို အသက်ပေး၍ ချစ်နေသူဖြစ်သော်ငြားလည်း ရုပ်လုံးပန်းပုပ်ညာနှင့် ရှေးဟောင်းလက်ရာတို့ကို လွန်စွာဝါသနာရှိခဲ့သဖြင့် ထိုအရုပ်ကို အမြတ်တနိုး ထားခဲ့သူဖြစ်သည့် အတိုင်း . . .

“ကွယ် . . . ရီလေးကလည်း အရုပ်မှန်းသိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ကြောက်ရတာလဲ အလကားကြောက်တတ်တဲ့စိတ်ကို မွေးထားတာမကောင်းဘူး။ မကြောက်နဲ့၊ အရုပ်ဟာ အရုပ်ပေါ့ကွဲ့၊ လူကိုဘာလုပ်နိုင်မှာလိုက်လို့ ဒီအရုပ်က ရီလေးကိုဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ရီလေးကသာ အရုပ်ကိုဖျက်ဆီးချိုးဖဲ့ပစ်နိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတာပဲ။ ဘာကြောက်ရမှာလဲကွဲ့၊ မကြောက်ပါနဲ့”

ဟုသာ ခံပြောနေတတ်သောကြောင့် ကြာသော် ရီရီလည်း တွေ့စမြင်စ အခါကလောက် မကြောက်ရွံ့တော့ဘဲ ရဲ၍လာလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် လင်နှင့်မယား ပျော်ပါးအေးချမ်းစွာနေထိုင်လာခဲ့ကြရာက ရီရီမှာ ညအိပ်မောကျနေသောအခါများတွင် လှပသော ယောက်ျားပျိုကလေး တစ်ယောက်သည် ကပ္ပလီရုပ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကာ မိမိအားချစ်စကားကြိုက်စကားပြောတတ်၍ မိမိက လင်ရီမယားကို မပြစ်မှားသင့်ကြောင်းနှင့် ထိုသူငယ်ကို ငြင်းပယ်နေရကြောင်း၊ သူငယ်ပျိုကလည်း၊ မရမကချစ်လွန်းလှတဲ့အတွက် စွန့်စားရကြောင်း၊ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်သူ၏ အချစ်ကို လက်ခံရန် ပြောနေတတ်ကြောင်း အိပ်မက်၌ မကြာခဏမြင်မက်လျက်ရှိလေရာ ရီရီမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ကိုပင် တကယ်ထင်ကာ ရှက်ကြောက်ထိတ်လန့်နေလေ၏။ သို့နှင့်ထိုအိပ်မက်မျိုးမှာ ညစဉ်လိုလိုချည်းမက်နေသောကြောင့် စိတ်သောက မအေးနိုင်အောင်ရှိ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မင်း

ဟန်ကို အိပ်မက်အကြောင်း အရိပ်အမြွက်ပြောပြမိသောအခါ မောင်မင်းဟန် မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး . . .

“အမယ်လေးဟဲ့ ငါ့မိန်းမ အိပ်မက်က ဆန်းသကိုး။ အေးလေ ရီလေး က လှလွန်းတော့ အရုပ်ကြီးကလည်းကြိုက်နေမှာပေါ့။ ဟား . . . ဟား. . . ဟား . . . မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ ရီကအိပ်ရာဝင်ရင် ဒီအရုပ်ကြီး မြင်ပြီးမှ အိပ်လို့ စိတ်စွဲလမ်းတာနဲ့ မက်တာပါ”

ဟု အရေးမကြီးဘိအလား ရယ်သွမ်းများ သွေးပစ်လိုက်တတ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ရီရီ၏ အိပ်မက်ကား မကြာခဏ ဆက်လက်မြင်မက်၍နေ ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ဟုပင်မထင် တမေးမေးအိပ်မပျော်တပျော်နေစဉ် အခါမျိုးများမှာ ကပ္ပလီရုပ်အတွင်းမှ လူပျိုချောကလေးတစ်ဦး ကိုယ်ထိလက် ရောက် အနီးတွင်လာထိုင်ပြီး သူ၏အချစ်ကိုလက်ခံရန် ပြောဆိုတောင်းပန်နေ သည်ဟု ထင်ရပြီး ရုတ်တရက်ကြက်သီးမွေးညှင်းထကာ ဖျပ်ခနဲလန့်နိုးသလို ဖြစ်လာမှ အနားကလူမှာ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ထင်ရလေ၏။ ထို အဖြစ်မျိုးမှာ မကြာခဏတွေ့ကြုံရ၍ မောင်မင်းဟန်ကိုပြောသော်လည်း မယုံ မကြည် အယူမရှိ၊ ပြုံးစိစိနှင့် ပြက်ရယ်ပြုကာ ရီရီကိုသာအချစ်ဖြင့် ကျီစယ် သမှု ယုယခြင်းပြုလေတော့၏။ ရီရီကား “ထိပါများက ကျောက်သားတောင်မှ ပွန်းပဲ့ရသည်” ဆိုသည့်စကားပုံအတိုင်း ရီရီမှာ အိပ်မက်တွင် တွေ့မြင်ရသော အရွယ်တူ လူပျိုချောကလေးအား သနားကြင်နာမိသလိုလိုပင်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့သနားမိသည်မှာလည်း ညစဉ်လိုလို ငိုတော့မည့်အလား အသနားခံကာ အချစ်ကိုလက်ခံပါရန် အတန်တန်ပူဆာနေခြင်းဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ထိုသူငယ်ပျို ၏ မျက်နှာမှာလည်း၊ မိမိအပျိုဘဝက ပိုးပမ်းနေဖူးသူ မောင်စိန်တင်ဆိုသည့် သူငယ်ပျိုကလေးနှင့် လွန်စွာတူလေရာ၊ ထိုသူငယ်ပျို မောင်စိန်တင်မှာ မိမိ အိမ်ထောင်မကျမီလွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်လောက်က မော်တော်ကားမှောက်ရာတွင် ပါဝင်သေဆုံးသွားသူဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကပင်သနားမိခဲ့ဖူးသောကြောင့် ယခုအိမ်တွင်

ညစဉ်လိုလိုတွေ့ရပါများလာသောအခါလည်း သနားစိတ်ပိုမိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် လင်ရှိမယားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရိုးရိုးတန်းတန်း သနားနေမိရုံမှတစ်ပါး လော်လီဖောက်ပြားသော စိတ်ထားဟူ၍ ဖြူဖွံ့မှုအနှောမခံဘဲ၊ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သနားနေမိသည်မှတစ်ပါး ထွေပြားခြင်းမဖြစ်ခဲ့ချေ။ မောင်စိန်တင်နှင့်တူသူ လူပျိုချောကလေးမှာ တွေ့ရသောအခါတိုင်း ကပ္ပလီရုပ်ကြီးနောက်ကွယ်မှ ထွက်ထွက်လာခြင်းကြောင့် ကပ္ပလီရုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မောင်စိန်တင်နှင့်တူသော လူပျိုချောကို သတိရ၍ လူပျိုချောကို သတိရတိုင်းလည်း ကပ္ပလီရုပ်ကိုကြည့်ကာ ကပ္ပလီနှင့်လူပျိုချောကို မခွဲခြားနိုင်အောင် လုံးထွေးနေပြီးလျှင် ကပ္ပလီရုပ်ပင်လည်း အိပ်ခန်းထဲတွင် မမြင်ချင်၍မနေရ တွေ့နေခဲ့ရခြင်းများကြောင့် ရီရီ၏ စိတ်ကလေးမှာ ညစ်ညူးရှုပ်ထွေး၍လာခဲ့လေ၏။ သို့သော် လင်သားဖြစ်သူမောင်မင်းဟန်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်ခဲ့သော အချစ်များက ရီရီ၏ ရှုပ်ထွေးသောစိတ်ကို ဖုံးလွှမ်းအုပ်မျိုထားလိုက်သဖြင့် ရီရီမှာ ထူးဆန်းသော ကပ္ပလီရုပ်ကြီးကို မျက်လုံးထဲတွင် မပျောက်နိုင်အောင် ထင်မြင်သတိရနေသည်မှတစ်ပါး လော်လီဖောက်ပြားစိတ်ဟူ၍ တရံတဆစ်မှမဖြစ်ပွားမပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘဲရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မင်းဟန်နှင့်ရီရီတို့ လင်မယားကား ပျော်ပါးရွှင်ပြမဆုံး တပြုံးပြုံးပင်နေမြဲတည်း။

သို့နှင့်ပင်ရက်လအတန်ကြာခဲ့ရာ ရီရီမှာ သရိုးသရီနှင့် မကျန်းမမာအစားပျက်အသောက်ပျက်ဖြစ်လာလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အော့ကာ အံ့ကာ ဓမ္မတာအလျောက်အမူအရာဖောက်ပြန်ခဲ့လေရာ မောင်မင်းဟန်ကား ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မိဝေး၊ ဖဝေးနှင့် လင်သွားရာသို့ လိုက်ပါလာရှာသော ဇနီးချစ်ကလေးအား များစွာယုယစောင့်ရှောက်လျက် တစ်ကွက်ကလေးမျှ မလစ်ဟင်းရအောင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုပြု၍ ပေးလေ၏။ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ချစ်စရာ၊ ခင်စရာသားသမီးရတနာကလေး သီးတော့မည်ဟု ဝမ်းအသာကြီးသာပြီး သားသမီးရှူးရှူး၍နေကြလေရာ မောင်မင်းဟန်မှာ ဆရာဝန်ပီပီ လိုလေသေးမရှိရအောင် ရီရီကျန်းမာရေးအတွက် လေးလေးနက်နက် အရေးတကြီး ဂရုစိုက်၍ ဗိုက်ကလေးကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်

နှင့် ရှိသောကြောင့် အလုပ်ခွင်ကို ဝင်နေရာမှာပင် စိတ်မဖြောင့်နိုင်ရှိကာ ဆေးရုံနှင့်အိမ် လှမ်းမြင်နေရသော်လည်း နာရီဝက်လျှင်တစ်ကြိမ်ကျ စာတို စာစကလေးတစ်စောင် တစ်စောင်ရေးပြီး ဆေးသောက်ချိန်၊ အစာစားချိန်တို့ကို သတိပေးရန် စာတမန်စေလွှတ်လျက်ရှိသဖြင့် ရီရီကလည်း မောင်မင်းဟန်ထံမှ စာလာသမျှ ပြန်ရေး၍ တစ်ခါတစ်ရံရေးစရာအကြောင်းမရှိလျှင် စာရွက်ဖြူပေါ်တွင်မရေးတတ် ရေးတတ်နှင့်မပီမပြင် ကိုးရိုးကားယားရုပ်တွေရေးလျက် ရီရီက ကလေးချီနေပုံ၊ မောင်မင်းဟန်က အနီးလျော်နေပုံ၊ မောင်မင်းဟန်ပုခုံးပေါ်မွှေးကာစကလေးငယ်ကလေးက ခွစီးထားသည်ကို သွားဖြူနှင့်ကျေနပ်စွာခံနေပုံ၊ မောင်မင်းဟန်အလုပ်ပြန်နောက်ကျ၍ ကလေးက လက်သီးနှင့် ဆီးထိုးနေပုံစသည်များကို နောက်ပြောင်သည့်သဘောနှင့် ရေးသားကာ စာအိတ်တွင်လုံခြုံစွာပိတ်၍ ပေးလိုက်တတ်၍ မောင်မင်းဟန်မှာ ထိုသို့ရုပ်ပြောင်ကလေးတွေပါလာတိုင်း၊ အရူးပမာ အလုပ်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း တခစ်ခစ်ကြိတ်၍ ရယ်ရသည်လည်းအမောပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ အစိုးရဆေးရုံ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆေးရုံနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ နေရာတကျမရှိ လစ်ဟင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ လက်အောက်ဆရာမ၊ ကွန်ပေါင်ဒါ ဆေးရုံအစေခံ စသည်များကို ဝတ္တရား အလျောက်ကြိမ်းမောင်းမြည်တွန်နေဆဲတွင် ရီရီထံမှ ပြန်လာသော စာအိတ်ရောက်၍ ဖောက်ဖတ်ပြီး ရုပ်ပြောင်များကို တွေ့လျှင် စိတ်ဆိုးဆူပူနေရာမှ လက်အောက်ငယ်သားများရှေ့တွင် ရယ်ချင်လျက်အောင့်အင်းမျိုးသိပ်ကာ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မနည်းကြီး ဆက်လက်ဟန်လုပ်လျက် စကားကို မြန်မြန်အဆက်ဖြတ်ပြီး အလုပ်ရုံးခန်းထဲသို့ အမြန်ပြန်ဝင်ခဲ့ရကာ၊ စာရွက်ကလေးကို အမြန်ဖြုန်းကြည့်ပြီး တခိခိရယ်ပြန်လျက် လွင့်မပစ်ရက်ဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ မြတ်နိုးစွာထည့်လိုက်မိလေရာ ဆရာဝန်မင်းဟန်၏ အင်္ကျီအိတ်မှန်သရွေ့တွင် ဗိုက်ပူနံ့ကားခေါင်းကြီးကိုယ်သေး တစ်ကြောင်းဆွဲကာတွန်း ရုပ်ပုံကလေးတွေနှင့်ချည်းနှင်နှင်ဖြစ် လေတော့သတည်း။

အလုပ်ခွင်မှအပ လင်မယားနှစ်ယောက်နေရသောအချိန်များတွင် လည်း သားသမီးရသောအခါ မည်သို့ချစ်ခင်ယုယမည်ဟူသာ အနိုင်လုပြောနေကြလျက် တစ်ယောက်ကသားကလေးမွေးပါစေ တစ်ယောက်ကသမီးလေးမွေးပါစေနှင့် ကိုယ်ကြိုက်ရာကိုယ်ပြောလျက် မမွေးမီ ကလေးချီရန် လု၍နေကြလေ၏။ ရီရီထက်မင်းဟန်မှာ လူပျိုကြီးက ဇနီးရသည်အားလျော်စွာ မယားအပေါ်တွင် အချစ်ရူး ရူးခဲ့သလို အချစ်၏ အမြတ်အစွန်းပေါ်လာသည်နှင့်မခြား ချစ်လှသောမယားမှ သားသမီးမွေးဖွားတော့မည်ရှိသောအခါ ဝမ်းသာ၍မဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက် အချစ်၏ အသားအသွေးဖြစ်သော သားသမီးကလေး အပေါ်တွင် ရိုးတွင်း ချစ်ဆီအထိ စွဲအောင်ချစ်လိုက်မည်ဟု အငြိုးကြီးနှင့် ကြိတ်ခဲ၍ထားခဲ့လေ၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ရီရီ၏ ဓမ္မတာဝန်မှာ အချိန်အခါစေ့သည့် အလျောက် ဆရာဝန်မင်းဟန်တွင် အထူးအလုပ်များရလေတော့၏။ မိမိဆေးရုံက ဆရာမများနှင့်ပင် အားမရ စိတ်မချနိုင်သောကြောင့် စရိတ်ကြေးငွေများစွာ အကုန်အကျခံသော မြို့ကြီးများမှ နာမည်ရဆရာဝန်မများကို မှာကြားစောင့်ရှောက်စေ၏။

ရီရီ၏ သည်းမခံနိုင်မှုဖြင့် ညည်းညူအော်ဟစ် လိုက်သောအခါတိုင်း အပြင်ပန်းမှ ဗျာများနေသော မင်းဟန်မှာ မိမိအသည်းကိုဆုပ်ဆွဲကိုင်ဆောင်လိုက်သလို အောင့်၍အောင့်၍သွားအောင် ရီရီကိုသနားမိလေ၏။ ငါ့ကြောင့်၊ ငါ့ကြောင့်၊ ငါ့အပြစ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ကာ လူမမြင်အောင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ထုမိ၏။ သို့သော် မကြာမီ သားကလေးချီရတော့မည်ဟု တောင့်တဝမ်းသာသာ စိတ်များ ပေါ်လာသောအခါ သက်သာသွားပြီး ရီရီအော်သံကြားရပြန်လျှင် သနားပြန်တော့၏။ သို့နှင့် မင်းဟန်၏စိတ်များမှာ သနားခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့ ထွေးလား၊ လုံးလား၊ ဘရုန်း ဘရင်းနှင့် ဖိမရနှိပ်မရ အရမ်းကျ၍ နေနေလေသတည်း။

အချိန်စေ့ရောက် ဖွားမြောက်ခဲ့၍ အတွင်းခန်းဆီမှ အူပဲ အူဝဲဟူ
သော ငိုသံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် မင်းဟန်မှာ ဝမ်းသာ
ခြင်းကြီးမက ဝမ်းသာရုံမဟုတ်သေးဘဲ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ စိမ့်စွဲကာ ရင်သွေး
ရင်နှစ် တည်းဟူသော သံယောဇဉ် နှောင်ကြီးကြီးတည်းလိုက်သလို စွဲမြဲလေး
နက်သော ချစ်ခြင်းသည် ရင်တွင်းတွင်ပြည့်ကျပ်၍ သွားလေ၏။

“ယောက်ျားကလေး ယောက်ျားကလေး ဝကဝနဲ့”

ဟူ၍လည်းကောင်း. . .

“ဟဲ့ . . . မည်းမည်းဝဝ တတုံးတခဲကြီးပါကလား”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတွင်းခန်းက ဆရာမတို့အသံကိုကြားရသော
အခါ မင်းဟန်က အခေါ်ကိုပင်စောင့်စား၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဇွတ်ကဲ၍ ဝင်ခဲ့ပြီး
ကလေးကိုမြင်ချင်အားကြီးနှင့်ကြည့်လေ၏။ မိမိစိတ်ထားကား ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
ရေဆေးငါးကြီးလို မြင်ရမည် ထင်ရာ၊ ယခုမှာ ကလေးက တတုံးတခဲကြီးဝနေ
သော်လည်း “အသားတော်ညိုပြာညက် နန်းတော်ထက်ဖွား” ဆိုသလို ညိုညို
ဝဝကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့သော် အရေးမကြီး ကိုယ့်သားသမီး
ဆိုက ညိုလဲချစ်မှာပဲ မည်းလဲချစ်မှာပဲ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ လှလှ ရင်သွေးရင်နှစ်ဟူ
သမျှ ချစ်မဝသည့် မိဘတို့ထုံးအတိုင်း အချစ်လှိုင်းကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်နှင့်
နှစ်သိမ့်၍ မဆုံးနိုင်ရှာချေ။ “ငယ်သေးလို့ပါ ငါ့သားကကြီးရင် ဖြူလာမှာပါ”
ဟု မျှော်တော်ဇောနှင့် မမောနိုင်အောင်ချစ်လိုက်ရလေတော့၏။ မိခင်ဖြစ်သူ
ရီရီမှာလည်း ဖခင်ဖြစ်သူမင်းဟန်၏ စိတ်ထားအတိုင်း ဖြူတာ၊ မည်းတာ၊
လှတာ၊ မလှတာ အပထား၍ သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ရင်တွင်းမဆန့်
အောင် အချစ်စိတ်တွေ အပျံ့အနှံ့တက်လျက်ရှိရှာလေတော့သတည်း။

မီးတွင်းမှာ ရုပ်ရည်မကွဲသေးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းလသားက
လေးဖြစ်လာသောအခါ ကလေး၏ ရုပ်သွင်သည် ပုံအဆင်ခြားနားစွာ ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့လေ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ ရီရီထက် ဖခင်ဖြစ်သူမင်းဟန်မှာ ကလေး၏
ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ကြည့်ပြီး စိတ်ဒွိဟဖြစ်ကာ အထက်အခါများဆီက ပျော်ရွှင်

ဝမ်းမြောက်ခဲ့သလောက် စိတ်နှောက်ပြီး ဦးနှောက်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးလာခဲ့လျက် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက် ပင့်သက်ရှိုက်မော မတွေးတောမဆုံးဖြတ်နိုင်ရှိလေတော့၏။

ငါ့သား . . . ငါ့သားနှင့် အားရပါရ ချစ်ခဲ့သလောက် ကလေး၏ ရုပ်ပုံကိုမြင်ရသောအခါ ရှက်စိတ်နာဝမ်းနည်းလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ငါ့သားဟု အားရပါးရမေ့မှားခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ချစ်ခဲ့မိသော်လည်း ကလေး၏ ရုပ်ရည်လက္ခဏာ အသွေးအမွှေးမှာ မိမိနှင့် ဘာကလေးတစ်ခု မျှမတူဘဲ အသားမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ၊ မျက်စိပြဲပြဲ၊ နှာယောင်ကောက်ကောက်၊ ဆံပင်လိပ်လိပ်၊ ငါ့ချစ်ရုပ်၊ ကပ္ပလီရုပ်ကလေးဖြစ်နေသောကြောင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မိမိသွေးမဟုတ်၊ ရီရီယုတ်မာလော်လီမှုကြောင့်သာ “မပြေးဘူး ကန်ရာရှိ” ဆိုသလို နဂို ဇာတိအရှုပ်ကို ကလေးရုပ်က သက်သေခံရနေသောကြောင့် ချစ်လှသောမယားကလေးအား အစိမ်းလိုက်ဝါးစားလိုက်ချင်မိလေ၏။ “ဒင်း ရက်စက်လေခြင်း၊ ငါ ချစ်သလို မချစ်ဘူး၊ သစ္စာဖျက်မကလေး”ဟူသော အတွေးနှင့် ဆွေးခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း “ဪရီ ရီရီ . . . ရီရီ . . . အသက်ကလေးကလဲ အငယ်သားမို့ မှားမိရှာတာထင်ပါရဲ့ ငါ့ကိုမချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ အရှူးအမိုက် စိတ်မိုက်သလို လိုက်စားပြီး မှားမိသလား၊ ကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကထူးခြားတာထောက်ရင်ဖြင့် မမှားဘူးလို့ ဘုရားစူးကျိန်ပြောဦးယုံမှအခက်သားပဲ” ဟု စွဲလမ်းထင် မှတ်မိပြီး မိမိက အင်ကြီးအားကြီးနှင့် မှားများကြီးချစ်ခဲ့သလောက် ရီရီလုပ်ရက်လေခြင်းဟု ဆွေးခြင်းကြီး ဆွေးမိလေရာ အချစ်ကြီးသလောက်လည်း အမျက်မီးတောက်လောင်မိလေ၏။ သို့သော် ငယ်ရွယ်သူအမိုက်မို့ စိတ်လိုက်မာန်လိုက် ဒေါသထွက်လိုက်ရန် မစွမ်းနိုင်၊ အထင်မှားချက်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် မဆိုရက် မပြောရက်နိုင်ဘဲ အသည်းထဲတွင် ကြိတ်ကာဆွေးပြီး ကလေးကိုမြင်တိုင်း ငေးငေးကြီးကြည့်၍ မချီတရီအတွေးခေါင်လျက် အတွင်းမီးလောင်နေရရှာတိုင်း လင်မယား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မင်းဟန်မှာ အဆွေးငွေ့လျှံသော မျက်လုံး ကြီးဖြင့် ရီရီကိုကြည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ရီလေးရယ် ကိုကိုကို ရီလေးတကယ်ချစ်ရဲ့လား”

ဟု မချီသံကြီးနှင့် မကြာခဏ မေးမိသော အခါတိုင်း ရိရိမှာလည်း ကလေးရုပ်ရည်အတွက် လင်ဖြစ်သူက မိမိအပေါ် စိတ်ကွက်နေပြီဆိုသည်ကို မပြောဘဲ ရိပ်မိနေသည့် အားလျော်စွာ မျက်နှာသေကလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ “ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ရီလေး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာလည်း ကိုကို အသိသားပဲ မဟုတ်လား” .

ဟု အားငယ်သံကလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်တတ်သည်တွင် . . .
 “ဒါဖြင့် ရီလေးကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုများ”

ဟု စကားအဆုံးမသတ်ရဘဲ တန့်နေမိသော်လည်း မေးလိုရင်းအချက်ကို ရိရိက ရိပ်မိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲစွာ ကြည့်ပြီး . . .

“ကိုကို မေးလိုတာ ရီလေးသိပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ရီလေးဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှလည်း မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ နောင်ကိုလည်း ချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ကိုကို အထင်လွဲတာကို ရီလေးတော့ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးနိုင်ဘူး ကိုကိုရယ်”

ဟုပြောပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ငိုပစ်လိုက်သောအခါတွင်ကား မင်းဟန်မှာ မိမိပါရော၍ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလျက် ရိရိကို သနားစိတ်ဖက်ပြန်ကာ မိမိမေးလိုက်မိတာပင် မှားလေယောင်တကားဟု နောင်တကြီးများရမိလျက်

“ရီလေးရယ် မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုကိုက သက်သက်မဲ့ အထင်မှားပြီး ဇတရားစွပ်စွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ရီလေးရဲ့ သားကလေးကို ရီလေး ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကိုကိုရုပ်ရည်နဲ့ တစ်ကွက်ကလေးမှ တူရဲ့လား၊ မတူတာ ထားပါဦး၊ ကလေးအဖေဟာ မြန်မာလူမျိုးပါလို့ ပြောရင် ပြောတဲ့လူသာအရူး ဖြစ်မယ်၊ ကြည့်ပါဦးကွယ် တကယ့် ကပ္ပလီကလေးပါလား၊ ကိုကိုသားရယ်လို့ ကိုကိုတအားချစ်ချင်သလောက် မချစ်ရဲအောင် ရုပ်ရည်အဆင်ကွဲနေတာမြင်ရ တိုင်း ရင်ထဲမှာ ပူပူပြီး အဆွေးကြီးဆွေးရတယ်။ ရီလေး ကိုကိုနေရာမှာ ဝင်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် “မျက်စိဦးဝင် ဆံတစ်ပင်တင်း ချစ်ခြင်းမယား” ဆိုတဲ့စကားလို ဘယ်လိုများ စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုတာတွေ သိရမှာပဲကွယ်၊ “မပြေးသော် ကန်ရာရှိ”

နေတော့ မှန်ရာသီရရင် ကိုကိုရီလေးကို စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် အသက်ကလေးက လည်း ငယ်ငယ်မို့ “မလိမ္မာတာတစ်ခါမိုက်စမြဲ” ဆိုသလို အစ်ကိုကြီးအရင်းများ လို ကရုဏာ ရှေ့ထားပြီး သနားချစ်နဲ့ အဆစ်ပိုပြီး ချစ်ပါသေးတယ်၊ ခုလည်း ရီလေးကို အချစ်မလျော့ပါဘူး၊ ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး ယူကျုံးမရကြီးသာ ဖြစ်နေမိ တာပဲ ကဲ ကဲ မငိုနဲ့ကွယ်”

ဟု ချောမောနှစ်သိမ့်စေသော်လည်း ရီရီမှာ ထိုသို့ မိမိအပေါ် စွပ်စွဲချက် တင်လိုက်သည်ပင်လည်း ခါးခါးသည်း အခံရခက်လျက် နာကြည်းရှက်ကြောက်ကာ

“ရီလေး ဘယ်သူနဲ့မှ မဖောက်ပြားဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝန်ခံရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုထင်သလို ကလေးရုပ်ရည် အသွေးအမွှေးက သက်သေခံနေပေ တဲ့ ရီလေးမှာ အကောင်အထည်ပြစရာ တကယ်မရှိလို့ မချိဘဲနဲ့ ခံရတော့မှာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ရီလေးဘဝက ဝဋ်မကင်းလို့ ခုလို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့် လင်ကိုယ့်သား အထင်မှားစရာဖြစ်ရတယ်လို့ ဖြေပြီး မျက်ရည်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဒီကလေးဟာ ကိုကိုသွေးစစ်မှန်ပါရက်သားနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကပ္ပလီကလေးဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်အောင်ပါပဲ”

ဟုပြောကာ မောင်မင်းဟန်နှင့် ညားစအခါက ကပ္ပလီရုပ်ကြီးကို ကြည့်မိတိုင်း ထူးခြားပုံ၊ အိပ်မက်မက်၍ မျက်စိတွင် ဖျောက်မရအောင် နေ့ည အမြဲထင်မြင်ပုံ၊ ကပ္ပလီရုပ်ကြီးမှာ မိမိကို ပိုးနေရင်း ကားမှောက်၍ သေဆုံးသွား သော မောင်စိန်တင်ဆိုသူနှင့် မွေး၍မရအောင် တူသော လူတစ်ယောက်က ညတိုင်း၊ ညတိုင်း ကပ္ပလီရုပ်အနားက ထွက်လာကာ ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား၊ ပြောသည်ဟု အိပ်မက်ဖူးသဖြင့် အရင်ကပင် အရိပ်အမြွက် ဖွင့်ပြောဖူးကြောင်း ထိုအိပ်မက်များကို အကြောင်းပြု၍လည်း ကပ္ပလီရုပ်ကြီးကို မကြာခဏ ကြည့် မိခြင်း၊ မကြည့်မိသည်တိုင်အောင်လည်း ထိုကပ္ပလီရုပ်ကြီးမှာ မိမိမျက်လုံးထဲ တွင် မပျောက်မပျက်၊ အမြဲထင်မြင်နေမိခြင်းများကို ပြန်ကြားပြောဆိုမိသည့် တိုင်အောင်၊ မောင်မင်းဟန်မှာ မယုံမကြည်နိုင်၊ ထိထိရောက်ရောက် ဖောက်ပြန် မှားယွင်းမှုမပြုဘဲ ဤအခြေအနေမျှလောက် ရုပ်ရည်ကွဲပြားခြားနားသော သား

တစ်ယောက် မွေးနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိဟု အယူရှိပြီး၊ စိတ်မချမ်းမသာကြီးဖြစ်
 ခဲ့သော နေလေ၏။ ရီရီကလည်း မိမိအပေါ်တွင် မောင်မင်းဟန်မှာ အယုံအကြည်
 မရှိ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဘယ်လိုပြော၍မှ ဝိဝါဒမကွဲနိုင်ဖြစ်လျက်၊ စိတ်အညစ်ကြီး
 ညစ်နေရှာသည်ကို တွေ့မြင်ရတိုင်း၊ မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးကလေးများ
 နှင့် အပြစ်ရှိသော ကလေးငယ်များပမာ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့်ပင် တော်ရာ
 တွင် ကုတ်၍ ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး နေထိုင်ရှာသောကြောင့် ရှေးအခါက
 စည်းစည်းလုံးလုံး တပြုံးပြုံးနှင့် မိုးမဆုံး လေမဆုံး ချစ်ခဲ့ကြသည့် အချစ်မောင်နှံ
 တို့မှာ တစ်အိမ်ထဲတွင် အတူနေရစေကာမူ “ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာ စိတ်ပေါင်း
 ကိုယ်ခွာ” ဆိုသလို ဖြစ်နေကြသည့်အားလျော်စွာ၊ အချစ်ကျူးသံတို့ဖြင့် ဆူညံ
 နေသော အိမ်ကလေးမှာ သုသာန်တစ်စပမာ၊ သွေ့ခြောက်ဆိတ်ငြိမ်၍
 လာခြင်းဖြင့် အချစ်မောင်နှံ နှစ်ဦးတို့၏ ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာကို ရှင်းလင်း
 အေးချမ်းစွာ ရှိမြဲရှိနေအောင် ဆောင်ရွက်စရာမှာလည်း ရုတ်တရက် “ဥပဒေ
 ရှာ၍ မရသေး” ဆိုသော အမတ်စကားလို အားထားဖွယ်မမြင် ရေတိမ်တွင်
 နစ်၍ ချစ်သူချင်း ကွဲကြရုံတစ်မယ်သာ ရှိလာခဲ့လေသတည်း။

ဆရာဝန် မောင်မင်းဟန်၏ စိတ်များသည် အချစ်ကြီးသလောက်
 အမျက်ကြီးသည်မှန်သော်လည်း ရီရီမှာ ငယ်ရွယ်သူကလေးဖြစ်၍ ရက်စက်
 စိမ်းကားလို့မူ အလျဉ်းမရှိစေကာမူ တကယ့်တကယ် သွေးဆူစေတတ်သော
 ကိစ္စကြီးမျိုး အဖြစ်ကြုံနေရသောကြောင့် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုသည့်တိုင်အောင်
 ကျွဲမြီးတိုကာ၊ ရီရီကိုတဖြည်းဖြည်း စိတ်နာလာလေ၏။ “ပစ်ရလည်း အဆီနှင့်
 ရွဲရွဲ စားရမှာလည်း သဲနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်” ဆိုသလို အကျပ်တကာအကျပ်တွင်၊ ထိပ်ဆုံး
 မှ ပန်းဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်အိမ်ထဲနေဖြစ်၍ မတွေ့ချင် မမြင်
 ချင်သော်လည်း မျက်နှာမလွဲနိုင်သေးသော ကလေးငယ်မှာ လေးဖက်ထောက်
 ကလေး သွားစပြုလာပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်နှင့် အနှံ့အပြား ရှောက်သွားနေကာ
 ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် မိမိကျောကို လာလာတွယ်တက်နေတတ်သဖြင့် သားတည်းဟူ
 သော အချစ်ဖြင့် လက်သင့်ခံကာ၊ ချိပိုးမည်ပြုမိတိုင်း ကပ္ပလီ လူရိုင်းမျက်နှာကို

သာ မြင်ရသည့်တစ်ခဏတွင်၊ ရင်ထဲ၌ဆိုသွားမိပြီး၊ မချီတယ် နာသာခံခက် ကြီးဖြစ်ရသောကြောင့် မမြင်ကွယ်ရာ ဆေးရုံအလုပ်ခန်းတွင်သာ တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့မိလေ၏။ ရှေးယခင်က အလွန်မြတ်နိုးစုံမက်လှ၍ မှန်တင်စားပွဲ အနီးတွင် အလှူထားခဲ့သော ကပ္ပလီရုပ်ကြီးကိုလည်း မြင်ရတိုင်း၊ မြင်ရတိုင်း သားကပ္ပလီကလေးကို သတိရ၍ စိတ်မချမ်းသာမှုကို တိုးဆွပေးနေသည်ဟု အထင်ရှိကာ၊ စိတ်နာနာနှင့် ထိုနေရာမှာ အမြတ်တနိုး မထားတော့ဘဲ၊ နိမ့်ကျ ရာ နောက်ဘေးမီးဖိုဘက် မျက်စိကွယ်ရာသို့ ပို့ထားလိုက်လေသတည်း။

သို့သော် မပြေနိုင်သော အဆွေးကား၊ တဖြည်းဖြည်း ဒီဂရီတိုးမြှင့် တိုးလျက်ရှိလေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် သင်းတို့သားအမိကို မမြင်ရရင် စိတ်ပျောက် လက်ပျောက်ရှိမှာပဲဟု စိတ်ကူးပြီး ဆေးရုံ အလုပ်ခန်းထဲမှာပင် ညအိပ်တတ် ပြန်လေ၏။ အသိမိတ်ဆွေများနှင့်တကွ လက်အောက်ဆရာမများ၊ ဆေးရုံ အလုပ်သမားများမှာ ဆရာဝန်မောင်မင်းဟန် အမူအရာထူးခြားစွာ ပြောင်းနေ သည်ကို အထူးအထွေ အံ့ဩ၍ မနေကြတော့ပေ။ သူမယား မျောက်မထား သည်ကို မွေးလာသော သားက သက်သေခံနေလို့ တို့ဆရာဝန် ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းပြီး၊ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေရှာသည်ဟု သိကြပြီးသားဖြစ်ကာ ဆရာဝန် မောင်မင်းဟန်ကိုသာ သနားကြလျက် ရီရီကိုကား ရုပ်ကလေးလှသလောက် အကျင့်ဖောက်ပြားတဲ့ မိန်းကလေးဟု တစ်ယောက်တစ်ပါးစပ် တံတွေးခွက်၌ ပက်လက်မျှောလွှတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဤအဖြစ်ကို မဖုံးမိနိုင်အောင် အားလုံး သိကြပြီး မောင်မတီးဘဲ ကျော်ကြားသလိုဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း၊ မောင်မင်းဟန် မှာ ရှက်ခြင်းကြီးရှက်၍ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် ရှိရှာလေ၏။ သူများတကာမှာ ကံမကောင်းအကြောင်းမသင့်လို့ အကျင့်ဖောက်ပြားတဲ့ မယားကို ရစေဦး၊ အရှက်ပြေဖုံး၍ ဖိ၍ လုံနိုင်သေးသည်။ ယခု မိမိအဖြစ်မှာ ဖုံးမရ အုပ်မရ အောင် ကလေးက အမြဲသက်သေပြနေသောကြောင့် မည်သူကမှ မမေးရဘဲ နှင့် အကြောင်းကို သိကြလျက် အရှက်ခွဲပြီးသား ဖြစ်နေပါကလားဟု အရှက် ကြီးရှက်လှသဖြင့် ကံဆိုးလှသော မိမိဘဝကို တစ်ခဏနှင့် ချွေလိုက်ချင်သလို

ဖြစ်မိကာ ဆေးရုံတွင် ထားသော အဆိပ်ဆေး ဝိရိုကြီးများ အနားသို့ ကပ်မှန်း မသိ ကပ်သွားမိပြီးမှ စဉ်းစားနိုင်သော အရွယ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဟယ် အဖိုးမတန်တဲ့ အမိုက်မကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အသက်ကို အသေမခံဘူး။ သူတို့မျက်နှာ မမြင်ရအောင် အိမ်မပြန်ဘဲ ဆေးရုံအလုပ်ခန်းထဲမှာ နေတော့မယ်ဟု စိတ်ကိုဖြေရလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရီရီအား ယခုလို ခွဲထားရသဖြင့် သနားသလိုလို လွမ်းသလိုလို ဖြစ်မိကာ အပြစ်မထားတော့ပါဘူးလေဟု တွေးမိလေရာ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မိမိဖြင့် မည်သူမည်ဝါနှင့် ဝိုက်မှားမိပါပြီဟု ရီရီကသာ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး တောင်းပန်လိုက်လျှင် ဘိုးကျေချင်ကြီးမှာ ကျေနပ်ရမည်ဖြစ်ပါသော်လည်း ရီရီ၏ ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံချက်ကို မရသဖြင့် နှောင့်နှေးနေရသည်ကို မနိုးမရွံ့ ဖြစ်မိလျက်၊ ထိုသို့ ရီရီဝန်ခံချက်မပေးခြင်းကိုပင် အမျက်ကျပြန်ကာ ဒင်းလင်ငယ်ကို ဒင်းက ဒါလောက်တောင် တွယ်တာနေသကိုး၊ တစ်နေ့ကျတော့ မင်းမပြောရက်ပေတဲ့ သီလာရမှာပဲကွာ။ အဲဒီအခါမှ သေနတ်စာ မကျွေးရရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမယ်ဟု မချီတင်ကဲ အံခဲကြိမ်းဝါးမိလေ၏။

မိမိဤသို့ ဆေးရုံတွင် နေ့ရောညပါ လာနေခြင်းမှာ ရီရီတွင်လည်း လင်မျှောင်နှင့် ဆက်သွယ်ခွင့်ရနိုင်စေရန် ဖန်တီးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု တစ်နေ့နေ့ ချောင်းဖမ်းရန် အကြံရလာလေ၏။ ထိုသို့ အကြံရလျှင်ပင် အိမ်တွင် ထမင်းချက်သော အစေခံများအား တီးတိုးကြိတ်မှာကာ ရီရီထံသို့ နေ့နေ့ညည မည်သူမည်ဝါဝင်ထွက်သွားလာသည်ကို အမြဲစောင့်ကြည့်လျက် အကြောင်းထူးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လာပြောရမည်ဟု ျှာထားလေ၏။

မောင်မင်းဟန်၏ အစီအမံကို မသိရှာသော ရီရီကား အိမ်တွင်သာ ကလေးနှင့် အမြဲတမ်းဆွေး၍ နေရရှာလေ၏။ ချစ်သူလင်သည်က စိမ်းကား သွေ့ရှောင်မျက်မှောင်တသန်းသန်းနှင့် အမြဲတမ်း ငြိုငြင်ထင်မှားခြင်းများကို ခံစားနေရသည့်အတွက် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်၊ အဆက်မပြတ်အောင်ရှိခဲ့လေ၏။ နေ့ရောညပါ အိမ်သို့ မပြန်လာဘဲ ရှောင်လွှဲနေခြင်းကြောင့် သားအမိ

နှစ်သွယ်မှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် နေရရှာသောကြောင့်လည်း ကိုကိုရယ် ရက်စက်လေခြင်း၊ စိမ်းကားလေခြင်းဟု ပြောရမှာကလည်း မိမိအပြစ်ကြီးက သက်သေထင်ရှားလွန်းသောကြောင့် အအ အိပ်မက်မက်သလို အကွက်ဆိုက်အောင် အဖြေစကားမပြောနိုင်ဘဲ စွပ်စွဲချက်အတိုင်းသာ တည်တံ့နေစေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ဩော် သူစိမ်းသင့်တယ်၊ ရက်စက်သင့်တယ်၊ သူ့ခမ္မာလည်း ရှက်ရှာမှာပဲ၊ သူ့မို့လို့ ဒီလောက်ထိအောင် သည်းညည်းခံနေသေးတာ တော်ရုံသဘောထားကြီးတဲ့လူ၊ တော်ရုံချစ်တဲ့လူဆိုရင် စောစောစီးစီးကတည်းက နှင်ချရင်လည်း ချပစ်မယ်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်ပြီး၊ အသက်မသေရုံ ချန်ထားမယ်။ သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိတဲ့လင်မို့ ဒီသောင်မှာတင်နေရသေးတာကလား။ ကိုကိုရယ် ရီလေးတော့ ဘဝက ဝင်မကင်းလို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရပြီ။ ဒီဘဝမှာ ဒီကိစ္စကြီးဟာ ပြုပြင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ရီလေးသေမှ အေးမှာပဲ၊ ရီလေးလည်း လော်လီတဲ့မိန်းမစားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို ရေကြည်တစ်ပေါက်မစင်အောင် နေခဲ့ပါရက် သားနဲ့ ဒီလိုအရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရတာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ရှက်လှအေးချေ၊ ရှက်ရတာထက် ကိုကိုရဲ့ အချစ်ကြီးပျက်စီးယိမ်းယိုင်သွားရတာကို ပိုပြီးဝမ်းနည်း ပါတယ်ကိုကိုရဲ့” ဟု တင်ငို တမဲ့နှင့် အဆွေးမီးဝိုင်းလျက် အရှက်နှင့်အဆွေး ရောထွေးယှက်တင် သူဝင်ငါထွက်နှင့် ချိန်သီးစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်လည်၍နေခဲ့ရရှာသောကြောင့် အအိပ်ပျက် အစားပျက်ဖြစ်ကာ စိတ်ထောင်းကိုယ် ကြေရုပ်သေပျက်စီး အမယ်ကြီးပုံပေါက်၍ အသားအရေခြောက်ခန်းလျက် နေရှာလေ၏။

ကလေးမျက်နှာမမြင်မီ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝက တစ်နေ့အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အိမ်နှင့် ဆေးရုံကို စာတိုစာရှည်ထောက်ပြီး ဂရုအစိုက်ကြီး စိုက်ခဲ့သော မင်းဟန်၏ စာဟောင်းပေဟောင်းကလေးများ ကြည့်ကြည့်ပြီး၊ အရိမှာ မချီတရိဆွေးရသလို ဆေးရုံကို အိမ်ပြု၍ စိတ်ခုနေထိုင်သော မင်းဟန်မှာလည်း မိမိအိတ်တွင်းရှိ ချောင်ကြိုချောင်ကြားတွင် ကပ်သပ်နေသော ရီရီရေးပေးသည့် ကာတွန်းရုပ်ပြောင်ကလေးတွေ ကြည့်ကြည့်ပြီး

တရီရီဆွေးလျက်က တစ်ချက်တစ်ချက် ဒေါသထွက်လာမိကာ လက်ကွင်းက စာရွက်ကလေးကပင် မိမိအသည်းဖျားကို အပ်သွားနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သလို မျိုးခနဲ၊ မျက်ခနဲ အခံရခက်နေပြီး တစ်ခါတည်း ဆုတ်ဖဲ့ချေမွပ်လိုက်မိလေ၏။

ယင်းသို့ အဆွေးနှင့်အပူ ကိုယ်စိတာဝန်ယူနေကြရာမှ တစ်နေ့တွင် မောင်မင်းဟန်၏ အခန်းတွင်းသို့ အိမ်မှ ထမင်းချက်အစေခံ မောင်ဖိုးမှန် ပျာယီးပျာယာဝင်လာလျက် “ဆရာ”ဟု တီးတိုးခေါ်လိုက်ရာ မင်းဟန်က မော့ကြည့်ပြီး လာပုံထူး၍ အကြောင်းထူးသည်ဟု တွေးမိကာ အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“ဘာလဲဟေ့ ဖိုးမှန်”

“အကြောင်းထူးတယ်ဆရာ”

“ဘယ်လိုထူးတာလဲ၊ အဆောင်တော်ကူးလာသလား။”

“ဒီလိုဆရာ လူတော့မမြင်ရဘူး၊ ဒါပေတဲ့ မိုးလင်းတော့ ခြေရာ လက်ရာ”

“ဘာခြေရာ လက်ရာလဲကွ”

“နံနက်ကျရင် မီးဖိုတံခါးပွင့်နေတယ်။ အိမ်ထဲဝင်တဲ့ တံခါးလည်း ပွင့်နေတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲက ကြောင်အိမ်ထဲရှိသမျှ စားစရာတွေလည်း ပြောင်ရော။ ကျွန်တော်က သူ့ခိုးဝင်တယ်မှတ်လို့ မပြောတော့လည်း မသိဘူး။ ညက ငါမအိပ်ပါဘူး။ လူသံလည်း မကြားဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ နေရော အခုဒီလို ချည်းဖြစ်နေတာ ၄-၅ ရက်ရှိပြီဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်လည်းမမကို မသင်္ကာချင်ဘူး”

“ဟင် မင်းစောစောက ဘာပြုလို့ လာမပြောသလဲ။ ဘယ်က သူ့ခိုး လာရမှာလဲကွ သူ့လင်ငယ်အချောင်တက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ အစားအသောက် တွေ ပြောင်ကုန်တာလည်း သူ့လင်ငယ်ကို စေတနာရေစီးကမ်းပြုလိုက်ပြီး၊ ကျွေးမွေးလိုက်တာရှိမှာပဲ တယ်တော်တဲ့ မယားပဲ လင်ကြီးလုပ်စာကို ဇက်ရဲ လင်ငယ် သဒ္ဒါနေလိုက်တာ၊ ဟင်း မိရီ၊ မိရီ လင်ကြီးမရှိတဲ့အခိုက်လက်ရဲ လင်ငယ် အိမ်ပေါ်တင်ပြီး လင်ကြီးရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ရက်ရော

ပေးကမ်းနေတုန်း ပြုံးခနဲ မိအောင်ဖမ်းပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်ပြီး နှင်ထုတ်ပစ်မယ်။ ဒင့် လင်ငယ်လည်း တစ်ခါတည်း မယားနှိုးဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်မယ်”

ဟု အံတခဲခဲ လက်သီးဝဲဝဲ ခါးထဲက ခြောက်လုံးပြူးတစ်စင်းစမ်းနှင့် ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဖမ်း၍ နေရှာလေ၏။

“ကဲ ဖိုးမှန်မင်းပြန်တော့ ဒီနေ့ည ငါကိုယ်တိုင်လာဖမ်းမယ်။ သူတို့ သားအမိအိပ်ရာဝင်ရင် မင်းအိပ်တဲ့ဘေးတံခါးကလေးကို အသာမင်းတုပ်မထား ငါမင်းအိပ်တဲ့ အခန်းထဲကနေ ချောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ဪ ဒါနဲ့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်တစ်ခုသတိပေးပါရစေ။ တကယ်လို့ မတော်မတဲ့ မြင်တွေ့နေတဲ့အခါ ဆရာက ဒေါသအလျောက် သိပ်လက်လွန်မသွားအောင် သတိထားပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ စိတ်ဆိုးသင့်သလောက်တော့ ဆိုးတာပေါ့။ သို့ပေတဲ့ အလွန်အကျွံဖြစ်မိရင် နစ်ခြင်းနစ်တော့ ဆရာသာ အနစ်နာခံရမှာပါ။ မဟုတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးအောင် မပြုပါနဲ့ဆရာ၊ လောကမှာ မိန်းမတွေ ပေါ့ပါတယ်။ သူ့အပြစ်ထင်ရှားရင် တရားလမ်းအတိုင်း ကွာပစ်ပြီး အသစ်တစ်ယောက်ယူတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဆရာ့လို အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ ကြိုက်ရာမိန်းမ ခေါင်းခေါက်ပြီး ယူနိုင်ပါတယ်”

ဟု ငယ်မွေးခြံပေါက် တပည့်ရင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ဆရာ့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာသူဖြစ်သဖြင့် သတိပေးသင့်သလောက် ပေးမိလေ၏။ မောင်မင်းဟန်လည်း တွေ့တွေ့ကြီး ငေးနားထောင်နေပြီး မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလာကာ

“ငါဟာ ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ ကြောက်လွန်းလို့ အရွယ်ထောက်အောင် လူပျိုကြီးလုပ်လာပြီ။ အကြိုက်ကို ရှာလာခဲ့တာကွယ်၊ ဒီကောင်မကလေးနဲ့ တွေ့မှ စိတ်တိုင်းလည်းကျ သူကလည်း လိမ္မာတော့ ငါ့မှာ ချစ်လည်းချစ်၊ သနားလည်းသနားနှင့် လက်ရွေးစင်မယားဆိုပြီး စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချယူလိုက်မိတာကွဲ့၊ ငါက ဒါလောက်ချစ်မြတ်နိုးပါရက် ဂရုတစိုက်နဲ့ သူ့အပေါ် နှမ

ကလေးလို သမီးကလေးလို အစစ အလိုလိုက်ထားပါရက်သားနဲ့ ခုလောက် ပိုးဗိုးပက်စက်ကြီး သစ္စာဖောက်မှ ငါကကော သည်းခံနိုင်တော့မလား။ ဘာဖြစ် သွားသွားကွာ၊ မင်းက တရားမချပါနဲ့။ ငါ့ဒေါသအလျောက် လွန်မိလည်း အရေး မကြီးပါဘူး။ သူသေရင် ကိုယ်သေရတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း “စောစောသေရင် စောစောအိပ်ရတယ်” ဆိုတဲ့စကားလို မြန်မြန်သေလေ မြန်မြန်စိတ်အေးရတာပေါ့”

ဟု စိတ်ခွဲသန့်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ဖိုးမှန်မှာ မိမိဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုညအဖို့ကား တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်၍ ကြယ်ရောင်လရောင် ကလေးမျှ မထင်ရဘဲ၊ ကောင်းကင်၌ မိုးသားတိမ်ခဲတို့၏ လွှမ်းမိုးအနိုင်ကျင့် ထားခြင်း ခံရလေ၏။

ဆရာဝန်မင်းဟန်နေသော အိမ်ကလေးမှာလည်း မမှိန်တမှိန် လင်းနေသော လသာ မှန်အိမ်မီးရောင်ကလေးမှာ အားမရှိသလို မထိတထိ ချိချိနဲ့ တောက်နေလေ၏။ အချိန်ကား ညကိုးနာရီနှင့် ဆယ်နာရီကြားခန့် ဖြစ်လေရာ ဖိုးမှန်အခန်းမှ ခြောက်လုံးပြူးယမ်းထိုးကာ အဆင်သင့် စောင့်နေ သော မင်းဟန်လည်း ရီရီတို့သား အမိအိပ်ရာခန်း သံခုတင်ဆီမှ တကျိကျိ အဆက်မပြတ်မြည်သံတို့ ဆယ်နာရီထိုးသည့်တိုင် ကြားနေရခြင်းကြောင့်

“ဟေ့ ဖိုးမှန်၊ အခန်းထဲ စောစာကတည်းက ရောက်နေပြီထင်တယ်။ သံခုတင်က မြည်သံဟာ မိရီတစ်ယောက်တည်း အသံမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက် သား ထွေးလားလုံးလားနဲ့ အကျီစားသန်နေကြပုံရတယ်။ လာ တံခါးပေါက်က သွားချောင်းကြည့်ရအောင်”

“ဟာ မလာသေးပါဘူးဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်သေသေချာချာ စောင့် ကြည့်နေတာပါ။ မလာသေးတာ အမှန်ပဲ။ မမ မအိပ်သေးလို့ လူးလွန်းနေတာ ပါ။ သွားပြီး ချောင်းမြောင်းကြည့်ရင် ရိပ်မိသွားလို့ အလကားအကြံပျက်နေဦး မယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သာ နေပါဆရာရဲ့”

ဟု တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားခြင်းဖြင့် မင်းဟန်မှာ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်မလာတော့ချေ။ အခန်းတွင်းကအသံလည်းတကွီကွီနှင့်အတန်ကြာ အဆက်မပြတ်ဆူညံနေရာမှ ရီရီ၏အသံဖြင့် “အမယ်လေး.. .” ဟု ခပ်အုပ်အုပ်တစ်ခွန်းတည်း ညည်းလိုက်ပြီးနောက်၊ မီးကိုရေနှင့်သတ်လိုက်သလို ဖျပ်ခနဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ဆေးရုံ၏ အနောက်စူးစူးဆီမှလည်း ဂစ်ခနဲ မြည်လိုက်သော ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏ အသံကိုကြားရ၍ ဖိုးမှန်မှာ မိမိခေါင်းပုတ်လောက်ကြီး၊ ကြီးမားသွားသည်ဟု ထင်ရလေ၏။

တစ်အိမ်လုံးကား အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသော်လည်း အကြောင်းမထူးသေးချေ။ တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် . . .

“ဟေ့ ဖိုးမှန် ဒီနေ့ညလာမှလာပါတော့မလား၊ ငါ့ချောင်းဖမ်းနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလို့များ မလာဘဲနေသလားမှမသိဘူး”

ဟု တီးတိုးလေးသံနှင့်ပြောလေရာ ဖိုးမှန်မှာစဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“စောသေးလို့ထင်တယ်ဆရာရဲ့၊ လာတော့လာမှာပဲ၊ ဘာပြုလို့ဆိုတာ တော့ နံနက်တိုင်း တံခါးပွင့်ကျန်ရစ်တာနဲ့ အစားအသောက်တွေပျောက်တာ ချင့်ကြည့်ပါ”

ဟု တီးတိုးပြန်ပြောနေသဖြင့် မင်းဟန်လည်း တိတ်တဆိတ်နားစွင့်နေရပြန်လေ၏။

ထိုအတွင်း နောက်ခန်းဘက်မှ ရုတ်တရက် ခြေသံတစ်ခု သိမ့်ခနဲ ကြားရသဖြင့် မှုံ့မွေးသော မီးရောင်အောက်၌ပင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြလေ၏။

“ဟော ခြေသံကြားပြီဆရာ၊ အသာငြိမ်ငြိမ်နေ”

ဟု ဆို၍ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ငြိမ်ဝပ်စွာစောင့်နေကြလေ၏။ မင်းဟန်ကား ခါးကြားထဲက ခြောက်လုံးပြူးကိုတစ်စမ်းစမ်းနှင့်ဖြစ်နေရာက နောက်တစ်ကြိမ်နောက်ဘေးခန်းဆီမှ ခြေသံတစ်ခုရပ်ရပ်ကြားရပြန်သောကြောင့်

အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရွူဘဲ နားစိုက်နေလေ၏။ အသံလည်းအဆက်မပြတ် ကြားရရာက ချောက်ခနဲ တံခါးပေါက်ဖွင့်သံတစ်ခုပေါ်လာပြီး အတွင်းဘက်ရှိ ထမင်းစားခန်းဆီမှ ခြေလှမ်းသံကို နီးကပ်စွာကြားရပြန်ရာ . . .

“ဟော ဆရာ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်လာပြီ အသာနေ”

ဟု ဖိုးမှန်က တီးတိုးပြောသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာစောင့်စားနေကြလေ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ကြားရသော ခြေသံသည် နာရီဝက်ခန့်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေပြီး၊ ထိုသို့သွားလာနေသည့်အထဲကပင် စားစရာ အစား အစာ ထားသောကြောင်အိမ်ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ၊ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ် ဝါးသံစားသံများပါကြားရပြန်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ တယ်လူပါးဝပါကလား၊ သူ့အိမ်သူ့ရာကျနေတာ ဘဲ ငါ့တော့သည်းမခံနိုင်ဘူးဟေ့ အသေမသတ်ရတောင် မပြေးနိုင်အောင် ခြေသလုံးကျိုးရုံတော့ဆော်လိုက်မှပဲ”

ဟု ပြောလျက် လက်ကသေနတ်ကို မောင်းဖြုတ်ရန် အဆင်သင့်ကိုင်ရင်းအခန်းအတွင်းမှ တိုးထွက်မည်တကဲကဲလုပ်နေသောကြောင့် . . .

“နေပါဦးဆရာရဲ့ ဝင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီအခန်းထဲရောက်မှ တစ်ခဲတည်း မိလောက်တဲ့နေရာရွေးချိန်ပြီး ပစ်တာပေါ့”

ဟု ဖိုးမှန်ကချော့မော့ဆွဲထားရလေ၏။

ထိုအခိုက်ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်ပေါ်လာပြန်ပြီး၊ ထမင်းစားခန်းနှင့်ဧည့်ခန်းကူးသော တံခါးရွက်ကိုတွန်းကာ ဖွင့်ရန်ကြိုးစားနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဟော လာတော့မယ်၊ ဆရာကြည့်နေ ဟိုဘက်ကနေပြီး တံခါးကို တွန်းတွန်းစမ်းနေတယ်”

ဟု ပြောပြီး စိတ်ဇောကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေကြရာ၊ ပိတ်ထားသော ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးမှာ တစ်ဖက်မှတွန်းသော အားကို မခံနိုင်သဖြင့် တအိအိ လှုပ်ရှားရွေ့လျော့နေလေ၏။ မောင်မင်းဟန်လည်း ဒေါသအဆိပ်ပြင်းထန်စွာဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးကို မြဲမြံစွာဆုတ်ကိုင်လျက် မျက်တောင်မခပ်စူးစိုက်ကြည့်

နေရာမှ မရိုးမရွဲဖြစ်ကာ ပုန်းကွယ်ရာတွင် ငြိမ်ဝပ်စွာမနေနိုင်တော့ဘဲ တရွရွ လှုပ်ရှားနေသော တံခါးအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးလာမိလေ၏။

သို့နှင့်လှုပ်ရှားနေသော တံခါးလည်း ပွင့်လာလေပြီ။ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် တအားပစ်လိုက်မည်ဟု ခဲနေသူ မောင်မင်းဟန်မှာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲတော့မလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ မိမိအထင်ကား သူလိုကိုယ်လို လူသားတစ်ယောက်ဟု တစ်ရှူးမှု ကြောက်ရွံ့စိတ် မဖက်ခဲ့သော်လည်း ယခု မြင်ရသောသူကား လူသားစင်စစ်မဟုတ်ဘဲ၊ လူမည်း လူနက် လူ့သဘက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို ရှေးဦးစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ထိုလူမည်း လူနက်ကြီးမှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ မိမိအမြတ်တနိုး အလှူထားခဲ့ဖူးသော လူ၏ အရပ်အမောင်းထက် ပိုမိုထွားကြိုင်းလှသော ကပ္ပလီရုပ်ကြီးက သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အကြောက်တွင် အလန့်ဖက်လျက် သွေးပျက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကပ္ပလီရုပ်ကြီးကား ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာပြီးနောက် မင်းဟန်နှင့်ဖိုးမှန်ကို တွေ့မြင်သောအခါ ပြူးပြုဖြူဆွတ်သော မျက်လုံးကြီးမှာ မီးခဲတမျှ အရောင်တွေ ထလာပြီး ဖြူဖွေးသောသွားကြီးကို ဖြလျက်၊ လျှာနီရဲရဲကြီးဖြင့် နှုတ်ခမ်းမည်းကြီးတစ်ချက် သပ်သိမ်းလိုက်ကာ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ရာတွင် သားကောင်ကိုမြင်သော ကျားရဲကြီးအလား၊ ဒေါမာန်တွေပွားပြီး ရှည်လျားမည်းနက်သော လက်တံကြီးများကို ဆန့်တန်းကာ ဖမ်းယူကိုက်စားရန် ရှေ့သို့ တအားစိုက်၍ လိုက်လာလေ၏။ မင်းဟန်နှင့် ဖိုးမှန်တို့လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ယှဉ်လျက် ကြက်သေသေနေရာမှ ရုတ်တရက်အသက်ကို ကာကွယ်ရန် သတိရလာကြကာ နောက်သို့ အမြန်ဆုတ်ခွာလေ၏။

“ဆရာ . . ဆရာ . . ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပစ်ပါ မြန်မြန် ပစ်ပါ။ အရပ်ကြီးကို သရဲစီးနေတာဆရာရဲ့၊ မြန်မြန်ပစ်မှ သရဲလန့်ပြီး ထွက်ပြေးမှာ”

ဟု ဖိုးမှန်က ပျာပျာသလဲပြောသည်တွင်မှ ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ရင်း ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော မောင်မင်းဟန်လည်း သတိရကာ အသင့်

ကိုင်းထားသော ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သုံးလေးချက် ဆက်၍ပစ်လိုက်သည်တွင် ကပ္ပလီအရုပ်ကြီးမှာ ဖျပ်ဖျပ်လူး ဆွေဆွေခုန်ပြီး သုံးလေးပတ်မျှ ချာလပတ်လည်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံရက်ကျကာ ငြိမ်သွားလေ၏။

သေနတ်သံကြောင့် ဆေးရုံကလူများနှင့် အရပ်သားများ ဝိုင်းအုံရောက်လာကြလေရာ မောင်မင်းဟန်လည်း ကပ္ပလီအရုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရပုံများအစအဆုံး ပြောပြကြသည်တွင် အားလုံးပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြလေ၏။ အရုပ်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသောအခါ အရုပ်ကြီး၏ ခြေထောက် နှစ်ဖက်လုံးမှာ သေနတ်ဒဏ်ချက်ဖြင့် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေပြီး ရင်ဝဆီးပုံ စသော နေရာများမှာလည်း သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်သဖြင့် ကွဲအက်ပေါက်ထွက်ခါသစ်သားစများဖွာရရာ ကြနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ မျက်လုံးကြီးကား အရုပ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နဂိုပကတိအတိုင်း ဖြူဖွေးပြုပြင်လျက်ရှိ၍ စေ့စေ့ကြည့်လျှင် ကြောက်စရာကြီးပင်၊ ထူ၍တွဲသော နှုတ်ခမ်းကြီးများတွင် ကား ဘီစကွတ်မုန့် အစအနများ ကြောင်အိမ်ထဲတွင် ညဉ့်ဦးယံကထည့်သိမ်းထားသော ကြက်သားကြော်၊ ဆိတ်သားဟင်းဖတ် အစအနများကိုတွေ့ရသောကြောင့် အားလုံးပင် အံ့ဩကြောက်ရွံ့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ ဖိုးမှန်လည်း ကြောင်အိမ်ရှိရာသို့ သွားကြည့်ရာ စားစရာထားသော ကြောင်အိမ်ကြီးမှာ ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေပြီး ညဘက်က သိမ်းဆည်းထားသော အစားအစာတွေပြောင်သလင်းခါနေသည်ကို တွေ့ရမှ လွန်ခဲ့သော နေ့ရက်များက ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပျောက်ဆုံးလာခဲ့သည်များကို ယခုမှ လက်သည်ပေါ်လာတော့ရာ လူတိုင်းကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်ယှဉ်ကာ အံ့ဩလျက် နေရတော့၏။ အရုပ်ကား အရုပ်သာဖြစ်လျက် ဘယ်ကဲ့သို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွားလာလျက် ဘယ်နည်းဖြင့် အစားအစာများကို စားသောက်နေရသည်ကို မတွေ့တတ်ကြအောင်ရှိလေ၏။

အချို့ ရှေ့မီ နောက်မီ ဗဟုသုတအကြားအမြင်ရှိသူတို့ကမူကား ဤအရုပ်ကိုထားသော နေရာမှာ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်း၊ အညှီများထားရာနှင့် နီးစပ်

သောကြောင့် အပမာန်နေမည်ထင်ကြောင်းပြောကြရာ မောင်မင်းဟန်မှာ အတန်ကြာစဉ်းစားနေရာက . . .

“အင်း . . . ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပဲ၊ ဒီအရုပ်ကြီးကို ထမင်းချက်တဲ့ အခန်းနဲ့ ထမင်းစားတဲ့ အခန်းကြားမှာရှိတဲ့ အဆောင်ကူးကလေးမှာ ပို့ထားတာအတော်ကြာပြီ။ ဖိုးမှန် ဟင်းအိုးပြင်ဖို့ သားငါးများ တုံးတစ်တဲ့အခါလဲ အရုပ်ကြီးနားက မတ်တတ်စားပွဲကလေးပေါ်မှာ အမြဲပြင်ဆင် တုံးတစ်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောပြမှ အားလုံးကလည်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပါပဲ အရုပ်မှာ အစိမ်းသရဲ ဝင်နေပြီး စားရစေလို တဖြည်းဖြည်းအတင့်ရဲလာတာပါပဲ”

ဟု ပြောကြလေ၏။ ထိုအခိုက်အချို့က ဆရာဝန်ကတော်ကလေး ရီရီကိုသတိရကြလေ၏။ မောင်မင်းဟန်ကလည်း သတိရပြန်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် ရီရီကို သတိရသကဲ့သို့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်သော ရီရီ၏သားငယ်ကပွလီကလေးကိုပြေး၍ တွေးမိကြလေ၏။ ကပွလီရုပ်မှာ အစိမ်းသရဲဝင်စီးနေတာနှင့် ရီရီကပွလီကလေးမွေးလာခြင်းကို ဆက်လက်တွေးမိကြလေ၏။ ကပွလီရုပ်ကြီးနဲ့ ရီရီနဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆက်သွယ်ရမည်ဟု စဉ်းစားမိကြ၏။

သို့သော် ကပွလီရုပ်မှာ အရုပ်မျှသာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တွေးတောစဉ်းစားမိပြီး စိတ်အရှုပ်ကြီး ရှုပ်ပြန်လေ၏။ အားလုံးပင် တစ်ပြိုင်နက်စိတ်ကူးပေါက်ကာ ငြိမ်သက်နေရာမှ . . .

“ရီရီကော ရီရီ ဒီဘက်မှာ ဒါလောက် ဆူညံပြီး သေနတ်သံတွေကြားရတာမှ အိပ်ရာက မနိုးသေးဘူးလား”

ဟု မေးကြကာ ရီရီမနိုးခြင်းကိုပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာကြလေ၏။ မောင်မင်းဟန်သည် ရီရီမနိုးခြင်းကို စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်ယှဉ်ကာ မသင်္ကာ၍ လာလေ၏။ ထိုအခိုက် အခန်းထဲမှကလေးငိုသံကြားရသည်ကို ဂရုထားမိလေ၏။ တံခါးကိုသွား၍စမ်းရာ အတွင်းမှ ဂလန့်ချထားသောကြောင့် အပြင်မှ တံခါးကိုထုလျက် . . .

“ရီရီ . . . ရီရီ”

ဟု အော်ခေါ်ရာ ရုတ်တရက် ပြန်ထူးသံမကြားရဘဲ ကလေးကသာ လျှင် သဲသဲမဲမဲခိုနေလေ၏။ အပြင်မှခေါ်ကြသူများလည်း အသံကိုကျယ်နိုင် သမျှ ကျယ်၍ အော်ကြ၏။ တံခါးကိုလည်း တခုံးခုံးထုကြ၏။ သို့သော် ရီရီကား မနိုးပေ။ မောင်မင်းဟန်မှာ ထိပ်သို့သွေးရောက်လာ၏။

“မဖြစ်ဘူး . . မဖြစ်ဘူး၊ တံခါးကို ချိုးဖျက်ပြီး ဝင်ကြမှပဲ”

ဟုဆိုကာ တံခါးကို ဓားနှင့်ဖျက်ချိုးဖွင့်လှစ်ကာ၊ အရေးတကြီးအခန်း ထဲသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ကလေးငယ်မှာ အိပ်ရာမှနိုးနေသည့်အလား၊ စောင် ခြံကြားတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ မိခင်ကိုဖက်၍ နို့ဆာခြင်းဖြင့် ငိုကြွေး နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရီရီကား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မင်းဟန်လည်း အနီးသို့ တိုးသွားကာ . . .

“ရီရီ . . ဟေ့ ရီလေးအိပ်လှချည့်လားကွဲ့.”

ဟု ဆိုဆိုပြောပြောလှုပ်ကိုင်နှိုးလိုက်မိမှ အေးစက်တောင့်တင်းနေ သော ကိုယ်ကလေးကို ထိမိသဖြင့် . . .

“အမယ်လေး . . ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ၊ ရီလေး . . ရီလေး အသက် မရှိတော့ဘူး”

ဟု အလန့်တကြားငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ ဝင်လာသူ အားလုံးမှာလည်း ယူကျုံးမရကြီးဖြစ်နေကြလေ၏။ မောင်မင်းဟန်မှာ ကပ္ပလီ ရုပ်ကြီး၏ ထူးဆန်းရှုပ်ထွေးမှုနှင့် ဆက်စပ်ကာ ရှေးကအထင်မှားနေသော ရီရီ အပေါ်တွင် စိတ်ပြေချင်သလောက်ဖြစ်သွားကာမှ ယခုလို အသက်မရှိသော ဘဝ၌ တွေ့ရသောကြောင့် အသည်းနာ၍ မဆုံးအောင် နောင်တရမိလေ၏။

“ရီလေးရယ် . . ရီ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ကိုကိုအသည်းကွဲချည့် ရီလေးရဲ့.”

ဟု လွန်စွာလှိုက်လှဲတုန်ရီသော အသံအက်ကွဲကြီးနှင့် ပြောမိကာ ရီရီ၏ အလောင်းကို ယုယညင်သာစွာ ပွေယူပြင်ဆင်လျက် မည်သည့်အတွက် အသက်သေဆုံးရသည်ကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလေ၏။ ဖိုးမှန်မှုကား ငိုကြွေးနေသော ကလေးကို မိခင်အလောင်းနားမှ ဆွဲယူချိပိုးချော့မော့ထားလေ၏။ ညဦးစော

စောက ရီရီအခန်းဆီမှ အသံကြားရသည်မှာ ကပ္ပလီသရဲပင် ဝင်ရောက်ပြီး၊ နာနာဘာဝပီပီ ရီရီ၏ အသွေးအသားကို စုတ်မျှီစားသောက်ခံရလေပြီလားဟု ယုံမှားမိလေ၏။ သို့နှင့် လက်ရာ၊ ခြေရာတို့ကို စုံစမ်းကြည့်ရှုသောအခါ ရီရီ၏ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ထွက်လာသော စာခေါက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ သဖြင့် မောင်မင်းဟန်နှင့်တကွ စုံစမ်းသူအားလုံး စုရုံးဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မူကား . . .

“ရီလေး၏ အသက်နှင့် ထပ်ထူချစ်လှသော ကိုကို”

ကိုကိုအပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်သိသော မယားချစ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ရီလေးကိုယ်ကို ရေကြည်တစ်ပေါက်မစင်ရအောင် နေထိုင်လာပါသော်လဲ၊ ဘဝ ဝဋ်မကင်းသဖြင့် နေရင်းထိုင်ရင်း အရှက်ကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ရတာကို ရီလေးဖြင့် ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ရှက်လှပါတယ်။ ရှက်တာထက် ကိုကိုအထင်မှားပြီး စိမ်းကားရက်စက်တာခံရခြင်းက ရီလေးအသည်းမှာ ပြတ်ကြွေမတတ် မချိမဆန့် ဖြစ်ရပါတယ်။ ကိုကိုကိုလဲ အဆိုးမဆိုသာပါ။ အထင်မှားထိုက်တဲ့ ကိစ္စမို့ အထင်မှားတာပေပဲဆိုပြီး စိတ်ကျေအောင် ဖြေရှင်းစရာကလဲ၊ ယုံလောက်တဲ့ သက်သေကို မပေးနိုင်လို့ ရီလေးတစ်သက်တွင် ယခုရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ပြဿနာကြီး ကို ကျေနပ်လောက်အောင် မရှင်းနိုင်တော့သဖြင့် ကိုကိုအချစ်ကို ဒီဘဝမျှော် လင့်ချက်ဆုံးရမည့်အတူ လူ၏ဘဝတွင် ဆက်လက်အသက်ရှင်နေရသော် လည်း အကျိုးမထူးတော့ဘဲ မသေမိကာလအတွင်း ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲ ခြင်းနှင့်သာ ယှဉ်တွဲနေရတော့မည်ဖြစ်ပါ၍ အကြောင်းမထူးသည့်အတူ အရှက် ကို အသက်နှင့်အတူဝေးရာသို့ ခေါ်ယူသွားပါပြီ။ ကျေးဇူးရှင် ကိုကိုအား မသေမိ အကြိမ်များစွာ ကန်တော့ခဲ့ပါပြီ။

သေသည့်အချိန်နာရီအထိ သစ္စာရှိရှိနှင့် . . .

အချစ်စွဲသွားသူ ရီလေး။

ဟုတွေ့ရသောအခါ မင်းဟန်၏မျက်လုံးမှာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဓာတ်ခိုးဓာတ်ငွေ့တွေ ဖုံးသွားသလိုထင်ရပြီး မိမိ၏အသားအသွေးများလည်း စက္ကန့်အနည်းငယ်ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။

“မှားပြီ . . မှားပြီ ရီလေးရယ်၊ လုပ်မှလုပ်ရက်ပါပေရဲ့”

ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ပြီး ပရိဒေဝမီး အတောက်ကြီးတောက် လောင်ကာ ယောက်ျားပဏ္ဍာစာရိဖြစ်သွားရရှာသတည်း။

ရီရီ၏မိခင်ကြီး လိုက်လာသည်ကအစ ကပ္ပလီရုပ်ကြီးအကြောင်းကို ကြားသိရသောလူများ၏ စဉ်းစားတွေးတောချက်ဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ‘ရီရီ၏ မိခင်ထံမှ ရီရီအပျိုဘဝက စွဲလမ်းပိုးပန်းနေသော မောင်စိန်တင် ကားမှောက် သေဆုံးပြီးနောက် ရီရီမှာမကြာခဏ လန့်တတ်ခြင်း၊ သရိုးသရိဖြစ်နေခြင်းများ ကိုကြားရပြီး မိမိနှင့် ရီရီညားပြီး နောက်လည်း ရီရီက ကပ္ပလီရုပ်ကြီးအကြောင်း ကို ကြည့်ရတိုင်း ကြောက်ရွံ့နေခြင်းများကို သတိရလာရုံမက ရီရီ၏ စွဲလှသော အချစ်ကိုလည်း မိမိသာလျှင်အစအဆုံး သိမြင်ခဲ့သည်အတိုင်း အစစ စဉ်းစား ချင့်ချိန် ကြည့်ကြသောအခါ အားလုံးကပင် . . .

“ဟာ . . ဒီကိစ္စဟာ ရီရီလော်လီတာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒီအရုပ်ကြီးထားတာတစ်ကြောင်း၊ ဒီအရုပ်ကြီးထဲက စိန်တင်ထွက်လာပြီး ချစ်စကား ကြိုက်စကားအပြောခံရတယ်လို့ ညတိုင်း အိပ်မက်တာနဲ့ အရုပ်ကြီး ကိုကြောက်တဲ့ စိတ်ကဖျောက်မရအောင် စွဲလမ်းနေတဲ့အတွက် ပဋိသန္ဓေ တည်ရာမှာ စွဲလမ်းရာကို တူတတ်တဲ့ သဘာဝအတိုင်း၊ ကလေးဟာ ကပ္ပလီရုပ် ကလေးဖြစ်လာတာပဲ၊ ရုပ်သာကွဲတာ သွေးကတော့ ကိုမင်းဟန် သွေးပါပဲ၊ မယုံရင် အနောက်နိုင်ငံပို့ပြီး ဓာတ်ခွဲအကြည့်ခိုင်းဗျာ”

ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်တွင် မင်းဟန်လည်း ခေါင်းကြီးအောက်စိုက် နေရာက . . .

“ဓာတ်ခွဲဖို့မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆရာဝန်ပါပဲ၊ ရိပ်မိတန် သလောက် ရိပ်မိပါပြီ၊ ဒါပေတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ဆုံး မယားကလေးမှာ မတရားအစွပ်စွဲခံရပြီး အရှက်နဲ့ အချစ်ဒဏ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေ ကြောင်းကြံသွားရရှာမှ ကျွန်တော်ကောနေရစ်လို့ ကောင်းနိုင်ပါတော့မလား”

ဟု နောင်တတရားကြီးစွာရလျက် ချစ်သူနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါအောင်လိုက်တော့မည်ဟု ခြောက်လုံးပြူးကို ချိန်ပြီး ဇီဝိန်ကိုချွေတော့မည်ပြု

ရာ အားလုံးပင် ဝိုင်းဆွဲထားကြကာ . . .

“ကိုမင်းဟန် ခင်ဗျား ဒီလို ကြံတာတော့ မတော်ပါဘူးဗျာ၊ ငယ်တော့ တဲ့ အရွယ်လဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုပိုးစိုးပက်စက်မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောကြသည်တိုင်အောင် . . .

“ရီလေးမရှိရင် ကျွန်တော်မနေတော့ဘူးဗျာ၊ နေလို့လဲအကြောင်း မထူးပါဘူး၊ သူကလေးအကြောင်းကို တွေးတွေးပြီး တဆွေးတည်းဆွေး၊ တလွမ်း တည်းလွမ်းနေရမဲ့အတူ သူသွားရာဘဝကိုသာ လိုက်ပါရစေတော့”

ဟု ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်အရွံ့သားနှင့် အရှက်အကြောက် ကို သတိမရဘဲ ပြောမိ ပြောရာ ပြောမိလေရာ . . .

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ဒီကလေးရဲ့ မျက်နှာလဲ ထောက်ပါဦး၊ သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လူမမယ်ကလေးရှိသေး၊ အမိမဲ့ သားကလေးဖြစ်ပြီး အားငယ် နေရရှာပြီ၊ ဒီအထဲ ခင်ဗျားက ခွဲသွားဦးမယ်ဆိုရင် အမိရော အဖပါ မဲ့တဲ့ သားကလေးအဖြစ်နဲ့ လောကကြီးအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် နေရစ် ရရှာမှာတွေးပြီး သနားပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောကြသည်တွင်မှ မောင်မင်းဟန်မှာ ဖိုးမှန်ပွေ့ချီထားသော သားကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲသို့ပွေ့ယူလိုက်ကာ၊ လေး နက်ကြင်နာလှသော မျက်လုံးကြီးများနှင့်ကြည့်လျက် မျက်ရည်တွေ တပေါက် ပေါက်ကျလာကာ၊ သားကလေး၏ မျက်နှာကို လေးလေးတွဲတွဲကြီး ရှိုက်နမ်း လိုက်သည်တွင်မှ ဖိုးမှန်မှာ ဆရာဖြစ်သူမောင်မင်းဟန်နံ့ဘေးက ခြောက်လုံး ပြူးကလေးကို အသာအယာ ကောက်ယူသိမ်းဆည်း ထားလိုက်ရလေ၏ဟူသော လွယ်လင်မြို့မှ အလည်အပတ်ရောက်လာသော ပင်စင်စားဆရာဝန် ဦးမင်းဟန် ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း အစီအစဉ်ပြု၍ ဝတ္ထုလုပ်လိုက် ရပြန်ပါသတည်း။

ချင်းသင်္ချိုင်း

(၁၉၃၈-ခု၊ ဩဂုတ်လတွင်ရေးသည်။)

ညိုမှောင်သန်းသော တောင်တန်း၊ တောစဉ်တို့သည် အနောက်ရိုးမ
တောင်တန်းတစ်ဝိုက်၌ အကွက်ကွက် အခန်းခန်း ဖိလာမြောက်တောင်တန်း
လျက် ကမ္ဘာ့ ရှုမြင်ကွင်းကို တခမ်းတနားပြထားသည်နှင့် တူလေတော့သည်။

တောင်ငွေ့ဝေဝေ၊ မြူခြေရစ်သိုင်း၊ တိမ်လှိုင်း ယိုယို၊ ညိုညိုပြာပြာ၊
မဟာဂနိုင်း၊ စိမ့်စမ်းမြိုင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော တောင်ခြေတောင်တန်း
မော်တင်အငူစွန်းကစခဲ့သော ရခိုင်ရိုးမတောင်စခန်းမှ မြောက်ဘက်တစ်ခွင်ရှိ
မြင်မဆုံး ရှုမဆုံး မိုးလုံးပတ်လည် သီခေါင်မြင့်မားသော တောင်တန်း၊
တောင်စဉ်ကြီးများကား၊ ရှမ်းကုန်းပြင်တောင်တန်းတစ်ဝိုက်မှ တောင်ပေါ်တွင်
တောင်ထွတ်တွေ ဆင့်သလို မြင့်ချင်တိုင်း မြင့်၍ မောက်ချင်တိုင်း မောက်ပြီး
ချောက်ကြီးကမ်းပါးကြီးတွေ အလျှိုလျှိုနှင့် ချင်းသူငယ်ပျိုတို့ ပျော်ဖြူးနေထိုင်ရာ
ဌာနကြီးတစ်ဝိုက် ဖြစ်လေတော့၏။

အထက်ဆန်သော် မော်တင်အင်္ဂုစွန်းရှိရာ ပင်လယ်ဝမှနေ၍ အာသံနယ် မဏိပူရ နာဂနယ်နှင့် ဗန်းမော် စီရင်စုအထိ အထက်ချင်းတွင်း အောက်ချင်းတွင်းဟူ၍ ကျယ်ပြန့်လျက်၊ အရှေ့ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့လေသော် ရွှေစက်တော် တောင်ခြေတစ်ဝိုက် ပတိမ်း၊ ငမဲမှ စကု စလင်းနယ်အရောက်ပင် ချင်းအငွေ့ အသက်မကင်း၊ အနောက်ဘက်သို့ဆင်းလျှင် ရခိုင်ချင်းနှင့်ရောစပ်၍ တောင်ဘက်သို့လှည့်လျှင် တောအုံ့ချုံကမ်းကျင်လည်သလို ရေညှိပျော်ပါး ကျက်စား၍ သားငါးပုစွန် ဖမ်းယူစားသောက်တတ်သည့် ‘ငုံ’ ခေါ် ချင်းမျိုးတစ်မျိုး၏နေရာ သို့တိုင် ရောက်လေ၏။

အထက်ချင်းတွင်းမှ အောက်ပင်လယ်အနီးသို့ အရောက်ငုံချင်းတို့ ရပ်ကွက်အထိ ‘ချင်း’ ဟူ၍ အခေါ်တစ်မျိုးတည်းရှိခဲ့စေကာမူ ဒေသအလျောက် အဝတ်အဆင်အပြုအပြင် အမျိုးမျိုး ကွဲပြားလျက်ရှိလေသည်။ အထက်ချင်းတွင်းအရပ်၊ ချင်းတောင်အရပ်က ချင်းတွေမှာ အထူးအထွေမရှိ၊ သူလို ငါလို ချင်းတွေပင်ဖြစ်ကြစေကာမူ ပတိမ်း၊ ငမဲနယ်တစ်ဝိုက်မှ ချင်းတို့ကား လှပသော ချင်းမကလေးများ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ‘ပရဲ’ ခေါ် ဆေးမင်တွေထိုးထား တတ်ကြသဖြင့် မျက်မြင်ပသာဒကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုတတ်ကြသည့် အလေ့ အထရှိပြီးလျှင် ‘ငုံ’ ခေါ် ချင်းမျိုးမှာမူကား၊ တောင်တောကျင်လည်ရုံမက ရေညှိ ကျက်စားသော သားငါးပုစွန်ဖမ်းရာတွင် များစွာကျင်လည်လှပေတော့၏။

ကျွန်ကော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဆေးဝါး ကုသနည်းကလေးများ အတန်လိုက်စားခဲ့၍ ကြားဖူးနားဝရှိသည့်အတိုင်း အလုပ်အကိုင် အပေါက်လမ်း မတည့်သဖြင့် စွပ်မိစွပ်ရာ ထွက်လာခဲ့ရာက ခင်ခင်မင်မင် အားကိုးအားထားပြုရန်လည်း ဆွေမျိုးဟူ၍ တစ်ဦးတလေမျှမရှိသဖြင့် နေရင်းရပ်ရွာမှာလည်း သံယောဇဉ်တွယ်စရာ မကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အားလျော်စွာ တောင်ကုတ်လမ်း တစ်ဖက်တွင်ရှိသမျှ ကရင်ရွာ-ချင်းရွာကလေးများသို့ ထမင်းစားမှ ချောင်စေတော့ဟု လှည့်လည်သွားလာရင်း ဆေးဝါးကလေးများ ကုသနေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ရာ အလွန်ရိုးသားလှရာကြသော တောနေတောင်နေများဖြစ်ရာကြသဖြင့် ကျွန်တော်

၏ ဖော်နည်းကား ဆေးမြီးတိုကလေးများသည်ပင်၊ ၎င်းတို့ အားထားရာကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ရှိကြပါပေသည်။

၎င်းပြင် ရိုးသားသူတို့မှာ သူတို့ဝါသနာ အစွဲအယူအတိုင်း သူတို့၏ ရှေးခေတ်က ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့ အယူဝါဒအစဉ်အလာအလျောက် စုန်း၊ နတ် တို့ကို အထူးယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ်ကြသောကြောင့် နာမကျန်းရှိသော အခါမှာလည်းကောင်း၊ သာမူ၊ နာမူ စသောကိစ္စများမှာလည်းကောင်း၊ သူတို့ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော စုန်း၊ နတ်တို့ကို တိရစ္ဆာန်၏ လည်ချောင်းသွေးနှင့် ယဇ်ပူဇော်ပွဲကျင်းပမြဲဖြစ်သည်ကို အထူးရေးစရာ မလိုသော်လည်း ၎င်းတို့မှာ စုန်း၊ နတ်ကို အထူးအယူသီးသူများဖြစ်ကြသလောက်ပင် ထစ်ခနဲရှိတိုင်း စုန်းဖမ်းသည်၊ နတ်ဖမ်းသည်ဟုသာ ယူဆကြကာ၊ ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြားမှု တို့ကြောင့် ဝမ်းနာခေါင်းခဲ စသော မအီမသာ အသေးအဖွဲရောဂါကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်ပင်၊ စုန်း၊ နတ် ဖမ်းသည် ထင်ကာ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်၊ ကြက်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ပသတင်မြှောက်၍ ရောဂါပျောက်မှုကို တောင်းဆုခြေတတ် ကြပေသည်။

ကျွန်တော်ကား ချင်းကပြား တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မြန်မာတို့နှင့်သာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ မြို့ကြီး ရပ်ကြီးတွင် သင့်လျော်သလို ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ စိတ်တိုင်းကျမရခဲ့သည့်တိုင် အောင် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ အတန်းအစား အမျိုးအနွယ်များထဲတွင်မူကား အထူးလူရေလည်၍ လူဝါးဝနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ချင်းစကား ကရင်စကားမှာ ဇာတိနွယ်မကင်းခဲ့သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗျန်းဗျန်းကွဲ ရဲရဲတောက် ဆိုသလို အရည်ကျိုသောက်နိုင်သဖြင့် ချင်းတောကရင်တောကို သွား၍ အညွန့် ခူးစားရန်များစွာ ဝန်မလေးပါ။ သို့အလျှောက်ပင် ကရင်စားပွဲထိုးကလေးတစ် ယောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးအိမ်က အလုပ်ထွက်လာရာတွင် ဖရုဆော့လ် ခေါ် ဆူဆေးတစ်ပုလင်းပါလာပြီး သူလည်း ထိုဆေးပုလင်းကိုမသုံးဘဲ ထောင့်ကြားထဲ ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ကောက်ယူလာခဲ့ရာ၊ ထိုဆူဆေး ပုလင်းမှာ ကျွန်တော်၏ သမားဂုဏ်ကို အထူးထောက်ခံအားပေးနေပါသည်။

မုန့်သေတ္တာအတွင်းပိတ် သံပြားကလေးများကို ကတ်ကျေးဖြင့် ညီညာသော ထန်းပူပြားကလေးများလိုကိုက်ကာ အလိပ်သေး အလိပ်ငယ် ကလေးများကို လက်ဖွဲ့သဖွယ် ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုနှင့် အပြည့်ထည့်ယူလာ ခဲ့သည်မှာလည်း ချင်းရွာတောင်ခြေတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်တော်အဖို့ အထူး စားပေါက်ချောင်ရန် အနေချောင်ရန် ဖန်တီးလျက်ရှိပါတော့သည်။

ချင်းရွာတစ်ရွာသို့ရောက်လျှင် အနည်းဆုံး (၃-၄) လကြာအောင် ဆရာဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် စားဦး၊ စားဖျား အဝတ်တို့ကာ ရွာက ချင်းများ အတွက် ဆေးဝါးကုသလျက်နေခဲ့ရာတွင် သူတို့မှာ စုန်း၊ နတ်ကိုသာ ယုံကြည် သူတို့ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်ကလည်း စုန်း၊ နတ်နိုင်သော ဆရာကဲ့သို့ သူတို့၏အကြိုက်ကို လိုက်လျောကုသခဲ့ပါ၏။

လူနာမှာ စုန်း၊ နတ်၊ ဖမ်းစားသည်ထင်၍ စုန်း၊ နတ်၊ ဆရာဟူသော အမှတ်ဖြင့် ကျွန်တော်ထံသို့ ခေါ်လာသူများအား သွေးရိုးသားရိုး ဝေဒနာပါဟု ဖြေရှင်းနေသော်လည်း ရမည်မဟုတ်သည့် ၎င်းတို့၏ ဇွဲကိုရိပ်မိသဖြင့် အချိန် ကုန်ခံကာ ဖြေရှင်းမနေတော့ဘဲ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ၎င်းတို့ စိတ်ကြိုက်အယူအဆအတိုင်း စုန်းဖမ်းသည်၊ နတ်ဖမ်းသည်ဟု အတပ်ပြော ဟောပြီး ရိုးရိုးအတွင်းဆေးဖြင့်ကုသရာ တိုက်ဆိုင်၍ ပျောက်သူလည်း ပျောက် ကြ၍ ရောဂါနှင့်ဆေးမတိုက်ဆိုင်သည့်တိုင်လည်း ၎င်းတို့၏ ယုံကြည်သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပျောက်ကင်းကြကာ အချို့ တကယ့် ဝေဒနာကြီး သမားများ သာလျှင် နာတာရှည်ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မနိုင်ဟုမပြောဘဲ၊ တော်လျော်အောင် လိမ္မာသလို လှည့်ပတ်ပြောကာ ဆေးတစ်မျိုးနှင့် ဟန်မရလျှင် အခြားတစ်မျိုးပြောင်း၍ ကံအားလျော်စွာ သက်သာသူသက်သာလျက်၊ မသက်သာသူများလည်း သေဆုံး ကြရရှာပါသည်။ သူတို့အယူအကား ဤသည်တွင်မှ နတ်ကြောင့်မဟုတ် နေ့စေ့၍သေသည်ဟု ယူဆကြပြန်ပါ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် လှည့်လည်လာခဲ့ရင်း တစ်နှစ်ခန့်မျှကြာသောအခါ ၎်ချင်း ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ငုံချင်းများမှာ တောတောင်လှည့်လည်၍ သားကောင်ရှာရာတွင် သာမက ရေယဉ်တန်းမှာလည်း၊ လှေ၊ ဖောင်၊ သစ်၊ တုံး၊ လုံးထွင်း၊ စသည်ဖြင့် သွားလာကူးသန်းခြင်း ရေကူး၊ ရေငုပ်၊ ခြင်း၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ ဖမ်းခြင်း၊ ရေညှိ ရှိသော ငါးကို အရှင်လိုက် မှိန်းခွဲဖြင့် ထိုးယူခြင်း စသော အလုပ်များကို သူတစ်ပါး ထက် ပိုမိုကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြပါသည်။

စုန်း၊ နတ်ကိုလည်း အခြားသော သူများကဲ့သို့ပင်၊ တစ်ယူသန်ယုံ စားကြည်သူများဖြစ်၍ စုန်းနတ်အတွက် တင်ဆက်ပသကြသော စားဖွယ် သောက်ရန် သား၊ ငါးတို့မှာ အခြား သူများထက် လက်ဖွာကြသောကြောင့် ဆရာလုပ်သူကျွန်တော်မှာ အခြားသော ချင်းရွာများထက် အထူးပျော်မိကာ ထိုရွာတွင် အတန်ကြာနေထိုင်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာမိပါသည်။

ဤထက်ပိုမို၍ ပျော်စရာကောင်းသော အချက်များလည်း တွေ့ရပါ သေး၏။ ကုန်းခေါင်ခေါင်၊ တောင်မြင့်မြင့်၊ လူများမှာ ချေးညော် အလိမ်းလိမ်း နှင့် ညစ်ပတ်၍ ကြည့်ကွင်း၊ မြင်ကွင်း မလှကြသော်လည်း ငုံချင်းတို့မှာကား တောင်ခြေ ရေနား၊ မိုးနားနီး၍ ရေတွင်လည်း တစ်နည်းတစ်လမ်း ကျက်စား သူများဖြစ်သောကြောင့် ချေးညော်မတင်၊ ဖြူစင်ဝါဝင်းသော အသားအသွေး တို့ဖြင့် ကြည့်စေချင်ဖွယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုသူတို့ဆီမှ မျက်လုံးကို ဗြန်းခနဲ ရုပ်သိမ်း၍ပင်မရအောင် ညှို့ဓာတ်ဖြင့် ဆွဲဆောင်ကြသလိုရှိတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း မောင်အောင်ဌေးရယ်ဟူ၍ စောဒကတက် ညားအံ့။ ကျွန်တော်အဖြေကို မရေးလို ရေးလိုနှင့် ရေးရမည်ဆိုသော်၊ ငုံချင်းတို့မှာ ယောက်ျား မိန်းမမရွေး လှပဖြူဖွေးသော ၎င်းတို့၏အသားကလေးများကို ခါး ပိုင်းမှတစ်ပါး အားလုံးပင် လွတ်လပ်စွာ ကမ္ဘာ့နေရောင်ခြည် ခံစားခွင့်ပေးထား ကြပြီ။ ခါးပိုင်းတွင် အဝတ်စည်းသည်ဟု ဆိုရသည်တိုင်အောင်လည်း ချည် ဖြင့် ရက်လုပ်သည့် အဝတ်မျိုးမဟုတ်၊ မြက်ပင်တစ်မျိုးကို အလယ်တွင် နွယ် ကြိုးခံကာ သက်ငယ်၊ ဓနိများ ယက်သကဲ့သို့ ရက်လုပ်ထားသော အနံတစ် တောင်မျှလောက်ရှိသော မြက်ဂါဂရာကလေးများသာ၊ ယောက်ျား မိန်းမခါးတွင် စည်းနှောင်ထားကြရာ ယောက်ျားတွေအတွက်မှာ ယောက်ျားချင်းဖြစ်၍ အထူး

အံ့ဩလောက်အောင် လှပသည်ဟု ချီးမွမ်းစရာမလိုသော်လည်း၊ ငုံ့ချင်းမယ် ပျိုယမင်းကလေးများအတွက်မူကား တစ်ကွက်စီ တစ်ကွက်စီချ၍ ချီးမွမ်းလိုက် ရပါတော့မည်။

သူတို့၏အသားကလေးများမှာ ဝါဝါဝင်းဝင်း သန္တာခဲအဆင်းလို နီဝင်း သောနှုတ်ခမ်း၊ အကြောကလေးတွေက မြရည်ဖျန်းသလို စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ မျက်လုံးကလေးတွေက နက်မှောင်မှောင်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်နှင့် ဆံပင်တစ် ညို၊ တစ်ထွာ၊ ဖွာရရာကလေးများမှာ ခပ်ညိုညိုသာရှိ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မှာလည်း ကိုယ်လက်ပြေပြစ်စေရန် လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်ယူထားသော ခေတ် ဆန်သူကလေးများတို့၊ သူတို့၏ အချိန်မှန် သားငါးရှာဖွေရင်း ရေ မြေ တော တောင်အတွင်းတွင် လှည့်လည်မှုတို့က လေ့ကျင့်ခန်းချိန်သားရနေခြင်းတို့ ကြောင့် ဖြောင့်စင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးများမှာ ခါးသေးရင်ချို၊ တင်ဆီထွားအိ၊ တအားကလီချင်လောက်အောင် မြင်သူတွေ ဒုက္ခများစေပါ တော့၏။

မြက်ခါးဆီကလေးမှတစ်ပါး သွယ်လျသော ခါးအထက်တွင် ဗလာ ကျင်း၍ ဟာလာဟင်းလင်းပြထားသဖြင့် ပျိုရွယ်နုနယ် ချစ်စဖွယ် ငုံ့ချင်းမကလေး များမှာ ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသော ကိန္နရီရုပ်လုံးကလေးလို ခုံးခုံးထစ်ထစ် အဆစ် အမြစ်ကျနေလျက် ကိုယ်ထက်ဝက်မှ မြက်စိမ်းခါးစည်းကလေးနှင့် ရင်ပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တအိအိကစားနေသော ကျောက်ပုတီးလုံးတွေမှာ ကိုယ်ခံ အသားရောင်ပေါ်တွင် ရွှေပေါ်မြတင်ဖြစ်နေကာ အားလပ်သောအချိန်တိုင်း သူတို့ဘာသာဘာဝ မိန်းမပျိုတွေစုကာ ကကြ၊ ခုန်ကြ၊ ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုတီး မှုတ်နေတတ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ရေ မြေ၊ တောတောင် တို့ကို ပေါင်းစပ်ကြည့်မိသောအခါတွင် အမှတ်မဲ့အားဖြင့်သော်၊ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲတွင် တွေ့မြင်ဖူးသည့် ဟာဝေယံကျွန်းသူကလေး များနှင့် လွန်စွာတူလှလျက် စွဲမက်သောအာရုံက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အားတက်စေ အောင် သွေးဆောင်ကြပါတော့သည်။

ဟာဝေယံကျွန်းသူကလေးများမှာ အများအားဖြင့် မျက်နှာက နှာတံ ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းပါး၊ ကုလားဆင်ကလေးတွေဖြစ်၍ ယခု ငုံ့ချင်းမကလေးများမှာ မူကား နှုတ်ခမ်းထူ၍ မျက်ရစ်မရှိ နှာခေါင်းပြားပိပိကလေးများကြောင့်သာ ငုံ့ချင်းနှင့် ဟာဝေယံ ကွဲပြားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏သဘောကို အမှန်ဆုံး လင်းကျင်းရသော် ငုံ့ချင်းတို့အရပ်မှာ တစ်သက်လုံးပျော်မည်ဆိုက ပျော်ပျော် မနေလိုက်ချင်တော့အထိ ကျေနပ်မိပါ၏။

သူတို့ဘာသာနှင့် ဆရာ၊ ဆရာဟုခေါ်ကာ ငုံ့ချင်းဘာသာကို မွတ် အောင်ပြောလျက် ချင်းအဝတ်ဝတ်ဆင်ထားသူတွေ ကျွန်တော်ထံသို့ လာကြ ဘိသည်လည်း ဥဒဟိုစုန်းမေးလိုသူ၊ နတ်မေးလိုသူ၊ ကလေးမအေ၊ သားသည် မအေတွေ မမာသောကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ကာ သူဝင်ငါထွက် ကျွန်တော် တည်းခိုသောအိမ်ကလေးတွင် ရှုပ်ရှက်ခတ်ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်ကား လာသမျှကို သူတို့အကြိုက်အတိုင်း နတ်ဖမ်းသည်၊ စုန်းဖမ်းသည်ဟုပြောကာ လာဘ်တင်ရန် ပါသမျှသား၊ ငါးတို့ကိုသိမ်းပြီး သင့် လျော်မည့်ဆေးများကို မှန်းဆ၍ ပေးရပါ၏။ သူတို့ အရေးတကြီးတောင်းခံ သောပစ္စည်းမှာ ကျွန်တော်တွင်ပါသော သံပြားလက်ဖွဲ့ကလေးများပင်ဖြစ်ပေ၏။

ရှေးဦးစွာ လူမမာပြရန် ရောက်လာသူက ပါလာသော ငါးဖြစ်စေ၊ ကြက်ဖြစ်စေ ရှေ့ချ၍ လူနာကိုကြည့်ပါဟု ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်က လူနာကို စမ်းသပ်ကာ ရေခွက်တစ်ခုဖြင့် ရေကိုခပ်စေ၍ အခြားရေခွက်တစ်ခုတွင် သံပြားလက်ဖွဲ့တစ်ခုနှင့် ဆူဆေးအနည်းငယ်ကိုထည့်ပြီး ပါးစပ်မှ ဗျစ်တီး ဗျစ် တောက်ရွတ်ဆိုကာ အခြားသောရေတစ်ခွက်မှ ရေကိုငုံ့ထည့်လိုက်လျှင် ဆူဆေး ၏တန်ခိုးကြောင့် ခွက်ထဲကရေများ ပွက်ပွက်ဆူဝေထလာသည်ကို ကျွန်တော် က လက်ဖွဲ့ဆေးအစွမ်း တန်ခိုးပြသည်ဟု ပြောမြဲပြောသည့်အတွက် ၎င်းတို့ မှာ အကြည်ညိုတိုး၍ ရှေးကထက် ယုံကြည်လာကြကာ ကျွန်တော်ပေးသမျှ ပမ်းတွင်းဆေးကို ယုံကြည်စွာ စားကြသည့်အပြင် လက်ဖွဲ့ကလေးကိုလည်း အမြတ်တနိုး ချည်ကြိုး၊ လျှော်ကြိုးတို့နှင့် ဆွဲဆင်ထားပေ၏။

ကျွန်တော်ပြုမူပုံမှာ ရိုးသားသော သူတို့အား မတရားလိမ်လည် စားသောက်သကဲ့သို့ရှိသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်မူ သူတို့မှာ ရိုးရိုးဝမ်းတွင်းဆေးဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွေး၍ရမည်မဟုတ်သောကြောင့် ပယောဂ စုန်းနတ်ဆရာယောင်ယောင်ပြု၍ ခေါင်းကိုက်၊ ဝမ်းနာစသော အပရိက နာများ ဓာတ်ချုပ်၊ ဆီးချုပ်စသော ရောဂါ၏ မူလအခြေခံအုတ်မြစ်နာများကို အသင့်ပါသော ဆီးဆေး၊ လေဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ဆေးစသည်တို့ကို တိုက်ကျွေး ကုသခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

၎င်းတို့ အယူမှာလည်း အထင်အစွဲသန်ရာအတိုင်း ထစ်ခနဲရှိလျှင် စုန်းနတ်ကိုသာ တင်၊ သ တတ်၍ သွေးရိုးရိုး၊ သားရိုးရိုးရောဂါများမှာ စုန်း၊ နတ်လည်း မကယ်နိုင်ဘဲ ရောဂါမကျွမ်းတန်ဘဲ ကျွမ်းပြီး သေသည့်ခရီးအထိ ဆိုက်ရှာကြမည်ဟုပင် ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ရာ ကျပါသေးသည်။ သို့သော် သူတို့အစွဲအတိုင်း စုန်း၊ နတ်ဖမ်းခြင်း အမှန်ရှိ မရှိကိုကား ကျွန်တော်ကမရှိဟု အတပ်မဆိုနိုင်ပါပေ။ ချင်းတို့ကိုးကွယ်သည့် စုန်း၊ နတ်များလက်ချက်လည်း ရှိချင်က ရှိပေမည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ စုန်းနတ်ကား၊ အဘယ်ကဲ့သို့ သတ္တဝါ မျိုးနည်းဟူသော ပြဿနာတစ်ခု အဖြေပေါ်ဇော်လာရန်ကား ဤအဖြစ်အပျက် ကို အစအဆုံး ဖတ်ရှုရန်သာလိုတော့ပေ၏။

ကျွန်တော်နေထိုင်တည်းခိုသည့်အိမ်ကလေးမှာ အိမ်ရှင်ငံချင်း အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီး၊ လင်မယားနှင့် သားအကြီးတစ်ယောက် သမီးငယ် အပျိုကလေးတစ်ယောက်သာ ရှိကြပါသည်။ ၎င်းတို့မှာလည်း ကျွန်တော့်ကို အမှီသဟဲပြုသဖြင့် သား၊ ငါး အစားအစာများ ဖောဖောသိသိ ရှိကြသော ကြောင့် စုန်း၊ နတ်နှင့် ရင်းနှီးသောဆရာဟူ၍ ကြည်ညိုသည်တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား များစွာအရေးပေး ချစ်ခင်ရှာကြပါ၏။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့၏ သားသမီးနှစ်ယောက်အနက် သားအကြီးမှာ ကျွန်တော့် စိတ်ထင် အသက်အစိတ်လောက်ရှိ၍ အမည်မှာ မဂေါင်ဟုခေါ်ပါသည်။ မဂေါင်ကိုယ်၌မူ သူတို့၏အသက်ကို မှတ်သားခြင်းမရှိ၍ မသိရှာပေ။ သမီး

အငယ်ကလေးမှာလည်း အလွန်ရိုမဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်လောက်ရှိ ပေမည်။ အမည်ကား မဗျူးဟုခေါ်ပါသည်။

ချင်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ အမည်နာမ (မ) ကိုရှေ့ကထား၍ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မှည့်ခေါ်ကြပါသည်။ ယောက်ျားအမည်၊ မိန်းမအမည်ဟူ၍ လည်း ပိုင်းခြား ဝေဖန်ခြင်းမပြုဘဲ အရောရောအနှောနှောပင် မှည့်ကြပါ၏။ မဂေါင်မှာ ယောက်ျားပီပီ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း အားနှင့် ခွန်နှင့်ရှိပြီး ၎င်း၏ မျက်ရစ်မရှိသော မျက်ခမ်းအတွင်းမှ ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးအိမ်ကြီးမှာ သတ္တိမံနည်းကြောင်း အမြဲကြွေးကြော်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ် ရပါ၏။ ညီမလေးမဗျူးမှာမူကား မဂေါင်ထွားကျိုင်းသန်မာသလောက် အချိုး အဆက်လှ၍နေပေသည်။ သို့ရာတွင် သူလည်းမညံ့ပေ။ သူ့နေရာနှင့်သူတော့ သတ္တိခေသူမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ ထိုအိမ်သားများက ချစ်ခင်ကြသလောက် တုံ့ပြန်ချစ် ခင်၊ သံယောဇဉ်ငြိခဲ့ရာတွင် အမှန်ပြောရပါမူ မဗျူးကလေးအား သူတစ်ပါးထက် ထူးခြားစွာ ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ပါတော့၏။ မဗျူး၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ရှိသမျှနှင့်ချင်း မကလေးများတွင် စံတင်ရလောက်အောင် လှပသည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်တွင် ထင်မိပါသည်။ သူ၏ ဖြူစင်သည့် အသားဝါနုနုနှင့် သွေးခြေဥကလေးများ စုနေသော ကိုယ်အထက်ပိုင်းကလေးမှာ အမြဲ ထိုင်ကြည့်နေချင်စရာသာကောင်း ပါတော့သည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းလည်း ရင်တွင်းက မနိုးသားသောစိတ်များ မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် နပန်းသတ်၍သာ နေခဲ့ပါတော့၏။

ဤမျှ လှပဖြူစင် ချစ်ခင်စဖွယ် ခါးသေးရင်ကျယ် အပျိုပေါက်သာသာ အရွယ်ကလေးအား အဝတ်အစားဆို၍ အလျဉ်းမပါ။ ခါးစည်းမှာ တစ်ထွာသာ သာ မြက်ဂါဂရာကလေးမျှနှင့်သာ နေ့စဉ်တွေ့မြင် ပြွမ်းတီးနေရသူ ကျွန်တော်၏ စိတ်များ မနိုးမသားနှင့် ဆန်းပြားခြင်းအတွက် အထူးကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ထိုက်တော့ မည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါ၏။ နေ့ခင်း နေ့လယ်များတွင် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများ မှာ သူတို့ဘာသာဘာဝအလျှောက် တောထဲသို့ဝင်၍ အသီးအရွက်များ ထင်း

များရှာဖွေ၍ မဂင်င်ကလည်း လေးမြား မှိန်းဝါးတို့ကို ထမ်းယူကာ တောလမ်းတွင် သားငါးအရှာထွက်သဖြင့် မဗျူးကလည်း မှိန်းကလေးတစ်လက်ကိုယူကာ အဖော်ငုံချင်းမကလေးများနှင့် လိုက်ပါလျက် ထုံးအိုင်ရေတံခွန်တစ်ခုတွင် ချောင်ခိုနေသော ကျောက်ငါးရံ့ကြီးများကို ရေကစားရင်း မှိန်းများနှင့် ထိုးဖမ်းတတ်ကြသည့်လေ့အရ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အိမ်ကထွက်၍ လိုက်နေကျ ဖြစ်ရကား နေ့ခင်းအချိန်များတွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ အိမ်မှာရှိရစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် စုန်းဖမ်း၊ နတ်ဖမ်း၊ အမေးအမြန်း၊ အပြအသ လာကြသောလူတွေ မပြတ်အောင်ရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရှုနေရသည်ပင် မအားလပ်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ပါတော့သည်။ ညညအခါမူကား အိမ်သားတွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် အသီးသီးရှာလာသော အစားအစာ၊ သား၊ ငါး၊ အရွက်၊ အသီးတို့ကို မီးဖိုကြီးအလယ်ထားပြီး ကင်ဖုတ်စားကြသောအခါ ကျွန်တော်၏အတွက်မှာ အပြင်ထွက်၍ ရှာဖွေကြသော အိမ်သားများထက် စုန်းမေး၊ နတ်မေး ရောဂါကုသကြေးပေးကြသော သား၊ ငါးတွေက သူတို့ရှာဖွေလာသော အစုအပုံထက် သုံးလေးဆ ပိုမိုရရှိသောကြောင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး အလှူအပယ် စားကြရသော အခါ တစ်အိမ်သားလုံးပင် ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြရှာ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အိမ်မှာ ဧည့်ပါးခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် တောထဲသို့ထွက်လည်ရင်း ရေတံခွန်ကျရာ စမ်းလေ့ပ်ကလေး နံဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်လျက် လက်ထဲကဝါးညွန့်တစ်ခုနှင့် ကြည့်လင်သော ရေလှိုင်းကလေးများကို ရိုက်ခတ်ကစား၍ နေမိလေ၏။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ပြာလဲ့လဲ့ဖဲပြားကြီးကို ကားကြက်ထားသည်နှင့်တူ၏။ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ငုံချင်းရွာကလေးမှာ ညိုပြာစိမ်းလဲ့သော တောင်ထွဋ်တောင်တန်းကြီးများ အရပ်လေးမျက်နှာကားဆီးနေတော့ရာ ကျွန်တော်ရှေ့က ကြည်လင်သော ကျောက်စက်အိုင်ကြီးတွင် မှန်သားပေါ် အရုပ်ထင်ဘိအလား ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်တိမ်သားများသည်လည်းကောင်း၊ ပေခုနစ်ရာကျော်အမြင့်မှ အဆင့်ဆင့်ဖြာ၍ ကျနေသော

ကျောက်ဆောင်ရေတံခွန်ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ ရေအိုင်ကြီးပတ်လည်တွင် အဆုပ်ဆုပ်အခဲခဲနှင့် အပွင့်ကြီး၊ အပွင့်ငယ် အသွယ်သွယ်၊ အခန်းခန်း နွယ်တန်းတချို့၊ ပင်ပျို၊ ပင်စောက်၊ ကျောက်ခတ်၊ ရေကြာ၊ ခတ္တာ၊ ဂမုန်း မြင်မဆုံးသော တောပန်းပွင့်၊ တောပန်းခိုင် အဖြူ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အညို၊ အနီ၊ အစိမ်းစသော အရောင်အဝါတို့မှာလည်း ရေယဉ်တွင် ကောင်းစွာ အရိပ်ထင်လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်၏ ပျင်းရိလေးလံသောစိတ်များသည် တောတောင်ရေမြေတို့၏ သဘာဝ သာယာကြည်နူးစရာအာရုံများနှင့်ပြည့်စုံကာ တောကြက်ငှက်တို့၏ ကြည်လင်သာယာကြွေးကြော်သံများအကြားတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး အထူးပီတိကျ၍ နေမိလေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် ကျောက်စက်ရေအိုင်၏ ကျောက်ကြားတစ်ခုတွင် ခိုင်ခနဲသော ကျောက်ငါးရံကြီးများ မောင်နံဖိုမတွဲကာ ကြည်လင်သော ရေအောက်တွင် စုံဆန်ကူးယက် ချစ်တို့တက်နေကြပုံများကို မြင်ရသောအခါလည်း မစုံကိုယ်တည်း အဖော်နည်းရခြင်းကို ဝမ်းနည်းရမလိုလို ဖြစ်နေမိပါ၏။

ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေစဉ် ကျွန်တော်ထိုင်သော ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ဖက်ဆီမှ ဆူဆူညည်ည ငုံတို့သဘာဝ သီချင်းဆိုသံ ငုံတိုဝါးဆစ်ကလေးများ တီးမှုတ်သံများ ဆူနေအောင် ကြားရပေ၏။ အသံမှာ မိန်းမသံတွေများသဖြင့် မဗျူးတို့လူသိုက်များပင် ဖြစ်လေမည်လားဟု စောင်းပါးရိပ်ခြေစောင့်စား၍ ကြည့်ရှုနေရာ အသံများမှာ တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးလာပြီး နောက်ဆုံးတွင် အဆိုပါအသံရှင်များသည် (လုံးထွင်း) ခေါ်သစ်လုံးလှေကလေးတွေနှင့် ကျောက်ဆောင်ကွယ်တစ်ဖက်မှ ပေါ်ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

သယံဇာတ ကမ္ဘာတန်ဆာ အလွန်သာယာ အဆင်ပြေလှသော နောက်ခံပန်းချီကားကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေသည့် တိမ်ပြာအုပ်မိုး၍ စိမ်းလဲ့သောတောင်တန်းများ ခြုံရံကာဆီးပြီး ကျောက်စက်ရေတံခွန်ကြီးနှင့် အသီးသီးသော တောပန်းတောင်ပန်းများဖြင့် အလှပြင်ထားသည့် မှန်သားပမာ ကြည်လင်လှစွာသော

ရေအိုင်ကြီးများပေါ်တွင် တောစောင့်နတ်သမီးတွေ မြူးတူးပျော်ရွှင်ကြဘိအလား ဘာသာဘာဝအလျောက် တီတီတာတာ ဆူညံစွာ သီချင်းတစာစာနှင့် အသား ဝါနုယဉ်ပေါင်းစုသည့် ပုလဲဥသွေး ချစ်စရာ ငုံ့မကလေးတွေမှာ စိမ်းလဲ့သော မြက်ခါးစည်းကလေးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘုတ်နီမွေးကဲ့သို့ နီထွေးသော ဆံပင်ကလေးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ရောင်မျိုးစုံတင်သည့် ပွင့်ပွင့်ကားကား ပန်းနွယ်ကြီးများကို ဆင်မြန်းထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သဘာဝကျအောင် လွတ် လပ်စွာ အလှဖော်ထားကာ လုံးထွင်းလှေကလေးတစ်ခု တစ်ခုတွင် နှစ်ယောက် တန်သည် သုံးယောက်တန်သည် စု၍စီးကြလျက် သီချင်းဆိုသူဆို၊ ငုံ့တီးသူတီး၊ လှေကိုထိုးဝါးနှင့်ကန်သူကန်လျက် ဆိုရင်း ကရင်းပင် လစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော ကျောက်ငါးရံများကို မှိန်းနှင့် စွပ်ခနဲ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး မှိန်းဖျားတွင် တဖျပ်ဖျပ် တတွန့်တွန့် ပါလာသောငါးကို ပလှိုင်းထဲသို့ အဆိုအကနှင့် အချက်ကျထည့် လျက် တစ်ယောက်ယောက်က ငါးတစ်ကောင်တစ်ကောင်ရတိုင်းလည်း ဆူဆူ ညံ့အောင် သီချင်းသီသံ၊ ဝါးခေါက်သံတွေ မိုးမွန်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ပျော်စရာ တစ်စုတစ်ဝေးကြီးဖြစ်နေသော ငုံ့မကလေး တွေကိုကြည့်ကာ အမျိုးမျိုးအာရုံကြွလျက်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးမနေနိုင်တော့ သဖြင့် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ မြင်သာအောင် ကျောက်တုံးပေါ်မှ မတ်တတ်ရပ်ကာ -

“ဝူး . . မဗျူး . . ဝေး”

ဟု အသံပြုလိုက်မိရာ မဗျူးနှင့်တကွ အဖော်တစ်စုတို့သည် ကျွန် တော်ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်ကာ ဟေး . . ဟေး . . ဝါး . . ဝါး ရွှင်မြူးစွာ ခုန် ပေါက်လျက် ဝမ်းသာအားရနှင့် -

“ဝူး . . အောင်ဒွေးဝေး . . အောင်ဒွေး . . အောင်ဒွေး”

ဟုအော်ကာ အားလုံးပင် လုံးထွင်းလှေကလေးများကို ခပ်မြန်မြန် လှော်ခတ်ကာ ကျွန်တော်ရှိရာ ကျောက်ဆောင်သို့ ရောက်လာကြပြီး ကျောက် ဆောင်ပေါ် ခုန်ပေါက်တက်ကြလျက် ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းအုံဖက်ရမ်း၍ ဆူညံ ပျော်ရွှင်နေကြရာ၊ မရိုးသားသောစိတ်ထားနှင့် အမြဲတန်း ပြစ်မှားလာခဲ့သူ ကျွန် တော်ကား ပရွက်ဆိတ်ခေါင်းကြီး ထန်းလျက်အိုးတွေ့သကဲ့သို့လည်းကောင်း။

ကြက်ကန်းကြီးဆန်အိုးတွေ့သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသားဝါနုဖယောင်းဥ ဖုဖု ခုံးခုံး မယ်တုံးလုံးကလေးတွေနှင့် ထွေးလားလုံးလား နပန်းသတ်ကစားလိုက်ရ သည်မှာ အားရစရာကြီးပင်။

ယင်းသို့အတန်ကြာကြာ ပျော်ရွှင်စွာခုန်ပေါက် မြူးရွှင်နေကြပြီး မောသလောက်ရှိကြသောအခါမူကား အနည်းငယ်ငြိမ်သက်သွားကြကာ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီပင် လုံးထွင်းကလေးများပေါ်သို့ဆင်းလျက် ရေအိုင်အနံ့အပြားရှိ ငါးများကို မှိန်းနှင့်ချောင်း၍ ထိုးနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်ကား မဗျူး၏ လုံးထွင်း လှေပေါ်တွင် ရောက်နေလေပြီ။ လှေပေါ်တွင် မဗျူးနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်းသာရှိပါသည်။ မဗျူးကား ပန်းနွယ်ရစ်ပတ်ထားသော ခေါင်းကလေးကို စောင်းကာ စောင်းကာ ငါးများကို မှိန်းချွန်နှင့် ထိုးဖမ်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် က ထိုးဝါးကို စိုက်ကာ စိုက်ကာ မဗျူးနှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း၊ လုံးထွင်းလှေကလေး ကို ဟိုမှသည်မှ နေရာရွှေ့ပေးနေရခြင်းပင် အင်မတန် ပျော်ရွှင်မဆုံး တပြုံး ပြုံး ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဤရွာရောက်လာသည်မှာ သုံးလေးလကြာပြီဖြစ်၍ မဗျူးကလေးနှင့် တစ်အိမ်တည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး အတူနေခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အိမ်သား တွေနှင့်အတူသာ ညအချိန်များတွင် မီးဖိုကိုဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားသောက် ရယ်မော နေထိုင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆို၍ ကား ယခုတစ်ခါသာ တွေ့ရသောကြောင့် ဤအခွင့်အရေးမျိုးလည်း နောက်ကို ကြံကြိုက်ချင်မှ ကြံကြိုက်လေမည်။

ထို့ကြောင့် ခွင့်သာတုန်းမှ မရုန်းချင်လျှင် အရှုံးနှင့်ပြင် ရှိသေးလေ လိမ့်လား၊ ခွင့်သာခဲမှ မခဲချင်လျှင် အလွဲနှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လားဆိုသော စကား ဥပမာပုံထုံးကို နှလုံးမူရင်း သစ်လုံးထွင်းလှေကလေးကို အဖော်အပေါင်း တွေနှင့် ဝေးရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ထိုးဝါးချက်ဖြင့် ဆောင်ယူမှန်းမသိ ဆောင် ယူလာခဲ့ရာ၊ များမကြာမီ အဖော်တွေနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး ချောင်ကျသော အိုင် ကွေ့ ကျောက်ဆောင်ကွယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့လုံးထွင်း လှေကလေး ရောက်လာပေတော့သည်။

အပေါ်မှ ဖက်ဆွတ်ပင်ကြီးကား ရေပြင်ကိုကိုင်ကိုင်ကြီး လွှမ်းမိုးထားလျက်၊ ၎င်းဖက်ဆွတ်ပင်ကြီး၏ အကိုင်အခက်တို့ကို အားပြုမီခိုကာ ရစ်နွယ်ထားသော ရွှေနွယ်ပန်းများမှာကား၊ တံခွန်ကုက္ကားတွေ ဆွဲထားသလို အတွဲသားအရွဲသား ရေပြင်ပေါ်တွင် မထိတထိနှင့် ကလိကစား၍ နေလေသည်။ မဗျူးသည် ပန်းနွယ်တွေကို ဖြကာ ဖြကာနှင့် လုံးထွင်းလှေကလေး ဝင်စရာလမ်းဖယ်ရှားပေးရင်း ပန်းနွယ်များကို ချစ်ခင်ယုယ နှစ်သက်မြတ်နိုးလှဟန်နှင့် အတန်တန် နမ်းရှုပ်နေပြီး သူ၏လက်ထဲက မှိန်းကြီးကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ လှေဝမ်းထဲတွင် အမှတ်မဲ့ချထားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား အကြံသမားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မဗျူး၏ ကိုယ်ကလေးအနားသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားရာက ထိကပါး ယိကပါး သင်းတို့၏စကားနှင့် ဆွယ်တရားဟောစပြုလေသည်။ မဗျူးကလေးကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါမှန်းမသိ ပါလာသောကြောင့် . . .

“မဗျူး . . . မဗျူး . . . နင့်ကိုငါချစ်တယ်။ နင့်ကိုငါတောင်းချင်တယ်”

ဟု ခြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်မှ မဗျူးကလည်း ခေါင်းကလေးဆတ်တော့သဖြင့် တစ်ယောက်အချစ်ကို တစ်ယောက်ဖွင့်လှစ်ကြပါတော့သည်။ အရိုးအရိုင်းကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း အကျယ်မချဲ့၊ မဖွဲ့မနွဲ့၊ မသိုင်းမပိုင်း၊ ဒိုးဒိုး ဒေါက်ဒေါက် လိုရင်းသို့ရောက်စေရန် အထိအတွေ့နှင့် သူ့ကိုယ်လုံးကလေးကိုပွေ့ပြီး အဖို အမတို့တွင်ရှိအပ်သည့် အကြင်ကိလေသာ ဓာတ်ခလုတ်ကို လက်အုပ်၍ နှိုးလိုက်မိသောအခါမူကား ကိလေသာတို့၏ ထူးထွေဆန်းပြားသော အချစ်သဘော အပြောကျယ်လှသောခရီးထဲ၌ လမ်းစမသိ၊ မှောင်အတိတွင် လျှောက်ခဲ့ရာသူ မဗျူးမှာ အချစ်လမ်းစတည်းဟူသော အလင်းရောင်ကလေး ပွင့်စပြုခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကပ်ကပ်သပ်သပ် ဖက်ကာ . . .

“အောင်ဒွေး . . . အောင်ဒွေး နင့်ကိုငါချစ်တယ်။ နင့်ဘယ်မှမသွားနဲ့ တော့နော်။ ငါဟာ နင့်လိုနတ်ဆေးကုတတ်တဲ့ နတ်ဆရာကချစ်တာ အားကြီးကံကောင်းတာပဲ။ အဘနှင့် အမိုးတို့သိရင် အများကြီးဝမ်းသာမယ်ဟဲ့”

ဟု ပြောလျက် ကျွန်တော်အား မလွှတ်ရက်အောင် ပိုက်ဖက်ထား ပါတော့သည်။ ဆင်စွယ်နှစ်ကို အဆစ်ကျ ထုလုပ်ထားသည့်အလား ခါးသေး ရင်ချို အင်္ဂါညီသည့် မဗျူးကိုယ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်ကစားစရာ ယမင်းရုပ်က လေးဖြစ်သွားပါတော့၏။

ထိုနေ့ကစ၍ ကျွန်တော်နှင့် မဗျူးတို့မှာ အထူးလွန်ကဲသော အချစ်ဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုပင် ထိုရေအိုင်ကြီးသို့ လာရောက်ကာ လုံးထွင်းလှေကလေး တစ်စင်းနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ငါးထိုးလျက် မဗျူး၏ အပေါင်းအသင်းတို့ထံမှ ဖဲ့ထွက်ကာ သင့်လျော်ရာတွင် တွေ့ဆုံယှဉ်တွဲ အချစ်ပွဲခံ၍ နေခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်ကား ရိုးသား၍ သနားစရာ ချစ်စရာကောင်းလှသော မဗျူးအား တစ်နေ့တခြားသာ အချစ်တွေတိုးပွားလာ၍ သံယောဇဉ်ကြီးများ ရစ်ပတ်လာ ကာ ဤရပ်ဤရွာမှ မခွာသာ မသွားရက်အောင်ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဤရွာတွင် ဤအချစ်ကလေးနှင့် ရိုးမြေပြာကျ ပေါင်းသင်းနေထိုင်တော့ရန် သန့်ဋ္ဌာန် ချလိုက်ပါတော့သည်။

ချင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းရပ်သိရွာသိ အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ရန် မဗျူး၏မိဘထံသို့ တင်ကြေးပေး၍ တောင်းရမ်းရန်ကား ကျွန်တော် ပြုရမည့် မရွှေငွေလွှဲနိုင်သော ဝတ္တရားများ ဖြစ်လာလေ၏။

သူတို့ခွင့်ချင်းများထုံးစံအရ မင်္ဂလာသတို့သားက ကြက်ကောင်ရေမည် မျှ၊ မောင်း၊ မိုန်း၊ ချွန်း၊ ဓား၊ ဆားစသည်ဖြင့် မည်ရွှေ့မည်မျှ တင်သမှုဟု အဆိုရှိသည်တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏အဖို့မူကား နတ်ဆေးဆရာဟု အများ ထက် ပိုမိုအရေးပေး၍ ကြည်ညိုထားသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တင်ကြေးကို များစွာ ဂရုမပြုကြဘဲ ကျွန်တော်ရလာသမျှ လာဘ်သပ္ပကာကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်များကိုရနေကျထက် တစ်ဆပိုမို၍ ပေးရမည်ဟုသာ တောင်းဆိုကတိပြု စေကာ သမီးကလေး မဗျူးကို နှင်းအပ်ကြပါတော့သည်။

နတ်ဆေးကုဆရာဟူ၍ ကျွန်တော်၏မင်္ဂလာဆောင်နေ့တွင် တစ်ရွာ လုံးက ခေါင်ရည်၊ သားငါး၊ ကြက်၊ ဝက်တို့ကို လာရောက် စုဆောင်းပေးကြ

သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဧည့်ခံစရိတ်အရင်းမဝင်ဘဲ တစ်ရွာလုံးအား “ငါးကြင်းဆီနှင့် ငါးကြင်းကြော်” ဆိုသူလို သူတို့လက်ဆောင်နှင့်ပင် သူတို့ကိုပြန်၍ ဧည့်ခံလိုက်ရာ တစ်ရွာလုံး ပျော်မဆုံး ရွှင်မဆုံး တအုံးအုံးဖြစ်နေကြပါတော့ သတည်း။

ကျွန်တော်နှင့် မဗျူးမှာ အကြင်လင်မယား အိုးအိမ်ကလေးသီးခြားနှင့် နေရလေပြီ။ ချစ်လိုက်ကြရသည်လည်း အမောပင်။ ယောက္ခမအိမ်ကို ရှေးကထက် နှစ်ဆ သား၊ ငါး၊ ကြက်၊ ဝက်ပေးရန်နှင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား စားကြရန်ပါ သား၊ ငါး၊ ကြက်၊ ဝက်တွေ နေ့စဉ်လိုလာပါသည်။

ရွာကလာသမျှ ဝေဒနာသည်တို့အားလည်း စုန်း၊ နတ်ဖမ်းသည်မဟုတ် ဟုတ်ဟုတ် အမည်ပေး၍ ကျွဲကောင်၊ နွားကောင်၊ ဝက်ကောင်၊ ကြက်ကောင် တွေကို ရှေးကထက်ပိုတောင်းပြီး ဆူဆေးစိမ်သံပြား လက်ဖွဲ့တို့ကို ချည်နှောင်ပေးကာ ငန်းဆေးတစ်လက်၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတစ်လက်နှင့် အကွက်သင့် တိုက်ကျွေးလာခဲ့ရာ ရောဂါရှင်များမှာ မိမိတို့ဘာဖြစ်ဖြစ် နတ်ဖမ်းသည်သာ ထင်ခဲ့သော်လည်း အများအားဖြင့် ၎င်းတို့ရောဂါမှာ အအေးမိ၊ ဝမ်းချုပ်တွေ အခြေခံသာများ၍ ကျွန်တော်ပေးသော ဆေးနှစ်လက်မှာ အထူးထက်မြက် ခြားနားသကဲ့သို့ရှိကြကာ တိုး၍သာ ယုံစားကြည်ညိုလာကြပါသည်။

ရွာရှိ အခြားနတ်ဆရာတို့ကား ကျွန်တော်ခေတ်ဆန် ဆန်ကုပုံမျိုးကို မနှစ်သက်သူတို့တွင်လည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် လာဘ်လာဘပိတ်သလို ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ဖြိုးပုံကို ယုံကြည်ကြကာ ကျွန်တော့်အောက်သို့ပင် ကျိုးနွံရောက်လာကြလေ၏။

ရှေးရှေးနတ်ဆရာတို့မှာ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်၊ ကြက်တို့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကာ နတ်တို့အား ယဇ်ပူဇော်ပွဲပေးကြသော်လည်း ကျွန်တော်၏လက်ထက်မှာမူ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ရသမျှ ကျွဲ၊ နွားတို့အား အရှင်လိုက်သာထား၍ ယောက္ခမအား ပေးသင့်သမျှပေး၍ ကျန်သော ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်တို့အား ယဇ်ပူဇော်မည့်အစား ကောင်းစွာကျွေးမွေးထားခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံ၌ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်တွေမှာ ခြံကြီးတွေနှင့် ထားရလောက်အောင်ပင် ပေါက်ပွားတိုးတက်လျက်ရှိရာမှ ကြာသော် ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်များစွာ ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ရွာတွင် နတ်ပူဇော်ယဇ်ပွဲများလည်း မရှိသလောက် နည်းပါသွားပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပြုမူပုံမှာ သူတို့ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ဖျက်မှန်း မသိ ဖျက်လာသကဲ့သို့ ရှိသည်တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏ လှည့်ပတ်ခြင်းသည် နတ်ကို ပစ်ပယ်ခြင်းလည်း မဟုတ်စေဘဲ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဝက်တွေကို ရှေးကလို သတ်ဖြတ်၍ လည်ချောင်းသွေးမကျွေးသော်လည်း အရှင်လိုက် နတ်တို့တင်ထားသည်ကို ကျွန်တော်က နတ်ဆရာဖြစ်၍ ထိန်းသိမ်းထားသည်ဟု လှည့်ပတ်နားသွင်းထားခြင်းဖြစ်၍ နတ်အလိုရှိသောအခါ လည်ချောင်းသွေးကို ကျွေးရမည်သာဟု ယုံကြည်စွာ နေခဲ့ကြပါ၏။

ကျွန်တော်၏အထင်မှာ သူတို့ရိုးရာအလျောက် နတ်တင်ကြတိုင်းနတ်ဟူ၍ ဧကန်အမှန်ရှိမည်မထင်၊ မယုံကြည်သဖြင့် တိရစ္ဆာန်တို့ အကျိုးမဲ့မကြာခဏ မသေစေလိုပဲ ခြံလှောင်မွေးမြူကာ ပေါက်ပွားလာသောအခါမှ သင့်လျော်သလိုအသုံးချ၍ဖြစ်စေ ရောင်းချ၍ဖြစ်စေ အသုံးပြုမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပါသည်။

ယင်းသို့ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ကြရာမှ တစ်နေ့သောညဉ့်အခါ ကျွန်တော်သည် မဗျူးနှင့်အတူ ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား ပုတ်နှိုးလာ၍ ကျွန်တော်လည်း ဖျပ်ခနဲလန့်နိုးကာ နှိုးလာသူကို မော်ကြည့်မိလိုက်သည်တွင် ခေါင်းနဘမ်းကြီး၍ ကြက်သီးများ ထလာမိပါသည်။

ထိုသူကား အသားမည်းမည်း၊ သွားကျဲကျဲ၊ နှုတ်ခမ်းကွဲကွဲ၊ ခေါင်းမွေးလိမ်လိမ်စုပ်ဖွားနှင့် မျက်လုံးမှာ ကျားကဲ့သို့ ပိုင်းပိုင်း၊ ပြူးပြူးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ အလုံးအရပ်မှာ ရိုးရိုးလူထက် နှစ်ဆ၊ သုံးဆမျှမြင့်လည်းမြင့်၏။ ထွားလည်းထွား၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြီးနှင့် ကြောက်စရာ သဘက်ရုပ်ကြီး

အား ကျွန်တော့်မှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြူးကြည့်နေမိရာ ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ကျွန်တော်၏ကုပ်ကို အရုပ်ကလေးများကိုင်သလို ဆွဲကိုင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘီလူးစီးသောလူအလား ဝှေးဝှေး ဝှေးဝှေးနှင့် လေလုံးမကွဲသော စကားများနှင့် ကြောက်လန့်စွာ အော်ဟစ်ရင်း ပါသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအကောင်ကြီး၏လက်တွင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နှင့် ပါရင်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အသံကုန်အော်ဟစ်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်၏အသံမှာ အော်လေတိမ်လေ တိမ်ပြီး လည်ချောင်းတွင်လည်း အဝတ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဆီးဆို့ထားဘိအလား တီးတိုးအသံကလေးပင် မထွက်နိုင်ရှိရာ ကျွန်တော်တအားကုန်အော်ခဲ့သမျှမှာ အော်သလောက်သာ အသံထွက်မည်ဆိုပါလျှင် တစ်ရွာလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ပြီး ဆူဆူညံညံကြီး ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိသော်လည်း ယခုမူကား ကျွန်တော်၏ တစ်ရွာလုံးကြားရန်မဆိုထားဘိ အတူယှဉ်တွဲအိပ်နေသူ မဗျူးကလေးပင် မသိလိုက်ရှာဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် သဲသဲမဲမဲအိပ်ပျော်မြဲ ပျော်နေရစ်ရှာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း အတော်မြင့်မြင့်ကကျရသဖြင့် ဖင်ညောင့်ရိုးများ အောင့်သွားသောကြောင့် တင်ပါးကို လက်နှင့်နှိပ်ရင်း လူ့သဘက်အနက်ထည်ကောင်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့စွာ မော်ကြည့်နေမိပါသည်။

လူနက်ကြီးလည်း ကျွန်တော့်အား အလွန်ဆိုးရွာသော မျက်နှာကြီးနှင့် စိန်းစိန်း၊ ဝါးဝါးကြီးကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်မှာ သွေးမရှိအောင် အကြောက်လွန်ကလာသဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးရန် ပြေးပေါက်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်မိလေရာ ကျွန်တော်၏ကြောက်ရွံ့စိတ်ကိုသာ လွန်စွာလှုံ့ဆော်စေသော အဖြစ်များသာ ထပ်မံတွေ့ရပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူကား ကျွန်တော်၏ နံဘေးပတ်လည်တစ်ခွင်မှာ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်တွေ ဝိုင်းရံလျက်နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး၊ ထိုတွေ့ရသည်မှာလည်း ယခင်အခါက ထိုသင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်တွေကို တွေ့နေကျ မြင်နေကျဖြစ်၍ မျက်စိရိုးနေခဲ့ပါလျက် ယခုညအဖို့ တွေ့မြင်ခြင်းမှာ စိတ်တွင် စနောင့်စနင်း လေးလံ

ထိုင်းမှိုင်းသွားကာ မှတ်တိုင်ကြီးများရှိ ခေါင်းရုပ်တုလုပ်ထားသည့် သစ်သား တိုင်ကြီးများမှာ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော့်အားညှို့ ခေါ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးနှစ်တိုင် မှာ အခြားမှတ်တိုင်များထက် ထူးခြားလျက်ရှိသောကြောင့် မျက်လုံးများ ကျွတ် ထွက်မထွက် စိုက်ကြည့်နေမိရာ မှတ်တိုင်အရပ်ကြီး၏ မဲ့ခွက်ခွက်မျက်နှာကြီး မှာ တင်းမာခက်ထန်မှန်းမသိ ခက်ထန်လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

ထိုမှတ်တိုင်ကြီးမှာ ဤရွာတည်စ ရှေးအခါသမယက ရွာအုပ်စောက် ကြီးတစ်ဦး၏ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးဖြစ်၍ အခြားမှတ်တိုင်များက အရပ်တို့ထက် အချွန်အတက်များကာ အောက်ခြေရှိ ပျဉ်ပြားကြီးမှာလည်း သူတို့ထုံးစံအရ သေသူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ ကျွဲ၊ နွား၊ ဝက်၊ ကြက်တွေကို ဆယ်ကောင်လျှင် တစ်ရုပ် ကျ၊ သူ့အရေအတွက်ရှိသလောက် မပီမပြင် မသေသပ်လှသောလက်ရာနှင့် ကျွဲရုပ်၊ နွားရုပ်၊ ဆိတ်ရုပ်၊ ဝက်ရုပ်ကလေးတွင် ထွင်းထုထားလေသည်။

မျက်နှာနှင့် ခေါင်းမှာလည်း မပီပြင်သော သူပန်းပုဆရာတို့ လက် စွမ်းဖြင့် ကြောက်ခမန်း မဲ့ခွက်ကြီးဖြစ်နေပြီး ခေါင်းပေါ်မှ အဆစ်ဆစ်၊ အဖုဖု၊ အချွန်အမောက် သစ်သားပန်းပြောက်တွေဖြင့် သေသူ၏ဂုဏ်အင်ကို တန်ဆာ ဆင်၍ထားပေ၏။ ၎င်းမှတ်တိုင်ကြီးနှင့် ယှဉ်ရက်ကား ရွာအုပ်ကြီး၏ ကတော် မယား ချစ်သက်ထား၏ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ဖြစ်လေသည်။

၎င်းမှတ်တိုင်မှာ အချွန်အမောက် အပြောက်မှင်ကာစပေါ။ ဗလာ ခေါင်းတုံးပြောင် မျက်နှာကြီးမျှသာထုထား၍ ဦးခေါင်းပုံ အောက်ခြေပျဉ်ပြား ပေါ်တွင်မူ ရင်သားသဏ္ဍာန်အဖုကြီးနှစ်ခုထည့်၍ ထုထွင်းထားခြင်းဖြင့်သာ မိန်းမ၊ ယောက်ျား ခွဲခြားထားပေတော့သည်။ အခြားသော လင်စုံမယားတွေ၏ မှတ်တိုင်တွေမှာလည်း ထိုနည်း၎င်းပင် ကျွဲရုပ်၊ နွားရုပ်အနည်းအများနှင့် အချွန် အထစ် အစားစားသာလျှင် ကွဲပြားလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာက ကွယ်လွန်သွားသော
စော်ကဲခေါ် ရွာအုပ်ကြီးလင်မယား၏ မှတ်တိုင်ကြီးများကို အမှူးထား၍ အားလုံး
သော သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးတွေအား ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာ ကြည့်နေစဉ်
လူ့သဘက်အနက်ထည်ကောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်
နေပြီးသော် တစ်ဖန် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်တွေကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ အချက်ပေး
၍ ခေါ်လိုက်ပြန်လေ၏။

လူနက်ကြီးက အချက်ပေး၍ခေါ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ပင် တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး အံ့အံ့ပွတ်ပွတ် ဆူသံမစဲ၊ သဲသဲရုတ်ရုတ်ဖြစ်လာပြီး
လေနီကြမ်းကြီးတစ်ချက် တိုက်လိုက်လျှင် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးတွေမှန်သမျှ
အသက်ဝင်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားယိုင်နဲ့ကာ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းစီတိုးလာ
သည်ဟုထင်မှတ်ရပြီး ကြည့်ရင်း မတ်တပ်ကပင် သစ်သားမှတ်တိုင် ဘဝမှ
တစ်ခဏခြင်း အရိုင်းကြီးတွေဖြစ်လာကာ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးရွံ့ရှာသလို
ကြည့်လျက် လူနက်ကြီးဘက်သို့ စုဝေးသွားနေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုနောက် တစ္ဆေတွေ ပြည့်စုံစွာ ရံဝန်းလျက်ရှိသော လူ့သဘက်
အကောင်နက်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အလွန်
ဆိုးဝါးရက်စက်တော့မည့် မျက်နှာကြီးနှင့်ကြည့်ရင်း သူတို့၏ ဘာသာစကား
ဖြင့် . . .

“ငအောင်ခွေး . . နင်ဟာ ငါတို့အရပ်ကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ
အတော်ကြာပြီ။ နင်ရှိတဲ့အတွက် တို့တတွေ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နဲ့ နေရ
တယ်။ သည်းမခံနိုင်လို့ နင့်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်တာလဲ များလှပြီ။ သို့ပေတဲ့
နင့်ကံဇာတာက ကောင်းနေတုန်းမို့ ငါတို့ မနှောင့်ယှက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့
နင်လည်းကန်မို့နေပြီ။ နင့်ကိုလက်စားချေတော့မယ်။ ကောင်းကောင်းကြီး
သတိထားနေ၊ နင်ပိုင်တဲ့ ကျွဲနွားတွေကို နတ်ကြီးအား ယဇ်ပူဇော်ပေးရင်ပေး
မပေးရင် သိစေမဟဲ့နော် ဟီး . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

ဟူ၍ လိုက်သံကြီးပါသောစကားကိုပြောကာ လက်သီးဆုပ်ကာ
အံ့ကြိတ်ကာနှင့် ကြိုးဝါးလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်တွင် လိပ်ပြာစင်လှအောင်

ကြောက်ရွံ့လှက်ရှိုသွားကာ လျှာမှာလည်း လေးလံဆွ့အ စကားမေးမရ ဖြစ်နေ တော့၏။

တစ္ဆေ သရဲ အထီး၊ အမတတွေကလည်း လူနက်ကောင် ကြီးပြော သည်ကို ဝိုင်းအုံ့လိုက်နာကြပြီး ဒေါသတကြီးနှင့်ပင် . . .

“ဟုတ်တယ် . . ဒီအကောင်ဟာ တို့ရန်သူပဲ။ ကံနိမ့်တုန်းကို မြန်မြန် နှိပ်စက်ပါမှ ဒင်းမြန်မြန်သေမယ်”

ဟု စော်ကဲရွာအုပ်မှတ်တိုင်က သရဲလင်မယား အမှူးပြုကာ ငယ်သား တစ်စု ဝိုင်းအုံ့ဆူပူပြီး ကျွန်တော်အနီးသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောမျက်နှာ ဟန်အမူအရာတွေနှင့် ရှည်လှစွာသော လက်သည်းကြီးများပါသည့် လက်ချောင်း ကြီးများကို ကွေးချည်၊ ဆန့်ချည်ပြုပြီး ကျွန်တော်၏အူအသည်းကို အရှင်လတ် လတ်မှ ဆွဲဖြတ်၊ နုတ်ယူတော့အံ့မှူးမှူးရှိကြရာ ကျွန်တော်လည်း ဤအချက်မှ မစွန့်စားလိုက်လျှင် အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် အိုးစားကွဲချေတော့မည်ဟု ရိုးတွင်း ချဉ်ဆီ ကြောသေး၊ ကြောမ တစ်စမကျန် တစ္ဆေ သရဲတွေ၏ လက်တွင်းမှ ဇွတ်အတင်းထိုးဖောက်ကာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် စွတ်၍ပြေးထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် . . .

“ဟေး . . လိုက်ဟ . . ဖမ်းဟ . . ဝိုင်းဟ မလွတ်စေနဲ့”

ဟူသော သင်္ချိုင်းပြိတ္တာ ဝေမာနိကတွေ၏အသံကြီး၊ အသံတုတ် အသံငုပ်၊ အသံကြောင်၊ အသံယောင်၊ အသံရမ်း၊ အသံကြမ်း၊ အသံဆိုးအမျိုး မျိုးတွေ ထက်ကြပ်မကွာ ကြားရသည်နှင့်ထပ်တူ တဖပ်ဖပ်ပြေးလိုက်လာကြ သော ခြေသံများကိုပါ နားနှင့်ဆက်ဆက်ကြားနေရသဖြင့် အပြေးကို လက် မလျှော့ဘဲ အသော့ကြီးသောအုခရရာမှ နောက်ဆုံးတွင် မြေပြင်ထင်၍ အပြေး မှားပြီး ချောက်ကမ်းပါးဘစ်ခုထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ချိုး ကျသွားရာ အသည်းထဲမှာ လည်း ရုတ်တရက် အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲ၊ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ဤသည်တွင်မှ အိပ်ရာက ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးပြီး ကယောင်ကယင်ကြီး နှင့် ထကြည့်လိုက်သောအခါ မဗျူးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျလျက် ကျွန် တော်ကား အိပ်မက်မက်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လိမ့်ကျလာသည်ကို သိရသော

ကြောင့် တဒိတိဒိတ်ခုန်နေသော ရင်ကိုဖိပြီး သက်ပြင်းကြီးရှူလိုက်မိပါတော့၏။ အမယ်လေးလေး အိပ်မက်မို့သာတော်သေးရဲ့ တကယ်များသာ ဒီချောက်ကမ်း ပါးကျမယ်ဆိုရင် အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်နေရော့မယ်ဟု တွေးပြီး ကျောကြီးတွန့်သွားမိလေ၏။

တစ်ဖန်တုံလည်း အိပ်မက်၏ အခင်းသွားမှာ သွေးလေချောက်ချား ဓာတ်ဖောက်ပြား၍ မက်သည်ဟု ယူဆရမည်လည်း အိပ်မက်ပုံမှာ လူ့သဘက် အနက်ကောင်ကြီးနှင့်တကွ သင်္ချိုင်းရှိ တစ္ဆေ သရဲတွေကပါ ကျွန်တော့်ကို ရန်ငြိုးထားနေကြောင်း အထင်အရှား ပြောကြခြင်းကြောင့် အကယ်ပင် သင်းတို့ငြိုး၍ သတိပေးခြင်း ဖြစ်လေမည်လားဟု စိမ့်ခနဲ ကြောက်သွားကာ စိတ်တွင်လည်း စနောင့်စနင်းကြီး ဖြစ်လာမိပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သက်သာရာရပါစေတော့ဟုတစ်ကြောင်း၊ အယုံအကြည်မရှိချင်သော စိတ်ခံကလေးဖြင့်တစ်ကြောင်း “ဟယ် . . . အလကား ပါ။ သွေးလေချောက်ချားလို့ အိပ်မက်တာပဲ။ ဒီသရဲတစ္ဆေဆိုတာ လူ့ကိုဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မသကာခြောက်ရုံ လှန်ရုံပေါ့။ ငါ့ကျွန်းကွားတွေကို နတ်ကြီး ယင်ပူဇော်ပေးရမတဲ့ မပေးဘူး။ ဘယ်နတ်ကြီးမှလည်း မရှိဘူး။ အလကား သူတို့ကရှိနေတယ်ထင်တာ နတ်တကယ်မရှိဘူး၊ မရှိလို့သာ ဒီနေ့ ဒီရက်အထိ နတ်ဆရာဆိုပြီး ငါဖြန်းသန်းပြောပြီး ရိုးရိုးဆေးတွေနဲ့ကုလို့ ကျန်းမာ ကြတာပဲ။ ဒီကျွဲ၊ ဒီနွားတွေဟာ နတ်နဲ့မဆိုင်။ ဒီကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်တွေဟာ ငါသာ ပိုင်တယ်” စသည်ဖြင့် လောဘအလျှောက် တပ်မက်လိုက် ပါတော့သည်။

ထိုအိပ်မက်ကို မဗျူးမှစပြီး မည်သူ့အားမျှ မပြောမထုတ်ဝံ့ပါ။ ပြော လျှင်သူတို့ကလည်း ကျွဲနွားတွေကိုသတ်၍ ယင်ပူဇော်ပွဲပြုရန် တိုက်တွန်းကြ မည်သာတည်း။ သူတို့တိုက်တွန်းလျက်နှင့် ယင်ပွဲမပေးပြန်လည်း ကျွန်တော့် အား နတ်ဆရာဟု ယုံကြည်လေးစားကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက် ကို ဘယ်သူမှ မပြောတော့ဟု တစ်ထိုင်တည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့်အရေးမကြီးဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်အိပ်လိုက်ပြီးနောက် သုံးရက် မြောက်၍ နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းလာသောအခါမူကား ကျွန်တော်နှင့်မဗျူးတို့ သည် ထုံးစံဝတ္ထုရားအတိုင်းပင် ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်များထားရာ ခြံကြီးသို့ ကျွဲ၊ နွားတို့အား အစာကျွေးခြင်း၊ ရေပေးခြင်းပြုရန် ဧရာဝတီလာကြပါသည်။

ကျွဲနွားထားရာ ခြံဆိုသည်မှာလည်း အထူးခိုင်ခန့် လုံခြုံသော အိပ် တန်းများမဟုတ်စေကာမူ မြို့ကြီးများမှာကဲ့သို့ အခွန်အခမပေးရဘဲ အခမဲ့ရ သည့် ပေါများလှသောမြေယာများပေါ်တွင် တောတွင်းမှ အဖိုးအခမရှိ ခုတ် ချင်တိုင်းခုတ်ယူသော ဝါးများဖြင့် ခြံကြီးကျယ်စွာကာထားပြီး အတွင်းမှဝါးဘိုး တိုင်ကြီးများနှင့် အပိုင်းပိုင်းကန့်သတ်ကာ ကျွဲနေရာ၊ နွားနေရာ၊ ဆိတ်နေရာ၊ ဝက်နေရာ၊ ကြက်နေရာစသည်ဖြင့် တစ်သီးတစ်သန့်စီ ပိုင်းတားများကာပေး ထားပါသည်။

အပြင်မှကာထားသော အရံအတားမှာမူကား ဝါးလုံးတစ်ရပ်ထား၍ ကျားသစ်စသော တောကောင်များပင် ခုန်ကျော်ဝင်ရောက်ခြင်းငှာ မစွမ်း နိုင်အောင် မြင့်မားလှပါသည်။ ဝါးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ညပ်စေနေအောင် အထပ်ထပ် ယက်ကာထားခြင်းဖြင့်လည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ရှေးအထက်ကာ ယီအခါများကလို လူယက်ဖျက်ဆီး တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်လာကြသည့်တိုင် အောင်ပင် အလွယ်တကူ ဖောက်တွင်းဝင်ရောက်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှရကား သာမန်ရန်သူ လူဆိုးများအတွက်မူ ပူပင်ကြောင့်ကြရန် လုံးဝ ကင်းရှင်းနိုင်ပါ ၏။ သို့မျှ အစစခိုင်ခန့် လုံခြုံလှသော ခြံကြီးမှာ ယနေ့အဖို့ တွေးတောစဉ်းစား မရနိုင်အောင် ထူး၍ နေပါ၏။

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် ကျွဲနွားများရှိရာ ခြံ တွင်းသို့ဝင်မိလျှင် ဝင်မိခြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်အချို့မှာ အတုံးအရုန်း သေဆုံးလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤမျှ အကောင်အထည်ကြီးမား သော ကျွဲနွားကြီးများ၏ လည်ပင်းမှာ ချွန်ထက်စွာသော ခက်ရင်းခွတွေနှင့် ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်ကာ လည်ချောင်းသွေးများလည်း ဒလဟောဖြာဆင်းကာ

မချိမဆန့် သေနေကြပါသည်။ တစ်ခြံလုံးခြံ၍ ရေတွက်ကြည့်မှု ရှိသည့်ကွဲနွား တိရစ္ဆာန်တို့မှာ လေးပုံတစ်ပုံခန့် သေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထူးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါ၏။ တစ်စုံတစ်ဦးက လာရောက်သတ်ဖြတ်ရန်လည်း အကောင်ကိုမယူဘဲ အကျိုးမဲ့သတ်ဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းသည်။ တမင်မုန်း၍ ဝင်သတ်သည်ဆိုရအောင်လည်း ဤရွှေ ဤမျှလောက် မြင့်လှသော အရံအကာကို လွယ်ကူစွာ ကျော်နင်းထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်နိုင် မည်မဟုတ်။ တစ်နည်းတူ တစ်စုံတစ်ရာသော ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွား သည့် ခြေရာလက်ရာများ အစအနမျှ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်ကား ထိုအဖြစ်ကို စဉ်းစားမရသည်အဆုံး၌ သင်္ချိုင်းကဟာတွေ နှောင့်ယှက်လေပြီဟု စိုးရိမ်စ ပြုမိပါ၏။

သို့နှင့် ထိုအကြောင်းရင်းကိုလည်း မဖော်ဝံ့သေးဘဲ သင်္ချိုင်းမှတ် တိုင်တွေကို နေ့ကြောင်တောင်သွား၍ စုံစမ်းကြည့်ရန်လည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲသဖြင့် မဗျူးနှင့်သူ့မောင် ကျွန်တော့်ယောက်ဖ မဂေါင်ကို ဥပါယ်တမည် နှင့် လှည့်ပတ်ကာ အဖော်ပြု၍ခေါ်လာပြီး သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးတွေကို တစု တစောင်း ကြည့်မိသောအခါ သင်္ချိုင်း၏မှတ်တိုင်တွင် ထုလုပ်ထားသော အရုပ်၏ပါးစပ်များ၊ မေးဖျား၊ မေးအောက်များတွင် သွေးစ သွေးနတွေ အလိမ်းလိမ်းပေနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်တွင် ကျွန်တော့်အိပ်မက်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်နေရုံမက ထိုညက တွေ့ကြုံရသည်မှာ အိပ်မက်ပင် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ဦးမည်။

ကျွန်တော်၏လိပ်ပြာကို တမင်ခေါ်သွားပြီး ၎င်းတို့အလိုဆန္ဒအတိုင်း တောင်းဆိုကြသည်ထင်မိပါသည်။ သူတို့ပြောသည်အတိုင်း နတ်ကြီးကို ယဇ်ပွဲမပေးဘဲ သုံးလေးရက် အရေးမစိုက်ဘဲ နေလိုက်သည့်အတွက် ကွဲနွားတွေ ၏ လည်ချောင်းသွေးကို သင်္ချိုင်းပြိတ္တာ၊ ဝေမာနိကသတ္တဝါတွေ တစ်စုတစ်ရုံး တအုံးအုံးလာရောက်၍ သွေးသောက်ပွဲ ကျင်းပသွားကြခြင်းပင်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ဟုတ်မှန်သလောက် မည်သူ့အားမျှ မဖွင့်ဘဲ ကြိတ်ခံနေရပါတော့၏။

သို့နှင့်ပင် နှစ်ရက်မျှဆက်၍ သင်္ချိုင်းပြိတ္တာတွေ သွေးသောက်ပွဲကျင်းပ လိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်တွေ တက်တက်စင် ပြောင်သလင်းခါသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား ကြောက်သလိုလိုရှိလာသည် ထက် ငါ့ကျွဲ၊ ငါ့နွားတွေကို လုပ်ရက်လေခြင်းဟု အလွန်အမင်းဒေါသထွက်နေ မိပါသည်။ သို့သော် ရွာသူရွာသားတွေ မသိကြစေခြင်းငှာ ဖုံးဖိနိုင်သမျှ ဖုံးဖိ ထားပြီး အသားတွေကို တစ်ရွာလုံးဝေခြမ်း ကျွေးမွေးပစ်ရပါသည်။ တစ်ရွာလုံး လည်း ပွဲတော်ကြီးတွေ့ဘိအလား အိမ်တိုင်းစေ့ မီးခိုးတအူအူနှင့် ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်တို့အသားများ ကင်ဖုတ်စားကြလျက် အသားတစ်ကိုက် သေတစ် ကျိုက်နှင့် ပျော်ပွဲကြီးဆိုက်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်သားများမှာလည်း တစ်ရွာလုံးပျော်သလို လိုက်ပျော် ရောပျော်ရွှင်ကာ သားကင်တစ်ကိုက် သေတစ်ကျိုက်နှင့် ဟေးလားတိုက်ပြီး တီးမှုတ်သီဆို၊ ကခုန်၊ မြူးတူးနေကြရာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သေရည်တွေအဝသောက်ကာ ၎င်းတို့နှင့် ပါဝင်ကခုန် မြူးရွှင်နေလိုက်ပါတော့ ၏။ မဗျူးလည်းအမူးကြီးမူး၍ ပျော်နေရှာပါသည်။

မဂေါင်မှာလည်း မူးမူးနှင့် သားကင်ကိုကိုက်ကာ သေရည်ကိုကျိုက် ကာနှင့် လှည့်ပတ်ကခုန်နေပါသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့မှာလည်း သားသမီး တို့နည်းအတိုင်းပင် အပျော်ကြီးပျော်ရွှင်ကြလျက် ဝါးဆစ်ခုံတို့ကိုနှက်၍ နှက်၍ ဆိုင်းချက်လိုက် တီးပေးနေကြပါသည်။ မဗျူးလည်း မူးမူးနှင့် သီချင်းတွေနင်း ကန်ဆိုပြီး ကနေရာ မဂေါင်မှာ မဗျူးဆိုသည်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးပြုံးကြီး နှင့် ဘယ်အိ ညာယိမ်း ကတိမ်းကပါး ကနေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ အကြောင်းမသိ ကခုန်ရင်းပင် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထလာ၍ မဂေါင်ကိုအကြောင်းမဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်မိရာ မဂေါင်မှာ ကရင်း ကရင်းပင် မျက်နှာကြီး ကြမ်းသည်ထက် ကြမ်းလာပြီး ကိုယ်ကြီးကိုလည်း ရမ်းသည်ထက် ရမ်းကာ တိမ်းတိမ်းပါး မဟားတရားကြီး ကနေပါသည်။ သို့နှင့် မြေကွက်တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား လှည့်ပတ်ကနေစဉ် မဂေါင်

သည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ နီးကပ်စွာ တကောက်ကောက်လိုက်ကနေပါသည်။

သူက နီးနီးကပ်ကပ်ကလေး ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထလေလေ ဖြစ်နေရာက မဗျူးထံသို့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ပြေးကပ်ပြန်ပါသည်။ မဗျူးကား ဘာမျှမသိ ပျော်ရွှင်မှုးယစ်စွာနှင့်ပင် ကခုန်နေပါသည်။

မဂေါင်ကား မျက်နှာထားကြီး ဆိုးသည်ထက်ဆိုးဝါးလာပြီး သူ၏ အဆိုးဝါးဆုံးသော မျက်နှာကြီးမှာ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်က ဖော်ကဲရွာအုပ်ကြီး၏ ရုပ်လုံးမျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ပုံတည်းတူလာသကဲ့သို့ ထင်ရပါ၏။ ကျွန်တော် လည်း စိတ်မသုံးမသန့်သည်ကတစ်ဖက်နှင့်ပင် အဆက်မပြတ် ကခုန်နေရင်းမှ ပြင်းပြစူးရှစွာ ဟစ်အော်လိုက်သော မဗျူး၏အသံကိုကြားလိုက်၍ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် မိုက်မှောင်သွား သကဲ့သို့ ထင်မိပါသည်။ မြင်ရချက်ဆိုးဝါးလိုက်သည်မှာ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော့် မျက်လုံးအိမ်ထဲက မထွက်တော့ပေ။

ထွားကျိုင်းသန်မာလှသောမဂေါင်သည် ဖြူဖွေးဝင်းနု ဆင်စွယ်ဥ ကဲ့သို့ဖြစ်သော မဗျူး၏ကိုယ်ကလေးကို ကျားသည် ချေငယ်ကို ခုန်အုပ်သလို ကိုယ်လုံးပစ်အုပ်ကာ လည်ကုပ်ကိုခဲပြီး ဆွဲရမ်းမွေ့ခါလျက် နှစ်သက်ကျေနပ် စွာ လည်ချောင်းသွေးကို စုတ်ယူလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဘိုးကြီး အမယ် ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေမိပြီးမှ . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မဂေါင် . . . မဂေါင်”

ဟု အော်လိုက်မိသောအခါမူကား မဂေါင်မှာ မဗျူး၏ကုပ်သွေးကိုစုပ် ၍ အားရဝလင်သွားဘိအလား၊ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ပျော့နွဲ့ငြိမ်သက်၍ သေဖက်ပါ သွားသော မဗျူးအား ပစ်ခါချလိုက်ကာ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ကျားကဲ့သို့ ခုန် ပေါက်လာပြန်၏။

ကျွန်တော်လည်း အနီးရှိငါးထိုးသော မြိန်းချွန်ကြီးကို ကပျာကယာ ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့်အား ကိုက်ခဲရန် သရဲစီး၍ တစ်ရှိန်တည်း ခုန်အုပ် လိုက်သော မဂေါင်၏လည်မျိုကို မြိန်းချွန်နှင့် တားဆီးလိုက်၍ မဂေါင်မှာ

လည်မျိုက သွေးဖြာဖြာ ယိုစီးပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ယိမ်းလိုင်လဲပြိုသွားသောအခါ ဝါးဆစ်ဗုံ တိုတီးနေသော အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့လည်း သရဲစီးသော မျက်နှာကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ တအားခုန်အုပ်ရန် ချိန်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ထိုအချိန်တွင် ကိုယ့်အသက်ကို အနိုင်အထက် လူယက်ရတော့မည်။ တို့တောင်းလှသော အချိန်ကလေးတွင်ဖြစ်၍ ပကတိစိတ်မရှိတဲ့ သရဲစိတ်၊ သဘက်စိတ်ဝင်ကာ ကျွန်တော့်ကိုသွေးစုပ်ရန်လာသော အဘိုးကြီးနှင့်အမယ်ကြီးအားလည်း ချွန်မြသော မှိန်းသွားဖြင့် အနားပေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မှိန်းကြီးကိုင်ကာ လူစိတ်ပျောက်၍ သရဲစိတ်ရောက်နေသောကြောင့် မတတ်သာ၍ ခုခံလိုက်ရသည့် ယောက်ဖတော်မဂေါင်နှင့် ယောက္ခမအထီး၊ အမကြီးများအား သနားကြင်နာမဆုံး ကြည့်လိုက်ရတော့လျက် သွေးအိုင်ထက်တွင် ပက်လက်မှောက်ခုံ အတုံးအရုန်း အသက်ဆုံးနေကြသော အလောင်းများကို ပွေ့ပိုက်ချီယူကာ ကောင်းစွာပြင်ဆင်ထားရတော့လျက် ချစ်မယားမဗျူးကလေး အသေဆိုးသေရသည်ကိုလည်း ရူးမတတ် ဖက်ရမ်းငိုကြွေးပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်ရပါ၏။

“မဗျူး . . . မဗျူး . . . ဖြစ်ရလေခြင်း”

ဟု နောင်တနှလုံး တချိုးချိုးဖြစ်ရသလောက် . . .

“ဒီကိစ္စဟာ သင်္ချိုင်းက သတ္တဝါတွေရဲ့အတတ်ပဲ”

ဟု အခဲမကြေနိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်မိပါတော့၏။

မဗျူးမသေခင် မဂေါင်၏မျက်နှာကြီးသည် သင်္ချိုင်းက အရုပ်ကြီးအတိုင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်လည်း ဤကိစ္စ၌ သင်္ချိုင်းကရန်စဟု တစ်ထစ်ချသိရပြီး သင်္ချိုင်းကို မီးလောင်တိုက်သွင်းကာ ကလဲ့စားချေမည်ဟု ကြံမိလေ၏။ ရွာသားတွေသိလျှင် ခံမည်မဟုတ်။ မဗျူးတို့တစ်အိမ်သားလုံး မိနစ်အနည်းငယ်ကလေးအတွင်း စင်းစင်းသေရှာကြသည်ကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲတွင် ကိုယ့်အိမ်သားများနှင့် စားလား၊ သောက်လား ပျော်ပါးနေကြချိန်ဖြစ်

၍ မည်သူ့မူမသိသေး၊ ယခုအချိန်ထိအောင်လည်း တစ်ရွာလုံး တီးမှုတ်၊ သီဆို ကခုန်ပျော်မြူး သေသောက်ကြူးနေကြဆဲဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကြံစည်ရန် များစွာ အခွင့်သာ၍ နေပါတော့သည်။

“မဗျူးမရှိရင် ငါလည်း ဒီရွာမှာမနေဘူး၊ ပြေး . . ပြေး . . ရှိ.ရှိ. ဒင်းတို့သင်္ချိုင်းကို မီးရှို့သွားမယ်”

ဟု လက်သီးဆုပ်ကာ အံကြိတ်ကာ ကြိမ်းဝါးပြီး မီးတုတ်ကြီးတစ်စကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်အောင်ရှို့လျက် ရွာပြင်သို့ ထွက်ရန် အချက်ကောင်း ရှာနေရတော့၏။

ထိုအခိုက် ရွာလုံးကျွတ်အိမ်တိုင်းစေ့ စားသောက်ပျော်ရွှင်ကာ ကခုန်နေကြဆဲ အထက်ချင်းတို့ရွာဆီတွင် တစ်နှစ်တစ်ခါ ပျော်ပါးရမြဲဖြစ်သော “မနောပွဲ” ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်၏ ကျွဲသေ၊ နွားသေသားများနှင့် ခေါင်သေရည် သောက်စားယစ်ဝ မြူးရွှင်နေကြဆဲဖြစ်လေရာ ရွာပြင်မှ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်စေကာမူ သူတို့တစ်ရွာလုံး ဆူညံပျော်ရွှင်နေကြသဖြင့် ပြုန်းခနဲ သိမည်မဟုတ်သောကြောင့် မီးတုတ်ကိုင်ကာ ရွာပြင်သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

မီးတုတ်တစ်ဖက် မိုန်းခွတစ်လက်ကိုင်လျက် တစ်ချုံဝင် တစ်ချုံနှင့် ပင် လျင်မြန်သွက်လက်သောခြေလှမ်းဖြင့် သင်္ချိုင်းအရောက် အမြန်ဆုံးလာခဲ့လေရာ ရွာဆီမှ တီးမှုတ်ကခုန် ဆူညံသံတို့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဝေ့တိုက်လာသောလေထဲတွင် တိုးလိုက်၊ ကျယ်လိုက်ပါလာ၍ ၎င်းတို့မှာ တီးမှုတ်ကခုန်၍ ပျော်ရွှင်နေကြဆဲဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ ကြံစည်ရန် တအားတက်မိပါ၏။

သို့နှင့်သင်္ချိုင်းအနီးသို့ရောက်ခဲ့၏။ အခါရာသီအားဖြင့် တပေါင်း၊ တန်ခူး ရွက်ဟောင်းကြော့ မြေသို့ကူး၍ သစ်ပင်မြက်ပင်တွေ အထူးခြောက်သွေ့နေဆဲအခါဖြစ်ရကား၊ သင်္ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်အပေါင်းတို့မှာ ကျွန်တော်၏မီးတုတ်နှင့် ထိမိခါမျှနှင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်သည် သင်္ချိုင်းကို လေးမျက်နှာမှ ပိတ်ဆိုကာ ဘေးကနေပြီး မီးတိုက်လိုက်၍ များမကြာမီပင် သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး မီးတောက်တွေ

ဖုံးနေတော့လျက်၊ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်အဖြစ်ထားသည့် မြောက်မြားစွာသော ငုတ်တိုင်ရုပ်လုံးတွေမှာ ခြောက်သွေ့နေသော ကျွန်းသစ်သားနှင့် ပျဉ်ပြားတိုင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်အားလျော်စွာ မီးလောင်ရာ၌ အကောင်းဆုံးသော လောင်စာများအဖြစ်နှင့် မီးတောက်ကြီးများကို မိုးပါးနီးမျှ အရှိန်ပြင်းလှစွာ တက်ကြွစေတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း အားရကျေနပ်စွာ လက်ပိုက်ပြီး မှိန်းခွကြီးကို မှီကြည့်နေဆဲ မီးတောက်ထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်သံကြီးတွေ၊ သံသံရုတ်ရုတ်ကြားရလျက် မီးတောက်ထဲတွင် ထိုမှ ဤမှ ဦးဆံဖားလျားချ၍ ဟစ်အော်ပြေးလွှားနေကြသော သင်္ချိုင်းပြိတ္တာတို့ သဏ္ဍာန်လိုလို မသဲမကွဲမြင်ရ၍ အားရကျေနပ်စွာ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မိပါ၏။

ထိုအခိုက် ရွာဆီမှလည်း မီးတောက် မီးလျှံကို မြင်ကြ၍လားမသိတီးသံ၊ မှုတ်သံ၊ ဆူညံသံတွေ ရပ်ဆိုင်းကာ ငုံ့ချင်းဘာသာနှင့် . . .

“မီးဟေ့ . . မီး . . မီး . . တောမီးလောင်တယ်၊ သတိထား ရွာဘက်ကူးလာမယ်”

ဟူသောအသံများကြားရ၍ ကျွန်တော်လည်း ဤတွင်ကြာရှည်စွာမနေပြေးလေမှပဲဟု ပြေးရန်အားယူလိုက်လျှင်ပင် . . .

“ဟဲ့ . . အောင်ဌေး . . မပြေးနဲ့ . . နင့်ကို မကျေဘူး”

ဟု အော်သံကြားသဖြင့် နောက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိရာ ယခင်ကတွေ့မြင်ခဲ့သည့် ရွာအုပ်စောက်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်အရပ်ကြီးမှာ မီးတောက်မီးလျှံတို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းရင်း မီးလုံးများကြားထဲက ထိုးထွက်လာပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် တောင်ယိမ်းမြောက်ယိုင်နှင့် လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်လည်း သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးခဲ့ပါတော့၏။

ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်ပြေးရင်း စိတ်မအေးသလို နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိတိုင်း စောက်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်အရပ်ကြီးမှာ မီးတောက်လောင်ရက်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကြီး မမိမကမ်းက လိုက်ပါနေသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အလန့်ကြီး

လန့်ကာ မရပ်မနားပြေးခဲ့၍ တွေ့ရသော ချောင်းမမယ်၊ မြစ်မမယ် ရေပြင်တစ်ခုသို့ရောက်လာပြီး အဆင်သင့် ငုတ်စိုက်ထားသော လုံးထွင်းလှေကလေးပေါ်တက်ကာ တစ်ဖက်သို့အပြေး လှော်ခဲ့ရပါသည်။

လိုက်လာသောစော်ကဲကြီး၏ မှတ်တိုင်ကြီးမှာကား ကျွန်တော်ရေလယ်သို့ရောက်မှ ကမ်းစပ်သို့ရောက်ကာ ရေကိုဖြတ်၍ လိုက်မလာနိုင်ခြင်းကြောင့် မချင့်မရဲဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ရဘိအလား ကမ်းစနားတွင် ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး ရေစပ်ဆင်းတော့မလိုလို မီးတောက်နှင့် ဖြိုင်ဖြိုင်မှတ်တိုင်ကြီးမှာ လှုပ်ရှားပြေးလွှား နေရစ်ပါတော့၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်လည်း လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဟု စိတ်ချကာ လှေကလေးကို တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် လှော်လာခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် စော်ကဲရုပ်ကြီးမှာ မလိုက်နိုင်၍ လက်မှိုင်ချကာ ကျန်ရစ်သဖြင့် အေးပေပြီဟု စိတ်ချမိပြီး ခရီးဆက်လက် ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြို့ကြီးရပ်ကြီးသို့ရောက်အောင် တစ်လှည့်တစ်ကြိမ် သွားဦးမည်ဟု မြို့ဆီသို့ ဦးတည့်လာခဲ့ရာ စော်ကဲရုပ်ကြီးမှာ ချောင်းတစ်ဖက်၌ ကျန်ရစ်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ညညအခါ အိပ်ရာဝင်တိုင်းသော်လည်းကောင်း၊ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော စော်ကဲရုပ်ကြီးလိုက်လာပုံကိုသာ ရုပ်ရှင်ပြသလို ထင်မြင်နေပြီး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ကျောတချမ်းချမ်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အိပ်ပျော်ရာတွင် မြင်မက်သမျှသော အိပ်မက်များမှာလည်း မီးလောင်ကျွမ်းဆဲ စော်ကဲရုပ်မှတ်တိုင်ကြီးနှင့်သာ အမျိုးမျိုးနှစ်ပါးသွားနေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏စိတ်များမှာ ဥစ္စာစောင့်အစွဲ ဖမ်းမိနေသူတစ်ဦးအလား တိုင်ငိုငို၊ တမှိုင်မှိုင်ဖြစ်ရင်းက တစ်ခါတစ်ခါလည်း အလွန်အမင်းကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေမိပါသည်။ စော်ကဲရုပ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်မရ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပြေးလိုက်လာပုံကြီးကိုသာ ထင်မြင်လျက် ကြာသော် အစားပျက်အအိပ်ပျက် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ထိုကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရောက်ချင်ရာရောက်စေတော့ဟု အထက်မြန်မာပြည် မြို့ရွာတို့သို့ တက်လာပြန်ရာ ထိုအရပ်မှာလည်း စိတ်ပြေ

ပျောက်ခြင်းမရှိသေး မထူးခြားဖြစ်သဖြင့် အထက်ရှမ်းပြည်နယ် ရှမ်းရွာ သို့တက်လာခဲ့ရာလည်း ထိုအကြောက်စိတ်တို့က မပျောက်ရုံမက ကြာလေ ချုံးလေ၊ ချုံးကျလာပြီး တစ်ခါတစ်ခါမူကား သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ပင် ပြန်သွားချင် သလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။

ဤသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမမှန်ဖြစ်နေခြင်းကို ကိုယ်တိုင်စိတ်မချနိုင် အောင် ရှိခဲ့စဉ်အတွင်း ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း ကျောက်မဲမြို့တွင် ဆရာကြီး နှင့် တပည့်ကိုကိုလေးတို့ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံမိ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ပယောဂတွေဖြစ်လျှင် ချွတ်လွဲပေးတော်မူပါဟု တောင်းပန်သဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး၏ စောင့်ရှောက်ခွင့်ကို ရရှိသည့်အချိန်အခါက အစပြုပြီး အထက်ပါ စော်ကဲရုပ်ကြီးအား လုံးလုံးမေ့ပျောက်သွားကာ မိမွေးတိုင်းစိတ် ဖမွေးတိုင်းစိတ်ဖြင့် ကြည်လင်အေးချမ်းသွားပြီး ထိုနေ့မှစ၍လည်း ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာလေးဦးကိုကိုလေးတို့အပါးတွင် အန္တေဝါသိက တပည့်တစ် ဦးအဖြစ်နှင့် ပညာလည်းခံရင်း ဆရာများ၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်အသွယ်သွယ် ကိုလည်း ပြုစုပေးရင်း အတူလိုက်နေခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ စကားစပ်မိသောအခါများတွင် . . .

“ဆရာလေးရယ် ဟိုတုန်းက ကျွန်တော့်နောက်လိုက်လာတဲ့ စော်ကဲ ရုပ်မှတ်တိုင်ကြီးဟာ ဘယ်သဘောပါလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုအိပ်ရာထဲက ဆွဲခေါ် သွားတဲ့ လူနက်ကောင်ကြီးဟာကော ဘာခေါ်မလဲ။ ကျွဲနွားတွေသွေးစုပ်ခံရပြီး သေတာနဲ့ မဗျူးကလေးသေရတာကော ဘာသဘောလဲ။ နတ်က ဖမ်းစား တာလား။ နတ်ဆိုတာကော တကယ်ပင်ရှိပါသလား။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးက ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုများ အမိန့်ရှိဖူးပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းသောအခါ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် အဖြေပေးတတ်သော ဆရာ ဦးကိုကိုလေးက . . .

“အို . . . ဒါတွေသိချင်ပြန်ပြီလား၊ မောင်အောင်ခွေးရဲ့၊ ကဲ . . . ကဲ သိချင်ရင်လည်း ပြောရတာပေါ့။ နတ်ရယ်လို့ တကယ်မရှိဘူးကွဲ့။ ဒါပေတဲ့

ရှေးကအစဉ်အလာအတိုင်း အစိမ်းသရဲကို နတ်ရယ်လို့ အယူရှိပြီး ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်တွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ယဇ်ပွဲပေးပြီး တင်သတဲ့ ထုံးစံရှိတော့ သူတို့တင်သမျှ အညှီအဟောက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေကို အစိမ်းသရဲ မှင်စာ တွေက အင်မတန်နှစ်သက်ပြီး ဝင်စားသောက်ကြတယ်”

“အဲဒီ တစ္ဆေ သရဲတွေဟာ ယဇ်ပူဇော်ပွဲမှာ ဝင်နွဲ့စား သောက်ကြတာ ပါပဲ။ ပြီးတော့ မင်းမယုံလို့ရှိရင် ဘာမဟုတ်တဲ့အရုပ်ကြီးတစ်ခုခုကို တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်မှန်မှန် သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်း တစ်ဖွဲ့တစ်ရွဲ့ဆိုသလို ပါးစပ်က ‘ရော့ . . နင့်ကိုအစားကျွေးတယ်၊ စား . . စား’ ဆိုပြီးကျွေး၊ ကြာရင် အဲဒီအရုပ်မှာ အစိမ်းသရဲဝင်ပြီးစားမယ်၊ အရုပ်ဟာလည်း နတ်လိုလို၊ သရဲလိုလို ထူးခြားလာ မယ်။ အဲဒီသဘောမျိုးပေါ့ကွယ်။ သေလို့ တစ္ဆေဖြစ်၊ သရဲဖြစ်တာတွေက သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း မသေသေးတဲ့ သူတွေက နတ်ကိုယဇ်ပူဇော်တဲ့အခါ ဝင်စားကြ မှာပဲ။ နတ်ဆိုတာ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ ရှိတုန်းက ရှိဖူးရင်လည်း ခုနေ ကျွတ် လွတ်ပြီး ဘဝကူးသွားရောပေါ့ . . .

“နတ်တွေကျွတ် ဥတ် ဘဝကူးသွားတောင် အစိမ်းသရဲ၊ အငယ်စား က နတ်ယောင်ဆောင်ပြီး စားပေါက်ချောင်အောင် ကလီကမာလုပ်နေကြတာ မျိုး ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ မင်းကသူတို့ရွာမှာ ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း သင်္ချိုင်း ကဝေမာန်ကခေါ်တဲ့ အစိမ်းသရဲ တစ္ဆေမှင်စာတွေ ငတ်နေကြတာနဲ့ မင်းကို အကြီးအမှူးဖြစ်တဲ့ စော်ကဲသဘက်ကြီးက ခေါင်းဆောင်ပြီး ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ သာမက မင်းနဲ့တကွ မင့်မယားကိုပါ သရဲပူးဝင်ပြီး စားသွားတာပဲ။ မင်းက ကံကလေးကလည်းရှိ၊ ဉာဏ်စွမ်းဝီရိယနဲ့ သတ္တိကလေးကလည်းကူပြီး သင်္ချိုင်း ကိုမီးတိုက်ပြီး ထွက်လာလို့သာပေါ့။ ဒါတောင်အငြိုးမပြေလို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရေခြားမြေခြားအထိလိုက်ပြီး ဖမ်းစားနေတာပဲ။ အဲဒီ လိုလူ နက်ကောင်ကြီး ဆိုတာ စော်ကဲကြီးပဲ သူက သင်္ချိုင်းမှာ သဘက်ကြီးပေါ့ကွဲ့။”

ဟုပြောသည်ကို တစ်မိမိမိနားထောင်ရင်း . . .

“အင်း . . ဒီကျေးဇူးရှင်တွေသာမကယ်လျှင် ငါဟာ မကြာခင် သင်္ချိုင်း၏ရန်စနှင့် အသက်သေရမှာပါကလား”

ဟု ကျောစိမ့်အောင်ကြောက်သွားကာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးကိုသာ မကြာခဏသတိရတိုင်း ထ၍ ရှိခိုးလိုက်မိပါတော့တည်းဟု တပည့်မောင် အောင်ဒွေး၏ အဖြစ်အပျက်ကို မှော်ဆရာမှတ်တမ်းမှ ထုတ်နုတ်ထည့်သွင်း လိုက်ရပါကြောင်း။

မြို့စောင့်သရဲကြီး

(၁၉၃၃ ခု၊ ဖော်ဖော်ဝါရီလတွင်ရေးသည်။)

မှတ်ချက်။ ။ ဤမြို့စောင့်သရဲကြီးဝတ္ထုမှာ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုသေးမီအချိန်က စာမြည်းသဘောဖြင့် ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာနှင့် ယုဝတီသတင်းဂျာနယ်တွင် ၂၂-၇-၅၇ နေ့မှ ၂၆-၇-၅၇ နေ့အထိ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူကား ထိုဝတ္ထုကိုအစအဆုံး ဆက်တိုက်ဖတ်ရှုလိုပါသည်။ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြပါရန်ဟူသော စာဖတ်ပရိသတ်၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြည့်စွက်လျက် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ထုတ်ဝေသူ

၁၆-၂-၅၈

ယနေ့အဖို့ နံနက်စောစောကပင် အင်စပတ်တော် ကိုအောင်ဖြိုးက မရမက ဇွတ်အတင်းလာခေါ်နေပြန်သဖြင့် ၎င်းတို့အိမ်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရပြီး ၎င်းတို့ထံတွင် နံနက်စာထမင်းများစားပြီးနောက် စကားပိုင်းဖွဲ့၍ ပြောနေရသဖြင့် နေ့လယ်အချိန်သို့ ရောက်လာကာ မမကြီးမှာ နေ့လယ်စာအတွက် လက်ဖက်၊ ချင်းသုတ်မှစ၍ အခြားမုန့်ပဲသရေစာတို့ကို ပြင်ဆင်ကာ ကျွေးရှာပြန်သည်နှင့် အားလုံးပင် စားရင်း သောက်ရင်း ပေါက်ပန်းဈေးကျ ဘမ်းစကားတွေ ပြောနေရာမှ နာနာဘာဝတို့အကြောင်း ရောက်သွားသည်တွင် ကိုအောင်ဖြိုးသည် -

“ဒါထက် ဆရာလေးရယ် ဒီလိုနာနာဘာဝ တစ္ဆေသရဲကောင်တွေဟာ ဘယ်လောက်များ အသက်ရှည်ရှည်နေရကြပါလဲ။ သူတို့လည်း လူများနတ်များလို အပိုင်းအခြားသက်တမ်းများ ရှိပါသေးသလား”

ဟုမေးရာ . . .

“ဟာ . . ကျွန်တော်တော့ သူတို့သက်တမ်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှရှိတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး။ ဒါပေတဲ့ သက်တမ်းရှိတဲ့ လူများနတ်များလည်း သက်တမ်းပြည့်နေရတာနည်းပါတယ်။ လူများမှာလည်း ယခုသက်တမ်း ၁၂၀ ရှိတယ်လို့ ပြောကြပေတဲ့ ငယ်ငယ်နဲ့သေကြတာတွေလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲမဟုတ်လား။ နတ်များလည်း “စတုမဟာရာဇ်” နတ်ကသက်တမ်းဘယ်မျှ၊ “တာဝတိံသာ” နတ်ကသက်တမ်းဘယ်လောက်၊ “ယာမာ”၊ “တုသိတာ”၊ “နိမ္မာနရတိ”၊ “ပရနိမ္မိတ ဝဿဝတီ” ကဘယ်သို့၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့ သက်တမ်းကဘယ်ညာ အပြောတော့ရှိကြတာပေါ့။ သို့ပေတဲ့ သူတို့မှာ သက်တမ်းပြည့်အောင် နေချင်မှနေရမှာ၊ တစ်စုံတရာ အနှောင့်အယှက်နဲ့တွေ့ပြီး စုတေကြတာလည်း မရှားဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီနာနာဘာဝတွေမှာလည်း အသက်ရှည်တဲ့ဟာလည်း ရှည်မပေါ့။ အသက်နုနုနဲ့ ကျွတ်သွားချင်လည်း ကျွတ်မှာပဲ”

ဖြိုး ။ “အဲလေ . . ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲတွေ့မိတာပဲ။ နာနာဘာဝမှာ အသက်နုနုနဲ့ ကျွတ်တာလဲကျွတ်၊ အသက်အလွန်ရှည်နေတာ တွေလည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးခဲ့တာဖြင့်

ဗျာ အသက်ငါးရာကျော် ခြောက်ရာရှိတဲ့ သရဲကြီးမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော် ။ ။ “ရှိတာပေါ့လေ တချို့လည်း အယူမပြောင့်လို့ နာနာဘာဝ အဖြစ် ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျန်ရစ်တဲ့အမျိုးအဆွေများက အလှူဒါနပြုကြ၊ သပိတ်သွတ်ကြ၊ အမျှဝေကြနဲ့ လုပ်ကြတဲ့ အတွက် နုနုကကျွတ်ကုန်ကြတာ။ အချို့တော့ အသေဆိုးနဲ့ အယူမပြောင့်ဘဲလည်းသေရမယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှအတန်းဝေမယ့် လူလည်းမရှိဘူးဆိုရင် သရဲကြီး၊ သဘက် ကြီးအဖြစ်နဲ့ အသက်ရှည်ချင်တိုင်းရှည်ပြီး အသက်ရှည် သလောက်လည်း ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေကြတာပေါ့။ အင်စပက် တော်မင်းနောက်နောက်ကြံဖူးသလား”

ဖြိုး ။ ။ “ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလေ . . ဒါပေ တဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဟောဒီက ကျွန်တော့်မိန်းမ မမကြီး ကိုယ် တွေ့ကြုံခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဖြင့်ဗျာ အဲဒီတုန်းကတည်းက ကြောက်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်ကြောက်ရတဲ့အထဲ တစ်နေ့က ဒီကိုယ်တော်မျိုးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာ ကံကောင်းလို့ အသက် တစ်ချောင်း ဆရာလေးတို့ကယ်ဆယ်ပေလို့သာ။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီး နှင့် ဆရာလေးတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေဟာ တွေးလေ တွေးလေကြီးကျယ်မှန်း သိရလေပဲ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဪ . . ဪ . . မင်းကတော် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရ သလား”

မမကြီး ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ဆရာလေးရယ်၊ ဘယ်လိုကြောက်စရာ ကောင်း တယ်ဆိုတာများ မပြောဝံ့လောက်အောင် ကျနေတာပဲ။ ကုသိုလ်က လည်းအင်မတန်ကြီးလွန်း၊ ရတနာသုံးပါးလည်း မမေ့မလျော့ခဲ့လို့ ဒီဘေးဆိုးကြီး က လွတ်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် ။ ။ “ဘယ်လိုကြုံတွေ့ရပုံလဲဗျာ ကျွန်တော်လည်း ကြားချင်ပါတယ်”

ဖြိုး ။ ။ “ဟုတ်သားပဲ မမကြီး ပြောပြလိုက်ပါ။ ဆရာလေးကြားချင်သတဲ့။ တော်တော်တော့ ထူးတဲ့ဟာပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီကောင်ကြီးဟာ စားနေကျ ကြောင်ပိုးကြီးပါ။ မမကြီး သေကံမကြုံသေးလို့သာဗျ။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်သားကလေးနဲ့ သမီးကလေးနှစ်ယောက် ပါသွားသေးတယ်။ မမကြီးဖြင့် တွေးမိတိုင်း အပူမအေးဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နှမြောတုန်းပဲ။

မမကြီး ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်မသားကလေးနဲ့ သမီးကလေးဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးလို ပစ်ရက်စရာမရှိပါဘူး။ ပစ်လိုက်ရတယ် ရှင့်၊ ကျွန်မပြန်တောင်မပြောရက်ပါဘူးရှင်”

ကျွန်တော် ။ ။ “ကဲဗျာ . . ဒါဖြင့် မင်းကတော်မပြောချင်နေပါစေ။ အင်စပက်တော်မင်းက ပြောပြစမ်းပါ”

ဟုဆိုသောကြောင့် ကိုအောင်ဖြိုးလည်း စကားစတော့မည်လုပ်လျှင် မမကြီးလည်း မကြားချင်သောလက္ခဏာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားလေ၏။

ကျွန်တော်ရာဇဝတ်အုပ်ဘဝတုန်းက အင်းဝဂါတ်မှာ သုံးနှစ်လောက်နေခဲ့ရတယ်ဆရာလေးရဲ့။ အင်းဝမြို့ဟာ ရှေးအခါက ကြီးကျယ်စည်ကားတဲ့ အင်းဝနေပြည်တော်ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးတဲ့ မြန်မာဘုရင်များ ထီးနန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးဆိုတာတော့ ဆရာလေးတို့လည်း သိပြီးသားပါပဲလေ။ ဒါပေတဲ့ အင်းဝပျက်လို့ တလိုင်းတို့လက်ပါသွားပြီး အလောင်းဘုရားရဲ့ ကုန်းဘောင်ဆက်မင်းတွေ ထွန်းကားလာပြန်တဲ့အခါ “ရတနာပူရ” ရယ်လို့ ဘွဲ့သမုတ်ပြီး ထီးနန်းခေတ္တစိုက်ကြပါသေးရဲ့။ သို့ပေတဲ့ နောက်တော့ အမရပူရမြို့အသစ်ကို တည်ထောင်ဖန်ဆင်းပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့အတွက် စည်ကားတဲ့မင်းနေပြည်ကြီးဟာ သင်္ခါရသဘောတရားအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းတိမ်ကောပြီး တောဖြစ်မှန်းမသိ

ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ခုအခါမှာဆိုတော့ ရှေးကအဆောက်အဦများပါ ကွယ်ပျောက် ပြီး နန်းတော်လည်း နေရာလောက်ရှိတော့တယ်။ ဗဟိုရံစင်တို့ စွယ်တော်စင် တို့ဆိုတာလည်း မပြုနိုင်သေးတဲ့ အုတ်များသာရှိပြီးတော့ မြို့ရိုး၊ မြို့တားနဲ့ ကျုံးများမှာလည်း ပျက်စီးတိမ်ကောပြီး တောဖြစ်နေရှာကြပြီ။ မြို့ရိုးမှာလည်း မြေမြင့်ကုန်းတန်းရာကလေးလောက်သာရှိတယ်။ တချို့နေရာများ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်ဖို့ လူနေအိမ်ဆောက်ဖို့ မြင့်တဲ့မြေကို ဖြည့်ပြီးထားကြတယ်ဆရာလေးရဲ့။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဂါတ်တဲဟာလည်း မြို့ရိုးနားနည်းနည်းနီးတယ် ပုလိပ်တန်းလျား အချုပ်ထောင်ဆောက်ထားတဲ့ နေရာများထက် ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝတ်အုပ်များ၊ ဌာနာအုပ်များ နေဖို့ဆောက်ထားတဲ့အိမ်တွေက မြို့ရိုးနား သာပြီးနီးတာပေါ့။ ဒီအထဲ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ်က သာပြီးကဲသေးတယ်။ မြို့ရိုးပေါ် ခွဆောက်ထားတာပဲခင်ဗျ။ တစ်မြို့ကပြောင်းလာရလို့ ရောက်ခါစ ဆိုတော့ ဘာမှလည်းမသိဘူးပေါ့လေ။ အစိုးရက သွားစေဆိုတဲ့အမိန့်အတိုင်း လှိမ့်ကန်ရာပြေးနေရတဲ့ ဘောလုံးကြီးများလို ဟိုမြို့ ဒီမြို့ ကျရာပြောင်းရွှေ့ နေရတာပေါ့။ အစကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲနေကြတာပါပဲခင်ဗျ။ နောက် သုံး လေးလလောက်ကြာတော့ ဂါတ်တဲမှာရှိတဲ့ အမှုထမ်းသားသမီးကလေးတွေဟာ ကလေးဘဝ ကစားခုန်စားနေတဲ့အခါ မတော်တဆ ပြေးရင်းလွှားရင်း လဲပြို သွားသလားဆို လဲတဲ့ကလေးဟာဖြင့် အနာတရပြင်းပြင်းထန်ထန်မရှိပေတဲ့ နာတာရှည်လူမမာကလေးကို တဖြည်းဖြည်းဗိုက်ပူနံ့ကားနဲ့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ပိန် ညော်ခြောက်ခမ်းပြီး သေလမ်းကို အဆုံးလိုက်သွားရှာကြတယ်ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ နေဝင်ရီတရောများ ကလေးဘဝ ကစားပြုနေမိရင် အဲဒီကလေးဟာဖြင့် လန့် အော်ပြီး တက်ချက်သွားလိုက်တာ လက်မဦးရင် သေရှာတာပဲ။ အလုပ်ကိစ္စ ရှိလို့ အချိန်မတော်သွားလာကြရတဲ့ ပုလိပ်များတောင် မကြာခဏ သရဲခြောက် ခံရတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီနေရာဟာ သရဲခြောက်ရုံမက မြေလည်းကြမ်းတယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့ဆရာလေးရဲ့ . . .

ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမြေကြမ်းတဲ့နေရာမှာ သိကတည်းက ရတနာ သုံးပါး ရှေးကထက်ပိုပြီး ဆည်းကပ်၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်းစသည်တို့ကို နိစ္စပတ်ဝတ်ပြုပြီး အမျှအတန်းဝေ ပရိတ်မေတ္တာပွားများလို့ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဂါတ်သူဂါတ်သားတွေစုပေါင်းပြီး အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်တွေနာ / ကမ္မဝါဖတ် ပေါ့လေ။ အမျိုးမျိုးလုပ်ကြပါရဲ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့လောက်မှာဖြင့် ဘာသံမှ မကြားရပြန်ဘူး။ ဒါပေတဲ့ တစ်လကျော်လောက်ရှိလာရင်ပဲ ဘယ်သူ့ဖြင့်ခြောက် လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဘယ်ဝါဖြင့်နောက်က သဲနဲ့ပက်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဘယ်သူ့ကလေးဖြင့် နောက်ကအစွဲပါလာလို့ အစာပစ်ရပြန်ပြီနဲ့ ကြားရပြန်ရော -

- ဒီတော့ ဂါတ်သူ ဂါတ်သားတွေလည်း ကျွန်တော်တို့အကြံပေးချက် အတိုင်း ဂါတ်အလယ်မှာ သံယာတွေ ဆရာတော်ကြီးတွေပင့်၊ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်နာ၊ ကမ္မဝါဖတ်ပြီး ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ပန်း၊ ပရိတ်ကြိုးများနဲ့ ဂါတ်ကအိမ် ရှိသမျှ နာနာဘာဝမဝင်နိုင်အောင် ပရိတ်ကြိုး၊ ပရိတ်ချည်များနဲ့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပတ်ထားကြတယ်။ ကလေးလူကြီး၊ ယောက်ျားမိန်းမ မကျန် လည်ပင်းမှာ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ကြိုးတွေလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ချည်လို့ပေါ့လေ -

- ကျွန်တော်တို့အိမ်ကတော့ မမကြီးကလည်း ကြောက်တတ်တဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း ကျန်းကျန်းမာမာလည်းမဟုတ်တော့ သူများထက်ပိုပြီးအိမ်ကို ပရိတ်ချည်တွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားပါရော ဆရာလေးရယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးကတည်းက ဘာသံမှမကြားရဘဲ ငြိမ်သက်သွားလိုက်တာ နားကိုအေး နေတာပဲ။ ဒါပေတဲ့သူများတွေဘာမှ မပြောသလောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ညညကျရင် အစာတွေပျောက်ရောဗျ။ နံနက်ဖို့ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းလျာဆို သမျှ နံနက်ကျလို့ စားစရာထည့်ထားတဲ့ကြောင်အိမ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် တက် တက်စင်ပြောင်နေတာသာ တွေ့ရတာပါပဲ -

- မမကြီးကလည်း သူ့လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ဟင်းလျာတွေ ပျောက်ရမလား လို့ အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ မယ်သောင်းဆိုတဲ့ကလေးမလေးကို ကြိမ်းလားမောင်းလား နဲ့ပေါ့လေ။ ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်မခိုးမစားရပါဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်း၊ မမကြီး

ကလည်း ဒါဖြင့်ဘယ်သူက ခိုးဝင်စားမလဲပေါ့လေ ဆူတာပဲ။ အဲဒီလိုဆူရာက အစားအသောက်ထားတဲ့ကြောင်အိမ်ကို သော့ခလောက်နဲ့ သော့ခတ်ထားပါ ရော။ အဲဒီလိုသော့ခတ်ထားလို့ မပျောက်ဘဲနေသလား၊ မနေဘူးဆရာလေးရေ ပျောက်တာပဲ။ မမကြီးလည်း မယ်သောင်းကိုချည်းမဲတာပဲ -

-ဒါနဲ့ နောက်ချက်ပြီးသားဟင်းဆိုလို့ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဘာမှမထား တော့ဘူး၊ ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း၊ အမဲခြောက် ဝမ်းဘဲဥ ဒီလိုဟင်းလျာတို့ အစိမ်း သက်သက်တွေသာ ထားတော့တယ်။ ဒီတော့လည်းပျောက်တာပဲဗျ။ အဲဒီလို အစိမ်းပျောက်ပြန်တော့ မမကြီးက သူ့ခိုးဝင်တယ်ထင်ပြန်ရော။ ဒါပေတဲ့ ကြောင်အိမ်မှာလည်း သော့ခလောက်နဲ့ သော့ခတ်ထားရင်းအတိုင်း လက်ရာ ခြေရာမပျက်နဲ့ ပျောက်ပုံဆန်းနေတာကို စဉ်းစားခန်းဝင်လို့ မရနိုင်အောင်ရှိ နေတာပဲ။ ဆရာလေးရဲ့ -

- ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့တော့ ဘုန်းကြီးတွေဆွမ်းလောင်းဖို့ ဝက်သားငါးပိဿာ မမကြီးကိုယ်တိုင် ချက်ပါရော။ ဝက်သားက တစ်တုံးတစ်တုံး ဒူးခေါင်းလောက် ကြီးတွေတုံးလို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တစ်တုံးကျ လောင်းမယ်ဆိုပြီး ပဲခဲပြာရည်တွေ ဘာတွေနဲ့ သေသေချာချာနှပ်ထားပြီး မမကြီးက -

“ကဲ . . ဒီတစ်ခါဟင်းပျောက်ရင် နင်နဲ့ငါနဲ့သိကြရော၊ နင်ဟင်းအိုး နားသွားပြီး တစ်ညလုံးထိုင်စောင့်နေ။ ငါ့ဟင်းတုံးတွေလျော့ရင်နင်ပဲ”

ဆိုတာနဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ဟင်းပျောက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆူခံရတာမို့ ဒေါသထွက်ထွက် ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ -

“ကျွန်မတစ်ညလုံး ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်မယ် ဒီတစ်ခါဟင်းခိုးတဲ့ အကောင်မိရင် ဇီကုပ်ပြီး ဖိနပ်နဲ့ကိုဆော်မယ်” ဘာမယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးပြီး အဟုတ် ကိုတစ်ညလုံး စာအုပ် (၄-၅) အုပ်ဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေပါရော ဆရာလေးရယ် -

- ကျွန်တော်တို့လည်း နံနက်စောစောစီးစီး ထစရာရှိတာနဲ့ အိပ်ရာ ထဲဝင်ကြတာ အိပ်ပျော်သွားလို့ ဘယ်အချိန်ကြာသွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ မီးဖိုထဲက စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်တဲ့အသံကြားတာနဲ့ သွားခနဲ အိပ်ရာကလန့်

နိုးကြတာပဲ။ ဂါတ်တန်းလျားကလူတွေလည်း အူယား ဖားယားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဆီ ပြေးလာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မယ်သောင်းအသံမှန်းသိတာနဲ့ မီးဖိုထဲရောက်သွားကြတော့၊ လား . . . လားမယ်သောင်းရယ် ပက်လက်ကြီး ဆန်ငင်ဆန်ငင်နဲ့ တက်နေလိုက်တာ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးထွက်နေတာပဲ။ နို့ပြီး ဝက်သားအိုးကြီးလည်း တစောင်းဖြစ်ပြီး အိုးထဲကဝက်သားဆိုလို့လည်း တစ်တုံးမှမရှိတော့ဘူး။ ဆီတွေလည်း ကြမ်းပေါ်ရွဲအောင် ဖိတ်ကျနေတယ်။ ဖိတ်ကျတဲ့ ဆီခွက်ကြီးနားမှာလည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မမြင်ဖူးတဲ့ ခြေရာကြီးတွေခင်ဗျ။ ဆီတွေထဲ နင်းထားတဲ့ခြေရာတွေဆိုတော့ ပိုပြီးထင်ရှားနေတာပေါ့။ အရှည်က တစ်ထောင့်ထွာ နှစ်ထောင်နီးပါးရှိမယ်။ အလျားကလည်း တစ်ထောင်နီးပါးရှိမယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့အကောင်လဲ ဆိုတာ တွေးသာကြည့်ပါတော့၊ အဲဒီခြေရာကြီးတွေဟာ ဒယ်အိုးနားမှာ ကြီးချင်တိုင်းကြီးနေပေတဲ့ မီးဖိုခါးဆီလျှောက်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ခြေရာများကျတော့ တဖြည်းဖြည်း ငယ်ငယ်ပြီး လင်းမြေမြီးလို အဖျားရှူးပြီး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ဖြစ် သွားတယ်။ တံခါးဝနားက ခြေရာကလေးတွေဟာဖြင့် ပုခက်တွင်းက ကလေး ကလေးရဲ့ ခြေရာလောက်ပဲရှိမယ် -

- ကျွန်တော်တို့လည်း မယ်သောင်းကိုဝိုင်းပြီး နှိပ်ကြ နယ်ကြသတိရ အောင်လုပ်တော့မှ မယ်သောင်းလည်း သတိတွေဘာတွေရလာပြီး တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်နဲ့ အကြောက်မပြေသေးပုံပေါ့။ ဒါနဲ့ မမကြီးက -

“ဟဲ့ . . . မယ်သောင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့” မေးတော့မှ -

“အမယ်လေးမမရယ် ကျွန်မ ၁၂ နာရီလောက်ထိ မအိပ်ဘဲ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ပြီး ဟင်းသူခိုးစောင့်ရင်း ဝတ္ထုထဲဖတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားနေတုန်း မြန်းခနဲ ဒယ်အိုးကြီးကျသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြောက်စရာကြီးမမရယ်။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး အသွေးအရည်က ဆင်ရေမည်းကြီးလို ဗျစ်ထူမဲကြုတ် အခေါက်ပွကြီးနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကလည်း ကြီးလိုက်တာ ဆင်ကောင်ကြီးများ ပဒတ်ရပ်နေသလိုပဲ။ ခေါင်းကြီးက

လည်းပုတ်လောက် ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးနဲ့ အဆမတန် ပြတဲ့ ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး ဝက်သားတုံးကြီးတွေ လက်ခုပ်နဲ့ကြုံးပြီး ကုန်းလွေးနေ လိုက်တာ ကျွန်မလည်းလန်ပြီး အသံကုန်အော်လိုက်ပြီး ဒီအကောင်ကြီးလည်း ဗိုက်ကြီးတလှုပ်လှုပ်နဲ့ သုတ် . . သုတ် . . သုတ် . . သုတ်ဆို ကျွန်မအနား ကဖြတ်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီ ပြေးသွားပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အပြင်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားရော”

လို့ ကောင်မလေးကပြန်ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့လူစုလည်း ကျော ထဲကချမ်းပြီး တဖြန်းဖြန်းကြက်သီးတွေ ထကုန်ကြရော။ တစ်ညလုံးမအိပ်ဝံ့ ကြတော့ဘူး -

- အဲဒီနေ့ကစပြီး မမကြီးလည်း အိမ်မှာထမင်းဟင်း ချက်မစားဝံ့၊ မီးဖိုခန်းလည်း အကူးအသန်းမလုပ်ဝံ့တော့တာနဲ့ တစ်ခါတည်း တံခါးပိတ်ထား ပြီး ကျွန်တော်တို့လင်မယားနဲ့ မယ်သောင်းပါ သုံးယောက်သား ဟိုဘက်က ဌာနာအုပ်အိမ်မှာ ထမင်းလခပေးပြီး စားနေတော့မှ မီးဖိုဘက်က အပျောက် အရှုတွေလည်း ငြိမ်သွားတော့တယ် -

- သည့်နောက် တစ်လနှစ်လလောက် ဘာသံမှမကြားဘဲ အေးသွား တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ရှေးကလောက် ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီ အတွင်းမမကြီးက မေ့တာအတိုင်း သားဦးယောက်ျားကလေး မျက်နှာမြင်ပါရော ဆရာလေးရဲ့။ လှလိုက်တဲ့ကလေးကလဲဗျာ၊ ရွှေရေးပန်းခက်ကလေးပါပဲ။ သူ့ အမေကလည်းဖြူဖြူဆိုတော့ သားကလေးလည်း ဖွေးဖွေးတုတ်တုတ်ကြီးပါပဲ။ ဒီကလေးမွေးတဲ့အချိန်မှာ မမကြီးကို မထိတ်မလန့်ရအောင် သူ့အနားမှာ နေ ညလူမစဲ အမြဲအလှည့်နဲ့စောင့်လို့ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဘုရားကိုး ဆူကပ်၊ လက်ဖွဲ့ဆေးဝါးလည်း ကောင်း^{ကောင်း}ဆိုသမျှဆောင်ထားတော့ မမကြီးတို့ သားအမိလည်း သဲလဲစင် ကျန်းကျန်းမာမာပေါ့လေ -

ဒီလိုနဲ့ပဲ သားကလေးသုံးလလောက်ရှိလာရောခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သားဦးဆိုတော့ ရူးမတတ်ပေါ့။ သူတစ်လည်း ငါတစ်လည်း အမြဲချိုပိုက်

ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပျော်ပျော်ပါးပါး စည်စည်ကားကားကြီး နေလာကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ မမကြီးဟာ သားကလေးရင်ခွင်ကြားမှာထားပြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း မည်းမည်းတုတ်တုတ် ဘုတ်ပွပွအကောင်ကြီးတစ်ကောင်က ကလေးကိုဆွဲလှဲ သွားတယ်။ အိပ်မက်လို့လန့်ပြီး ထအော်ပါရော ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးကို စိုးရိမ်တာနဲ့ ရှိမှရှိသေးရဲ့လားလို့ကြည့်တော့ ကလေးက သူ့အမေ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်လျက်ကလေးတွေ့ရတော့ မမကြီးသွေးလေဖောက်ပြားလို့ ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်မက်တာဖြစ်ပြီး ဖျောင်းဖျောင်း ပရိတ်မေတ္တာ ဘာဝနာများ ရွတ်ဖတ်ကြရတာပေါ့။ မမကြီးကတော့ သူ့သားကို လက်ပေါ်က မချရှာတော့ဘူး -

- ဒါနဲ့ဆရာလေးရယ် အိပ်မက်မက်ပြီး သုံးရက်ရှိတဲ့နေ့ ညနာရီပြန် တစ်ချက်သောက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြားမှာသိပ်ထားတဲ့ ကလေးဟာ စူးစူးရှရှ အူဝဲလို့ တစ်ချက်တည်း ထင်လိုက်သံကြားရရုံတင်မက အိမ်ကလေးတစ်ခုလုံးလည်း ငလျင်လှုပ်သလို သိမ်ခနဲ တစ်ချက်ခါသွားပြီး မအိပ်ခင်ကတည်းက ထွန်းထားတဲ့ မီးအိမ်လည်းငြိမ်းလို့ မှောင်ကြီးမည်းမည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကယာကယာထပြီး မီးထွန်းကြည့်လိုက်တော့ မမကြီးလည်း သူ့ သားကလေးကောက်ချီပြီး ကြောက်အားနဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အနီးကလေးနဲ့ ပတ်ချည်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကလေးတော့ နောက်ထပ်မငိုတော့ဘူး။ ငြိမ် နေရှာတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်မချလို့ အနီးကလေးဖွင့်ပြီး သေသေချာချာကြည့်လိုက် တော့ ဆရာလေးရယ်။ ကျွန်တော်တို့သားကလေး သနားစရာခမျာ မျက်စိကလေး မှိတ်ပြီး ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး အေးစက်စက်နဲ့ သေဘက်ကူးနေတော့တာကိုး။ မမကြီးဆိုတာတော့ စွေ့စွေ့ခွန်အောင် ဟစ်ငိုရှာတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အရိပ်ကြည့်နေတဲ့သားကလေး ဘယ်လိုဝေဒနာမှမရှိဘဲ အခုလိုရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတော့ ဟန်လုပ်ပြီးစိတ်ကိုတင်းထားရပေမယ့် သားကလေးတစ် ယောက်မို့ အော်လို့သာ ငိုလိုက်ချင်တာပေါ့ -

- မမကြီးငိုသံကြားတော့ ဂါတ်တန်းလျားကလူတွေကလည်း ပြောလာကြ။ ကလေးဆုံးတာသိကြတော့ သူတို့ကလည်း ကလေးကိုသနား ဘာမှလည်း မကျန်းမမာဖြစ်တာ မကြားရတော့ အံ့အားသင့်ပေါ့လေ။ လာသမျှလူတိုင်း စုတ်သပ်နေကြရရှာတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နောက်တော့ကလေးအလောင်းကို ထုံးစံအတိုင်း ရေမိုးချိုး အလောင်းကလေးပြင်ထားတော့ လားလားဆရာလေးရေကလေးရဲ့ဗိုက်ကလေးဟာ ခွက်ချိုင့်ပြီး ပိန်နေရှာတာပဲ -

- ကလေးကလည်းဗျာ ပစ်ရက်စရာမရှိဘူး၊ မမကြီးဖြင့် တစ်ခါတည်း အရှုဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်လူးလှိုင့်နေရှာတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာကတစ်မျိုး၊ မမကြီးအတွက် သက်သာရာရအောင် ချောမော့ဖျောင်းဖျရတာတစ်မျိုးပေါ့လေ လူတွေကို ဂျင်ခြေလည်နေတာပဲ -

- ဒါနဲ့တိုတိုပြောပါစို့ဗျာ ကလေးကိုသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့နောက် ကလေးအတွက်ရည်စူးပြီး အလျှူဒါနပြုလို့ အမျှအတန်းဝေလို့ နေခဲ့ကြတယ်။ ကြာတော့လည်းအပူအေးပြီး မမကြီးလည်း ရှေ့ကလောက် ငိုလားရယ်လားမရှိတော့ဘူး စကားစပ်မိရင် မျက်ရည်လည်တာလောက်ပဲ သတိရကြတာပေါ့ဗျာ။ ဂါတ်တဲမှာလည်း အရင်ကလို တစ္ဆေသရဲအကြောင်း ပြောသံတယ်မကြားရဘူး။ ညညလသာရင် သန်းခေါင် သန်းလွဲထိ ကလေးတွေက ထုတ်တိုးတန်း ဖန်တို့တမ်း ကစားနေကြတာဆူလို့ ဘယ်ကလေးမှ ဘာဖြစ်သံမကြားရတော့ဘူး -

- ဒီလိုနဲ့ လေးငါးခြောက်လလောက်ရှိတော့ မမကြီးမှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပဋိသန္ဓေရှိလာပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဂါတ်တန်းလျားတွေကလည်း သာသာယာယာရှိနေတဲ့အတွက် အထက်ကအကြောင်းတွေမတွေးမိကြဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလာခဲ့ကြရင်း မမကြီးလည်း ဒုတိယအကြိမ် သမီးမိန်းကလေးဖွားပါတယ်။ လှလိုက်တာမှ အရင်သားဦးကလေးလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးလိုပါပဲ။ ကလေးတစ်လလောက် ရောက်လာတာတောင် အိမ် မှာမီးတွင်းတုန်းကလိုပဲ နေ့ညလူတွေမစဲဘူး။ တသောသောတဝါးဝါးနဲ့ စားကြ သောက်ကြ ရယ်စရာမောစရာပြောကြ ကလေးမြူကြ စကြနဲ့ပေါ့လေ

- တချို့ကလည်း ဝါသနာပါရာ ကတ်ဆွဲသူဆွဲ၊ ကြွေပုဆစ်ပစ်သူပစ်၊ ပိုကာ ဂျိုကာတို့ ကစားသူကစား ငြင်းကြခုန်ကြနဲ့ဟာ တစ်အိမ်လုံးညနေတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဝဋ်မကင်းတဲ့ကလေးတွေမို့ ထင်ပါခင်ဗျာ။ ညတစ်ညမှာ ဒါလောက်လူတွေအများကြီး ပိုင်းနေတဲ့အထဲက ဂျိန်းခနဲတစ်အိမ်လုံး ငလျင်လှုပ်သလိုတုန်သွားလို့ တစ်အိမ်လုံးအံ့အားသင့် ကြည့်နေတုန်းပဲ ပြုန်းခနဲ အိမ်အောက်ကြမ်းပြင်က ခွဲထွက်လာသလို မည်းမည်းကောင်ကြီးဟာ ပေါ်လာတယ်။ ကိုယ်လုံးကြီးကလည်း ကြီးလိုက်တာ ဆင်ကိုယ်နီးနီး ပေါင်လုံးလက်လုံးကြီးတွေကလည်း ဆင်ခြေဆင်လက် ဗိုက်ကြီးဆိုတာကလည်း ဆင်ဝမ်းပြင်ကြီးအတိုင်း မည်းပုံနက်ပုံ ကြမ်းတမ်းထူအမ်းပုံကြီးကလည်း ဆင်ရေပါပဲ။ ကြမ်းထော်ထော်ကြီး ပြနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးက အစွယ်ကြီးနှစ်ခုကလည်း အထက်ကိုမျက်လုံးကြီးတွေ နားထိပေါ့ -

- နားရွက်ကြီးတစ်ခုတစ်ခုကလည်း ဆန်ကောကြီးများ တပ်ထားသလို ဗျတ်လက် ဗျတ်လတ်နဲ့ လှုပ်လေးခင်ဗျ။ ခြေလက်မည်းမည်းကြီးက လက်သည်း ခြေသည်းတွေကလည်း စပါးရိတ်တဲ့ တံစဉ်တွေတပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပြောရင်းတောင် ကြက်သီးထပါရဲ့။ ဒါနဲ့ အားလုံးပဲ ဒီသရဲကြီးကို ကြည့်ပြီး မှင်သက်မိသလို ငေးသူငေး၊ အမေရဲ့ဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ကြီး မေ့သူမေ့၊ အသံကုန်အော်ပြီး ဆင်းပြေးသူ ပြေးနဲ့ရိုနေတုန်း ဖြုန်းဆိုရှေ့တိုးလာပြီး ပုခက်ကလေးထဲ သိပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်သမီးကလေးကို ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးနဲ့ ပြုံးရင်း ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ညိတ်ပြီး သွားရည်တွေကျနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို နီရဲတဲ့လျှာကြီးနဲ့ သွားရည်တွေသိမ်း၊ ပုခက်ထဲက ကလေးဆီကို သူ့ရဲ့ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး လက်သည်းကြီးတွေနဲ့ ထိုးသွင်းပြီး သမီးကလေးရဲ့ အူအသည်းတွေကို နှုတ်ဆွဲယူပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းမျှီတော့တာပဲခင်ဗျာ -

- လူတွေကိုကြည့်ပြီး မမကြီးကိုမြင်ရင်ပဲ စားချင်သေးတဲ့ အမူအရာနဲ့ ရှေ့တိုးလာပြန်ပါရောဗျာ။ အားလုံးလဲ အကြောက်နဲ့ အလန့်ရောပြီး ငေးမောနေကြတုန်း ပြုန်းဆို ကျွန်တော်လဲ လူသတိလစ်နေပေတဲ့ သတ္တိသွေးနဲ့

ပုလိပ်သွေးက အလိုလိုနိုးပြီး ခါးထဲကခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ထိုးချိန်ပြီး ဒိန်းဒိန်းနဲ့ ခြောက်ချက်စလုံး ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်မှ အကောင်ကြီးက ရုပ်ရှင်ကားများ ကြည့်ရသလိုမှိုန်ပြီး ပျောက်သွားပါရောခင်ဗျ။

ကျွန်တော် ။ ။ “တယ်လည်းရဲတဲ့ကောင်ကြီးပါကလား၊ ဒါနဲ့ဆက်ပါဦး”

ဖြိုး ။ ။ ရဲဆို ဘယ်လိုအစားထဲက သရဲဆိုတာ နောက်မှသိရတယ် ဆရာလေးရဲ့။ အူနုတ်ခံရတဲ့ ကျွန်တော့်သမီးကလေးလဲ အူပဲ လို့ တစ်ချက်တည်းသာ အော်နိုင်ရှာတယ် သေပါရော။ မမကြီးလည်း ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး မြင်တော့ သွေးကလည်း နုနုမို့ တက်ပါလေရောဗျာ။ မမကြီးတင်မက အိမ်ရှိသရွေ့ မိန်းမတွေလည်း တက်ကြချက်ကြနဲ့ ဟာသူ့ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ နှိပ်ကြနင်းကြရင်း အားလုံးပြန်သတိရလာကြပေမယ့် မမကြီးကတော့ တက်ရာကမကျဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ကလေးအလောင်းကို ပြန်မကြည့်နိုင်သေးဘဲ မမကြီးကို လုံးပမ်းတော့ တစ်နာရီနီးပါးလောက်ရှိမှ အတက်ကျသလိုလိုဖြစ်တာနဲ့ ကလေးကိုလှည့်ကြည့်တော့ မယ်မင်းမောင်မင်း အားလုံးပဲ ကလေးကိုထုံးစံအတိုင်း ရေမိုးချိုးပြီး အလောင်းကလေး ပြင်ဆင်ထားရာမှာ ကလေးဗိုက်ကလေးဟာ အရင် သားဦးလေးတုန်းကလိုပဲ ချိုင့်ခွက်နေတယ်ဆရာလေးရဲ့ -

- မမကြီးလည်း သတိကလေးရလာကာစ ကလေးအလောင်းလည်း

တွေ့ရော အမယ်လေးသမီးရဲ့လို တစ်ခွန်းတည်းအော်နိုင်တော့တယ်။ တစ်ခါတည်းဗိုင်းဗိုင်းလဲပြီးရောဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကလေးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စ ဌာနအုပ်နဲ့ ဂါတ်သူဂါတ်သားတွေ လွှဲထားလိုက်ရပြီး မမကြီးပဲ ဂရုစိုက်နေရတာပေါ့။ မမကြီးလည်း လန့်ငိုလိုငို၊ ရယ်လိုရယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း ငေးမိငေးရာငေးပြီး တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်နေသလို အစားလည်းကျွေးမှစား၊ ရေလည်းတိုက်မှသောက်၊ ထိုင်နေရာကပေတဲ့ ထပြေးချင်ပြေး၊ နှလုံးသွေးပျက်ပြီး

အရူးကြီးဖြစ်သွားပါရော။ ရူးပေတဲ့လည်း မသက်သာဘူး။ တစ်ခါတလေ တက်လိုက်မှဖြင့် လူလေးငါးယောက် တက်နင်းတာတောင် ချက်ချင်းမကျ နိုင်ဘူးဆရာလေးရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မမကြီးအတွက် ဒီလိုဆိုခက်ရချည်ရဲ့။ အသက်အန္တရာယ်ကလည်း နီးလွန်းလို့ ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီဝေဒနာပျောက်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုတာ အမြဲစုံစမ်းပြီး ကောင်းတယ်ဆိုသမျှ ဆေးဆရာတွေနဲ့ ပင့်ကူပါတယ်။ တော်တော်နဲ့လည်းမသက်သာပဲ ပယောဂဆရာကလည်း ပယောဂဘက် ကြည့်စွဲကုတာပဲ၊ ဗိန္ဒောဆရာကလည်း သူ့ဘက်သူ့ဆွဲ၊ စင်စစ် တော့ မမကြီးဖြစ်တဲ့ဝေဒနာကို လေးပုံပုံရင် နှစ်ပုံက ပယောဂ၊ တစ်ပုံက ကလေးများကြောင့်ဖြစ်တဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာ၊ တစ်ပုံက မီးယပ်သွေးမှာ ထိတ်လန့်ခြင်းပြင်းထန်ပြီး နှလုံးသွေးကို ထိခိုက်သွားတဲ့အတွက် နှလုံးသွေးပျက်တဲ့ဝေဒနာ အားလုံးသုံးမျိုးသုံးမယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ရတာပဲ။ ဆေးဆရာတွေလည်း တစ်ယောက်နဲ့မသက်သာတိုင်းနောက် တစ်ယောက်သတင်းနာခံပြီး ကုနေရတာပဲခင်ဗျ -

- ဒီလိုနဲ့ မမကြီးလည်းမသက်သာ၊ လပေါင်းလည်း အတော်ကြာလာ ဆေးဆရာတွေအကြောင်း စုံစမ်းရတာလည်း မောနေပြီ။ ဒီအတောအတွင်းမှာပဲ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီလသမာဓိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သက်တော် ၇၀-၈၀ နီးပါးရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ ဘယ်ဝေဒနာမဆို ဝဋ်နာ ကံနာကလွဲရင် ဘုရားကုနဲ့ ကုပေးတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ အဲဒီကိုယ်တော်ကြီး ကပျာကယာပြေးပင့်ရပြန်တယ်။ ကိုယ်တော်ကြီးကိုလည်း အဖြစ်အပျက်တွေ အလုံးစုံပြောပြတော့ သနားကရုဏာသက်ရှာလို့ “ကဲ . . . ဒကာရေ၊ ဒကာတို့သရဲကြီးဟာ အနိယတမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒကာတို့အိမ်မှာ ဆယ်ရက်တန်သည် ဆယ့်ငါးရက်တန်သည် ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ကုမှဖြစ်မယ်”လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အင်မတန်မှ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ ကိုယ်တော်သီတင်းသုံးဖို့ ပြင်ဆင်ပေးထားရတယ် -

-ဘုန်းတော်ကြီးလည်း မမကြီးရဲ့ဝေဒနာကို စုံစမ်းကြည့်ပြီး ကုတာပဲ၊ ကုတဲ့နေရာမှာလည်း အခြားဆရာတွေလို ဆေးတိုက်လားဘာလား မရှိပါ

ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ရွတ်၊ ပရိတ်မေတ္တာပို့၊ ပရိတ်ရေမန်းတိုက်နဲ့ပေါ့။ ညညတော့ ဘုန်းကြီးဟာ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုခုတော့ပြုတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မေးမကြည့်ကောင်းတာနဲ့ အသာပဲ နေလိုက်ရတယ်။ သုံးရက်လောက်ဒီလိုကုမိရင်ပဲ မမကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ရှေးကလိုမဟုတ်ဘူး။ နည်းနည်းကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ သိက္ခာဏုန္တရီရလတာပဲ -

- ဘုန်းတော်ကြီးလည်း နေ့အခါထက် နံနက်ဝေလီဝေလင်းကျပလားဆို အိမ်ကိုပတ်ချာလှည့် စကြိုသွားပြီး ဓမ္မစကြာသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ရတနသုတ်အစရှိတဲ့ ပရိတ်တော်များကို ဋ္ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆိုရင်း တောင်ဝှေးကြီးနဲ့ တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုနေလို့ ငါးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ဘုန်းတော်ကြီးက ဘုရားခန်းကနေပြီး ဘာအဓိဋ္ဌာန်လုပ်တယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်။ အရင်တစ်ခါလို အိမ်တစ်ခုလုံး ဂျိမ်းခနဲ ငလျင်လှုပ်သလို တုန်လှုပ်သွားပြီး စာပို့သင်္ဘောက ဥဩသံကြီးများလို ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ ပါးစပ်ကြီးထဲကထွက်လာတဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ -

“ပူတယ်နော် ပူတယ် ထွက်စရာလမ်းဖယ်ပေးကြ” လို့ အော်လိုက်တာ အဝေးကြီးကတောင် ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိဘူး နားကိုပွင့်ကွဲသွားမလောက်ပါပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ဒီအသံကိုကြားရတော့ အခန်းထဲကထွက်လာပြီး -

“ကိုင်း . . ဒကာကြီး . . ဒကာကြီးတို့အိမ်ပတ်ထားတဲ့ ပရိတ်ကြီးတွေ တစ်နေရာကဖြတ်ပြီး လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ပရိတ်ကြီးတွေပတ်ထားလို့ တခြားထွက်စရာမရတိုင်း အိမ်တွင်းလူတွေကိုငြိုးငြိုး သိပ်ဆိုးနေတာကလား။ ကဲ . . ကဲ နောက်ပြန်လာဝံ့မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သွားပါစေ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါဘိ”

လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်တောင်ဘက်က ပရိတ်ကြီးတွေဖြည့်ချပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်အောက်က “ဝုန်း” ဆိုတဲ့အသံကြီးတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတာနဲ့အတူ -

“ဟော . . . ဟိုမည်းမည်းကောင်ကြီး ပြေးပြီကွယ် ပြေးပြီ၊ အမယ်လေး. . . သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း မီးခိုးတွေတအူအူနဲ့ပါလား။”

- မမကြီးဟာ အိမ်တောင်ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်းပြပေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ ဘာမှမမြင်ရပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မမကြီးလည်း သိသိသာသာကြီးကျန်းမာလာတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဘုန်းကြီးကိုကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးခင်မှာ -

“ဒကာကြီးရေ ဒကာကြီးတို့ အိမ်အောက်မြေထဲမှာ သရဲကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တစ်စုံတရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသရဲဟာ ဒီမှာစွဲစွဲမြဲမြဲနေတာ၊ တကာတို့က ပရိတ်ချည်တွေနဲ့ အိမ်ကိုပတ်ထားတော့ တခြားမထွက်သာဘဲ အိမ်ထဲကလူတွေကို မွေ့ချင်တိုင်းမွေ့နေတော့တာကလား၊ ဒီအိမ်မြေများလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။”

ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ထက်အရင်ကျတဲ့ ဂါတ်သူဂါတ်သားများက ဒီနေရာဟာ ရှေးက အင်းဝ မြို့နိုးဟောင်းပေါ်ကျတယ်။ မြေရာကတော့ သင်္ချိုင်းမြေမျိုး ဟုတ်ပုံမရပါဘူးဆိုပေမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ အတပ်စွဲတာပဲ၊ ဂါတ်တဲကလူတွေက လူသစ်တွေချည်းဆိုတော့ ဒီဂါတ်ရဲ့ တကယ့်ဖစ်မြစ်ကို ဘယ်သူမှ အမှန်မသိကြဘူး။ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း အိမ်အောက်မှာ တစ်စုံတရာရှိရမယ် . . . အင်းသော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်တာသော်လည်းကောင်း၊ တွေ့အောင်မြေလှန်ရှာကြပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်သားတွေ ဟိုနေရာတူး . . . သည်နေရာဆွနဲ့ ရှာကြတာပေါ့လေ -

အဲသည်လိုရှာရင်းရှာရင်း အိမ်အောက်တည့်တည့် နေရာကို တူရွင်းနဲ့ ဆောင့်တော့ အထဲကလိုဏ်သံလိုလို ထွက်လာတယ်။ အားလုံးဒီနေရာကို တူးကြဆွကြတာပေါ့။ အပေါ်က မြေကို တစ်တောင်လောက်တူးမိရင်ပဲ အထဲက ရှေးအုတ်ကြီးတွေပေါ်လာတယ်။ အုတ်များဟာ ညီညီညာညာအင်္ဂါတေ သရွတ်နဲ့ စီထားတာ တစ်ဖျာရာလောက်ရှိတယ်။ အဲဒီအုတ်တွေကို တူရွင်း ပေါက်ပြားနဲ့ လှန်လှန်ပစ်လို့ အုတ်သုံးလေးလွှာလောက် လွှာမိရင်ပဲ အထဲကအထူ

တစ်လက်မ အရှည်သုံးတောင်ပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ သံပြားကြီးတစ်ခုပေါ်
လာရာ၊ အဲဒီသံပြားကြီးကို လူများများနဲ့မလိုက်တော့ သံပြားအောက်က
အုတ်ပြားကြီးဖြစ်ပြီး အလယ်ကရာဝင်စဉ်အိုးကြီးမြင်တော့ ရွှေအိုး ငွေအိုး
ထင်ပြီး တွင်တွင်ကြီး အားတက်သရော ဆက်တူးကြတာပေါ့။ စဉ်အိုးကကြီး
လွန်းလို့ ရုတ်တရက် မ၊မနိုင်ကြဘူးဗျ၊ အပေါ်ကကျောက်စရစ် ပြားကြီးကို
ဖယ်ရှားကြည့်တော့ အောက်က စဉ်အိုးစလောင်းဖုံးကြီးကို ပက်လက်ထားလို့
အင်္ဂတေသရွတ်များနဲ့ အသေပိတ်ထားတာ တွေ့ရပြန်တယ် -

- ကျောက်စရစ်ပြားကြီးများမှာ ဒူးဂဏန်း . . ကြေးဂဏန်းတွေလို
ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ စာတွေရေးလို့ ဆရာလေးရဲ့ ကျွန်တော်လည်း မဖတ်တတ်တာနဲ့
အဲဒါကြီးမပြီး ဆရာတော်ဘုရားဆီယူသွားရတယ်။ အတူးသမားတွေလည်း
ပစ္စည်းတွေရရင် ငါက များများယူမယ်၊ သူကများများယူမယ်နဲ့ ငြင်းခုံရင်း
အဖုံးကြီးကို ကလော်ပြီး ဖွင့်ကြသကိုး။ အိုးဖုံးကြီးလဲပွင့်သွားရော . . .
အားရပါးရ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အိုးကြီးတစ်ဝက်လောက် ဆီတွေတဲ့၊ အဲဒီဆီ
အောက်ကို သူထက်ငါ တုတ်နဲ့မွှေတော့ အထဲကပျော့ပျော့အိအိအရာတစ်ခုကို
စမ်းမိသတဲ့။ ဒီအခိုက် ဘုန်းတော်ကြီးက -

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ဒကာတွေ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူး။ မွှေမနေကြနဲ့
နေပေစေတော့” လို့ လှမ်းပြောပေတဲ့ လောဘသားတွေကလား၊ မဟုတ်မှလွဲ
ရော ရလိုရငြားဆိုသလို တုတ်နဲ့ညှပ်ပြီး ပျော့ပျော့အရာကြီးကို အပေါ်ဆွဲတင်
လိုက်တော့ လား လား ဆရာရယ် လူတစ်ဦးရဲ့ အူအသည်းကလိစာတုံကြီး
ဖြစ်နေပါရော။ ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်ကာလက မြှုပ်ထားတာရယ်လို့တော့ မပြော
တတ်ပါဘူး။ ဆီနဲ့ စိမ်းထားလို့ထင်ပါ၊ မပုပ်မရိတဲ့ပြင် မာတောင်နေတာပဲ
ဘုန်းတော်ကြီးက -

“ဒကာတို့မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ ငါတောင်းပန်တာမရဘဲကိုကွ၊ ဒီမှာကြည့်
ကြ၊ ဟောဒီကျောက်စရစ်ပြားပေါ်မှာရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ တို့ငွေတုန်းက
ရေးကြတဲ့၊ ဒူးဂဏန်း ကြေးဂဏန်းခေါ်သကဲ့၊ ငါဖတ်ပြမယ်၊ ဟိုအရင် အင်းဝ

မြို့ကောင်းစဉ်က အင်းဝမြို့မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ ဘုရင်က မြို့တည်ရာမှာ အစောင့်အရှောက်ထားခဲ့တာ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဘားမဲ့၊ ဘားမြိုက်၊ ဘားတမော့ တို့ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေဟာ လောကီ၊ ဆေးဝါး၊ ဗေဒင်အတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် စွမ်းကြတာကလား။ သူတို့ကောင်းစားစဉ်တုန်းက နည်းတွေနဲ့စီရင်ထားခဲ့တာနဲ့တူရဲ့။ အဲဒီအပေါ်ကရေးထားတာက ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နဲ့ မြို့တည်ကြောင်း၊ အောက်ကတော့ မင်းခေါင်ဘုရင်က မောင်မင်းအား မြို့တော်စောင့်အနေ မြို့စတေးတော်မူသည်။ မောင်မင်းသည် အနှစ်တစ်ထောင်ပတ်လုံး မြို့ပြင်မှ လာရောက်မည့် အပရန်သူတော်တို့ကို “နှင်ထုတ်စေ အမိန့်တော်” တဲ့ -

- ဒါကြောင့် ဒီအကောင်ကြီးဟာ ကြီးချင်တိုင်းကြီးပြီး ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေတာကလား။ အင်း လောကီနည်းတွေဟာ တယ်ဆန်းပြားပါကလား။ ဟို ရှေးအခါတုန်းကလည်း ဒကာတို့ ကြားဖူးကြမှာပဲ။ သထုံပြည်မှာ လူစွမ်းကောင်းဗျတ်ဝိသုတိပြီး မြို့ပတ်ပတ်လည် အူ၊ အသည်း၊ အသွေးအသားတွေ မြှုပ်လို့ မြို့စောင့်ခန့်ထားတာ။ အဲဒီသထုံပြည်ကို ပုဂံပြည်က အနော်ရထာမင်းအလုံးအရင်းနဲ့ နှစ်ရှည်လများ လာပြီးလုပ်ကြတာတောင် မရဘူး။ မြို့ရိုးပေါ်ကျော်မယ်လုပ်ရင်း ဗျတ်ဝိသုရဲက ဆွဲချရင်းနဲ့ တပ်လန်လန်နေတာ။ နောက်မှ ဗျတ်ဝိသုရဲနဲ့ သူ့ညီဗျတ္တတွေကြလို့ မြို့ကိုဝင်ဖို့မေးတော့ ငါ့သွေးစက်ပြတ်နေတဲ့ နေရာလပ်က ဝင်တိုက်ကြ။ ငါ့မှာ ဝတ္တရားအတိုင်းမို့ ဘုရင့်အာဏာ မဖီဆန်သာလို့ စောင့်ရတယ် ငါ့ညီရယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ဗျတ္တက သူ့သခင်အနော်ရထာကိုလျှောက်တင်ပြီး ဗျတ်ဝိညွန့်ပြတဲ့ သွေးစက်ပြတ်တဲ့ နေရာကဝင်တိုက်တာနဲ့ သထုံဘုရင်မိနုဟာမှာ အနော်ရထာဘုရင်လက် ရောက်ရမဟုတ်လား ဒကာတို့ရဲ့။ အခုလည်း မင်းတို့ဂါတ်လာဆောက်တဲ့အပြင် သူ့အလောင်းထားတဲ့နေရာပေါ်ကတောင် အိမ်ခွဆောက်ပြီး နေကြသေးတော့ သူလည်း သတ္တိနည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကရောပေါ့ကွယ် -

“ကဲ . . . ကဲ ဒီဟာတွေတော်ရာ လျော်ရာထားရင် ခြောက်လှန့်နေဦးမယ် မြစ်ထဲသာချလိုက်ကြကွယ်” လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ “ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့

အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ရတယ် ဆရာလေးရဲ့။ ဒီအိမ်ကလေးလည်း ဘယ်သူမှ မနေဝံ့တာနဲ့ ရွှေ့ပြီးဆောက်ထားရတယ်ခင်ဗျ။ မမကြီးဖြင့် ဒီအကြောင်းပြော တိုင်း ကြက်သီးထတုန်းပေါ့” ဟူ၍ စကားအဆုံးသတ်လိုက်မှ နားထောင်ကောင်း ကောင်းနှင့် တအင်းအင်းလိုက်နေရာမှ သတိရပြီး . . .

“ဪ . . လက်စသတ်တော့ အင်စပတ်တော်မင်းတို့ တကယ့်ပာ နဲ့မှ သွားတွေ့ခဲ့ကြတာကိုး။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးသာမကယ်ရင် ဘယ်လိုနေကြ မလဲနော်။ ဪ . . ဒုက္ခ . . ဒုက္ခ”

ဟုပြောနေစဉ်မှာပင် ပြာတာမောင်တင် အရေးတကြီးနဲ့ ပြေးလာ သည်ကိုမြင်သောကြောင့် -

“ဟေ့မောင်တင် ပျာယီးပျာယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ”

ဟုမေးမှ မောင်တင်လည်း မောကြီးပန်းကြီးနှင့် -

“ဆရာကြီးကမေးနေတယ် ဆရာလေးရဲ့၊ အိမ်မှာလည်း မြို့ထဲကဧည့် သည်တွေရောက်နေတယ် ဆရာကြီးကိုပင့်ဖို့လာတာတဲ့။ ဆရာကြီးက မေးလှပြီ မမက ဆရာလေးကို မြန်မြန်လိုက်ခေါ်ချေလို့ ခိုင်းတာနဲ့ ပြေးခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးကို ကြောက်လန့် ကာ . . .

“ကဲ . . အင်စပတ်တော်မင်းရေ့ ခွကျတာနဲ့ အရေးထဲကျမှ ကျွန်တော်က ဒီလာနေမိရက်ဖြစ်နေပြီ မြန်မြန်ပြေးမှပဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တည်းအိမ်သို့ အလျင်စလိုပြန်ခဲ့ရပါကြောင်း။

ကိုကိုလေး